De koninklyke harp-liederen

Cornelis van Eeke

bron
Cornelis van Eeke, *De koninklyke harp-liederen*. Cornelis van Hogenhuysen, Amsterdam 1698

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/eeke001koni01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

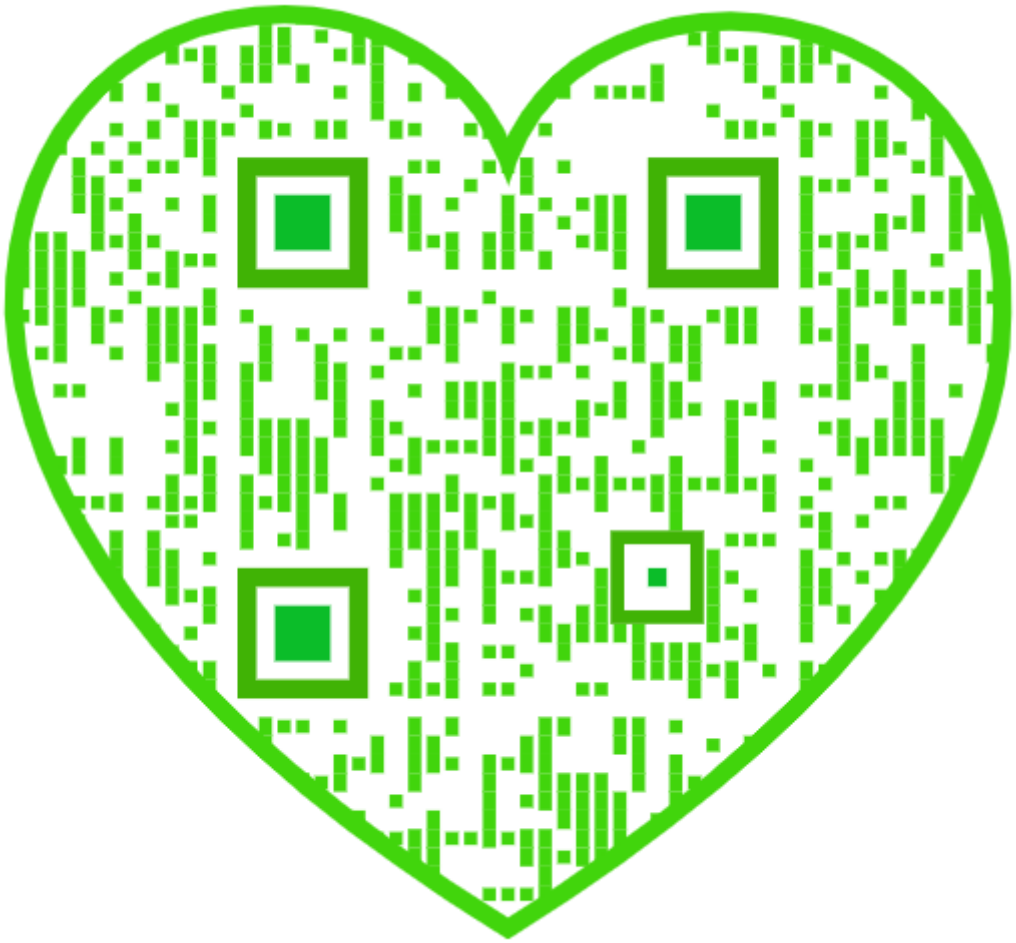

Coll. 3. vers 16.
Het woord Christi wóne rykelyk in u, in alle wysheid: leerd en vermaand malkanderen, met Psalmen en Lof-zangen en geestelyke liedekens, zingende den Heere met aangenaamheid in uwe herten.

Voor-reden
Aan alle Deugde-en Zang-beminnaars.

GEzalfde zielen daar de deugd
In heerst, of eerst is kòmen woonen,
Die voedsel zoekt, en wàre vreugd
In digt-maar schept, op zoete toonen.
Op toonen, die regt-waarde stoff'
(Na konst gesteld in woord-geléden,
In benden afgedeeld, als of
Die stonden flux te veld te tréden)
Doen ryzen en wé'er dàlen, net
Naar eisch van blyde en droeve zàken,
En 't heilig-bitter van Gods wet,
In 's herten-mond wel-smaaklyk màken,
Zie hier! een stuk juist op de leest
Geschoeid van uw' genégenthéden,
Een bloemen-gaarde, alwaar den geest,
Als in een nieuw en ander E D E N ,
Gaan weiden mag, en zoo na keur,
Op 't spoor der yvrige hòning-byen,
Zig in 't verschiet van smaak en geur,
Verzà'en met hémels lekkernyen.
Zie hier een schàkeling van gezang;
HARPLIEDREN, die den toe-naamd ràgen,
Van Kòninklyke, als òver-lang
Wel meest van zulk een hand geslàgen
Geslàgen, dat haar galmen door
Gedrongen zyn ter opper-zàlen,
Zoo kragtig, dat zig 't heilig koor
Beweegde en all' zyn zang-kooràlen.
En dit is 't werk daar wy voor af,
Een nieuw en schoon múzyk op gàven,
Van toonen, die niet hard nog laf,
Maar hoog en laeg en heerlyk dràven.
Muzyk, dus uitgevoerd van SCHENK,
Die zonne in konst, dien Phénix-speelder,

Waar bòven Né'erland in 't gedenk,
Ligt spoor nog voet-stap vind van é'elder,
Van 't welk dat zig zang-konstenaars,
Bedienen konnen en vernoegen:
Nadien wy 't werk van vaers tot vaers:
Ook daar bestonden na te voegen.
Zelf daar me in 't einde of in 't begin,
De woorden (hier staat op te letten)
Derhàlen moet, die liete we in
Een *zulke*, *als deze letter*, *zetten.* N B.
Maar die de konste niet verstaan,
Gewoon slegts liedsche-wyz te zingen,
Biên wyze ook zoo daar zonder aan,
Als voor-haar-noodelooze dingen.
En dus kond gyze ook een-voor-een,
Nu met den Harpe-slàger kwélen:
oo maat-verschillig, dat'er geen
Twee enkle zyn die niet verschélen.
Volg dan dien herder en zyn harp,
Met déze wé'er-herspannen snàren,
't Zy gy in stroom en wind, en scharp,
Of wel voor ty', ruim-schoots mogt vàren
't zy gy de schaapjes met hem weid,
In brà'ende zonne of hagel-vlàgen,
Of anders als ten troon geleid;
Een staat beklimd van zagter dàgen.
Sla na die màte een droef geluid,
Of laatze in blyder toonen ryzen,
En keur u daar een zang toe, uit
Een reeks van driemaal vyftig wyzen.
Van wyzen, veel nog inde mond,
En véle een ruimen tyd voor-hénen,
n dit ons vrye Né'erlands rond,
Gekweeld, gehoord van déze en génen.
Maar dierbre zielen! denk tog wel,
Dat geen geklank van Harpe-slàgen,
Viòle, of luite, of orgel-spel,
Of stem alleen, God kan behàgen.
't Hoog priester kleed sloeg zoet geluid,
('t Is waar) en klonk met goude bellen:
Dog onder-zet van gulden fruit:
*Z*oo moet de deugde uw' vreugd' verzellen.

Een nédrig herte, rein van wil,
   Door-gloeid van hémels-liefde-stràlen,
Die 't met een wé'er-gloed, zagt en stil,
   Laat op zyn naasten néderdàlen,
Dat uit erkent'nis van genà,
   Stâ'ig òvervloeid van danken, lòven,
Dat zingt Gòde eerst haleluja:
   Dat dringt de sterren door na bòven:
Dat is een zang die God behaagt.
   zing zoo dan waarde Christ genooten!
Ook zonder, of je'r mangel zaagt,
   U ligt aan dit of dat te stooten,
Een scherpen vitter zal, misschien,
   Dit all' begrimmen en veragten,
Als een die nooit iet schoons kan zien,
   Behalven 't beeld van zyn gedagten.
Tog, dat w'u nu op zulk een maat,
   Deze édele stoffe làten hooren,
Die aller kerken trant verlaat,
   Daar heeft zi[ch] niemand aan te stooren.
Den geest des menschen (weetmen) leeft
   Vermàkelykst in veranderingen,
En zoo dat ergens plaats in heeft,
   't Is in digt-màtige oeffeningen,
De sauss' niet ongelyk in kragt,
   Die geur en smaak geest aan de spyze:
Want oude stoffe in 't oor gebragt,
   Valt zoeter in op nieuwer wyze.
Wy hadden ook nooit oogemerk,
   Om eens het preek-huis in te dringen:
Een 't waar vergeefs, nadien de kerk
   Aan wen-zugt kwynt tot de oude dingen.
Kwam Aldegonde hier alte laat,
   Word Raphels zoon verby gewézen,
En Gyzen met zyn hòning-raat,
   Wie zalze van haar kwaal genézen?
Neen, 't was de zugt voor 't al-gemeen,
   Die, onzevéder heeft gedréven,
Om 't zoete en 't zuiver goed by een
   Te voegen, en dus uit te géven.
Ontfang, gebruik dan déze stoff'
   E[n] onze kunst, tot 's Heeren lof.

C.V. Eeke.

Op de koninglyke harp-liederen.
in zangmaat uytgebreyd, door Kornelis van Eeke.

DAar moet iet Godlyks zyn, in Davids Harpgezangen:
Meer dan een sterflyk man,
Zyn geest bevatten kan;
Wyl menig keurge ziel blyft aan die Godspraak hangen.
Ja! deze welbron wierd dog nimmer uyt geput,
Dit zal, en moet me erkennen,
Al quamen duyzend pennen,
Nog hielt dien schat, in zig, een onbegryplyk nut.
Derhalven mag men die, met reden, vergelyken
By een ontstéken vlam,
Daar elk zyn ligt van nam,
Eu nogtans is, en blyft, ja! weet van geen bezwyken.
Wat heeft me in Isrëls eeuw staag met dit snaargeluyd,
Beneffens 't lof der tongen,
Gods almagt toe gezongen,
En zyne u roem, en eer, in zégening geuyt:
Dit bleek aan Mozes, en daar na, in later tyden,
Aan Jesses jongste zoon,
Die een Hebreeuschen toon,
*D*eed klinken op zyn Harp, tot ziel-en geest-verblyden:
Hem volgden Salomon, en Afaf, heylig na,
Met Heman, (kloek ervaren,
Op zang, en spel en snaren,)
En Ethan, Judithun, Eliab, Benaja.

Dus zagme een gantsche reex van heylge zanggeleerden:
Men hoorde, in zulk een rang,
Zelf Obed-Edoms zang,
En andre zangeren, die God-Godsdienstig eerden,
't gewigt der zaken, heeft by ons, dan dubbele reên,
Om zulk een schat der schatten,
Geheyligt aan te vatten,
En houdenze in gebruyk, met alle eerbiedigheên.
Men heeft die heylige stof, nu ruym een eeuw gezongen
Hier in ons vaderland,
Marots, en Bezaas trant
Gevolgt, en ze is in stand, onsterfflyk door gedrongen.
Wel aan! hier zienwe nu, dit speeltuygh toegerust,
Gesnaart op andre toonen*;*
Op dat men Neêrlands zoonen,
Leer singen Godes lof, op wysen wel bewust.
Dit voed de zanglust meer, dan 't sap der druyve-ranken,
Hoe lieflyk, frisch, en klaar,
Dat Isr'els Harpenaar
Eens op mogt sien, hy sou VAN EEKES, arbeyd danken.

K. VERLOVE.

Op de Nieuwgerymde harp-zangen, Op gemeene toonen, voorgesteld door Kornelis van Eeke

DE Harpgezangen; als een beemd van heil-gewassen,
Op yders herts-togt of beweeging toe te passen,
Zyn by de aandagtige en beminnaars van de deugd,
Voor stof gehouden, nut in jammerklacht of vreugd.
De Kòning David, na hy ernstig wierd bewoogen,
Steld zig al zingende Gods wonderen voor oogen,
Die meenigwerven in het Neerlands zyn gebragt,
Met brave houding, en in Vaarzen, groot van ktagt.
VAN EEKE, om yverig naar die hooge prys te dingen,
Geeftze ons op toonen van gemeen geluid te zingen*;*
Om door de malscheid van die galmen, en haar stof,
Zig te onderwyzen, en te roemen 's Hemels lof.
Voor die tot kennis van de maatzang zyn verheeven,
Werd groot behulp aan hun verkiezing toegegeeven*:*
't Verstrek' u beide tot vermaak en wyzen raad,
Twee einden daar 't gezang en leezen in bestaat.

A. J A N Z E N.

Op de koninglyke harp-liederen, in Zangmaat uitgebreyd door Kornelis van Eeke.

HIer hebt gy 't heerlyk puik-Juweel,
Van Kòning Davids Harpgezangen,
Die, vol van geest, en kragt, geheel
't Godsdienstelyk gemoed bevangen;
Wel eer in Salems Choor gehoort,
Ter eer des hoogsten Gods gezongen,
Met speeltuig in een zoet akkoort,
Uit godgewyde Ziele ontsprongen,
Nu door VAN EEKE, uitgebreyd,
Beknopt, en zinryk in zyn digten,
Daar hy zyn konst en snêeg beleyd,
Doet, door verschiet van zang, uit-ligten.
Zyn zang-snaar spant op alle maat,
Hoe kort, hoe veel, en vreemde slaagen,
Vloeid zonder drang of stoot, en gaat
Naar het naauwkeurigste behaagen.
Al luid zyn Psalm-zang hier zoo niet
Als juist in Kerken word gezongen,
('t Welk, nog de stof, of toon gebied,
Blyft aan een ieder onbedwongen)
Brengt niet de minste aanstoot by:
Geen vieze keur mag daar op smaalen,
Schoon of de zang wel liedwys zy,
't Is Hemel drank in nieuwe schaalen.

Wat geeft de toon, of zwaar, of ligt,
Of die van hooge, of laeger nooten?
God let op 't pit maar van 't gedigt,
En, of de Zang, uit 't hert gevlooten,
Vol aandagt, Hem ter eeren strekt,
Verscheydenheid doet lust ontsteeke:
En, dus den yver opgewekt,
Het wit geweest is van VAN EEKE.
Zoo 't helder glas, van regt gestalt,
De wyn doet eer en meer bekooren;
Zoo ook de Zang die lieflyk valt,
En aangenaam is om te hooren.
Laat u alzoo der zielen-spys,
En drank van deeze Harp-gezangen,
Daar elk is van verscheiden wyz,
Doen naar het pit, en smaak verlangen,
Zing dan dat 't aan het herte treft:
Geen zang kan door de wolken dringen,
Als die zig van uit 't hert verheft,
Gods eer ten voorwerp heeft in 't zingen.
Gebruik dan dus VAN EEKES vlyt,
Zoo zal hy regt zyn wit beschieten:
Waar toe zyn Digtkonst zy gewyd,
Op dat God eere mogt genieten.

A. van LINTZ.

De Koningklycke harpe,
Op nieuws versnaart door Cornelis van Eeke.

NU swigt Parnasen Helikon,
Verbaast op Davids Harp-geluyt:
Hier springt, uyt Sions Hengste-bron,
Een stroom daar geen gezigt op stuyt:
Die vuld den Fenix-digter op,
(t' Wyl Arons tempel swoegt en sweet)
't Sy dat hy d'Almagt heft in top,
't Sy dat hy d'aard met gunst omkleed,
En al wat wesen kreeg verpligt,
Aan 't goed van Gods aanbidlijkheid.
't Sy dat Messias nédrig swigt,
't Sy dat hy praalt met Majesteyt,
En yder loon na werk beschaft,
De boose plaagt de goede mint,
't Zy dat vorst David scherp bestraft,
Zyn goude lier met floers omwint
't Zy dat hy s'Hemels gramschap stild,
En met een onverzierden klank,
Daar Bosch, en Berg, en rots af trilt,
Zig zelf verliest in lof en dank,
Zyn zuivre védel-snaar houd stant,
Vol-leerd op alle toon en stof:
Zyn Hemel-rym de Puyk-kroon spand,
Vereeuwt met Engle en Menschen lof.
Hoe wert altaar en haart gestigt!
(Of schoon de nyd haar handen wringt,)
Wanneer VAN EEKE, Davids digt,
Zoo Davidlyk in 't Neerduyts zingt.
Was oyt de ziel haar welstand waard,
Hier vindze deugt, met vreugt gepaard.

G. B R I T .

Op de Nieu-berymde coninglyke harp-liederen, *D*oor Cornelis van Eeke, Het Boek tot den Leser.

IS iemand nu belust op Davids harp te spélen,
Hier gaat men u het oor met zoete toonen strélen,
Op God-gewyden trant, de schoonste melody
Die oyt vernuft bedagt, dat vindt men hier in my,
Die hier dan lustig is, door zang en zoete toonen,
Zyn Schepper en zyn Godt, met eere te bekroonen;
Hier is gereede stoff en middel by der handt,
Den Heer te geeven lof door zang en soeten trant.
Maar geen onreyne kan deez' liederen genaken,
Ten is geen voedzel dat die bende kan vermaken,
Maar die zyn zin en lust gestaag heeft in Gods wet,
Die werdt dit ziel-banquet tot voedsel voorgezet.
Men kan met David hier het lof des Heeren zingen.
Als gy maar Davids geest hier onder komt te mingen,
Maar die tot ydelheyt, zyn zang-lust stelt te werk,
Hoe dan meer geest en konst, hoe schadelyker werk,
*Z*egt eender, en met regt want geest en konst te hebben,
En deugd nog heyligheyd? ach*!* 't zyn maar spinne webben,
Of stricken tot de dood! een ander oogemerk
En zanggers dienen dan tot dit Godvrugtig werk.
De muzycale konst, quam van den hemel dalen,
En eyscht ook oeffenaars die na den hemel talen,
Die zal dan voeren op in 's hemels hoogen troon,
Daar m'eeuwig zingt en speelt met God-gewyden toon
En om de, melody der lieffelyke klanken,
*Z*al elk den koustenaar voor dese konst bedanken,
En nimmer klagte doen, van tydt of geld verquist:
Maar wel dat sulken spys zoo spaar saam werdt gedist.

B.C. de Vries.

De koninklyke harp-liederen.

I. harp-lied.

Toon: *Het Nachtegaaltje kleine.*

G*Y Zang-en-deugd-gezinden*,
Zie hier een schoonen hof,
Een édel-geurig veld:
Waar in gy keur zult vinden,
Zoo wel van toon als stoff'
Na 't hert zig vind gesteld,
't Zy of in druk bekneld,
Of in gewenschte dagen:
Des Koninks harpe slaat
Zoo blyde als droeve slagen,
Na maat *van uwen staat.*

2. Wel hem! die 't pad ter boozheid
Nooit insloeg maar voorby;
En, uit een doodzen haat,
De winkels der godloosheid,
Daar vunze spotterny
Op hooger altaar staat,
Van waarze haar giftig zaad

Uitschiet door ziele en léden,
Met diepen afkeer schouwt:
Maar aan 't geley van réden
Zyn hert gekétent houd.

3. Die dan, met yverig zoeken
Na 't zuiver zielen-brood,
Zig dag en nagt vergeet,
In 't puik-juweel der boeken,
Der vrómen borst-kleinood,
Niet om een bloote weet:
Maar 't hémels manna eet,
Om innig zig te voeden,
En yder waar hy kan,
Te doen den heil-weg spoeden,
Dat is een zalig man.

4. Want hy zal eeuwig bloeyen,
Als eenen vrugtb'ren boom,
In 't vette en klei'ge land:
Daar versche beekjes vloeyen,
Of langs een gulle stroom,
Aan zoeter oord geplant:
Die zijnes bouwers hand
Zal sta'ig en mild verzàden,
En staan jaar in jaar uit,
In vollen blos en blàden,
Vol zoet en heilzaam fruit.

5. Zoo word zyn vlytig poogen,
Zyn wel en nutbaar doen,
Na 't voorschrift des gebods,
Van 't Eeuwig Alvermógen
Gehandthaaft, om te spoên
(Het ongeval ten trots)
Tot volheid des genots,
Van alle dierb're zàken,
Van all' wat voed en vleid,
Wat herten kan vermàken,
En zoo ten oorsprong leid.

6. Maar gansch een ander ende

Wagt op dien dwàzen hoop,
Die 't ydel wézen mind
En 't Wàre nimmer kende:
Want háren lossen loop
Neemt end zoo hy begind,
En éven als de wind
Doet kaf en rook verzwinden,
Zoo zal haar booz beleid,
Nooit vrugt nog uytslag vinden,
Als ramp en ydelheid.

7. Ja 't Godlyk wraak-gerigte,
Dat sta'ig daar tégen woed,
Zalze houden schaam-rood staan,
Voor 's vrómen aangezigte,
Wanneermen háren voet
Ziet na 't verderven gaan:
Langs reukelooze paên,
Van slinkse lust gedréven,
Daar zy, die wàre deugd
Met hert en ziel, aankléven,
By staan vol moed en vreugd.

8. Want God houd als een Vader,
Het ooge altyd op haar
Die trouw zyn van gemoed,
En hoe ze met Hem nàder
Vereenigt zyn, hoe daar
Ook meerder gunste-vloed
Op néderstroomen moet,
Terwyl het af-gewéken,
Verkeerd en booz geslagt,
Weg zinkt, van heil verstéken,
In doods on-eyndbre nagt.

Het II. harp-lied.

Toon, *Genadige Koning, liefhebbende Vader.*

WEl wat is 'er gaande! wat hoor Ik rumoeren?
Hoe loopt dit gepeupel! hoe hoopt'et by een!
Wat schort haar, wie pord haar, wat mag haar ontroeren?
't Zy kleine, 't zy groote, 't is all' op de been.
Zy dringen, zy dingen, na kroon en na staf,
In weer-wil van de hemel die ze gaf:
Of iemand die nieuw en eerst-ryzende zonn,
In hàren glans en luister dooven kon.

2. Sa! zeggenze, mannen! kom laat ons die banden,
Met kragt nu verscheuren en werpen daar heên.
Ontwerr eens en redd' zoo de voeten en handen,
Van touwen en zeelen en boeyen met-een.
Maar God in den hemel, Almagtig en goed,
Belagt dien óver-dommen euvel-moed.
't Zy willig, 't zy noode, zy zullen myn zaad
Dat Ik verkoor, gevestigt zien in staat.

3. Want als Hem dat narren begind te verdrieten,
Zoo dat zijnen yver in tooren ontvlamt,
Zal Hy haar déze heerschende woorden toeschieten,
Geborsten uit 't herte regtveerdig vergramt,
Nu wil Ik, nu zal Ik dien koningh, dien Ik
My hebb' gezalft, tot uwer spyt en schrik,
Verheffen ten zétel en schenken de kroon,

Van Sion, stad en berg die Ik bewoon.

4. En om dit te wagten, des hebbe Ik myn réden,
Want zoo klonk de Godlyke stemme tot my,
Gy zyt mynen zòne, van my nu op héden
Gebooren, verkooren ter opper-voogdy.
En wilt gy een zégel waar inne gy rust?
Zie daar! u 't heidendom ten wille en lust!
Bedwingze, ja brengze gansch onder, en druk
Haar steege nek voor eeuwig onder 't juk.
5. Of iemand zig egter daar tégen mogt zetten:
Die zal haast gevoelen een kragtiger vuist,
Een yzeren roede om te treffen en pletten,
Die 't alles als vàten van aarde vergruist.
Wel: nu Gods vermógen nooit ergens voor stuit,
Zoo leer dan grootmagtige! leer eens hier uit,
Gedóken, gebróken gaan onder zijn roe,
Sluit voor zyn tugt-less' nimmer de ooren toe.
6. Maar buig u ter aarden, ey haast u! en spoedig.
Kom werp u wil-vaardig, ten dienste bereid
In kind'rige schroom en van herten ootmoedig,
Ten voeten van d'opperste Majesteit:
Dog néderig vertrouwen verzagte de vrees',
Die uit zyns Godheids glory-strálen rees:
Mits yder zig voege na 't wyze bestier
Des Hemel-voogds, en zyn gezalfden vier.
7. Dien wáren gezalfden, dien zóne, en als Heere
Hem kusse, en erkennende zwigte den staf
Van zyn heerschappyen, eer Hy u verteere,
In zynen heet-ziedenden toorne zoo straf,
Die vreezlyk zal woeden, wanneer hy ontsteekt,
En wee haar daar dit vuur op néderbreekt!
Maar dubbel-gelukkig, die vastlyk op Hem
Betrouwt, en houd zig vaardig op zyn stem.

Het III. harp-lied.

Toon, *Zal ik nog langer in heete tranen.*

DEn Wrével-moed in top gestégen,
Past nog Kroon nog kinder-pligt.
Dat David, in de ziel verlégen,
Deê sidderen voor het aangezigt
Van zynen zoon,, heet na de kroon,
Alzoo dat hy in déze klagte uitbrak,
En tot den Heer, *waar heen* hy vlugte, sprak.

2. O Gy myn Heer! wat all' benyders!
Ag! hoe is haar getal zoo groot?
Hoe wassen myne tégenstryders?
Die my vervolgen tot der dood:
Hoe stout, hoe kwaad,, wat bitter smaad,
Word my van alle zyden toegebragt!
Elk roept, O God! *dat gy* my niet meer agt,

3. Dus blijkt de nood der vrienden proeve.
Want nu my 't luk den rugge bied,
En ik wel hulpe en troost behoeve,
Nu agtmen eer nog eeden niet,
Voor schà bedugt,, uit staatze zugt,
Zoekt elk by nieuwer Heer een béter kans'
En rooft en dooft *zoo all*' myn eere en glans.

4. Maar nochtans, Heer! zyt gy alleene
Myns herten hópe en toeverlaat,
Myn schut, myn stut en anders geene,
Waer op myn ziele 't ooge slaat:
En die my 't hooft,, schoon nu berooft
Van kroon en troon en heerlykheid en all',
Weer uyt het stoff' *op nieuws* verheffen zal.

5 En dat zal ik van u verwagten,
Als my genádig toe gezeid:
't Wyle ik myn zugten zende en klagten,
Ten berg op uwer Heyligheid:
U toegewyd,, om nu ter tyd,
Daar om uw' gunst te worden aangebeên:
Van waarze afdaald *en vloeid* tot allen heên.

6. Ik rust dan in de zagte veeren,
Als van uw vleugelen overdekt.
Geen onheil kan nog zal my deeren,
En worde ik uyt den slaap gewekt,
Dan staat gy my,, ter regter zy:
Uw hand is reed en bied my, door den dag,
Een leydinge aan *daar Ik* op uytgaan mag.

7 Al kwamen duizend krygs-banieren,
Van 's vyands heir, tot moord geneigt,
Regt op my af als dolle stieren,
Al wierd my d'ondergang gedreigt,
Al klonk rondom,, ook trom by trom,
Al moest Ik wàden gaan door menschen bloed,
Geen kwaad te groot *als Gy* my hulpe doet.

8. Nu doe myn hópe haar wit eens ráken,
Maak dat myn eere 't hooft opsteekt,
Als gy den booswigt op de káken
Ter schaamte slaat, en tanden breekt:
Op dat men zie,, hoe en van wie
Ik ondersteund, weêr als ten gráve uyt ryz'
Zoo kryge ik ruste *en Gy* des dank en prys.

9. Gy levens zonn'! die met uw' strálen
't Gezigt verligt, den Geest doorgloeid,
Gy bronn', die ootmoeds làge dàlen,
Met zége-stroomen overvloeid,
Gy red en hoed,, geeft spoed en moed,
Gy geeft ons all' wat ziel - begeerten blust:
En zoo zyt gy *de grond* van wáre rust.

Het IV. harp-lied.

Toon. *O slaap, ô soeten slaap.*

WIe is 'er die by droeve tyden,
Geen hulpe en troost zoekt in syn lyden?
Dies buyg ik treurig neêr
Voor mynen Heer:
Vierig in 't gebed,
Dat hy my tog redd',
Uit der boozen net en làgen,
En help myn scepter onderschràgen.

2. En hem, tot wien ik myn gebéden
Op zende, in hoog-verlegenthéden,
Die de oorzaak van myn leed,
Ten nauwsten weet:
En myn angstig hert,
Toen Ik zat benerd,
Meer verloste uit smert, goedàdig,
Hem wagt ik nogmaals zoo genàdig.
3. Ik wagt van Hem een veylig ópen.
Dus laat my niet in 't ydel hópen,
O Gy! myn Heer, myn God!
Nu 't booze rot
Komt in vollen draf,
Woedig op my af,
Om myn eere in 't graf te dempen,
En u, in my, zoo te beschempen.
4. My die u voor myn God erkenne,
Myn voeten op u pàden wenne,
Daar zy, die van u vloôn,
Tot vreemde Goôn,
My zoo bits om smaân,

Vinnig tégenstaan,
Averegts geraên, van zinnen,
Die leugen bóven waarheid minnen.
5. Maar dwàzen hoop! is 't u vergéten?
Een stuk dat selfs uw kind'ren wéten,
Hoe God my heeft verhoogt,
Tot stéde-voogt,
Van syn erve en voor
Een, die Hy verkoor,
Dog op ongehoorzaam weig'ren,
Weer néder sloeg en deê my steig'ren.
6. En weet gy dat houd op te woelen,
Laat uwen trotzen moed bekoelen,
Weest langer niet zoo dwaas:
Maar neen, helaas!
Na zoo trouwen woord,
Word niet eens gehoord,
Ja, Ik zie 't gestoorde wézen,
Meer kwàlen dreigen als voor dézen.
7. Verdoolde zinnen! draaf niet styver,
Verderf is 't loon van boozen yver.
Maar gy myn ziele! nu
De gramschap, u
Pord tot regte wraak,
Voor Gods eer, zoo waak,
Dat als gy u zaak verdàdigt,
Gy dan door zonde u niet beschàdigt.
8 Dus geef, by duistre, stille nagten,
Ter rust gelegt, alle uw' gedagten,
Tot heilig overlegg',
Wat koers, wat weg,
Gy hebt in te slaan,
Om tot God te gaan,
En Hem zoo voortaan, uw dàgen,
Ten reinen offer op te dràgen.
9 Geen lugt van goude reuk-altàren,
Ten sterren geurig deurgevàren,
Behaagt dien grooten Heer,

Zoo wel, zoo zeer,
Als een yvre Geest,
Die hem lieft en vreest,
En dus op de leest der wetten,
Zyn voeten schoejen wil en zetten.
10. Wat heeft de glimp van Choor-gewàden,
By 't pronksel van Godvrugte dàden?
By 't hooft-kleed des gebods?
By liefde Gods?
Daar ze 't hert beslaat,
En een kragt uytlaat,
Die tot allen gaat, waar néven
Wy hier op aarden omme swéven?
11. O Heil-en-zégenryke zielen!
Die zoo voor d'oppergodheid knielen.
O wenschelyken staat!
Wie peilt de maat,
Van geluk en vreugd?
Die gy zéker meugd,
Op getrouwe deugd verwagten.
Wie peilt die diepte met gedagten!
12. Dus of 'er véle in kommer vràgen,
Wie schaft ons vréde in déze dàgen?
Ik egter vreeze niet,
Want, Heer, ik zie 't
Dat uw aangezigt,
t'Onze-waard gerigt,
't Heilzaam lieve ligt en 't léven,
Aan lighaam, ziel en geest zal géven.
13. Dit doet my 't hert van vreugde branden,
Meer dan de vrugt van vette landen,
Van tarwe en soéte most,
In iemand kost:
Die door heet en koud,
Willig d'akkers bouwt.
En met vreugde aanschouwt zyn slooven,
Vergoên met véle en volle schooven.
14. Ik legg' my dan gerust te slàpen,

Ik roep geen wagt, ik zoek geen wàpen.
Want, Heer, gy zyt myn schild,
Die kond en wild,
Wàken tégen 't kwaad,
Dat rondom my gaat.
'k Hebbe geen verraad te vreezen.
Die Gy bewaard zal zéker wézen.

Het V. harp-lied.

Toon, *Ag*! *treur nu myn bedroefde Schaapjes.*

O Heilig Heer! myn God en Koning!
Laat tog uwe ooren ópen staan,
En myn gebéden tot uw' wòning,
Door alle wolken héne gaan.
Ey! wil de klagten,
Die myn ziel u doet,
Met all' de kragten,
Van een droef gemoed,
Niet stooten met de voet.

2. Ik stort myn zugten, myn gebéden,
Myn tránen uyt in uwen schoot.
Vroeg eer den dag nog d'ooge-léden
Ontluikt, voor 't schoone morgen-rood.
En all' myn poogen,
Strekt daar enkel heên,
Dat ik sou mògen
Geest en kragt en leên,
Tot uwen dienst besteên.

3. Ik wil in 't krieken van den dàge,
In alles wat ik slà ter hand,
Of wat ik zoek, betragt, bejàge,

My voegen naar uws woords verstand,
En scherplyk letten,
Dat ik tog den zin
Van uw' gezetten,
Wel mogt vatten, in
Al wat ik ooit beginn'.

4. Wyl Gy een God zyt die in 't kwàde
Een eeuwig wangenoegen schept,
De boosheid haat, met ongenàde
Haar werkers ooit bejégend hebt.
't Gemaskerd wézen,
Daar Godsdienstigheid,
Schynt in te lézen,
Schoonze in 't hert niet leid,
Word uwe gunst ontzeid.
5. Gy lyd geen valsche leuge-monden,
Nog plengers van onschuldig bloed,
Nog knévelaars, vol slimme vonden,
Heet op haar naastens geld en goed:
Die wan-gedrogten,
By gestrenger uur,
Eens aangevogten
Van uws toorens vuur,
Die houden stand nog duur.
6. Maar Ik zal, op uw gunst en zégen
Gemoedigt, gaan met lust en zin,
Ten heil'gen heuvel op gestégen,
Uw' koor en tempel uyt en in,
Ootmoedig buigen,
Als voor 't hooft gebouw'
En zoo betuigen,
Dat ik my getrouw,
Aan uwe wetten houw.
7. Dus ley en houd my op de stràten
Van 't heilig regt, dat u behaagt;
Betoomdze die zoo doods my háten,
En wie 't ook zy, die my belaagt;
Dat my geen schàde

Door haar list geschiê:
Legt my die pàden
Open, dat ik zie
En t' uwaard héne vliê.

8. Want zoo als 't algemeen ten gronde
Bedorven is, bevinde Ikze ook.
Haar herte braakt ten kéle en monde,
Niet uit als vuur en vlamme en rook
Van vloek en laster,
Stinkende als een graf,
Schoon van albaster,
Dat niets van hem af,
Als doodze dampen gaf.

9. Haar tonge is listig, en tot vleyen
Vol-uitgeleerd en afgerigt;
Om wankle zielen te misleyen
En af te voeren van haar pligt.
Dus geef, O Heere!
Dat haar bloed-besluit
Ten oorsprong keere:
Roep eens overluid,
Haar rouwlen voor elk uit.

10. Zy worden van u weg gedréven!
Want háre boosheid klimd in top,
Die uwen raàd stà'ig wéder-streven,
Staan tégens my, haar kòning op:
Maar uwe goedheid,
Láte een volle vloed
Van vreugde en zoetheid,
Van genade en spoed,
Afdàlen in 't gemoed.

11. Laat uwe dienaars, onbekommerd,
Haar in uw' liefde-stroomen baen:
En van uw' schàduwe óverlommerd,
Met hemel-wagt omsingeld staan;
Die vast verbeyen,
En, in voor-gepeys,
Van vreugde reyen,

Op de blyde reys
Na 't eeuwig Gods-paleis.

12. Want uwe liefde is tog gewóne,
't Regtvaardig záad, dat aan u hing,
Het hooft te sieren met de kroone
(Of vroeg of laat) van zégening.
En dit vetrouwen,
Doet, in spyt des lots,
Ons op u bouwen,
Onverzaagt en trots,
Als op een stále rots.

Het VI. harp-lied.

Toon, *O nagt jaloerse nagt.*

1. **E**En hert bewust van 't kwaad,
Daar 't lang in heeft gestéken,
Wel-kundig van den haat,
Die God draagt op de zond,
En van dien vaders aard,
Zal zig met innig smeeken,
Flux keeren hémel-waard,
En spréken uit zyn grond.
2. Myn God! ay niet zoo straf!
Schoon u myn zonden tergen,
En Ik veel stoffe gaf,
Tot uwes toorens brand.
Schoon myne zonden staan
Voor u als hooge bergen,
In tàl en máte gaan,
Zeer verre boven 't zand.

3. Aanschouw myn droef gelaat!
   En hoor myn bitter kermen,
   Om voorige misdaad,
   Die nog de ziel benerd:
   Ag! wïld u over my
   Genàdiglyk ontfermen,
   Op dat Ik eenmaal vry
   Van zonde raake en smert.
4. Myn geest bedeest, benaauwt,
   Staat éven als verwézen.
   Myn herte is heel verflaauwt,
   O! 't is met my gedaan.
   Het lighaam trild en beeft.
   De kragt is uit de pézen.
   Geen been nog voet-zóle, heeft
   Vermògen om te staan.
5. Agh! Heer myn God! hoe lang!
   Hoe lang zal Ik nog lyden!
   Of gaat het regt zyn gang,
   En is vergéving uit?
   Ay neen! laat uw' genà
   Doen als op andre tyden,
   Dat uwe gramschap stà
   En 't vonniss' word' gestuyt.
6. 't En lust u tog niet, Heer;
   Den Zondaar te verdoemen:
   Maar dat hy zig bekeer,
   Want wie zal ooit in 't graf
   (Der wormen woon-paleis)
   Van uwe goedheid roemen?
   Wel sny dan déze reis,
   My 's levens draad niet af.
7. Ik ben gansch afgemat.
   Myn stàdig ooge-léken
   Maakt mynen léger nat.
   De tränen die Ik ween',
   Daar smelte Ik in en wegh;
   Zy wassen my tot béken,

Daar ik ten gronde, in legg'
Verzonken als een steen.

8. Dat heete en brakke vogt,
Heeft my 't gezigt verbéten,
Nu zynde in staat gebrogt,
Van myne weer-party,
Die hem zyn lust doet zien,
Hem styft in zyn verméten:
Tog hy zal spoedig vliên,
Houde Ik u maar op Zy.

9. Nu wegh vervloekte schaar!
Weg booze! weg ontaarde!
Ik worde al troost gewaar.
God heeft myn stem verhoord,
En zal u plotselyk
Aantreffen, met den swaarde
Van zynen mond, dus wyk!
Opstaande voet en voort.

10. Hy liet myn hert-gebed
In gunstige ópen ooren:
Hy heeft daar op gelet,
En ziet myn smerten aan.
Hy wil de minste zugt
Van my, zyn dienaar hooren:
En daar van is de vrugt,
Dat Hy my by zal staan.

11. Het God-vergéte rot
Van myne dood-vyanden,
Zal (elk ten smaad en spot)
Verbaast en zeer ontsteld,
Door schrik in 't hert getast,
Verwonnen, als met de handen
Staan op de rugge vast,
En vlugten uyt het veld.

Het VII. harp-lied

Toon. *Daar viel een Hemels douwe.*

MYn God! in vast vertrouwen
Bidde Ik, dat gy my red:
Uit all' myn herts-benouwen,
En uyt myn vyands net:
Op dat myn ziel (verslàgen
En innerlyk gewond)
Niet valle in zyne làgen,
Als in der leeuwen mond.

2. Ik dobber op de golven,
Van 't wisselvallig lot.
Den bloed raad van de wolven,
Is vast by een gerot.
Ik zie, waar Ik my wende,
Nog ópening, nog raad.
Ontwyke Ik de eene ellende,
My dreigt een ander kwaad.

3. 't Is klaar hoe véle en vremde
Vervloekte grouwlykheên,
(Hoe wel nooit-toe-gestemde)
My worden opgestreên:
Daar Ik geen mensch, die néven
My, rust beminde en vrêé,
Voordagtelyk myn léven,
Ooit smaad of hinder dêé.

4. Ja 'k hebbe zelf door voorspraak,
Vry en by 't lyf bewaard,
Hem, die my zonder oorzaak,
Met vuur vervolgde en zwaard.

Is 't anders Heer! zoo laatze
My nagaan waar het zy,
En geef den boozen plaatze
Te heerschen óver my.

5. Laat hem myn kroon en eere,
En alle glans van 'thof
Vertréden, datze keere
En dàle neêr in 't stof:
Tog nu Gy myne pàden
Nà 't beste vind geneigt,
Zoo schut en weer de kwàden,
Mij van partij gedreigt.

6. Maar slà gestrenger oogen
Op myn verdrukkers neêr:
*D*ie all' myn aanzien poogen
Te ontluisteren, O Heer!
Den stand van myne zàken
Roept luider kélen help!
O ryz' dan! om te waken,
Eer 't kwaad mij òverstelp'.

7. Styg eenmaal voor de volken,
Als op den regter-stoel,
En zie, van uit de wolcken,
Dit woest en dom gewoel.
Laat uw genàden-vierschaar
Van daar, een vonnisspraak
(Den vròmen troost-en dierbaar)
Doen, *òver mijne zaak*

8. Want Ik, van uw' gerigte,
Wagt niet als myn geluk:
Wyl' 't hert my nooyt betigte
Van eenig euvel-stuk.
Geen knàgende gewisse
Ontrust een trouw gemoed,
Heeft uw' vergiffenisse
Voorléden schuld geboet.

9. Geef Heere! dat de boozheid
Neem langs hoe meerder af:
En alle goddeloozheid

Daal met de booze in 't graf:
Op dat de vròme in vréde,
Voor u léve en met vreugd,
Verstand en kragt bestéde,
In de onvervalste deugd.

10. Want Gy proeft herte en nieren,
Ten diepsten door en door:
En of men zig laat stieren
Van u, in 't zàlig spoor.
Genàdig en vol trouwe
Zyt gy, elk die u vreest,
Dus Ik my by u houwe,
Bewaard na lyf en geest.

11. Maar éven zoo goed-aardig
Als gy de vróme zyt,
Zoo streng en zoo regtvaardig
Waart gy de booze altyd,
Ja, Gy woed alle dàge
Op 't eene of 't ander land:
Geen plàge wagt de plàge,
Daar uwen tooren brand.

12. En als men onderwylen,
Niet op uwe stemme let,
Zoo leggen zwaard en pylen,
Gereed en scherp gewet.
Den bòge spand, de péze
Trekt Gy vast in en mikt:
En wee hem! die voor déze
Bedreyging nimmer schrikt.

13. Gy laat uw' doodse schigten
Afsnorren door de lugt,
Die léden en gewrigten,
Doorbooren metter vlugt.
Zoo zult Gy die tyrannen
In gramschap tégengaan,
Verjagen en verbannen,
Te pletter néderslaan.

14. 't Is waar, zy trêen hoe langer
Hoe verder buiten 't pad:

Van boosheid vol en zwanger,
Roofgierig, nimmer-zat,
Door-dronken van de leugen,
Broênze eeuwig twist en haat.
(Bewys van niet te deugen,
Als tot een anders kwaad.)
15, Maar of ze kuilen gràven,
Den vrómen tot een val,
Ik zie haar loopen, dràven,
En hoe 't nog einden zal.
Ik zie ze nog eer lange
(Zoo vast vertrouw Ik God)
In eygen strik verhangen,
En dus haar kragt geknot.
16, 't Werk zal zyn Meester loonen
(Zoo gaat het in 't gemeen)
En d'eygen kruin bekroonen,
Met self-geworpen steen;
Daar Ik Hem voor zal lòven,
Die 't ongeval van my
Gewend heeft, en geschòven
Op 't hooft van myn party.
17. Ik zal dank-willig knielen,
Op zyne voet-schabell',
Van gronde myner zielen,
Met harp-en-luyte-spel,
Viòle-en-Citer-snàren,
Met helder keel-geluid,
Myns Heeren lof doen vàren.
Tot alle volken uyt.

Het VIII. harp-lied.

Toon, *Ten is niet alle tyd van vreugde &c*,

O Heer! hoe klinkt de naam
Van uwe Godd'lykeid!
Hoe word hy van de faam
De Waereld door verbreyd!
Uw' Majesteyt, gekroond
Met glans van diep ontzag,
Heeft in syn werk getoond,
Een kragt die 't al vermag.

2. Wat is 'er daar uw' eer
Niet zonne-klaar uytstraald?
Waar vind men een zoo veer
Van réden afgedwaald,
Die 't nieuw-gebooren Kind,
Ziet leggen aan de speen,
En daar geen wonder vind,
Volmaakt in all' syn leên?
3. Wanneer 't die milde sprong,
Die suivre melk-fonteyn,
Zoo grétig met de tong
En lippjes, bol en klein,
Aangrypt, omhelst, omsluit,
Bezabberd, kust en lekt,
En 't moeder-zap daar uit,
Tot spyse en voedzel trekt.
4. Het spràkelooze lit
Geeft klàre tuygeniss',
Van dat in 't hoog-bezit,
Een Opperwézen is:

Wiens Al-vermògen hand,
Weergàlooz in zyn werk,
Hem déze konst inplant
Tot een onwraakbaar merk.

5. En 't ligt nog klaarder door,
Als gy die wéderom
En 't huis roept, vroeg en voor,
Den manbren ouderdom:
Zoo dat (of zig vernuft
Hier t'enden àdem slooft,
Verwondert zit en suft)
Men daar af blyft berooft.

6. Dit is een stàle schild
Daar uw' party voor staat,
Zyn pylen op verspild,
Zyn kragten op verslaat,
Van schaamte, spràkeloos
Doet zwigten, op den lof
Uws Naams, die voor altoos,
Hem néder smijt in't stof.

7. Maar als Ik 't wonderstuk
Van 't hémel-welfsel zie,
't Verstand daar héne rukk',
En denke wat, of wie
Dat òverheerlyk ding,
Zoo konstig heeft gebouwt,
En nog dien grooten kring,
In staag bewégen houd?

8. Als Ik de zilvre maan,
Die nagt-vorstin, door 't veld
Van blaauw lazuur zie gaan,
Zoo glansryk, en verzeld
Met zulk een magtig heir:
Terwyl datze ebbe en vloed,
Van 't woeste en zoute Meyr,
Steeds gaan en keeren doet:

9. Als Ik dat gouden hooft
Beschouwe, dat den glans

Van maan en sterren dooft,
In 's hémels oppertrans:
Dat beurtelyk met zyn vier,
Elk ligt en léven geeft:
Zoo kruid als plante en dier,
't Zij op wat wijze het leeft:

10. Dan Heer! dan roep Ik Ogh
Myn God! hoe trouw, hoe goed
Zyt gy! Die 't mensdom nogh
Uw gunst gevoelen doet,
Gelyk gy pleegt te doen,
Wat is 'er daar 't, met schyn,
Zou mògen uit vermoên,
Die immer waard te sijn?

11. Gy voerd den mensch ten trap
Van 't hémels geestendom:
En tot een wétenschap
Die doordringt, en allom
In heerlykheid braveerd,
All' 't verder werk uws hands,
*D*at hy met vrugt regeerd,
Door middel des verstands.

12. All' 't groote en kleyn vee,
All' 't wild gedierte en tam;
All' wat me in lugt en zee,
Ooit lévendig vernam:
Dat of met vinne of schaght,
Het vogt of wolken klieft,
Staat onder zyne magt,
Zoo verre als 't u belieft.

13. Zulx in zyn wézen speeld,
En trek van heerschappy
Die majesteit verbeeld,
Oorspronklyk Heer! van Dy.
Weshalven aarde en lugt,
Van lof-gejuig en dank,
Dreund op uws naams gerugt,
En zijn ontzagbre klank.

Het IX harp-lied.

Toon, *O grootheid van Gods liefde*!

O Volle en milde vloed
Van zégen en genàden!
Hoe nutbaar Heere! en zoet
Zyn uw' doorlugte dàden!
Myn ziel verwonderd haar,
Met wellust aangedaan,
Als Ik 'er 't ooge eens maar
Laat óver héne gaan.

2. Ik voele inwendig 't hert
Van gulle vreugde springen.
Den geest geheel ontwerd,
Wil mond en tonge dwingen,
Tót heerlyk Lof gejuig,
Hy voerd myn handen aan,
Myn speel-en-psalter-tuig
Tot uwer eer te slaan.

3. Terwyl Ik myn party
Al zie te rugge wyken,
Vol angst en schrik, nu gy
Hem doet de vlagge stryken,
Zulx hy, voor uw' gezigt
Voor-vlugtig, snelder vlugt,
Als ooit voor 't zonne-ligt,
De nével van de lugt.

4. Want gy hebt myne zaak
Zelf by der hand gegrepen,
Bepleit, en vonnisspraak
Gedaan, toe 'k zat benépen.

Gy jouwt dus overluid,
Van uwen hoogen troon,
Myn bittre vyand uyt,
En vlegt mijn hooft een kroon.

5. Gy treft het heydens volk
En dryft ze voor my hénen,
Slaat spietze en zwaard en dolk,
Aan stukken voor haar schénen.
Dat Goddeloos gespuis,
Slegts roofs-en moord-gezind,
Maalt gy tot stof en gruis;
En strooit het in de wind.

6. Wel boozwigt, hoe zoo trots
Op u verstaalde benden!
Op de ydele gunst des lots,
Hoe zoo verhit opschenden!
Hoe rooft gy dus en brand,
Als die geen gissing maakt
Op ooge of oore of hand,
Van Dîe 't heel-al bewaakt.

7. Die hand, dîe 't heylig regt
Wil ongekreukt bewàren:
En hem die 't làgen légt,
In schild en aenzigt vàren.
Hebt gy nu, die zoo fel,
Zoo gruwelijk woed en woeld,
Uw' Goddeloos oog-wit wel
Getreft, *daar op* gy doeld?

8. Legt alles nu omveer
In 't ongedenk gesméten?
O Neen! want onzen Heer
Zal nooit zyn volk vergéten,
Hy, regter Die in 't hoog,
Ryks staf en scepter voerd,
VVil de appel van zyn oog
*Nooyt hebben aan*geroért.

9, Hy is een hooge schans
Met Diamante muuren,

Een toevlugt, daar men t'hans,
Kan alle kwaad verduuren,
Ja zelfs het quaadste kwaad,
Het woeden van de dood,
Die met haar zeissen slaat,
En schigten schiet en stoot.
10. Gelukkig dan, die bouwd
Op 't eeuwig Al-vermogen!
VVant als men 't regt beschouwd
Met zuiver herten-oogen,
Nooit zagmen dat een ziel
Die God en deugd aanhing,
In doodsche rampen viel,
En met dien val verging.
11. Dus lóof nu onzen God:
Gy al wie Zions wallen,
Die stad, dat Vorstelyk slot,
Ter woonste is toegevallen:
Die stad, van alle ste'ên,
De kroon, het puik, de bloem:
Want weldaad lang voorheen,
Verpligt u tot dien roem.
12. Roem, die een trouw gemoed
God eeuwiglyk wil géven.
God, die 't onnoozel bloed
Te wréken plagt aan 't léven,
Van die zyn erfdeel plaagt.
Dien God, Die hulpe-reed,
Het oor leend, aan die klaagt
*Van onverschul*digt leed.
13. Nu Heer! doe my dus ook.
Gy ziet vast kéle en káken
Der hellen, vuur en rook
Van moord en laster bràken.
O! strek de regterhand
Van liefde uit, die 't geweld
Gansch uit uw' pàlen band
En onzen staat hersteld.

14. Zoo kryg Ik daar uit stoff'
By stoff', om u te pryzen.
Zoo zal ik uwen lof
Doen hoog en hooger ryzen
Voor Sàlems stédelingh,
Als Jacobs gansche kroost,
Zig daar ter offering
Bevind, *uyt west* en oost.
15. Het bastaard-volk is my
Zo hàtig als de wolven.
Maar de eygen kuil die zy
Voor myne voeten dolven,
Is haar ten val bereyd.
Zy ràken zelfs verwerd,
In 't net voor my gespreîd,
Dus kryg ik moed in 't hert.
16. En zoo stygt Uwen naam,
Ja klinkt door alle landen,
Op 't schàteren van de faam,
Om 't regt, Heer! uwer handen,
Gedaan aan 't snoode rot
Zoo trots op eigen kragt,
Dat ylingz, elk ten spot,
Ten onder is gebragt.
Met regt ook word dat boos,
Onaardig volk verdréven:
En van U, voor altoos,
De ramp ten prooy gegéven.
Die God vergétentheid,
Word d'eeuwig-duyster hell'
Regtvaardig toegezeyd,
*Want zy verdient*ze wel,
18, Maar die in 't laege leeft
Versmaad om Uwen wille,
Ia naauwelyk voedzel heeft
Dat hy den honger stille,
Die zal niet altyd staan
Als of gy hem vergat,

En hoe 't hem hier mogt gaan,
Nooit oogen daar op had.
19. O Neen! zyn leed en druk
Zal wisselen, kort na dézen,
In gàdeloos geluk,
Bestendig in zyn wézen,
God Iacobs! Ag vvanneer!
Wanneer! wanneer geef Gy
Dien blyden ommekeer?
Zoo zégenryk voor My.
20. Toon eenmaal 't heidendom
De kragt van uw' gerigte.
Treft ze aan, op dat ze stom
Staan voor uw' aangezigte,
En wéten dat Gy God,
En zy maer aarde zijn:
Ons tot een vreugdig lot,
Naa zoo veel smaad en pyn.

Het X. harp-lied.

Van lìefde komt groot lyden.

WAt Magh 'er tog ontbreken?
Myn God! dat gy zoo wyd
Van my schynt afgewéken,
In déze bange tyd.
Myn hert gevoeld een zwàren stryd:
Waar in 't zal blyven stéken,
Zoo gy geen helper zyt.
2. Verschil in stand en státen,
En ongelyken aard,
Gaan met veragten, hàten,

Afgunste en nyd gepaard.
Het vuil gebroed, by een vergaard,
Zoekt zonder onderlaten,
*Der goe*den kwaalyk vaart.

3. Den dwàzen hooghgezéten,
In weelde, in eere en staat,
Verwaand en God-vergéten,
Stoft op zyn eigen raad,
Terwyl 't hem hier na wenschen gaat.
Den Goud-gïer zal hy heeten.
Kloek van beleid en daad.

4. Want in syn grond-gedagten,
Durft hy den oppertroon
Krimpneuzende, veragten,
*M*et viesen smaad en hoon:
Zig zelven stellende ten toon,
Als een diens vreeze en wagten,
Noyt zien op straffe of loon.

5. En wyst men hem, hier tégen,
Met kragt van rêden aan,
Dat zulke gruwel-wégen
Regtna 't verderven gaan,
't Is al vergeefs daar helpt geen ràên:
Hy (als niet aangelégen)
Sal't van der hand afslaan.

6. Ia trots-aard, onverstandigh
En styf van kop en zin,
Bejegend'ze all' vyandigh,
Die hem dus vallen in:
Zoo dat hy, zot op geld-gewin,
Op eerlyk past nog schandig
En volgt zijn dwaas begin.

7. Hy denkt al vast in 't stille,
't Gaat wel: Ik wagt geen kwaad,
Hoe 't lot zyn losse spille
Mag draajen, of hoe 't gaat:
Myn stamm', myn nageslagt, myn zaad,
Zal eeuwig, en na wille,

Bestaan in dézen staat.

8. Uit die vergifte gronden
Schiet, vloek en laster voort,
Onregt, door slimme vonden
Bewrogt en onderschoord:
Ja tyranny, geweld en moord.
Want hy staat voor geen zonden
Die God nog réden hoord.

9. Met booze afgunstige oogen,
Beloerd hy andre'r goed;
En, zonder médedogen,
Kweld hy den armen bloed:
Bedekt en onder schyn van goed,
Daar aanwass' van vermògen
Hem gansch gerust in voed.

10. Hy weet zyn leeuwe pooten
Hém in de huid te slaan:
Met trekken, tornen, stooten,
Te dryven, te doen staan,
Nu ligt dan wéder zwaar te laên.
Dus maakt den ryken grooten,
De kleyne hem onderdaan.

11. Terwyl de grond zyns herten,
Hem dus ten mond uitbreekt
(Als die den hémel tarten)
Waar of God hem versteekt?
Hoe komt dat hy zig nimmer wreekt,
En straft myn kwàde parten,
Zoo hem geen magt ontbreekt?

12. Wat magh het volkje dròmen
Van eene goddelykheid!
Die me eeren moet en schròmen;
Van eene Majesteit,
Wiens kragt zig òver all' uitbreid.
Op wien (als 't waar') den vròmen,
Zyn troost en hòpe leid.

13. Wat zotte mymeringen!
Wie heeft Hem ooit gezien,

Die bòven 's Hémels kringen
Zou zitten en gebiên?
Hoe laat hy zoo veel kwaads geschiên?
Beheerscht hy alle dingen,
Wie kan zyn hand ontvlien?
14. O neen! na koers van zàken,
Komt alles by gevall':
Dus passe elk wat te ràken
Als hy wat hebben zal.
't Luk rold en stuit gelyk een bal.
Die 't andere liet bewàken
Lag meest aan laeger wal.
15. Ik volg dan slegts myn lusten
En wat haar voedzel gaf:
Ik 'k zoek 't op alle kusten,
Ik weet van loon nogh straff',
Myn wézen eindigt tog in 't graf,
Daar alle doode rusten,
En meer is daar niet af.
16. Wel op ter straffe! O Heere!
Hoe! lyd gy zulk een taal?
Verdraagt gy in uwe eere,
Die kreuk zoo ménigmaal?
O! dat uw' kragt eens néderdaal',
Zulk toomeloos dertelen keere,
*En red*de ons van die kwaal'!
17. VVaar toe die laster-tonge
Niet óverlang gesnoerd?
Die stà'igh, voor oude en jonge,
Den schamperen snàter roerd,
Het ongòdistendom invoerd:
O God! dat hy ze dwonge,
Of dat gy die beschoerd.
18. Want immers gaan uw oogen
En hand, door alles heen:
Door all' 't gewoel en poogen
Der menschen, hier benéên,
*D*oor 't ly den datze uw' kinderen déên,

*D*at zonder médedoogen,
Van u nooit wierd geléên.
19. Met réden dan verwagten
Wy troost van uw genà:
En hulp, die all' het tragten
*D*es boozen wéderstà:
Die hem den arm te morzel slà,
Neêr smyt, beroof van kragten,
Dat hy ten gronde gà.
20. Stà vast dan, Jacobs looten!
Uw kòningh heeft de wagt;
God Abrahams, Dien Grooten,
Van onweêrstaanbre kragt,
Die 't heydendom (hoe groot in magt)
Heeft uit zyn land gestooten
En u daar ingebragt.
21. Zoo roeme Ik! want de goede
Zyn U zoo lief en waard,
Heere! en de zagt-gemoede,
Geringe en zwak van aard,
Geniet zyn wensch, in kragt herbaard,
Uw' oore is hem zyn hoede,
Dat hem niet kwaads wéêr-vaart.
22. Zoo waakt ook Uw' gezigte
Voor weeuw' en weez', te zwaar
Verlàden, door 't gewigte
Van 't dreigende gevaar.
Gy Man en Vàder, handhaaft haar,
Den arm van uw gerigte
Wéêrstaat den knévelaar.
23. Gy slaat hem met den zwaarde,
Gy snyd hem 't léven af,
En sleept hem langs der aarde,
Na 't eeuwig-donker graf:
Op dat dien drek, en stof en kaf,
Zig nooit meer òpenbaarde,
Na die geléden straf.

Het XI. harp-lied.

Toon. *Waar toe myn ziel*: *waar toe gesteent*?

1. **H**Oe ligt mist hy dié vonniss' strykt!
   Naar iets ten eersten opslag lykt:
   En die uit 's vròmen zwerven
   Meend, als hy zyn party ontwykt,
   Hy ook Gods gunst moet derven.
2. O Neen! want of 't rampvallig lot,
   Verzeld met algemeene spot,
   My stà'ig van stéê tot stéde,
   Verzend en dryft, lk hebbe in God,
   Een vaste en zoeten vréde.
3. Dus blyve Ik op den Heere staan.
   Maar wie spreekt hier myn ziel nu aan,
   Als ofze in 't wilde vlòge?
   Van wisser wild-schut nàgegaan,
   Verzien met pyl en bòge.
4. Die met gespannen péze en pyl
   Vast schikt en mikt, en onderwyl,
   Loerd om de vròme in duister
   Te treffen, en dus in deryl,
   Te rooven eer en luyster.
5. Daar snord den schigt af! hy door-wond
   (Meend gy) Gods vriend, daar wykt de grond
   Van hòpe, voor dien génen,
   Die 't herte aan God en deugde bond,
   En ging eenvoudig hénen.
6. Maar Neen, zoo niet! want op den troon
   Zit Hy, die zoo veel hémel-boôn,
   Heeft tot zyn dienst en vaardig,

Die herten kend, en straffe en loon
Geeft, *elks verdiensten waardig.*

7. En Hy doorzoekt het réin gemoed.
Hy wand't, Hy zift, Hy vind het goed.
Hy zal my niet verlaten.
Maar die geweld en onregt doet,
Zal Hy ten hoogsten hàten.

8. Zulx Hy nog eens regtvaardig op
Zal waken, en het droessem-zop
Van zyne gramschap, néder
Doen storten, op den wrével-kop
Der booze, *in donder-wéder.*

9. Gelyk Hy 't goddelooz Sòdomà
In voor-tyd, liet zyn ongenà
Door zwavel, vuur en vonken
Gevoelen, toenze 't kwaad' te spà
Beklaagende, *verzonken.*

10. Zoo zullenze ook, met herten-wee,
Nog eenmaal storten in een zee,
Van rampen, angst en nooden.
*D*ien strick, nu voor den vròmen ree,
Zal, *wis*, *haar zelven dooden.*

11. Maar zoo als God het regt bemind
Gelyk Hy zelver is, zoo vind
Hy regte lust in deugde,
En 't hert regt-uit ter deugd gezind,
Ervind zyn gunst in vreugde.

Het XII harp-lied.

Toon, *Den Mensch wiens hert gelyk een vrugtbaar &c.*

1. **A**Gh help! myn God! want goedertierentgheid
   En trouwe is dood, bedrog en onbescheid
   Leeft en heeft, door 't gansche land,
   De eerste plaatze en de óverhand.
   Aller menschen
   Zoeken, wenschen,
   Ziet alleen op aardschen zégen:
   't Zy van waar, of door wat wégen,
2. Als waarheid haar daar middelen toe beschaard,
   Dan pryztmen die, dan isze lief en waard:
   Maar is daar toe heel geen kans,
   Als door waarheids gulden glans
   Te bedekken,
   Door veel trekken,
   Kwaad verbergen, goed aenwyzen,
   Dat 's een kunst die elk zal pryzen.
3. En als men nog door zulke grépen niet
   In schràpen kan, en zoo geen wit beschiet,
   Maakt men weinig onderscheid
   Of men liegt of waarheid zeid.
   Kan het liegen
   En bedriegen,
   Onzen goud-klomp maar vergrooten,
   Niemand zal zig daar aan stooten.
4. Nog meer verval! geveynsde néderigheid,
   Een dïenstbre mond, dog 't hert gansch onbereid,

Vriend voor 't oog, daar 't vals gemoed,
Gallig, bitter als het roet,
Onderwylen
Wet zyn pylen,
Om eens onder 't vleyen, strélen,
Z*yn vervloek*te roll' te spélen.

5, Waar loopt dat heen! en God, die waarheid mind,
Wat zal Hy doen, met dien Hy zoo bevind?
Zal Hy niet die gifze tong,
Die zoo buiten pàlen sprong,
Vleyde, smeerde,
Trots braveerde,
En die schalke leugen-lippen,
Zal hy die niet kort beknippen?

6. Gewisselyk Ja: want die verwaand en trots,
In spyt van 't regte en streng gerigte Gods,
Vraagt wie is'er névens my
Die myn tong ten meester zy?
En haar tàle
Steld de pàle,
Of aan band zou konnen leggen,
Om na will' niet all' te zeggen?

7. Die zal (en kort) Hem vinden tot party.
Hem, die 't geweld, verwoesting, tyranny,
Daar zyn volk door word verbluft,
Lyden moet en zit versuft,
Eens zal stuiten
En ontsluiten,
Kerker, stok en boey en kéten
Daar 't zoo lang in heeft gezéten.

8. Des ruste Ik op zyn gunst-ryk woord en stem:
Op 't woord dat klaar, en eeuwiglyk van klem,
Reinder is als 't éêl metaal,
Nu doorgloeyd wel zévenmaal,
Dat Hy spàren
En bewàren
Zal, zyn hert-geliefde vróme,

Dat geen ramp haar óverstroome.

9. De booze wagt en wenscht wel, datter een'
Van zyne stam mogt de oppertroon bekléên,
*D*ie hem strek'ten toeverlaat
In zyn aan-te-vangen kwaad,
Om zyn ranken
Te verblanken:
Maar 't is ydel: want Gods oordeel
Keert zig niet, aan zulk een voordeel.

Het XIII harp-lied.

Toon, *Hoe lang, Agh Heer*!

HOe lang, Agh Heer!
Legt naam en eer,, met my als dood in 't graf
En gansch vergéten?
Agh! agh! hoe veer
Wend zig nu wéêr,, Uw aanschyn van my af?
Agh! mogt Ik wéten
Hoe lang myn ziele in zulk een angst en smert,
Zal ràdeloos staan, in eygen-raed verwerd!
Agh! hoe lang zweld myn vyands goddeloos hert,
Van moed,
Door spoed
En goed.

2. Agh zie my aan!
Dus òverlàên,, van druk myn God! ey hoor
Met médedoogen!
Waar zal ik gaan?
Om troost t' ontfaên,, schaft Gy geen hulpe voor
Myn schreyende oogen?

Dus heldert Gy die met Uw' hémels ligt,
Op dat de droefheid, nooit door òverwigt
Van smerte, in my, de lust tot mynen pligt
Beroof,
Nog doof'
't Geloof.

3. Dat myn vyand
Niet (my ter schande) uitroepe, Ik hebbe hem nu
Gansch òverwonnen!
Neen Heere! want
Myn slegten stand,, zoude ook tot smaad van U,
Gedyen konnen:
Als of Gy nu geen magt meer hadd', om my
Te redden van myn booze wéêrparty.
Dus geef dat hy zigh nimmermeer verbly,
Als Ik
Verwik,
Of schrik.

4. Nu Heere! Ik bouw'
Op uwe trouw',, dat my Uw' goedigheid
Zal onderschràgen:
Om all' 't gejouw
Dat my ooyt zou,, ontmoeten, wel-bereid
Te konnen dràgen.
Zoo dat myn ziele inwendig haar verblyd,
En U, om dat Gy haar zoo gunstig zyt,
In 't openbaar zal roemen, en altyd,
Met zank
En klank,
Vol dank.

Het XIV. harp-lied

Toon. *Verlies van heil komt uyt de zond'.*

DEn waan-wys, in zyn oog vol-leerd,
Ziet alles aan van buiten,
Daar 't als van ouds all' gaat en wéderkeerd,
Uit het welk hy zal besluiten,
Meer als hy voor elk zal uiten.

2. Maar schoon al spreekt de tonge niet,
Zyn hert' roept in zyn dàden.
Daar is geen God Die naar ons omme ziet,
En zig moeyt met onze pàden:
't Zy ten goeden of ten kwàden.

3. En uit dien grond vloeyd ons, te met,
Een gansch verderf in 't léven.
Elk volgt zyn lust, die hy de pàlen zet,
Na zyn togten, die hem dréven,
Zin en magt hem vooren schréven.

4. In voegen, dat me nu 't verval
Zoo verre al ziet gekomen,
Dat in dit aardsche en ondermaansche dal,
Naauwelyks iemand word vernómen,
Die de naam verdiend van vrómen.

5. De zuivere Godsdienst krygt de schopp',
Elk (in zyn grond) versmaadze:
't Uitwendig deel is maar een zinne-popp,
Staat-lakey, en daarom gaatze
Niet in 's herten binne-plaatze.

6. 't Is alles, alles, voor De Heer,
(Ja zelf het volk van letters)
Een òpene wonde, een pest-en kankerig zeer,

Vuil, verrot, vol stanks en etters:
Réden, zéden, 't is all' ketters.

6. En dit gespuïs, van kennis bloot,
Aan lessen niet te binden,
Valt op Gods volk nog aan, om die als brood,
Met haar tanden te verslinden,
Waar ze maar slegts vat aan vinden.

8. Zy tastenze aan in lyf en goed,
(Om 't léven (meest) en leering)
In nàme, in fame, in vriend, in eigen bloed,
Kunst en hand-werk, gunst en neering,
Handel, wandel en verkeering.

9, Maar, O! die zoo verwaand en trots,
Zoo grouwelyk woën en woelen,
Niet passende op het oordeel onzes Gods,
Dat ze eerlang nog zullen voelen,
En haar wel den moed zal koelen:

10. Hoe zal dat haar nog eens met schrik,
En hellen-angst vervullen!
Als 't net eens valt, en zy dien doodzen strik,
Toegetrokken, voelen zullen:
Hoe zal 't hert ter kéle uit brullen!

11. En, schempers! of gy nu bespot
Der vròmen voor-gedagten,
Van vaste ruste en heyls-geniet by God,
Dieze van zyn hand verwagten,
En dit lyden op veragten:

12. Dat kreund ons niet. Wy egter, wy
Vertrouwen op Gods handen.
En ogh! of eens dien dag verscheen, dat Hy
Abr'ams zaad rukte uit haar banden,
En de klaauwen der vyanden!

13. Hoe bly zou Jacob, hoe verheugd,
Zou Isr'el kwinkeléren!
En met een frisse en onverwelkbre jeugd,
In dat vreugde-jaar des Heeren,
Juichen, onder 't wéderkeeren!

Het XV. harp-lied.

Toon *O Kersnacht schoonder &c.*

WIe zal, van alle menschen zònen,
Wie zal in Uwe tente wónen?
Wie zal van ons, O zàligh Heer!
Wie zal van ons, wy aardsche schimmen,
't Geluk van tot Uw' berg te klimmen,
Ooit hebhen dat hy daar verkeer'?

2. Dat zal hy zyn, die regt genégen
Tot zuivre deugd, in all' zyn wégen,
Gaat nà 't geley van billik regt:
Die hand nog hert, met slimme dàden
Bezoeteld, nog met vals te ràden:
Maar wyzelyk waarheyd zwygt en zegt.

3. Die zoo de tonge weet te snoeren,
Dat hy ze nimmermeer laat roeren
Tot droef heid, om zyn méde-maat
Met smaad of agterklap te pynen,
Of listig vleyen te ondermynen,
In eere, in name, in goed en staat.

4. Die, wars van alle booze en boozheid,
Het kwaad verfoeid en goddeloozheid,
Hoe ryk gedost in zyde en goud.
Maar eert de deugde in't pye-làken,
In leemen hutte en riete dàken,
Daar vreeze Gods haar wòning houd.

5. Die nooit een woord, dat tusschen lippen,
Kwam uit de mond ter tonge afglippen,
Daar hy zig zelven door verbond,
Vezwakte of kreukte, in't alderminste,

't Zy wie gedaan, 't zy wat voor winste
Of schàde dat hy daar by vond.

6. Die nooit, uit zugt tot goude schyven,
Den woeker-handel zogt te dryven,
Om 's naastens bloed ten àderen uit,
Gevoeleloos, en af te tappen:
En hem dan op de nek te trappen,
T 'ontrooven all' zyn hair en huid.

7. Die nooit, of giften, ofgeschenken
Begeerd, om dat hy 't regt zou krenken
Van die onnoozel legt aan ly:
Op dat den grooten bòven dréve,
Den kleinen swakken onderbléve:
Maar staat die nà vermògen by.

8. Wanneer dien drom van gròve zonden
Verbannen is, en slimme vonden
Zyn teffens uit en wegh geboend,
Het hert van slinkse drift af keerig,
Vol deugd-lust is, en heyl begeerig,
Dan is die ziel met God versoend.

9. Die staat! die staat den ingang òpen
Van 't heilig koor. O! die magh hòpen
Op vry-geley, en van Gods hand
Genoegsaam ligt en kragt te krygen,
Om zynen heuvel op te stygen,
En zoo tot een onwankelen stand.

Het XVI. harp-lied.

Toon *Lustig, schoon en uitgelézen.*

OVervloed in gunste-panden,
Van U Heer! aan my gedaan,

Doet myn lust tot lof ontbranden:
Maar Ik blyf bekommerd staan,
Hoe Ik waardig stem en snàren,
Voor den troon
Vau Uw Majesteit zal pàren,
Hoog in toon.

2. Egter, geeft het wel-beschouwen,
Van all' 't heyl dat uit U vloot,
't Herte een néderig vast vertrouwen
En de tong dit éêl kleniood.
O Myn God! om uw' bescherming,
Smeeke ik Dy,
Rustende vast op de erberming,
Over my.

3. Daar myn ziele U voor zal pryzen:
Heere! hoewel Ik zéker weet,
Dat myn dank-of dienst-bewyzen,
(Nu of ooit aen U besteet)
Uw geluk niets kan vergrooten,
Nog de waard'
Van de gunst van U genooten,
Evenaard.

4. Ja, schoon Ik mijn huis en hàve,
Kroon en troon en ryk verliet,
Lyf en ziel ten offer gáve,
't Geeft aan uw'hoe-grootheid niet:
Maar 't Wyl Die geen maat nog pàlen
Kend nog heeft,
Zal myn dank-zugt laeger dàlen
Als Gy zweeft.

5. Ik zal my vast aangewennen,
Alle Uw' vrienden wel te doen:
Die voor myne vrienden kennen:
En my blyde en willig spoên,
Omze trouw'lyk t' onderstutten,
En den slag
Die haar dreigt, zelf af te schutten,
Waar Ik mag.

6. Maar wee? wee dien goddeloozen,
   Woesten en verdwaasden hoop!
   Die haar vreemde Goôn verkoozen,
   En volduuren in dien loop,
   Zonder haar te làten stuiten:
      Leed en spyt,
   Vloeid haar toe, en daar méê sluiten
      Zy haar tyd.
7. 'k Wil my daarom nooit vermengen,
   Met dat volk, of ooit met haar,
   Eenig bloed van beesten plengen,
   Om zoo te off'ren op 't altaar,
   Ia! Ik zoud 't my zelver schàmen
      Als men vond,
   Haar met-regt-vervloekte nàmen.
      In myn mond.
8, Want Gy Heer! Gy zyt myn erve,
   En myn volle kroes van heil:
   Die my (waar ik immer zwerve)
   Leid en maakt myn pàden veil:
   Uit wiens hand geluk en zégen
      t'My-waard vloeid:
   Even als een zòmer-régen
      't Veld besproeid.
9. Want in 't beste land van allen
   Is my 't alderéêlste deel,
   Nu ten lòte toegevallen:
   En dat vuld mijn ziel geheel,
   (Als Ik regt daar aan gedenke)
      Met geneugt.
   Zulx Ik swemme en schier verdrenke
      In die vreugd.
10. 'k Suffe van verwonderingen!
   Overleggende, wat Gy,
   In zoo wenschelyke dingen,
   Door uw' wysheid wrogt in my.
   Gy die my koomt leeren, stieren,
      En myn Geest,

Ooit in't dïepste myner nieren
Onderweest.
11. 'k Hebbe U Heer! des alle dàge,
Voor myn innig ziel-gezigt:
Zoo klaar als of Ik U záge,
By 'tschoon helder middag-ligt.
Gy myn God! Gy trouwe wagter!
Gy zyt my,
Zoo van vooren als van agter,
Digt en by.
12. Ia Ik voele een kragt die 't herte
Treft, en roerd zyn diepsten grond,
Die my troost en weert de smerte,
Der voorheen-bedréven - zond,
Zulx nu wéder merg en beenen,
Geest en lust,
Groeyen, bIoeyen als voor henen,
Zeer gerust.
13. Want Gy zult nooit konnen lyden,
*D*at myn ziele als dood, in 't graf
Blyven zal in alle tydén,
O neen! dat waar veel te straf.
Verre af dat die booze wormen,
Nog daar in,
Zouden 't lyf Uws vriends bestormen
*M*et gewin.
13. Maar Gy zult die banden slàken,
En 't geweld van helle en dood:
En my rukken uyt haar kàken
Daar zy my gansch in besloot,
't Veilig pad ten leven bànen,
Van der aard,
Uit dit droevig dal der trànen,
Hémel-waard.
15. *D*aar men (met vergòde stemmen,
(Zingende uwes Godheyds lof)
Zal in weelde baên, ja zwemmen
In een zée van vreugden stoff:
Voor uw'aangezigt, vol wellust,

In Uw' ryk,
Lustig léven zonder kwellust,
Eeuwiglyk.

Het XVII. harp-lied.

Toon *Nerea schoonste van &c.*

EEn rein gemoed in kommer-vlàgen,
In stryd, in lyden, buiten schuld,
Weet God zyn nood wel voor te dràgen:
Maar wagt op hulpe met geduld.

2. O God! beslegter myner zàken,
Hoor dan uw' dienaars jammer-klagt,
Die uit de diepste binne-spráken
Myns herten, word her-voort gebragt.

3. Zie en bezie, O Heer! myn wandel,
Doorzoek myn gansche doen en laat,
*Z*ie of all' myn bedryfen handel,
Niet regt in't spoor van réden gaat.

4. Gy hebt myns herten diepste gronden,
In 't alderstilste van de nagt,
Gepeild, geproeft en wel bevonden.
Nooit heeft myn hand myn tong verkragt.

5. Ik draag my tégen alle menschen,
Daar Ik altyt méde ommegà,
Zoo als Ik haar by my zou wenschen,
En na dat Ik Uw' wet verstà.

6. Des houde Ik, om my na te rigten,
Die stà'ig voor oogen, als een schat,
*D*ie (bòven 't voordeel van 't verligten)
Veel ziel-vermaak in zig vervat.

7. Ik zoeke altyd myn koers te zetten,
Na 't trekken van de onfeilbre naald',

En 't Zee-kompas van Uwe wetten
Dat nooit van stréke is afgedwaald.

8. Dat weet Gy Heere! en daarom nâder
Ik t'Uwaard, want waar zoude Ik gaan?
*D*us hoor en help, O goeden Vàder!
Gelyk Gy meermaal hebt gedaan.

9. Laat eens den glans van uw' vermògen
Deurbreken, als den ligten dag:
Dat Ik een aanblik uit den hoogen,
Van uw' genade ervinden mag.

10. Genàde, die my kan behouwen,
Gelykze uw' lieve kinderen doet:
Wanneerze U vreezen en vertrouwen,
In spyt der boosen òvermoed.

11. Agh! help in alle tégenhéden:
En zyt me by, zoo reed en digt.
Als ooit of immer de ooge-léden,
Bewàken 't eenig lighaams ligt

12. Laat òver my de zàgte wieken
Van uwen geest, zyn uitgestrekt:
Gelyk een Moeder-henne haar kieken,
Zorgvuldig met haar vlerken dekt.

13. Ay zie tog de oogen der goddelooze!
Ey zie ze loeren tot myn val!
En red my Heere! van de booze
Die my omringen zonder tal.

14. My schynt den ondergang beschòren.
Ik vin' geen òpen waar Ik zie.
Zy hebben my den dood gezwòren:
En 't is vergeefs ook waar Ik vlie.

15. 't Zyn stoute en dertele weeldelingen,
*D*ie maar op de aarde en 't aardsche zien,
En (of haar niemand kon bedwingen)
Haar tong geen laster-woord verbien

16. Zy sluipen, gluipen van ter zyden!
Zy zoeken slegts, maar mynen voet
Door glibber-pàden, te doen glyden,
Uit heeten dorst na vròmer bloed.

17. Gelyk een leeuw by woeste wégen,
Verhongerd en vol ongeduld,
Tot enkel roof en moord genégen,
Met heesscher kélen briescht en bruld.
18. Of zoo als 't jong in't nest gezéten,
En diep gedòken in zyn kuyl,
Past op zyn aas, dat hem, om te éten,
Word toegebragt, met òpen muil.
19. Zoo loerenze zy: maar Gy, weérstaatze:
En wring den dolk eens uit haar hand,
Jaag haar een schrik op 't lyf, en slaatze
Met 't zwaard van Uwen mond in 't zand.
20. Agh Heere! ontwerr my uit die lieden,
Die, enkel vleeschelyk gezind,
Van tugt en goede zéden vlieden,
En slaat uw regten in de wind.
21. Die niet als op haar lusten passen,
Den buik maar dienen en de keel.
Die eeuwig ràpen, schràpen, tassen,
En de aarde kiezen voor haar deel.
22. Die vol gekropt ten troon gestégen,
Nog hópen, in haar nageslagt,
Veel eeuwen tyds te zullen léven,
By 't goed zoo slinks hy-een gebragt.
23. By 't goud van bloed en zweet geronnen,
(Hoe zeer't de majer nog bezugt)
Op dat haar kroost zou léven konnen,
In dertele ru mte en vrye lugt.
23. Verloss' my Heer! my die van binnen,
Van zulke een dwaazheid schrikke en gruw',
Maar dag en nagt met ziele en zinnen,
Verlange en zugte en vlugt tot U.
25. Verlang en zugt, terwyl Ik wagte,
Van U, myn heul, myn troost! myn God!
Een stand die niemand regt bedagte,
Op aarde een waard en gàdeloos lot.
26. Een stand, die my vol hert-vertrouwen,
Doet wandelen in geregtigheid:

En hòpe baard van eens t'aanschouwen,
Den glans van Uwe Majesteit.
27. Dien glans, die all' myn herssen-beelden
Voor 't Goddelyk, eens zal doen vergaan:
En my (ziende hoeveel datze scheelden)
Daar op verlieft en stom doen staan.
28. Die zal my nog (in 't verre-duister,
Om laeg, hoewel met flaauwer straal)
Beglinsteren, dat Ik by dien luister,
Een schoonder beeld my vooren maal'
29. Een beeld van wysheid, kragt, en goedheid,
Van schatten zonder màte of tal'
In welkers wéêrgalooze zoetheid,
Uw' Godheid my verzàden zal.

Het XVIII harp-lied.

Toon, *Myne geest voel Ik my dringen.*

't **E**Del Hert, door 't na beschouwen
Van veel zégening,
Zal hem hoog in waarden houwen
Daar hyze af ontfingh.
En zoo déê Jacobs herder,
Naar hy uit swervery,
Eens kwam tot ruste, en verder,
Ter opperheerschappy.
2. Want zoo haast all' zyn vyanden
Weeken uit het veld,
En hy 't staat-roer kreeg in handen,

't Ryk in rust hersteld:
Roemde hy op God, zyn sterkte,
Zyn burgh, zyn vaste rots,
Die holp en méde werkte,
Bewaarder zynes lots.

3. Hy noemde Hem zyn hoogen tooren,
Zyn onwinbaar slot,
Scherm en schild, en zynen hooren,
Nimmermeer geknot,
Die alle rampen weerde,
Die hem, zoo ménigwerf
Als hy zig derwaard keerde,
Gerukt hadde uit verderf.

4, Ik lag (riep hy) weghgezonken
In verderffenis-gragt,
Vast aan kétenen geklonken
Van den duisteren nagt.
De ramp, met gruwel-golven,
Bestroomde my, tot Ik
Bedekt lag en gedolven,
In Doodzen angst en schrik.

5. Maar in die benaauwtheid, vlugte
Myne ziel tot Hem,
(Mynen God) en met Ik zugte,
Hoorde Hy myne stem.
Hy gaf tot antwoord wéder
Als van uit 's Hemels zaal,
Ik kom ter hulpe néder.
(Een troostelyke taal!)

6. Waar op alles beefde en trilde,
Watme in wézen vond.
De aarde dàverde, of ze wilde
Barsten tot de grond.
De steile en trotse bergen,
Verkrompen, daar ze staan
Met spitse kruin, en tergen
De hoorens van de Maan.

7. Neuze en mond, gaf als een òven,

Vuur en vlamme en rook:
*D*aar de booze all' voor verstòven
En haar làgen ook,
Hy boog 't gespan, en raakte
Dus néêr in Néveling,
Die Hy betrad't en maakte
Ten grond waar op Hy ging.

8. Cherubynen, snel van pennen,
Heeft Hy flux beschréên:
Welke Hy vaardig wist 't mennen
Door de wolken heen.
De wind heeft Hem zyn vleugelen
Voort aangegord, dus Hy
Zelfs de aldersnelste veugelen,
Zeer verre vloog voorby.
9. 't Donker sloeg zyn zwarte spreyen,
Daar 't Hem in beving.
Bruine wolken, tusschen bey'en,
Was zyn manteling.
Zyn Goddelyken luister
Brak door de névelen heen.
Geen damp zoo dik, zoo duister,
Die niet voor Hem verdween.
10. In den hémel déde Hy wonder,
En van bòven af,
Rolde en bolde zynen donder,
Grouwelyk en straf,
Daar op ontstond, met eenen,
Een ysselyk getier,
Van sneeuw en hàgelsteenen,
Vermengt met kòlen vier.
11. Flux liet Hy zyn stàle pylen
Van den péze gaan,
En zeer schigtig néder ylen,
Op myn vyand aan,
Hy schoot getakte stràlen
Van blixems, door de lugt:
Schrik die 't verstand déê dwàlen,

Sloeg haar voort op de vlugt.
12. Alle zéên en diepste poelen,
Trof Hy van om hoogh:
Hy liet haar zyn kragt gevoelen,
Maakte haar bòdems droog:
Zelfs de aarde liet haar klooven,
Door kragten van de wind,
Ter Neuze Hem uit gesnòven,
Die 't all' veld wat hy vind.
13. Zoo kwam Hy ter hulpe dàlen,
En, my metter hand,
Uit benaauwtheids poelen halen,
Op het hooge land.
Zoo brak Hy boey en banden
Van myne wéêr-party,
My veel te sterk van handen,
Zoo raakte Ik teffens vry.
14. Ik was wel alle zyden
Van haar digt bezet.
En juist in myn zwakste tyden,
't Scheen Ik moeste in 't net.
Maar God, op wien ik leunde,
Na wien Ik t'elkens vlood,
Was't Die my ondersteunde
In 't nypen van de nood.
15. Die bragt my op ruimer wégen
En alzoo tot rust.
Zyn genàde vloeide in zégen
T' my-waard, na zyn lust,
Die op my was gevallen:
Hy zag myn heus gemoed,
En handen onder allen,
Reyn van 't onnoozel bloed.
16. Want Ik hield my op die pàden
Van Hem voorgeleid:
Of't my bàten mogt of schàden,
Zonaer ondericheyd.
Verre af, dat Ik goddloozlyk

Zou van hem zyn gegaan,
En làten stout en boozlyk,
Zyn will' dus ongedaan.
17. Neen: maar all' zyn regten, zéden,
Wond Ik als een kleed,
Tot sieraad rondom myn léden:
'K hadd' ze altyd gereed.
Ik wierd getrouw bevonden
En altyd op de wagt:
Voor aan-val van de zonden
En haar verborgen kragt.
18. *D*us gaf my Dien goeden Heere,
Na dat Hy bevond,
Dat Ik tot zyn dienst en eere
Reed en veerdig stond.
Hy zag met Vàders-oogen,
Myn handen arbeid aan,
Gezind myn vlytig poogen,
Met kragten by te staan.
19. Want Hy laat den deugd-gezinden
En opregten man,
Hem zoo gunst-en-hulp-reed vinden,
Als men wenschen kan,
Den vròmen zult Gy strekken
Een fakkel op zyn pad:
Maar styve en harde nekken,
Wéêrstaat en beukt Gy plat.
20. Gy waakt voor de néêrgebogen'
Onder dwinglands hand:
Maar de groote in eygen oogen,
Slaat Gyn néêr in 't zand.
Myn eer-lamp, ondertussen,
Steekt Gy nu wéêr eens aan,
Om niet we'er uit te blussen,
Maar U tot lof te staan.
21 Dus hersteld, loope Ik en renne Ik
Tot myn vyandi

Ja op zulk een helper ben Ik
Wel getroost van zin.
Ik weet geen wal, geen gragten,
Of muur zoo wyd, zoo hoog,
Daar Ik door Godes kragten,
Gestyft niet òvervloog,
22. Want zyn woord is 't pad ten léven
Klaar, voor elk die 't houd,
Als met gouden inkt beschréven,
Ja doorloutert goud.
Hy is die Hem vertrouwen,
Een stàle beukelaar,
Een rots om op te bouwen,
Van grond onwankelbaar.
23. Hy gaf my kragt in de pézen
Om te konnen slaan.
En heeft my den wegh gewézen,
Die my stond te gaan.
Hy schonk my herte-voeten,
En steef my zoo, dat Ik
Myn vyand konde ontmoeten,
En blyven buiten schrik.
24. Hy goot kragt in arm en handen,
Dat een' stàlen boog'
Als *I*k zyne péze spande,
Flux aan bryzelen vloog.
Maar Heer! myn eenig stutzel
Was Uwe regterhand:
En zonder dat beschutzel,
Ware *I*k lang òvermand.
25, Gy hebt Heer! my nu verhéven
En in staat gesteld:
Mynen stap ruim-baan gégéven
Als in 't òpen veld:
Met vlugge en vaste schenkelen;
Om flux te konnen gaan:
Op dat nog voet nog enkelen
Ooit zouden òverslaan.

26. 'K Nam myn hàters voor te jàgen
Ik trofz aan, en eer
Dat *I*k wéderkeerde, làgen
Zy eer aarden neer:
Ja t'effens òverwonnen,
Vertréden op de straat:
Dat nooit haar, 't luk zal konnen
Vergoeden déze smaad.
27. Kragt gaaft Gy (dat moet ik tuigen)
My, en moet in 't lyf:
En Gy deedze voor my buigen,
(Ook hoe trots en styf)
All' die my wéder streefden.
Een schrik heeft haar gevat:
Zoo dat ze trilden, beefden,
Op 't ruisschen van een blad.
28. Toen *I*k 't all sloeg en vergruisde,
En daar héne dreef,
Week een yder en verhuisde,
*D*at 'er niemaad bleef.
Nu hebt Gy 't regt gewézen.
All' 't pleiten is ten end',
En *I*k ten hoofd' gerézen,
Van veel my onbekend.
29. Met de faam blies uit de wolken
Wierd ik flux gehuld,
En van 't vreugd-gejuig der volken
Al de lugt vervuld,
Zy voor my né'ergevallen,
Zy déden my den eed
(Schoon eenige onder allen,
Geveinst en tot haar leed)
30. Maar uit vrees voor wraak, gedwongen
Houdenze haar gerust.
Nu zy Gode lofgezongen,
*D*ie 't vuur heeft geblust.
Hy is myns leeds en wréker,
Hy zal my weer-party
(*D*es ben ik vast en zéker)

Doen blyven onder my.
31. Hy, die 't regt mat na zyn kragten,
Legt nu zonder kragt.
En Ik, tégen zyn verwagten
Ben ten troon gebragt.
Ik zal, Myn God (derhalven)
Stà'ig lóven, die my heeft,
Tot Kòning willen zalven,
En 't ryk in handen geeft.

Het XIX. harp-lied.

Toon. *Verdwaalde Koninginne.*

MEn eischt geen meer bewyzen,
Om's konstenaars verstand
En magt, met grond te pryzen,
Als 't maakzel van zyn hand.
En alzoo kan
Het blaauw gespan,
Ons met zyn Diamanten,
Gods mógentheid
En wys beleid,
Doen zien áan alle kanten.
2. Want zonne Mane en sterren,
Nu zoo veel eeuwen lang,
Geloopen zonder werren,
Gaen nog een vaste gangh:
Jaar uit, jaar in,
Nooit meer nog min.
De zonne met haar stralen,
Maakt dag en nagt,
Gelykze plagt,

Met ryzenen met dálen.
3. Zy mend haar snelle paarden
Door 't blaauw saphyren spoor:
Beglanst den kloot der aarden,
Nu agter en dan voor.
Zy deeld haar ligt
In éven-wigt,
Door 't heen en wéderdryven:
Om plante en dier
Dus met haar vier
Te doen in wézen blyven.
4. Zy zinkt in 't west wel néder,
Maar blinkt in volder gloet,
In 't ooste 's morgens wéder
Als immer bruid'gom doet,
Die zyne bruid
Ter kamer uit,
Met fluxe en frisse léden,
In pronk-gewaad,
In pragt en staat,
Te moete komt getréden.
5, De maan, die flauwer flonkerd,
Gaat zagter hàren koers,
't Zy rond, 't zy half verdonkerd,
't Zy of ze duikt in 't floers:
En die gordyn,
Den bleeken schyn
*D*ekt, van haar spiegel-glazen;
Zy weet den togt,
Voor 't zoute vogt,
Sta'ig op en afte blàzen.
6. De tint'lende koralen,
Die 's hémels zoldering,
(Het blaauw tapyt) bemàlen,
Zien wy met ordening,
Veel snelder gaan
Dan Zonne en Maan,
Die ons den tyd verdeelen,

Zoo dat ze met
De dag-lamp, net
Een ronde in 't jaar verscheelen.

7. En wil men eens benéden,
Den ondermaansen bol,
Beschouwelyk ontléden,
't Is all' van wonder vol.
'tZy of we dien
Van buiten zien,
Of in zyn afgrond zonken;
Van waar hy smook,
En vlamme en rook,
Uitblaast met grouwel-vonken.

8. Zoo dat, wie maar zyn oogen
Op dit gevaarte slaat
't Zy wat 'er wort bewògen,
Of wat 'er stille staat,
Zeer ligt bevroed
Hy, dat hier moet
Een magtig bouw-Heer wézen
Zoo hy daar van,
Maar, nu of dan,
Yets hoorde of heeft gelézen.

9. Want 't roept met luider kélen,
All' 's Meesters wysheid uit.
En niets, in al zyn deelen,
Dat zyne lippen sluit.
Geen bosch, geen land,
Geeft kruid of plant',
Geen zéên, revieren, béken,
Die tot ons niet
Door schulpe of riet,
Van zulk een Wézen spréken.

10. Maar komt by déze blyken
Nog zéker mond-berigt,
Zoo staat (en zonder wyken)
Die waarheid en verpligt,

Zoo groot als kleen,
Om Eene alleen,
Voor opperheer te erkennen
Na welkers will',
Zigh yder stil
En zagt moet laaten mennen.

11. Nu, Gods beschréven woorden,
Zyn eeuwiglyk geweest,
All' die hem willig hoorden,
Een ley-zeel voor den geest:
Een heldere zonn',
Een schat, een bronn',
Van troost en zége-spreuken:
Daar geest in leeft.
Die kragt in heeft
Van hémel-zoete reuken.

12. Een wyze leer-meestresse,
Die bràve zielen leerd:
En door volmaakte lessen,
Het herte regt bekeerd.
Die reine deugd,
En wàre vreugd.
Kan bàren en kan voeden.
Die 't zuiver ligt
Geeft aan 't gezigt.
En de oogen van den goeden.

13. En wie (ten waar dit bàken
En stréke-vast kompas)
Zoude ooit ter hàven ràken,
Uit 's dolings woesten plas.
Maar 's Heeren wet
Verschaft, en zet
De maat voor onze voeten.
Zy wyst het spoor,
Waar langs en door,
Wy 't léven vinden moeten.

14. Zy kan in 't herte dringen
Daar Godes vreeze in leeft:

En zig in alle dingen,
Haar wetten ondergeeft:
*D*ie vast, die hegt,
Die niet als regt
En goed in haar vervatten:
En bóven 't goud,
Hoe duur men 't houd.
Seer hooge zyn te schatten.
15. Wyl' zig haar édele waarheid,
*D*aar verder bòven heft,
Als 't zonne-vuur de klaarheid
Van't sterr'-ligt òvertreft.
Ia! alle 't zoet
Ooit uit een vloed
Van hònig-zeem genòten,
Vermag niet by
De lekkerny
Uit hàre bron gevlãten.
16. Soo dat 'er nooit iets, binnen
Op 't hert zoo veel vermogt,
Of my de ziele en zinnen,
Zoo nuttelyk bewrogt,
Nooit hoorde ik leer
Die my zoo zeer,
Ter strakker deugde maande,
En korter pad
Tot zulk een schat
(*Als zy belooft*) *ons baande.*
17. Ogh! hoe zoude iemand merken
Hoe dikwils dat hy mist,
In woorden of in werken,
Of waar hy zig vergist,
Zoo Heer! die zonn'
Niet voor hem ston'
En onbedekt bestraalde,
De duisterniss'
Van zyn gewiss',
Hem klaar voor de oogen maalde.

18. Dus, Heer myn God! ondek my,
    Waar 't my ontwétend' scheeld':
    Door-zuiver en ontvlek my,
    Vermaal dat ydel beeld
    Van trotsen waan,
    Zoo zal Ik gaan
    Regt uit op 's lévens pàden:
    En my niet meer
    Zoo grof, zoo veer
    Verloopen in misdàden.
19. Ay! laat myn bé'en en smeeken
    Als heilige offer-geur,
    Tot voor uw aanschyn bréken.
    Den sterren-hémel deur!
    O Gy myn God!
    Myn borg, Myn slot,
    Myn helper, myn bevryder,
    Myn schild, myn kroon,
    Myn hòpe en loon,
    Vertrooster en Verblyder.

Het XX. harp-lied.

Toon. *Gy die woond in 's Hémels troonen.*

GY geliefden! die des Heeren
Oorlog voerd, om af te weeren
'T onheil dat zyn erfdeel dreigt:
Staande vaardig en geneigt,
Om het goede voort te zetten,
Naar het rigt-snoer van zyn wetten:
All' wat hier toe voordeel gaf,
Vloeye u toe van bòven af.

2. En van alle zégeningen
   Wensche Ik (als de beste dingen)
   Uit het diepste van myn ziel,
   *D*at u dit ten deele viel.
   Of u ooit kwa'e raad of ràders,
   't Ryk ontrusten, of iets kwàders
   Mogte ontmoeten! dat Gods hand
   U bewàre, en 't gansche land.
3. Dat dien Grooten, Wyzen, Sterken,
   U, met de uitgebreide vlerken
   Zyner goedheid, òverdekk',
   Voere in zulk een hoog-vertrek,
   Daar geen haat u kan beklimmen,
   Nyd, of jaloezy begrimmen:
   Zulx Gy daar (na 's herten lust)
   Wònen moogt in vaste rust.
4. Of, beloopt u die ellende,
   Dat Hy zigh dan t'uwaaard wende,
   En uit Sions heiligdom,
   Op uw' bé'en ter hulpe kom'.
   Hy zie spyz-en-brandoff'rhanden,
   Gunstig aan, en helpe aan 't branden,
   Oly, blomme, vet en smeer,
   Dat het all' tot assch' verteer;
5. Hy dryf' teffens, met de vlammen,
   Die den reuzel van de rammen,
   Doet vergaan in stof en rook;
   All' uw' misbedryven ook
   Wegh, inde ongeméten wydde
   Zyner liefde, en Hy verblyde
   'T herte, regt Hem toegekeerd:
   Met den wensch die Gy begeerd.
6. En tot blyk dat dit ons wenschen
   Niet (gelyk als meest by menschen)
   Slegts maar tusschen lippen schiet,
   Van de tonge en verder niet:
   Zullen wy elk' a'er vermànen

Om van vreugde zégen-vànen
Op te stéken, als men maar
Word de minste spoed gewaar.

7. Nogh eens dan! ten gunste-teiken,
Jacobs God làte u bereiken,
'T einde daar uw' zielen op staard,
Enkel wensch-en-lievens waard.
En (gewis) men zal 't ervinden,
Dat Hy zynen wel-beminden,
Na verwinning, wéêr in 't hof
Zal doen keeren tot zyn lof.

8. Want Hy zal hem, uit de Chooren
Van zyn heiligdom, verhooren:
En met moed en mógentheid,
Geest en drift en goed beleid
Overstorten; daar den zégen
Voor zoo veel, is in gelégen
Als God kragten geeft en sterkt,
En door menschen handen werkt.

9. Laat party dan roemen, poffen,
Op zyn strydbaar helden stoffen,
Wàgen, ros en ruitery,
Voeg'er bòge en pylen by:
'T zyn alleen, des Heeren kragten,
Daar we op rusten en veragten
'T onbesnéden booze rot,
Dat syn kragt al voeld geknot.

10. Ja wy zienze al onderdàlen:
Zulx dat nu de glori-stràlen,
Zoo van kòning als van staat,
Ryzen als een dàgeraad.
Maar Gy God! bewaar nu verder
Uw' gezalfden, onzen herder.
Zend een rey van hémel-boôn,
Tot een lyf-wagt om zyn troon.

11. Heere! agh hoor ons klàgelyk bidden!
Daar Uwe oogen door het midden,

En rondom ons héne gaan,
Hoor'et alles gunstig aan.
Laat Uw' goddelykheid behàgen,
Dat den zang U opgedràgen
Tot Uw's naams onsterffelyke eer',
Wéer met zégen op ons keer'.

Het XXI. harp-lied.

Toon. *Polyphemus aan de stranden.*

'**K** Voel my Heer! van Kònings wégen,
Regt genégen,
U te lòven, want hy schept
Groot vermaak en lust en zoetheid,
*I*n die goedheid,
*D*ie Gy hem bewézen hebt.

2. Gy hebt hem na véle smerten,
Zynes herten
Hoogste wille en wensch voldaan:
Toen 't Uw' Goddelykheid behaagde
(Als hy klaagde)
Hem niet van der hand te slaan.

3. Ja Gy hebt hem over-régend
En gezégend,
Groot gemaakt in schat en magt:
Aan-en-opgevoerd ten troone,
Staf en kroone.
(Veel meer als hy hadd' verwagt)

4. Want hy bad U maar om 't léven:
En benéven
Dat Gy 't hem vergunnen woud't,

Zult Gy hem nog zoo veel járen,
*D*aar in spàren,
Tot men 't léven eeuwig houd.
5. Uwen zégen heeft zyn eere
Wyd en veere
Doen verbreiden, zoo dat hy
Eindelyk, na veel tuimel-trappen
Langhs te stappen,
Kreeg den top van heerschappy.
6. Gy hebt hem (by volle vloeden
Heils en spoeden)
Met een hémel-douw besproeid:
Die hem drong ten diepsten gronde
En ten monde
Wéêr met stroomen òvervloeid.
7. En mits hy op U betrouwde,
Ruste en bouwde;
Strekt Uw' gunste hem tot een wal:
Daar hy voor't geweld der plàgers,
*D*ryvers, jàgers,
Séker agter schuilen zal.
8. Want Gy hebt de magt in handen,
Uw 's vyanden
Trotsen moed ter neer te slaan.
Ydel wat zyn hàters poogen,
Haar vermògen
Kan voor't Uwe niet bestaan.
9. *D*ie haar dan zoo stout verheffen,
Zult Gy treffen,
En ter eindeloozer schand,
Met geregte gramschap vinden,
En verslinden,
Als een gloed die 't all' verbrand.
10. Gy zult haar met stamme en takken
Néder hakken,
Ja ten wortel uit de grond:
*Z*oo dat zelfs haar nageslagte

Uit 't gedagte
Ràken zal, en uit de mond.
11. Om dat zy haar niet ontzàgen
Trots te wàgen,
Door verhaatte muytery
En vervloekte gruwelykhéden,
Die ze sméden,
Haar te kanten tégens Dy.
12. Schoonz'er gansch niet mede uit wrogten,
Nog vermogten,
Egter bleek de wille aan elk:
Dat haar zal in de oogen druipen
En doen zuipen,
'T grond-zop van Uws toorens kelk.
13. Want Gy zult die harde nekken,
U doen strekken
Tot een doel-wit, daar 't gemoed
(Lang gesart) zyn wràke-pylen,
Onderwylen,
Dronke màken zal in 't bloed.
14. Wel dan Heer! verheff' uw' nàme
Door de fame
Uwer magt, zoo zullen wy
Synen lof met snàre en psalmen
Vròlyk galmen,
Tot ze aan yder kenbaar zy.

Het XXII. harp-lied.

Toon. *Waereld met uw' schyn.*

OVer-traag en teer
Syn des menschen kragten,
Om het grouwel-wéêr
Af te konnen wagten:
Dat ons de boozheid broeid,
En wel by ty'en
Te vreezelyk woed en loeid,
In ràzernyen.
Maar Gy! O Heer der heeren!
Gy kond den pyl der zwaarste rampen,
Of doen te rugge keeren,
Of schàdeloos ter zyden schampen,

2. Agh myn God! hoe zwaar
Komt Gy my beproeven!
Keer eens weer, ey waar
Wilt Gy na vertoeven!
Waarom hebt Gy my nu
Soo gansch verlàten?
Of ben *I*k dan by U,
Als heel verwàten?
Hoord Gy myn bitter klàgen,
Niet als met toegeslòten ooren?
En schept Gy dus behàgen,
My in 't verdriet te zien versmooren?

3. 'K Roepe wat Ik mag:
Maar all 't angstig zugten,
Schreyen en geklag,
Schijnt daar heen te vlugten;

Nogtans (die 't wel doorgrond)
Gy zyt die géne,
Die zulk een naauw verbond,
(Al-lang voorhéne)
Met Abrahams kindskinderen,
Heeft opgeregt in vuur en donder:
Dat nooit in kragt zal minderen,
Al ging de gansche waereld onder,

4. En de zoete vrugt
Van die bintenisse
(Niet na los gerugt,
Maar die vaste, wisse,
Ià zigbre blyken gaf,)
Goot, ménigwerven
Haar, (anders mat en af,
Door 't omme-zwerven,)
Een kragt in geest en àderen,
Om stand en moed in ramp te houden:
Alzoo dat onze vàderen,
Wel billik, vast op Uw vertrouwden.

5. 't Welk ze ook nimmermeer
Als met voordeel déden,
Wyl Gy t'elken keer,
(Alsze met gebéden
Zyn Uwen troon genaakt,
En met haar herten,)
Haar banden hebt geslaakt,
Verlost van smerten.
Maar Ik! Ik ben daar tégen,
Geen Mensch, maar worm in elks gedagten:
Nadien my aller wegen,
*D*e minste, zelfs, van 't volk, veragten.

6. Als ze my zien gaan,
Daar ze t' zàmen rotten,
Doenze niet dan smà'en,
Schelden, schempen, spotten.
De een schort de lippen op,
Een ander (verder)

Roept uit, en schudd't den kop,
(Dat valt nog harder)
Ey! ziet hem kòmen gluipen!
Hy, die zoo veel van God verwagte,
Daar gaat! daar gaat hy druipen,
Als of'er niet een mensch om dagte.
7, Laat hem nu slegts heen,
Om gered te wézen,
Loopen na die geen,
Daar hy zig voor dézen,
Aen hiel gelyk een kind
Aan zynen Vàder,
Indien Hy hem bemind,
Hy kòme nàder!
Hy rukke hem uit de tanden
Der géner die hem nu dus byten!
Hy scheure en breek' de banden
Waar in hy nu zyn tyd moet slyten.
8. Wel waarom tog laat
Gy my Heer! dus vallen,
In zoo diepen smaad?
Daar Gy bòven allen,
Myn trouwén helper waard
En milde voeder,
Zelfs eer Ik was gebaard,
En toen myn Moeder
Daar na, myn drooge lippjes
Met eigen bloed en melk ververste;
Dat uit die lieve tippjes
Van hàre volle borsten perste.
9, Ik liet van jongs af
Immers Heer! my ràden,
Dat Ik my begaf
En bleef op Uw pàden.
Ia 'k viel gansch met de borst
Op U, en wagte,
Al-eens of Ik van dorst
Verdroogde en smagte,

Nu: t' wyl' Gy van beginne,
Myn Heiland waard en myn verkwikking,
En Ik u diene en minne,
Zoo wagte Ik troost uit uw beschikking.
Gy zult dan van my
Niet te rugge deinzen!
Want Ik ben in ly
En vol druk-gepeinzen:
Mits Ik geen òpening zie
In dit benarren:
En niet kan denken wie
My déze varren,
*D*ie toomelooze dieren,
Verdryven, zal die my omringen:
Of't werk alzoo bestieren,
Dat zy my niet te pletter dringen.
Bázans kinderen staan
Tégens my gespannen:
En ze vallen aan,
VVoedende als tyrannen,
(Het hert van moord vervuld)
Met branden, blàken,
Of als een leeuw die bruld
Met holle kàken.
Myn herte druipt als wàter,
En smelt als was, myn le'en verzwakken
't Loopt all' in 't wilde, en 't gaat 'er
O God! vast op een slaan en hakken.
All' myn sap verdwynt.
*I*k moet zéker sterven.
't Lyf is afgepynt,
Dorre als tigchel-scherven.
De tonge kleeft by-na,
My aan 't verhémelt.
Om 't éven waar Ik ga,
't Gepeins dat wémeld,
Dat maald my door de herssen.
Ik zoeke my zoo wat te làven,

t' VVyl my de rampen perssen.
Om in de elende te begràven.
13. 't Hondsche volk van aard,
Staat aan alle zyden,
Rondom my geschaard,
Om my te bestryden.
*D*ien Moordsen bloeddorst, laat
Zig nimmer boeten,
En dat blykt inderdaad,
Aan hand' en voeten:
Die zy my fel doorboorden
En rekten 't lyf als trommel-vellen.
Zoo dat (O gruwelyk Moorden!)
Ik all' myn beendren konde tellen.
14. En by all' die smert
Van dat léde- bréken,
Lyde ik nog in 't hert,
Zoo veel schampre stéken.
Mijn bitter lyden zien
Zy met goe'n oogen,
En hebben, bòven dien,
My uit-getògen.
Zy deelden myne kleeren,
Myn nàdeloozen rok door 't looten.
Dus ben ik uitter eeren,
Ten alderdiepsten smaad verstooten.
15. Daarom O mijn Heer!
VVijk van mijn niet verder:
Keer eens weer, ay keer!
Gy mijn trouwen Herder!
Kom ruk my uitter hand
Van die my drukken!
En breek dien hondschen tand,
Te morzel stukken.
Red my uit muil en pooten
Des Leeuws, nu na mijn ziele gàpend,
Keer af de felle stooten,
Van die aan 't voorhooft zyn gewàpend.

16. Zoo verkryge Ik stoff'
Myne metgezellen
(Uwen naam tot lof)
Wonderen te vertellen.
En 'k zal mijn léven lang,
VVaar wy vergà'ren,
Met harpe en keel-gezang
Uwe eer verklàren.
Wel aan! myn stam-genooten!
Gy Abr'hams na-geboortelingen,
Kom by; en help dien grooten
Ontzagbren Heer, een dank-lied zingen,
17. Want zijn gunstig oog
(Trooster der bedrukte)
Straalde op my van 't hoog,
Daar Ik ging en bukte,
Geweldig òverla'en
Van tégenhéden,
En zag my gunstig aan,
Op mijn gebéden,
Zoo verr' gaat zijn ontfarmen,
Soo roerd Hem 't onverschuldigt zugten!
Dat Hy met ópene armen,
Ontfangt, all' die maar tot Hem vlugten.
28. Dus hebbe ik te meer,
My by woort verbonden:
Uwes Godheids eer
Rondom te verkonden.
En ik will' nu en zal
Mijn woord nooit éten:
Maar veel eer daar het all'
Mijn volk zal wéten,
Ja voor all' de *I*sr'elyten,
Dog meest, die U van herten vreezen,
Soo mijn beloften kvvijten,
Dat Gy mogt eeuwig zijn geprézen.
19. Gy, die U vertoond
Als een goeden Vàder,

Die zeer veel verschoont,
Zyt een mild verzàder,
Voor all' die zagtgemoed,
Eenvoudig lèven;
Haar herte aan God en 't goed,
Gansch òvergéven.
Des alle volken knielen
En vallen zullen, voor Uw voeten,
En zoo van ganscher zielen,
Belyden dat ze U vreezen moeten,
30. Want uw koninkryk,
Trotst den ring der aarde!
Niemand Uws gelyk!
Nog in magt nog waarde.
Gy geeft de Vorsten staf
En keure en wetten.
Ja Gy vermoogt haar af
En aan te zetten.
't Zy grooten of zy kleenen,
't Moet all' 't zy noode of willig tuigen.
*D*at ze U, O God! Dien Eenen!
En hulde doen en voor U buygen.
31. Maar 't opregte volk
(Uwe toegewyde)
Zal als eene wolk,
Komen, vry en blyde,
Aandringen, troupsgewyz'
*E*n Sàlem nàderen.
Daar zullen (U ten prys)
Daar zullen Vàderen,
Haar Kind'ren en nà-nèven,
Van Uwe geregte en zégen-dàden:
Door lof een indruk geven,
En schryven dus in 's herten blàden.

Het XXIII. harp-lied.

Toon. *De Sonn' aan 't klimmen.*

NA véle làgen,
Bange togten en vlàgen,
*D*ie Ik door des Heeren zégen,
All' te bòven ben gestégen.
Vinde Ik my,, Vry en bly
Vast in top van heerschappy.
Des 't hert een lof-gedigt
Wil zingen, dat all'de Isr'elyten
Ook verpligt;
Om haar in dézen te bevlyten,
Voor den Heere wel te kwyten:
En Ik roep dus òverluid,
Vryborstig uit.

2. Gy Jacobs looten!
Onzen Heere, dien grooten,
Sterken God en waereld-bouwer,
*I*s een milden onderhouwer
In de nood,, die myn schoot
Ooit vol zégeningen goot.
Zulx Ik geen ongeval,
Gebrek nog kommer hebb' te vreezen.
Want hy zal
Voortaan, niet minder als voor dézen,
My veel trouwer schuts-heer wézen,
Als ooit eenig herder dé'ê,
Voor eigen vee.

3. Die zyne scàpen
Volle vreugde laat ràpen,

Dryft op kruyd-en-bloemryke heiden,
Vette gras-en-klàver-weiden,
En den lust,, stild en sust,
Ja ter voller zatheid blust:
Met zilver-klàre vogt,
*D*er koele en versche wàterstroomen,
Die gebogt,
Ter hoogte afzakken langs haar zoomen
Onder schaduw'ryke boomen.
Vry en veil voor 't roof-gediert'
Hoe 't woed en tiert.

4. Want zyne béken
Van genàde die léken
Zagt en lieffelyk tot my néder,
En *I*k scheppe t'elkens wéder
Door dat zoet,, nieuwe moed,
Laat all' woeden wat'er woed,
't Heeft tog op my geen vat.
En hy wyst my van slinkze wégen,
't Regte pad:
Zoo zeer is Hy tot my genégen,
Wel dan! 't gaat my méde of tégen,
Ik sta vast, gerust en stil,
In zyne will'.

5. Of doods-gevaaren
Blyven rondom my wàren,
En van elken kant bespringen,
Ik zal egter vròlyk zingen:
VVyl' zyn staf,, Alles af
Keerd, wat leed of letsel gaf.
Ia wend 'et my te nut:
Dat ik, by aanval van vyanden,
Onderstut,
En veilig staande, zy met schanden,
Moede en magteloos van handen,
Mynen spoed van verre aanzien
En schaam-rood vlien.

6. Want voor haar oogen,

Zienze van uit den hoogen!
My een vollen dis gegéven,
Tot een vreugd-en-heil-ryk léven:
Daar een vliet,, Né'êr uitschiet,
Balsem-geurig in 't geniet:
*D*ie 't schédel-hair besproeid.
Des my den kroes van zoete druyven
Overvloeid:
Daar druk-gédagten door verschuiven,
En als kaf en rook verstuiven:
Alles blyken van zyn trouw',
Daar Ik m' aan houw.

7. Dus ben ik zéker:
Even als my den béker
Is vol zoete most geschonken,
*Z*al my 't kragtig vuur en vonken,
Van zyn Minn',, némen in:
Ja vervullen herte en zin,
En eeuwig houden sté'e.
Zoo dat myn ziele in voller weelden,
Diepen vré'ê,
Zal rusten bòven de aardsche beelden,
*D*ie my voormaals, lokten, streelden,
Rondom voerden, lieten staan,
In yd'le waan.

8. 't Syn hooger zàken,
Die myn ziele vermàken:
Nu Ik in het huis myns Heeren,
Met myn vrienden zal verkeeren,
En aldaar,, door het jaar,
Staan voor 't heilig reuk-altaar
Ten einde, op dat ik Hem
Myn dank-gezangen op zou dràgen,
Luider stem:
En all' myn verder lévens dàgen,
Off'rende aan zyn wel behàgen,
Hy my in 't volmaakte schoon,
*M*et heil bekroon.

Het XXIV. harp-lied.

Toon. *Bedroefden Herder ziet.*

DEn gantschen aarden-kloot
(In ons gezigt zoo groot)
Met all' watze in haar schoot
Nog mag bevatten,
*I*s Gods en niemands meer:
Als *D*ie ze schiep wel eer,
En, als een magtig Heer,
Met zoo veel schatten
Begunstigt heeft, en toe bereide,
Toen Hy haar grond op 't wàter leide.

2, Wel! wie zal dan dat lot
Verkrygen, dat hy tot
Het huis van dézen God
Mag binnen treden?
Wie vind 'er òpen - baan
Op 's Heeren berg te gaan,
En op de plaats te staan
Der Heilighéden?
Wie zal zoo hoog een wit beschieten?
En zulk een heil ten deel genieten!

3. 't Zal die zyn, die zyn hand,
Zyn herte en zyn verstand,
*D*oor onverbreekbren band
Ooit rein bewaarde.
En die, wiens ziele niet
Op 't ydel wézen ziet,
Nog zig verheft op iet
Van dezér aarde,

Die zyne tong nooit gaf tot liegen,
Nog swoer om iemand te bedriegen.
4, Dien zoo opregten man,
Die zal (gewiss'lyk) van
*D*en Heere, Of nu of dan,
Met zynen zégen,
Eens worden overstort,
En nog wel ligt in 't kort,
Ja: zynen handel word
Vast met een régen,
Van God ten hémel afbegóten:
Dus hem nooit ramp zal néder stooten.
5, Sulk eene is van 't geslagt'
Der gene, die met kragt
Na God in 's herts-gedagt,
Eerbiedig vràgen:
En 't Heilig aangezigt
Genàken, om daar 't ligt,
Tot vord'ring in haar pligt,
Van mée te dràgen.
*D*at's een', van die niet hoogers wenschen,
Als Godes eere en 't heil der menschen.
6. VVel nu: gy poorten maakt
U op! den Kòning naakt!
Op dat Hy binnen raakt
Met zyn trauwanten.
Gy céderen deuren gaat
Wyd òpen, ruimt en laat
Hem in, Wiens lyf-gewaad,
(Vol diamanten)
Van louteren goude blinkt, wiens wézen:
Van elk ontzaglyk zy geprézen.
7. Maar zegg! wie is Dien Heer
En Kóning? die zoo veer
*I*n luister glans en eer,
Blinkt bòven allen?
't is Onzen God: Die sterk
En magtig is, wiens werk,

Seer verre bóven 't zwerk
Zyn lof doet brallen.
't Is hy die nimmer trok ten stryde,
Of hiel den zégen aan zyn zyde.

8, Nog eens! onsluit u wyd
Gy poorten, gy die zyt
Van eindeloozen tyd,
Op dat dien Kòningh,
Vol eere en magt en moed,
In ryde met syn stoet,
En dus zyn intré'e doet
Tot uwer wòningh.
Wel wie is dan dien Vorst! wiens nàme
Dus uitgebromt word van de fàme?

9. Nu hoor ten andermaal:
't Is God, wiens heersche taal,
Door 's Hémels opperzaal
Dringt, en haar geesten:
Die met eerbiedigheid
Staan; willig én bereid,
't Zy wat haar word gezeid,
Van minst ten meesten,
Te voeren uit als trouwe bòden,
Gezonden van Den God der gòden.

Het XXV. harp-lied.

Toon. *Als de hooge nood by tyden.*

NIemand van gevaar besprongen,
Of hy voeld hem aangedrongen,
Dat hy na verlossing zie,
't Zy door stryden, 't zy door vlugten,

Schreyen, klagen, bidden, zugten,
Tot hem iemand hulpe bié'e,

2, Nademaal dan Heere! 't lyden
*D*at my dringt aan alle zyden,
Verr' myn kragt te bòven gaat:
Zoeke Ik vol van hert-vertrouwen,
Uit den afgrond van benouwen,
Uwentroon om troost en raad.

3. Daarom laat my niet in schanden!
Dat myn hàters en vyanden,
My, in haar verméten hert,
(Tog zoo gansch in 't kwaad verzòpen)
Niet belagchen als myn hòpen
Niet by U gestàdigt werd.

4. Alle die, en enkel, plagten
Hulpe en heil van U te wagten,
Kwàmen nooit bedrògen uit.
Maar den God-vergéten boozen,
Zal nog eéns van schaamte bloozen,
Op Uw' Godlyk raadsbesluit.

5. Heere! ley my op die wégen
Regt en toe en aan gelégen,
Na de oneindelyke rust.
Onderwyz' my in Uw wetten,
Geef om daar na koers te zetten,
In myn herte kragt en lust.

6. Hoor my tog! want Gy ô Vader!
*Z*yt myn zégen-bron en àder,
Daar Ik myn geluk uit wagt.
*D*us gedenk de gunst voor dézen,
Groot en ménigmaal bewézen:
Myner vàd'ren voor-geslagt'.

7. Myne jeugdelyke zonden,
Van my los en ongebonden,
Toomeloos van 't spoor geleid,
Grof begaan, o laatze zinken!
*I*n den afgrond, en verdrinken,
Heer! van Uw' bermhertigheid.

8. Waarheid is, 't de boozen straft Gy:
Maar die haar bekeeren, schaft Gy
Middelen ter behoudeniss'.
Die hem laat van U vermànen,
Sult Gy zelf een toe-pad bànen,
Daar het léven 't eynde af is.
9. Uwe páden zyn volkòmen
Heilig, veilïg, zonder schrómen,
Mag een yder die betré'en,
't Ligt van Uw' getuigenissen
Was een troost voor die gewissen,
Die ooit om Uw waarheid lé'en.
10. Daerom, nu ik tot U keere,
Doe Uw' hoogen naam ter eere,
All' myn zonde-lasten wegh:
Die uw' goedheid schamper tergen,
En daar Ik, als onder bergen,
Teffens in bedolven legg'
10. Want waar vondmen ergens eenen,
Onder all' die 't waarlyk meenen,
Die U zonder zégen vreest?
Ja die Gy niet t'allen tyden,
Wat hy keuren moeste of myden,
Klaar en veerdig onderweest.
12. En wiens ziele in zoeten vréde,
Niet, als op haar léger-stéde
Konde rusten! 't wyl zyn zaad,
Met een vroolyk vergenoegen,
Onder 't lastig akker-ploegen,
Trotst een Koninklyken staat.
13, Wyle Gy de diepste gronden,
Die nooit waereld-wyze vonden,
Haar ontsluit, en laatze 't pit
Uwer zoetste lessen smàken:
Als vast andre doppen kràken,
Daar nog keest nog geest in zit.
14: Daarom stàren ook myn oogen
Sta'ig op U: wiens médedoogen

(Hope Ik) eens zoo verr' zal gaan,
En myn schàde en smerte boeten,
Ondersteunen, en myn voeten
Uit myns vyands net ontslaan.

17. Heilig Heer! Gy moet my helpen,
Of hy zal my overstelpen,
Mits Ik hier alleenig stà,
En myn rampen hooger zwellen:
Komt Gy niet ter hulpe aansnellen,
'k Weet niet hoe 'k zyn hand ontgá.

16. Heere God! agh! zie myn ly'en,
Moeite, Elende en tobberyen!
En verloss' my van de well'
(Dat 's de zonde) daarze uitspruiten,
Sie myn hàters kom ze stuiten,
Want haar voorspoed maakt haar fel.

17. 'k Sie ze wassen in getalle,
Hàren haat passeerd de galle,
Veel te verre in bitterheid:
Troost dan myn bedroefde ziele:
Stutze, op dat ze niet verviele
Inden strik van haar geleid.

18, Heere! wyl Ik op U bouwe,
Geef dat ik het veld behouwe,
Gy myn eer, myn Heer, Myn God!
Waak, ey waak voor Jacobs looten!
Red alle Uwe gunst-genooten,
Uit benaauwtheid, smaad en spot.

Het XXVI harp-lied.

Toon. *Eenen gebooren blinden sat. &c.*

MYn God! ey zie van Uwen troon
Te mywaard né'er! en weer den hoon,
My aangedaan,
Van haar die my benyden,
En stell' myn regt voor elk ten toon.
Want Ik in all' myn doen getrouw',
Na réden léve en op U bouw',
Om zoo te gaan,
Dat ik ten geenen tyden,
Door slimme pàden wank'len zou.

2, Des proef my Heere! en zie of my
Iets overheerd dat zondig zy?
Doorzoek den grond
En 't diepste myner nieren,
Of ik daar eenig onregt ly?
En hoe zoud 't moglyk zyn dat iet
My lokte, dat Ik U verliet!
(Daar 't aller stond)
Uw rein en goedertieren
*D*oorzigtig oog, myn herte ziet,

3, Zoo dat Ik altyd (vroeg en spà'e
De waarheid lieve en nimmer ga,
Daar d'ydelheid
De Meester plàg te spélen,
Nog my met veinzers ooit berà'e,
Ik hate en schuw' de plaats, alwaar
Het vuil gespuis zig by elka'er
Vervoegt, en spreid

Zyn boos vergif in vélen.
Ik vlie'e die Godvergéten schaar'.

4. Ik wassche en herte en handén rein.
Ik maake Uw altaar nooit gemein,
Nog zal myn voet
Ook nimmer derwaard zetten:
Als wel bewust (in 't groote en klein')
Om daar in Uw gewyden hof,
Uw' nooit volprézen naam tot lof,
In alle spoed,
Uw' wonderen te trompetten,
Uit overvloed van ryke stoff'.

5. lk lieve en zoeke Uw tenten Heer!
En woonpaleis, en ik verkeer'
Aldaar met lust:
Geen schat, geen kòninks troonen,
Of ik beminne U nog veel meer.
Wel druk dan niet myn ziele uit 't lyf!
Gelyk Gy, om haar boos bedryf,
De kwade uitblust:
Maar wil my nog verschoonen:
En Gunn' dat ik in vréde blyf.

6. Of zoo als Gy 't nooit zat van bloed
En Moordze volk, door òvermoed
Verkeert en boos,
Bedorven door geschenken,
Wel somtyds van der aarden doet.
*M*aar nu ik in opregtigheid
Eenvoudig voor U stà bereid,
Ley, voor altoos,
My, daar my niets kan krenken,
Zoo blykt uw' gunst my toegezeid.

7. O Nu! nu vinde ik open baan!
*N*u zal ik regt na Sàlem gaan,
En 't volk aldaar
Uw wond'ren doen verkonden.
Datze eeuwig in 't geheugen staan.
Nu vinde ik my volkomen vry,

Van Uwen geest vervuld en bly,
Want geen gevaar
Hiel 't zuyver Hert gebonden,
Dat Uwe goedheid hadde op zy'.

Het XXVII harp-lied.

Toon. *Geswinde bòde van de Minn'.*

WIe vreest met regt voor ongeval
Daar men word behoed.
Van Een' Die sterker is dan all'
Wat ons ooit ontmoet?
Nu: nadien,, God my wil
Hulpe bie'en,, zit Ik stil,
Al stond
't Graf voor my met òpen mond:
Nog versuff' Ik niet.
Want myn vyand vlied
(Onderling verwerd)
Wegh van zelfs vol schrik in 't hert.
2 Schoon of een magtig léger kwam
Woedend' in het land!
En zette 't all in vuur en vlam,
Zonder tégenstand;
Schoon het hadd',, my bezet,
Dat Ik zat,, als in 't net
Verstrikt,
Nog wàre ik gantsch niet verschrikt:
Mits ik vast vertrouw'
Op den Heer, en houw'
My in zyn geley,
Raakt my kryg nog moord-geschrey.

3 Ik hebbe van Myn God alleen,
Eene gunst verzogt:
En wat tog? dat Hy my verleen,
Dat Ik wyken mogt
In het koor,, van zyn huis,
*D*aar Ik hoor',, 't zoet gedruis
En zang,
Van zyn dienst, myn léven lang:
En met een daar by
Zie, hoe heerlyk Hy
*D*aar, een Majesteit
Toond, *van zyn by-wézentheid.*
4 Alzoo dat Ik mag onder 't kleed
Dat zyn tente dekt,
Gaan schuilen, als men eenig leed
Tégens my verwekt:
*E*n Hy my,, daar verborg,
Dat Ik vry,, buiten zorg
Voor kwaad,
Bleef in een gerusten staat:
Vast aIs op een rots,
Eeuwiglyk, en trots
All' het woe'en en slaan,
Van des boozheids oceaan.
5 Dan zou myn hooft zig uit het stof
Heffen, door zyn hand:
Tot eere en troon en kroon en lof,
Bòven myn vyand:
Die met trom,, en trompett',
My rondom,, dringt en plett',
En Ik
Zou dien zelven oogen-blik,
Hem ten prys en dank,
Off'ren het geklank
Van myn harpe en luit',
Daar myn geest zyn vreugd' door uit.
6 Nu Gy myn God! ey hoor de bé'e,
Die myn herte uit-weld!

Verhoor en gunn' en geefze sté'e,
Dat Gy my hersteld.
Zyt my by,, met genà'e,
Antwoord my,, en zegg ja,
Ik zal
U verstrekken tot een wal.
Want Uw' aangezigt
Zoek Ik, na 't berigt,
My van U gedaan,
Heer! *zie my dan gunstig aan.*

7 Verberg Uw' liefde-stralen niet!
Of Ik weet geen raad.
Want Ik, indien Gy my verliet,
Legge als op de straat:
Heel vertré'en,, maar Gy hebt
My voorheen,, meer herschept
Door troost:
My, die Gy tot Kòning koost:
Help dan wéderom,
Sta niet stil, maar kom
My ter hulpe né'er:
God! *myn heil, myn kroon, myn eer*!

8 Want hy, van wien Ik ben geteeld,
Zy die m' heeft gebaard,
Gezoogt, gekweekt, gevleid, gestreeld,
Zyn bei'e gansch ontaard.
Elk gaat heen,, en hy laat
My alleen,, en in staat
Van wee,
Diep in ramps ontroerde zee:
Die, als 't ruist en kluist,
Stort en schuimt en bruist,
Dryft het ranke schip,
Ergens naar een blinde klipp'.

9. Maar Heer! Ik hòpe met geduld,
En vertrouw' 't U toe:
Dat Gy my nog verlossen zult,
Leer my slegts maar, hoe

Ik die wegh,, moet betré'en
Die Gy legt,, en waar heen
Ik vlié'e,
Voor het moord-gezigt van die,
Die dus woed en raast,
Gall' en gif uitblaast:
En wiens valsche tong,
My zoo ménigmaal besprong.

10. *D*at wagt ik van U Heere! Want
Hadd' Ik niet gelooft,
In U, en aan een béter stand,
'k VVaar lang Uitgedooft.
Hadde niet,, 's Herten oog
in 't verschiet,, verr' om hoog,
Die stad,
Daar Gy zàlig leeft, gevat:
O! myn killiglyk
Waar' in 't hellen-ryk,
Daar geen zonne straald,
Zéker nu al né'ergedaalt.

11. *M*aar neen, dat onwaardeerlyk goed,
Hadde zulk een kragt,
Op myn zoo-zuiver-trouw gemoed,
Als Ik daar aan dagt:
Dat nog lust,, Hert nog zin,
Ergens rust,, Vond, als in
Uw' zaal,
En oneindig zoet onthaal.
Wes ik voor my nam,
Wat me tégen kwam,
Blyde of droevig lot,
Al te láten aan myn God.

12, Daarom, gezégend Israël!
Vest maar 't ooge op Hem,
Zyt Goedes moeds en houd u, wel
Digt aan zyn stemm'.
Zyt Gy nu,, klein van kragt.
Hy zaal u,, wel van magt
Verzien.

Magt, waar voor all' 't kwaad zal vlien,
Magt, waar door men 't all
Overwinnen zal:
Wagt, derhalven, wagt
Op zyn goedheid, dag en nagt.

Het XXVIII. harp-lied.

Toon. *Wanneer het hert nu klaar van &c.*

MYn God! myn heil! myn troost: myn leidsman in het stryden!
Myn burg! myn vaste schans! Myn rots waar op Ik stà!
Ik zugt en vlugt naar U, Ag! weest tog in myn lyden,
Niet als die niet en hoort, of anders Ik verga.
Ik dàle voor myn tyd in 't graf,
*T*en zy gy my genàdig stut.
Ik zyge weg. Ik moet 'er af.
Te spàde ontzet dé'e nimmer nut.
*D*us Heer! ag keer U né'er! om wé'er
U myns t'ontfermen.
*N*eig 't oor na voor, en hoor daar door
Myn bitter kermen.

2. *I*k strekk'en hand en oog en hert' tot U na boven,
De plaatz alwaar Gy woond, en zoo veel blyk af geeft
Van hoog en groot gezag, nooit vol genoeg te lóven,
Van al wat op der aarde en in den Hémel leeft.
Ey! tell' nog sleep my tog niet mé'e,
Met 't volt dat niet als onheil stigt;

Dat staatzugt voed, om rust en vré'e
Roept met een vleyend' aangezigt,
Daar 't hert' al werd verherd, en verd
Van regte wégen,
Geen min gewin vind in haar zin,
Als deugd te plégen.

3. Ag! zie haar boos bestaan, hoor myn regtvaerdig klàgen,
En als't niet anders kan, laat Uw' geregtigheid
Haar, eens (na lang geduld) doen straff' na schulden dràgen,
*D*ie strik verstrikk' hem zelf dieze eerst my had geleid,
Om datze diep in onverstand,
Moedwillens nergens agt op slaan:
En dus niet merken wat Uw' hand,
Voor wonderdàden heeft gedaan:
Zoo staat dat zaad, een maat van kwaad
Op 't lyf te wagten,
Zoo zwaar en naar, dat haar te gà'er
Berooft van kragten.
4. Lof zy! lof zy *D*ien God! die met zyn Heilige ooren;
Uit zugt tot myn behoud, myn hert'-en-ziel-geklag.
Myn bang en naar geluid, gelieft heeft aan te hooren,
En my gerukt heeft uit die dood waar in Ik lag.
Hy is mijn staf, myn steun, myn schild,
VVaar op myn ziele zig verlaat.
Hy is 't die wé'erwils buyen stild,
Ook als den nood ten hoogsten gaat.
*D*us kom *I*k, om met bom en trom
En harp en luiten,
Ter feest, *D*ien Geest, die meest elk vreest,
Een dank-lied t' uitten.
5. Hy is een hoog vertrek, voor die op Hem betrouwén,
Daar koom vry wat'er wil; niet zal haar konnen schà'en.

Hy is een zuil, een grond, Ja! rots om op te bouwen:
Waar op'zyn Vorst gerust en vast mag blyven staan.
Nu Gy o God! bewaar uw' volk,
Uw' dierbaar uitgelézen zaad,
Dek haar, als eertyds met een wolk,
Voor all 't nagaande aanstaande kwaad.
Geef moed en spoed in 't goed; en hoed
Ze dag en nagte:
Bevryd instryd, en zytze altyd
Een wisse wagte.

Het XXIX. harp-lied.

Toon. *Naboths Wynberg, &c.*

HOor Gy vorsten dézer aarde!
Hoog in eere en magt,
Die u zelf daarom in waarde
Nog veel hooger agt:
Buig en val in diep verné'eren,
Voor *D*ien Grooten Heer,
Onzen God en Heer der Heeren,
Plat ter aarde né'er.

2. Wyl de vlugge Cherubynen
Zelf! in 't eeuwig ligt,
Voor zyn hoogen troon verschynen,
Met bedekt gezigt,
En *D*ien Heer der hémel-troepen,
Dus ter eere en lof,
Heilig, heilig, heilig roepen,
Door het opperhof.

3, Veel meer voeg 'et u al zàme

Dat gy voor Hem buigt
Nu de klank van zynen Nàme
Alles overtuigt.
Die zig wyd en zyd laat hooren,
Met een schell' gebrom.
*D*us aanbid hem in de Chooren
Van zyn heiligdom.

4. Want Hy dàverd op de wàt'ren
Met zyn donder-stemm',
Die men in de lugt hoort schàt'ren,
D'aarde beeft voor Hem.
Door zyn heersch en grouwzaam brullen,
Kan zyn Majesteit
All 't geschàpendom vervullen,
Met ontzagbaarheid.

5. Treft zijn loeyend storrem-wéder,
Libanons gebergt',
Op wiens kruin, den hoogen Céder
Maan en sterren tergt:
Treft Hy 't aan, wy zien 't al trillen,
Even of de wind
Alles né'er zal rukken willen,
Wat hy staande vind.

6. Al die weeldige hout-gewassen
*D*ansen op de maat:
Wyl ze op harp'en luite passen,
Als den speelman slaat.
Ia gelyk de jonge stieren
(Van de ploeg eens los)
En d'Eenhoornen, hupp'len, tieren
Springt het bultig bos.

7. *I*a het brullen zyner stemmen.
Treft het stoutste bloed,
Dat het in zijn àd'ren stremmen,
En bevriezen moet:
Dat de zee door dyk en dammen,
Kragtig hénen perst,
En het blixem-vuur in vlammen,

Uit de wolken berst,
8. *D*at woestyn vol heide en struiken,
Diep geraakt van schrik,
*S*chud en beeft en weg wil duiken,
In een oogenblik:
Als hy Kàdes dorre landen,
Met zyn gramschap treft,
En gestrenge regters handen
Tégens naar verheft.
9. Dat de vlugtige hinden bàren,
Voor den vollen tyd:
En het wond zyn ruigte en blà'ren
Raakt ontydig kwyt.
*S*oo dat alles om wil keeren!
Maar Jeruzalem,
Zal zyn hand en werken eeren
Met Godvrugte stemm'.
10. Want de zee'n en wàterstroomen,
Aarde, vuur en lugt,
Buigen met eerbiedig schroomen,
Op zyns naams gerugt.
Wyl' hy eeuwig, eeuwig Kòning,
Alles óverheerd,
En van 's hémels troon en wòning
't Aardsche dal regeerd.
11. Hy geeft als van uit de wolken,
Jacobs nàgeslagt,
In 't gezigt van alle volken,
Wyzheid, moed en kragt.
VVaar op 't heidendom verlégen,
Zelf om vréde bidd'*;*
Zoo dat Israël in zégen
Bly en veilig zit.

Het XXX. harp-lied.

Toon. *Lofzang Mariae.*

WIe voeld zig niet vermaakt!
En aan de ziel geraakt,
In 't zien en òverwégen
Der goedheid onzes Gods
En 'tzoet des heilsgenots,
In zyne gunst gelégen!

2. Hoe veel te meer dan, moet
Ik, die zelf zoo veel goed
Hebbe uit zyn hand ontfangen!
Hoe veel! hoe veel te meer
Moet ik dan God myn Heer
Nu lòven met gezangen!

3. Naar Hy myn schuld vergaf,
*S*loeg hy den aanval af
Der woedende partyen.
Onthéven van dat kruis,
Laat hy mijn hof en huis,
My nu met vreugde inwijen.

4, Ja Heer! toen Ik zoo diep,
In smerten zonk en riep,
Hebt *G*y my wé'er genézen.
*S*ulx Ik als uit den dood
En 't graf, dat my besloot,
Ben door Uw' magt verrézen.

5. wel zing van herten bly!
Nu alle die met my,
Tot 's Heeren gunst-genooten,
Genàdig zijt verhoogt,

Kom! zing met my, en poogt
*S*yn eere te vergrooten.

6, *Z*yn hooge majesteit
*S*chiet glans van heiligheid,
In heerelyke stràlen.
*Z*yn goedheid heest geen maat.
Hy vind in kragt en raad,
Nog grond, nog end', nog pàlen.

7. Zyn gramschap heeft geen duur:
Maar weldoen is natuur,
En daar uit vloeid ons léven.
Zyn vriendlykheid verdryft
De rouw die in ons blyft
Na 't feilen is vergéven.

8. Zy vloeid uit als een bronn',
Zy gloeid gelyk een zonn',
By schoone zòmer-tyden,
Die vroeg in morgenstond,
Met rooz-lugt in de mond,
Komt op haar koets aenryden.

9. Toen 't my na wenschen ging,
*S*cheen 't my en zeldzaam ding,
Ooit ergens voor te dugten,
Want Heer! Gy waart myn borg,
Myn schans, om uit de zorg,
Voor alle ramp te vlugten.

10. Maar met m'uw aangezigt
Onthiel zyn lieflyk ligt,
En 't kwaad wé'er scheen te nàd'ren:
Ontviel my flux de moed.
Een schrik déde all' myn bloed,
Bevriezen in zyn àd'ren.

11. Tog als Ik wé'er eens dagt
Aan uwe liefde en kragt,
Goot Ik myn ziel-gedagten,
Ten monde en lippen uit,
Met zwaar en naar geluid,
Aldus in hooge klagten.

12. O gy myn Heer, myn God!
VVat is 'er voor genot,
*I*n myne dood gelégen?
Schoon *I*k verzonk in 't graf,
VVat eer hebt Gy daar af?
Gansch geen van mynen 't wégen.
13. VVant wie zag ooit uit 't stof',
Ook d'alderminste lof
Voor Uwe waarheid ryzen?
Dus Heer! verhoor en kom,
Ey help my wéderom!
Om eeuwig U te pryzen.
14. Nu laat Gy (na Ik voel)
Heer! ten genàden-stoel,
Een vloed van liefde afstroomen.
Myn klàgen en geschrey,
Keerd om in vreugd-gerey,
VVegh is myn angst en schroomen.
15. *D*es word my 't hert' geroerd,
Den geest om hoog gevoerd,
Tot in des hémels chooren,
Ik zal myn harp en luit
En stem, eeuw' in eeuw' uit;
Tot Uwen lof doen hooren.

Het XXXI harp-lied

Toon. *Wat is't onvernoegde Mens.*

't **O**verdenken van 't voor-heen
Lang verlé'en,
Van myn stryd en van Uw' wáken:

Pord myn Ziele-kragten, Heer!
Om alwé'er,
Uwen troon te mògen nàken.

2. 's Herten hòpe rust op U,
Dat Gy nu
My ook wel zult ondervangen:
En bewàren door Uw' hand,
Zoo voor schand',
Oorzaak van beschaamde wangen,

3. Gunstig Heere! doe als voor,
Neig het oor',
Na myn zugten, na myn klàgen.
Spoed met hulpe néderwaard,
En bewaard
Mynen voet, voor 's vyands làgen.

4. Uwe hoede zy de rots,
Mynes lots:
En Uw' kragt, om my te styven,
Zy myn veilig, eeuwig dek
En 't verterk,
Myner hôpe, om in te blyven.

5. VVaarlyk Heere! Gy zyt een
Rots en steen,
Om myn berg-slot op te vesten.
O! dat my Uw' goedheid, maar
Voer' tot daar,
t' Uwer eere en my ten besten.

6. Myne tréden, ga ze nà,
Slaze gà.
Stuur myn voeten, geef haar oogen:
Dat my 's vyands listig net
Niet bezett',
Heere! Gy zyt myn vermògen.

7. Myne ziele géve Ik gansch
Aan U t'hans:
Want Gy weet best waar 't gevaar leid.
En Gy hebtze voor dees tyd
Meer bevryd,

Gy myn God van troost en waarheid!
8. Alle valsche toeverlaat
Draage Ik haat:
Ja vervloeke die, en keere
My tot U, die nimmer week,
Nog bezweek,
'k Heule slegs met U, O Heere!
9. 'k Léve stàdig, vroeg en spà'e,
Waar Ik gà,
Rustig, vròlyk, voor Uw' oogen,
*D*ie te my-waard in ellend
Zyn gewend,
Gunstryk en vol médedoogen.
10. Myne bange droeve ziel,
Eer ze viel
In 't geweld van myn vyanden,
Gaaft Gy moed, toen 't haar ontschoot
Dat Ik vlood,
Eerze my nog eens aanranden:
11. Toen ik ruimer pad en baan
Zag op gaan.
Heere! geef ook uit genàden,
Dat Ik tog myn oogen niet
Van verdriet
Wéder moet in tránen bàden.
12. Datter geenig ziel-gekwel,
My ontstell'
My aan 't suffen helpe en kwynen,
En zoo 's lévens geesten doof',
En beroof
's Lichaams kragt, en doe 't verdwynen.
13. Zynde reeds al mat en laf,
Ben ik af,
Zonder vuur of bloed in d'a'ren:
En door lange bange zugt,
Kort en vlugt
't Zoetste van myn lente-jaren.
14. Myn beendren, altemaal

Dorre en schraal,
Zyn maar met wat vels omhangen.
En myn oogen vallen in,
Neuze en kinn',
Maken diepe en holle wangen.
15. d' Overtréding (weet Ik) is,
Dat 's gewis,
d' Oorzaak Heer! Ik moet 't belyen,
Die myn bange ziele knaagt,
't Lighaam plaagt,
Onder zoo veel wé'er-partyen.
16. Egter blyvet daar niet by,
Dank ik ly'
Van myn vyand, maar bekenden,
't Zy van buuren, vrienden, wie
Dat Ik zie,
Yder schynt het hooft te wenden.
17. Alze mynen staat van veer'
Zien, O Heer!
Dan verbergt zig elk, en éven
Of Ik eenig spookzel waar:
Ik lyk' haar
Allen, maar ten spot gegéven.
18. 'k Legge néder in het stof
Agter-of.
'k Ben in 't dood-boek opgetékent:
Als een barstig lékend vat,
Dat geen nat
Houden kan, by elk gerékent.
19. 'k Hoore wat'er by de straat
ommegaat,
Wat'er vast al word gespròken:
Hoe myn hàter netten breid
En bereid,
t' Wyle zyne raadsluy stòken.
20. Hàren wille werkt, om my
(Konden zy)
Gansch en ga'er eens t'onderdrukken:

Om myn ziele uit 't regte spoor,
En daar door,
Eind'lyk in 't verderf te rukken.
21. Nogtans ruste Ik op U Heer!
Ja nog meer!
Ik durf't òpenbaer belyen,
Dat myn levens lot en maat,
Aan U staat,
Neffens dat van myn partyen.
22. Daarom Heere! keer eens 't oog
Né'er van 't hoog:
Laat Uw' goedheid haar eens wenden:
Help genàdig Uwen knegt,
Die nu legt,
Overdolven van ellenden!
23 Schaamte treffe my tog niet,
Daar hy 't ziet,
(Heer!) die slegts myn eer wil rooven!
Maar breek alle zyne magt:
Laat de nagt
Zynen glans en luister dooven.
24. Valsche tongen stout en dom,
Maak ze stom,
*D*atze nooit meer wéderspréken:
En 't regtvaardig hoopje smà'en,
Door den waan,
Daar ze tot den hals in stéken.
25. Over-kragtig wast de moed,
Als my 't goed
In gedagten schiet, Myn Kòning!
't Goed by U van eeuwigheyd
Voor-bereid,
Alle vròme, in hoogér Wòning
26. Alle vròme; ('t lief getal)
Al die pal
Staan, en gaan op Uwe wégen:
Met een reinen trouwen geest,
Die U vreest.

't Loope méde 't loope tégen.
Zulke zielen hadden grond
Die bestond:
Zielen: die op U betrouwen,
Daar is òver-wondre kragt
Voor gewragt;
Klaarlyk en in elx aanschouwen.
28. Schuiling vondenze in Uw' hutt'.
Gy beschutt'
Haar voor 't gif der valsche monden:
Die stà'ig twisten, rampen smé'en,
Die aan geen
Réden - wetten staan gebonden.
29. Eeuwig, eeuwig lof, O God!
Voor het lot,
My ruimhandig toegegòten:
Voor Uw' goedheid wonderbaar,
Die zoo klaar,
Néder is op my gevlòten.
30. Uwe goedheid en Uw' kragt,
Die my bragt
In een vaste stand van vréden:
*D*aar 't in 't eerste wyltje leek,
Of Gy week
Midden in verlégenthéden.
31. Waarom Ik ook omme zag
Met geklag,
En zogt Uwen troon met smeeken:
Daar Uw heilig aangezigt,
Liet een ligt
o' Myner hulp', afnéder bréken.
32. 'k Roepe daarom òverluid
Wéder uit,
Kom Gy all' Gods gunstgenooten!
Loof Dien Heere (nimmer moe)
't Komt Hem toe:
Nergens vindmen zulk een grooten.
33. Nergens Eenen zyns gelyk!

Geen zoo ryk!
Geen zoo trouw, die Hem beminden!
Niemand die den trotsen zot,
Zoo ten spot
Stellen kan, en weet te vinden!
34. Wakker mannen! hou dan moed,
Wat gy doet.
Want zyn goedheid (yder òpen)
Vloeid met zége-stroomen toe,
Sterkt in 't goe'e,
Alle die maar op Hem hòpen.

Het XXXII harp-lied.

Toon. *Hoe werkje niet leeuwerk?*

1. **E**En die zig ziet bevryd
Uit 's Vyands magt en handen,
Na dat hy langen tyd,
Gezéten hadde in banden:
Zal die hem zelf niet agten,
Meer deel-genoot aan 't luk;
Als een' die nog moet wagten,
Op uitkomste in dien druk?
2. Ik stelle vast van ja.
*N*u zoo is 't met hem éven,
Wiens feilen, uit genà
Zyn straffeloos vergéven:
En by God als vergéten.
Zulk een verlosten kan,
Ja moet hem zelven heeten,
Een dubbel-zalig man.
3. O volle stroom van heil*!*

O diepe zee van zégen!
Wat is hy tot een peil,
Van zàligheid gestégen!
Wiens voor-bedréven zonde
Bedekt is en verschoond:
En in wiens herten gronde
Nu geen bedrog meer woond.

4. Maar voor-af moest hy 't kwaad
Opregt voor God belyden.
Want toen Ik myn misdaad
Verbergde en hiel ter zyden,
Toen wrokte myn gewéten.
Toen knaagde 't my en beet,
Dat Ik wierd afgesléten,
Zoo als een mottig kleed.

5. Gestàdig nam Ik af.
Ik déde niet als weenen.
Zulx my de kragt begaf.
Het merg dorde in de beenen.
Ik ging gekromt en bukte.
Want Heere! Uw' regterhand
*D*ie my te grouwelyk drukte,
Bragt my in droeven stand.

6. In stand waar in Ik was,
Als hooge en dorre landen:
Daar 't màger kwynend gras
Van hitte moet verbranden,
By felle zòmer-droogte,
Die 't lévens zap verteerd:
Na dat de zonne haar hoogte
Beklom, en wéderkeerd.

7. Maar tog, Ik ving toen aan,
My kragtiglyk te wennen,
All' wat Ik hadd' misdaan,
Opregtlyk te bekennen.
Dus gaf Ik myne vlekken
Geen naam als vuil en kwaad:
Verre af van die te dekken,

Met glimp van magt of staat.

8. En met Ik zoo maar dé'e,
Wierd Ik vervuld van binnen,
Met Uwen zoeten vré'e,
Die 't hert' verkwikte en zinnen;
Die 't alles dé'e hergroeyen,
Nadien Gy Heér! te met,
Op lusten te besnoeyen,
De vreeze wat verzet.

9. Toen Ik zoo tot U kwam,
Met zugten riep en karmen,
Ontstak Uw' liefde-vlam.
Gy kwaamt met ópen armen,
Gy kwaamt my tégen loopen.
Gy hebt my ingeleid.
Gy sloot den afgrond òpen,
Van Uw bermhertigheid.

10. Wel waar tog kan men eer,
Waar meerder troost by vinden?
Als by God onzen Heer,
Waar heen dan Godgezinden!
Waar wilt gy 't elders wenden?
Als gy dryft in een vloed,
Van droefheid en ellenden,
En by-na zinken moet.

11. Gy Heere! steun en schild,
Gy keerd! Gy keerd de rampen
Op my gemunt, Gy wild,
Gy doet ze zydwaard schampen.
Gy boet myn bange vlàgen,
Myn druk en hert-gekwel:
Met zoete en lange dàgen,
Van zang en snàrenspel.

12. En zoo doet Gy elk-een.
Daar toe wild Gy ze leeren:
Die U maar (als 't gemeen)
Niet wil den rugge keeren;
Niet zal wé'erspannig blyven,

*E*n zig (naauw) door 't bestier
Van toom en zweep laat dryven,
Als 't bastaard ezel-dier.
13. Maar Wee die U vergeet!
*E*n Uw gebod hier klein agt,
Dus van U pad af treed,
Uw heiligdom gemein agt.
Die zal hem zelfs opdelven
Den wegh van heil en luk:
En gàren voor zig zelven,
*E*en schat van ramp en druk.
14. Daar hy die U vertrouwt,
U vreest en grouwt van zonden:
Zig op Uw' pàden houd
Bouwt op zeer vaste gronden,
Word van Uw ryke goedheid
Vervuld, en alle spoed
Van eeuwig-zoete zoetheid,
Bevloéid hem na 't gemoed.
15, Gy zult hem met een wolk
Van zégening omringen.
Dus gy regtvaerdig volk!
Voeg u tot vròlyk zingen.
Gy wàre God-geaarde,
Kom: loof den Heer met my!
Want daar is tog in waarde,
Geen God zoo groot als Hy.

Het XXXIII harp-lied.

Toon *Periosta die met trage &c.*

GEtrouwe zielen! Gode toegewyd,
En uitgestrekt tot d'Alderhoogstens lof,
Ja: nimmermeer in 't herte zoo verblyd,
Als dan, wanneer gelégentheid en stoff'
Te zàmen paard. Kom gy opregte kom!
Kom zing van vreugd, als die wel weet waarom.

2. *G*een lofgezangen klonken ooit zoo schoon,
Als uit de mond en van der vròmen tong:
Nooit met zoo nutte en aangenaam een toon,
Dan als de deugd haar die van 't herte af drong.
Nooit luste God het ydel lofgebaar:
Nooit hadd' het kragt op vrómer tégen snaar.
3. Maak daarom uwe luite, klaar en kant.
Maak, tot Gods eer en heerlyk lof-gedigt,
Uw speel-tuig reed' dat vyf paar snàren spant.
En speel een zang die klank na weldaad rigt.
Speel Hem, Wiens woord blykt eeuwig regt en goed,
En trouw de grond van alles wat Hy doet.
4. Speel Hem ter eeren: Die vol billikheid,
In weldoen ooit zoo groot genoegen schiep,
Dat Hy des blyk heeft in zyn werk geleid.
Het welk, 't zy dat men 't zie in 't hooge of diep,
Van verre of by, de lugt of aardryks bol,
'Tis all, 't is all', van wyz-en goedheid vol.

5 't Groot' hemel-welfzel dat rondom ons draaid,
Den dag ten dienst, ten besten van de nagt,
Met talloos tal robijnen digt bezaaid,
Is door zyn woord in zulken stand gebragt.
In zulken stand, en door dat zelve woord,
Zoo staat het nog, en gaat het ongestoord.

6. Het Groote, woeste, blaauwe pékel-vogt,
Verliet het veld met zoo verbaasden loop,
Heeft op die stem 't onpeilbaar diep gezogt:
Gelyk een heir door schrik valt òverhoop,
Voor 's Vyands trom, en in dien afgrond moet
En houd het stal, vernoegt met ebbe en vloed.

7. *D*e vrugtbaar aarde, ziende haar nu verlost,
Gaf kruid en gras, na volle lust en wensch:
Gaf kooren-aar, olyf en édelen most,
Het een voor 't vee, het ander voor de Mensch.
Des 't algemeen en 't volk dat wyzer leeft,
*T*ot schrik en vreez' en dank-taal réden heeft.

8. Want Godes lïppen sloegen naauw geluid;
Of alles beeft. de heel nature zwigt,
En buigt en tuigt, en roept vol-stemmig uit.
Ik ben, Ik ben in eeuwigheid verpligt,
Op Uw bevel altyd gereed te staan:
Ja wat Hy wil't is flux met een gedaan.

9. Of d'aardsche volkren dan uit bittre nyt,
Hem tégenstaan, en om ons te vertré'en,
Vast zyn bedagt op midd'len en op tyd:
Geen nood: Want God werpt alles weer daarheen
VVat zy bestaan. Ja zalze ménigmaal,
Nog slaan in't hert met eigen moordig staal.

10. *M*aar alle 't willen van zyn hoogen raad,
En wat Hy daar, als eigen werk besloot,
Dat voerde Hy uit. die wille is enkel daad.
Die gaat haar gang: 't zy wie daar tégen stoot.
Die blyf in waarde, en 't vróme nageslagt
Bewaard en sluit haar werking in 't gedagt.

11. Daaromme zynze, wel getroost in God.
In God, die haar verkoos ten eigen erf:
VVel-voorbedagt en niet by feilbaar lot.
Daarom zyn zy wel veilig voor 't verderf.
Daarom zyn zy een wel-gezégend zaad:
Dat zulk een God, verkreeg ten toeverlaat.
12. Een God van trouwe, even als van magt.
Die eeuwig, van uit 't ongenaakbaar ligt,
Voor yder waakt die op zyn goedheid wagt.
Die 't gansch heel-al heeft altyd in 't gezigt.
Die hoe 't hier woeld, Die wat elk zoekt of poogt,
Het roer bewaard en toond zig Oppervoogt.
13 Die 't herte zelve zoo heeft in geweld,
Dat Hy't (zomvvyl) van uit zyn eeuwig-still,
En keerd, en wend, en wet en pálen steld:
Na maat van zyn al-uit-volstrekte will'.
Zyn will', die nooit iets wilde of stelde in 't werk,
Als wel beschouwt en met goed oogemerk.
14. Schoon eenig Koning, schoon een magtig Prins,
Met lyf-staffiers wel digt omsingeld gaat,
Trouwanten, hem gedienstig, allessins,
Schoon een gansch heir van ysre koppen, staat
Met 't blanke staal, rondom hem heen geschaard:
Nog is hy niet voor òverval bewaard.
Schoon zyne benden staan ten slag bereid,
Vol vuur en moed, op ménig moedig ros,
Op strydbren arm, op krygs tuig en beleid:
Schoon hy voor-uit, met pluimen veder-bos
Braveerd op 't hooft, en ryd, met schild en lans.
Nog staat zyn staat op hachgelyke kans.
16. Maar 's Heeren ooge, dat voor yder waakt
Die Hem trouw diend, en op zyn trouwe rust,

(Van zyne vreeze in 's herten grond geraakt)
Viel nooit in slaap, nog hadde ooit sluimerlust
Maar let en red, zoo op als in de nood
Van 't heilig zaad, en schaft in honger brood.

17. Hy schafze spyze, zoo in òvervloed:
En onder die zoo veel verwikk'lykheid,
Dat onze ziel gansch in Hem rusten moet:
En wel met regt, ook van zyn hand verbeid,
Een hulpe die alle onheils buyen stild:
En ons verstrekt een stàle en scheut-vry schild.

18. Een magtig wàpen dat' de dood zelf wond:
Dat moed verschaft, en dat ons, van nu voort,
(Tot lof zyns naams) als op onwrikbren grond,
Vertrouwen doet en bouwen op zyn woord.
Dat woord, van Hem ooit wel gestand gedaan,
Zoo verr' 't geheug in tyd te rugg' kan gaan.

19. Nu Heeren Heere! doe tog als voorheen.
Sterk onzen geest, door Uwen geest, en geef
Dat (of't geloof van wangeloof bestréên)
Ons hert niet heel in 't ydel héne leef:
Maar doet ons zien en maak dat elk beseft,
Dat Uwe gunst ons hòpen òvertreft.

Het XXXIV harp-lied.

Toon. *Wat winden datter ruisschen.*

DAt list gaat bòven kragten,
Leert Davids snéige daad:
Die wys verstands gedagten,
Bedekte in 't zot gelaat:

Zig veinzende te ràzen,
Als een dwàzen.

2. *N*aar hy de doodsche stéten,
Van Sauëls wreeden schigt
Ontdook, en was gewéken
Van voor zyn aangezigt,
Tot in des vyands landen,
Magt en handen.
3. En ziende zig daar wéder
Bezet en in de klem,
Indien de wraak van léder
maar trekken wilde op hem,
Daar uitgang was nog òpen
Om t'ontloopen.
4. Alleen een wyze zotheid,
Was 't middel om t' ontvlie'en
't Geweld van zulk een Godheid,
Die nooit in 't hert kan zien:
Ja veel door eigen oogen
Word bedròogen.
5. 't Bekrabb'len van de deuren,
Het zeever in den baard,
Heeft hem voor zot doen keuren:
En Achis slappen aard,
Liet hem voor 't ondervràgen,
Héne jagen.
6. Maar zynde dus ontsprongen
Het kwaad zoo zeer gevreest,
Vond hy zig aan gedrongen,
Met kragt in ziele en geest,
Van vreugd zyn tongh te pàren
Met zyn snàren.
7. Des heeft hy opgehéven,
Dit heerlyk lof-gedigt.
*I*k ben (zeide hy) myn léven,
Aan God myn Heer verpligt:
Om tot zyne eer te kwélen
En te spélen.

8. Ik kan my niet bedwingén!
Den geest wil bòven kragt,
Den lof myns Gods opzingen,
Voor zyn bemind geslagt:
En daar 't all' zyn verkooren
Zaad zal hooren.
9. Wel aan 't nu reine zielen!
Wel aan myn Israël!
Kom by, om néêr te knielen
Voor God, en met gespel,
Zyn eere en groot vermògen,
Te verhoogen.
10. 'k Hebb' uit myn diepste gronden,
Den Heer myn toeverlaat
Gelieft, gezogt, gevonden:
Nooit heeft Hy my versmaad,
Om iets voor-heen bedréven
In myn léven.
11. Maar Hy gaf my zoo vriend'lyk
Antwoorde op myn gebed:
En heeft daar op zoo ziend'lyk,
My uit gevaar gered,
En alle vreeze en schròmen
Wegh genòmen.
12. Dus zien de vròme, en spoeyen,
Met regt ook nà de Heer,
Gelyk een beek in 't vloeyen,
Schiet van 't gebergte né'er
En dat liet nooit haar kàken
Schaam-rood màken.
13. Ja geen' die in ellende
*T*ot Hem zyn toevlugt nam
Dat Hy zyn oor niet wende
En hulp reed néder kwam:
Om 't herte in kommer-vlàgen
t' Onderschràgen.
14. Hoe zullen dan ooit nooden
De vròme konnen schà'en,

*D*aar zoo veel van Gods bòden
Rondom gelégerd staan?
Die steeds in alle zàken,
Voor haar wàken.

15. Die (wie ze wil benaauwen)
Die zyn daar vaardig by,
Om haar de muil en klaauwen
Van haat en tyranny,
Slegs uit op roof en plukken,
Flux t'ontrukken.

16. Zie dan: wat ryke vlieten
Van heil en spoed en goed,
Stà'ig af en op haar schieten!
Ey proef hoe lief, hoe zoet,
Ooit alle deugdzinden,
God bevinden!

17. Zie: hoe die *H*em vertrouwden,
Nooit by gebrek van brood,
Om haar by 't lyfte houden,
Gebléven zyn in nood:
Maar altyd hoe verlégen,
Voedzel krégen.

18. De jonge leeuwen zullen
Wel, moedig op haar kragt,
Gaan, om den romp te vullen,
Door veld en bos, ter jagt,
En egter nog by ty'en,
Kommer ly'en.

19. Maar die de Heer behàgen,
De volheid is haar lot:
Schoon zy daar niet na jàgen,
En hàren òverschot
Aan zwakke méde-léden,
Graag bestéden.

20. Dus kind'ren! laat u ràden,
Zyt gy opregt van grond,
En vraagt gy langs wat pàden
Men ooit Gods gunste ervond?
'K zal u de vreez' des Heeren

Zuiver leeren.

21. Staat gy na zulk een léven
Dat waarlyk léven heet?
En voeld gy u gedréven,
Te léven dat geen leed
Nog wanlust, u zal knàgen
In uw' dàgen?

22. Bewaar voor eerst uw' tonge,
En houdze in uw' bestier.
O dat men die bedwonge!
Wat zou men menig vier
Dat nu brand als een òven,
Tydig dooven!

23. Spreek nooit van uwen naasten
Te vaardig tot zyn last,
Want die zig daar in haasten,
Geraakten dikwils vast
En aan veel zwàre twisten,
Eer ze 't gisten.

24. Voor al wagt u van liegen.
Leen ook uw' tonge niet
Om daar me te bedriegen,
Of iemand in 't verdriet
Te brengen, en doen glippen
Met uw' lippen.

25. Wyk af van slimme dàden,
En jaag het beste na.
Wagt u tot twist te ràden.
Zoek vréde al waar 't met schà'e:
Als die met alle kragten,
Daar na tragten.

26. Want God is t'allen tyden,
U, met zyn hulpe ontrent.
En all' uw' doen en lyden,
Ten naauwsten Hem bekend,
Hoord Hy 't regtveerdig kermen
Met ontfermen.

27 Daar 't grimmig aangezigte
Zig tégen 't kwàde kant:

En met een straf gerigte,
Als Hy zyn vierschaar spant,
Nog eens met stam en telgen
Zal verdelgen.

28. Zoo trouw', zoo zékren hoede
Is Hy, voor die Hem vreest:
Voor all' die klein van moede,
Met een verslàgen geest,
Nogtans in vast vertrouwen,
Op Hem bouwen.

29. Ja, zyn médoogend herte
Lieft haar zoo òver-teer:
Haar kruis, haar leed, haar smerte
Is Hem als eigen-zeer.
Hy agt der vròmen pyne,
Voor de zyne.

30. Nooit zal Hy dat verdràgen,
(Als om gewigte ré'en)
Dat haat en nyd haar làgen
Uit voeren die ze smé'en,
Om voet op been te knakken
En verswakken.

31. Maar hy bezet niet zelden,
De booze in eygen strik.
En die zyn volk hier kwelden,
Die mógen wel met schrik,
Op zoo gegronde klagten
Straff' verwagten.

32. Want God zal eens verklàren,
(Al word het niet bedagt)
Wie zyn Gebod liet vàren,
En wie dat heeft betragt,
Wie kwaad en onregt déden,
En wie 't léden.

33. En wee haar, die dan schuldig
Voor dézen regter staan!
Maar heil! voor die geduldig
Dat kruis-pad is gegaan:

Die zal met Gode rusten
In wellusten.

Het XXXV harp-lied.

Toon N*u treur myn ziel in dézen droeven stand*!

NU Ik geen vrugt,, bevinde in wé'erstand bié'en,
Nog ook ter vlugt,, geen pad kan òpen zien:
En 's vyands moed,, meer door myn zwakheid wast,
Zoeke ik behoed,, *by U in òverlast.*

2. Dus Heere! stà,, my naar Uw goedheid by.
Ey waak! en slà,, eens 't ooge op myn party.
Tree toe, Ogh! ogh!,, doe my, doe my bystand,
Ey neem Gy tog,, *myn zake eens by der hand!*
3. Gryp aan den schild!,, versterk U met rondass'.
Ryz op! ay stild,, dees buy! en help my ras.
Vell' spiesse en speer,, dien boozwigt te gemoet,
Werp hem ter né'er,, *entreed hem met de voet.*
4. Versterk myn geest,, en zeg Ik ben Uw God.
Maak haar bevreest,, beschaamt en elk ten spot,
All' die myn ziel,, toe-wenschen, datze in 't net

Van rampen viel,, dat my nu is gezet.

5. Doe haar ter straff, verstuiven als de wind
Het ligte kaf,, verstrooid al waar hy 't vind.
Een hémel-bò,, valle haar met kragt op 't lyf:
Hy treffe haar zoo,, dat hyze aan 't vlugten dryf.

6 Hy màke haar 't pad,, waar heen men wyken zal:
Zoo glibber-klad,, dat elk daar òver vall'.
Hy jàge haar nà,, en als Hyze agterhaald:
Hy trêde, *Hy slà,, tot dat Hyze all' vermaald.*

7. De réden is,, om dat ze (vals en boos)
By duisternis,, my 't net zoo slim, zoo loos
Uitspanden, dat,, zy my, als Ik daar in
Gevallen hadd',, eens plaagden na haar zin.

8. En om dat zy (zelf tégen alleré'en)
Met listen my,, veel smert en leeds aan dé'en:
Zoo valle haar toe,, veel wé'erwil, die ze niet
Bemerken hoe,, of waarze haar door geschied.

9. 't Net vange haar zelf,, dat my gespannen word.
't Zy wat men delf,, 't worde haar op 't hooft gestort.
Op dat Ik eens,, verheuge, als Gy, O Heer!
Na veel geweens,, geeft zulk een Ommekeer.

10. Dat myn gebeente,, eens daar uit kragt herschiep,
In Uw' gemeente,, Uw eere en lof uitriep.
Uitriepe waar,, waar is een God als Gy!
Die in gevaar,, zoo trouw een helper zy.

11. Waar vindme'r een,, Die zoo den zwakken sterkt?
En wé'er die geen',, die sterk is zoo beperkt?
Op dat hy tog,, den armen nimmer plukk':
En doet hy 't nog,, hem uit zyn klaauwen rukk.

12. De Narre kop, vol wrével-moed en bars,
Werpt zig vast op,, zet my de voeten dwars.
Elk-een verwyt,, my 't gene Ik nimmer dé'e,

Uit haat en nyd,, *op dat men my vertré'e.*

13, Zy doen my kwaad,, voor 't goed aan haar geschied.
Zy plégen raad,, myn ziel tot groot verdriet.
In tégendeel,, Ik, droevig om haar leed,
Ging zelver heel,, *als met een zak bekleed.*

14. Ik zugte, Ik bad,, 'k was heele dàgen lang,
Dat Ik niet at,, Ik was zoo droeve en bang
Om hàre ramp,, die Ik af-bidden wouw,
Dat myne lamp,, *kwynde*, *ofze stikken zouw.*

15. Ik ging al stà'ig,, zoo treurig uit en in,
Of 't vriend of maag,, geweest hadd', meer nog min.
't Ging my aan 't hart',, als eigen broeders nood.
Ik ging in 't zwart,, *als om myn moeders dood.*

16 Maar toen 't zoo liep,, dat Ik verviel (op 't laatst)
Toen bleek 't hoe diep,, Ik lag in 't hert geplaatst
Want zy gansch bly,, verzaamden wel by een:
Beklaagden my,, *ook hertelyk* (*zoo 't scheen*)

17. Tog by haar slag,, van volk ging 't anders toe:
Gespot, gelagh,, (van smà'en nooit zat nog moê)
Was 't een en 't all',, dat daar kwam aan den dag,
Uit bittre gall',, *die haar op 't herte lag.*

18. Dat vuil gespuis,, tot berstens vol fenyn,
Heeft slegs myn kruis,, verzwaart en ook de pyn:
Door schyn die 't gaf,, van toegenégentheid,
Die slap en laf,, *maar op de tonge leid.*

19. 't Zyn huiggelaars,, gebekte tafelbroers,

Vol schoon gebaars, maar ligt verzet van koers.
Haar herte splyt, van vreugden als Ik ly:
En barst van nyd,, *in welstand*, *óver my.*

20. Agh Heer! hoe lang!,, hoe lange duurd die smert!
Ag neem Uw gang,, tot my! agh troost myn hert!
In dézen druk,, en als verlàten-stand:
Ay kom! *en ruk*,, *my uit der leeuwen tand.*

21. Zoo zal Ik Heer!,, door stad en Huis en hof,
En nà en veer, doen gaan Uws Godheids lof.
Met herte en mond,, U pryzen bóven all'
Wat me ergens vond,, *of immer vinden zal.*

22. O! laat haar tog nooit lachgen om myn leed,
Haar, die my nog, zoo hàtig zyn en wreed,
Zoo vyand zyn,, en dat nog tégen regt.
'*t Verzwaard de pyn*,, *wanneer me'r spot op legt.*

23. Zy spreeken schier,, niet anders als van vré'e:
Daar 't oorlogs vier,, in 't herte houd vaste sté'e.
Elk legt maar toe,, op yder vròme in 't land:
Om 't éven hoe,, *geraakt hy maar aan kant.*

24. Haar herte lacht,, als 't oog maar meent te zien
Dat Ik de magt,, haar 's hands niet kan ontvlien.
Elk roept ha ha!,, daar is hy al in 't net:
En laas! *Ik sta*,, *daar òver als verzet.*

25. Nu Heer! Gy ziet,, hoe Ik ben in de klem!
Wel rust dan niet,, op myn soo nàre stem.
Ontwaak, ontwaak!,, rys' op O Heere! en help!
Help in myn zaak,, *eer 't kwaad my overstelp.*

26. Doe eenmaal regt,, na Uw' geregtigheid:

En help Uw knegt,, gelyk Gy hebt gezeid.
Lyd niet, Myn God!,, dat myne wé'er-party
By-een gerot,, *zig in myn leed verbly.*

27. Laat ook nooit toe,, dat hàre ziele zegg',
Het gà ook hoe,, hy heeft de dood-steek wegh!
Ey! verruwt haar,, met eeuwig-schaamterood,
All' die slegs maar,, *toeleggen op myn dood.*

28. Maar vull' den geest,, der gene, met Uw' vreugd,
Die aldermeest,, vermaakt zyn by de deugd:
En daarom my,, wel wenschten van 't geweld
Verlost en vrij,, *en wé'er in staat hersteld.*

29. Gun Heer! tog haar,, en my zoo waarden lot,
Geef dat men daar,, op zegg'hoe Groot is God!
God, die zyn knegt,, wé'er vest in vrédenstand,
En slaat en legt,, *de moed-wil vast aan band.*

30. Zoo zal myn tong,, stà'ig roemen van Uw' trouw,
Voor oud en jong,, voor knegt, voor man en vrouw:
Dat eens 't gerugt,, mag klinken Uvver magt,
Zoo verr' de lugt,, *of dag beschouwt of nagt.*

Het XXXVI harplied.

Toon. *Het plag te zyn.*

OF 't Godd'loos brein
Verdwaast en vreemd van regt en réden,
Zig voor 't gemein,
Met glimp van Godsdienst-plechtighéden
Al schoon verbloemt,, van vroomheid roemd,
Nogtans zyn booze zéden
Verstrekken hem,, een tégen-stem,
En roepen, luider kélen,
Dat zynen mond,, en 's herten grond
Zeer wyd verschélen,
Ja 'r slegts mé'e spélen.

2. Schoon zulk vertoog,
By d'eer gevoegt van schat en stàten,
Hem zelfs bedroog!
Wat help 'et voor die d'ondeugd hàten?
Die zullen 't zien,, niet een van dien,
(Hoe fyn hy weet te pràten)
Die 'r vroeg en laat,, méde ommegaat,
Of elk zal'klaar deur-schouwen,
Dat hy met God,, en Godsdienst spot:
En geen vertrouwen
Daar op wil bouwen.

3. Want in dien stand,
Van aardsch geluk gevleid en zégen,
Met stouter hand,
Speeld hy zyn roll' by duistre wégen.
Gods vreeze is weg,. dog 't òverlegg'
Ook 's nagts ter rust gelégen,

Wil nog dien schyn,, van deugdig zyn,
Met vroomheids naam doen doopen:
Om dit sieraad,, ook tot zyn staat,
Eens aan te hoopen
En vast te knoopen.

4. Maar magtig Heer!
Gy God en schepper aller dingen!
Hoe hoog en veer
Moet d'eer van Uwe goedheid dringen!
't groot Hemel-welf
Besluit die zelf,
Niet binnen zyne kringen.
Uw' waarheid praald,, vol glans en straald
Verr' bòven alle wolken:
In diepte zinkt,, zy né'er, en dringt
Ter diepste kolken,
Tot heil der volken.

5. Uw' trouwe staat
Veel vastér dan de grond der bergen.
Uw' oordeel gaat
Door alles héne, en stootzig nergen.
Uw' mildheid geeft,, al wat 'er leeft
(Wie kan U meerder vergen?)
't Zy beest, 't zy Mensch,
Den vollen wensch
Van noodelyke spyze:
En kleed en dek,, na lyfs gebrek,
Des elk U pryze
En dank bewyze.

6 Wat teedre zorg
Hebt Gy voor 't Menschdom ooit gedragen!
Wat vaster borg
Zyt Gy ons nog in bange vlàgen!
Wat dierbren schat,, wat heil is dat!
Dat, als de booze ons jàgen,
Wy dan ter nood,, in Uwen schoot,
Daar ons Uw' vleugelen dekken;
Ons mògen still,, na lust en will',

Ter slaap uitstrekken,
En we'er ontwekken.

7. Daar 't zoetste zoet
Van Uw' vol-zoet-gepropte goed'ren,
Met volle vloed,
Verzàdigt herten en gemoed'ren:
Versterkt, Vertroost,, in d'alderboost'
*E*n zwaarste tégenspoeden;
Ja ons te met,, zoo voed en vett',
Dat we (in U weg gezonken)
Deur - vròlykt zyn,, van hémel-wyn,
Door U geschonken,
Als vol en dronken.

8. Gy zyt de zonn'
O God! Die 't all' zyn ligt moet géven,
De spring en bronn'
Van alle zàligheid en léven,
Voor elk, 't zy wie,, en hoe men die
Meer nàdert, hoe men, éven,
Dien hémel-val,, volmaakter zal
Met ziele-monden smaken,
En in Gods heil,, tot hooger peil
Van waar vermàken,
Gelukkig ràken.

9. Nu Heere Gy,
Gy steun en staf der trouwe zielen!
Stà Gy ze by!
All' die ootmoedig voor U knielen,
Met Uw' genà,, en slàze gà!
Op datze nimmer vielen:
O! stuit den voet,, en trotsen moed
Van die, zoo ménigwerven,
My heeft geplaagt, en nog najaagt,
My wil in 't swerven
(Konde hy) doen sterven.

10. Myn wensch en bé'e
Is my Vergund, Ik zie de booze
Veslenst al-ree,

Terwyl hy bloeid, gelyk eén rooze
Van steel gesné'en, hy stuist daar heen:
Al poogt de goddelooze
*D*ien slag t'ontgaan,, of kort daar aan
Zig wéderom t'herstellen,
't Is ydel: want,, Uw' straffe hand
Zend hem ter hellen,
Op 't nédervellen.

Het XXXVII harplied

Toon. *Fortuin helaas*! *hoe wonder zyn uw' gàven*!

OGy Gods volk en waardste lievelingen!
Schoon hier ontbloot van aardsche zégeningen,
Kwel tog uw' ziele niet, al klimt de boozen mensch
In top van eere en staat,
Wanneer zyn winst-ploeg gaat,
(Gemend van eigenbaat
En list) na wensch.

2. Want zyn geluk rust op zeer losse gronden:
Ja nergens word zoo teer gewas gevonden,
't Welk, als men 't daar by regt beschouwen wil, en ziet,
Niet al zoo vast, zoo vry
En veilig bloeid, als hy,
Waar op de jaloezy
Stà'ig mikt en schiet.
3. Ey! Merk hoe ras der boozen zòmer-vlàgen,
Wé'er ommeslaan in strange winter-dagen,
En hoe d'oneindbre dood volgt hàren wissen val,

Dus Gy! vertrouw op God,
En kies u zyn gebod
En Hem, ten eeuwig lot
En 't eene, en 't all'.

5. Geefhert en ziel gewilliglyk ter deugde!
Dan vind gy Hem, de grond van wàre vreugde,
En blyf, en dryf de ploeg, in 't land waar in gy woond,
Gy zult Uw's herten-lust
Gewis, nog zien geblust,
En u aldaar met rust
*E*n heil bekroond.

5. Laat maar de zorg van all' uw' doen en zàken,
Hem zyn vertrouwt, Hy zal wel voor u wàken,
Ja gy zult nog den glans van uw opregt gemoed,
(Zoo trouw zynde in zyn pligt)
Doorbreken zien als 't ligt
Der zonne, in elx gezigt,
Des middags doet.

6. Zwyg, lyd, en wagt op God in twyff'loos hòpen:
Schoon gy 't geluk den boozen na ziét loopen,
Alzoo datze een voor een, door gunst, of door geweld,
Of anders listiglyk,
Vast worden groot en ryk,
Sie dat g'u ganschelyk,
Des niet ontsteld.

7. Geen yverzugt moet immer 't hert ontroeren,
Veel min ter daad van snoode ranken voeren.
Want God zal eens, en ligt, eerlang, met straffer hand,
Dat schuim weg slaan van d'aard,
Daar hy de vròme spaard,

En by zyn deel bewaard,
In 't zàligland.

8. En toef maar wat, den boozen aardschgezinden,
Godloozen hoop, zal nergens zyn te vinden:
Ja, van zijn pragten stoet naauw' eenige heugeniss'.
Maar die zagtmoedig leeft,
Bezit het all', en heeft
Dien vréde, die God geeft,
In 't rein gewiss'.

9. De boozen weet ('t is waar) zyn hinder-lagen
En 't listig net, om u daar in te jàgen,
Zoo wel als 't moordig hert, voor u te dekken: maar,
Al berst hy schoon van spyt,
Dan of hy zwart van nyd,
Op zyne tanden byt,
Daar 's geen gevaar.

10. Niets kan u scha'en. Want zie! God onser Vàd'ren,
Die lacht daarom, Die ziet zyn val vast nad'ren.
Al gaat de kl*i*ng van lé'er, al spand der boozen boog,
Met schigt of snelle pyl
Verzien in alderyl,
Al heeft hy onderwyl',
De vròme in 't oog:

11. Hoe wis hy 't neemt, omze alle t' onderdrukken,
Dat zal hem nu, nog nimmermeer gelukken:
Ja! 't eigen vinnig staal word hem gewis, veel eer,
Midd' in zyn woênden dorst,
Gewrongen in de borst,
Dat hy bebloed, bemorst,

Zelf stort ter né'er.
12. Zoo dat de booze hem zelf door eigen kragten,
Verzwakken zal, en nog in't eind doen smagten:
Ja! gansch tot niet vergaan: mits bòge, en pyl, en all'
Zyn hulpe en onderstand,
Verbryzeld word, en 't land
Hem dan tot smaad en schand'
Uitbràken zal.
13. O! 't klein bezit van 's Heeren gunst genooten,
Geest veel meer zoets, als alle 't heil der grooten,
En al den overvloed, zoo slinks by een geraapt,
Van een verdwaazden vrek:
Want God treed op de nek,
Al wie zig dus aan drek
En stof vergaapt.
14. Maar keer dit om! Hy zal zyn uitverkooren
Geliefde volk, zeer wel voor vallen schooren.
Want Hy doorziet, Hy kend haar gansche doen en laat:
Haar wel beproeft gemoed,
In voor-en-tégenspoed,
Wes haar een zéker goed
Te wagten staat.
15. Zy zullen nooit, hoe dorre, schràle tyden,
Of schaamrood staan, of kommer moeten lyden:
Daer Godes we erparty (hoeze hier gezégend schynt)
Zoo plotslyk word ter né'er
Geveld, en smeld veel eer,
Dan 't offer-lammer-smeer
In rook verdwynt.
16. Den Gout-gier gaard en wil geen schuld betàlen.

Wat zou me'r dan ooit voor den armen hàlen?
Maar 't heilig herte deeld (ook van zyn eigen-klein)
Zeer graag zyn brood aen dien,
Daar 't wàre nood zal zien:
En voor de vròme liên
Is 't al gemein.

17. Die trouwe schaar, aen 't herte regt besneden,
Houd eeuwig 't erf des heils gerust in vréden:
Heel anders dat ontaarde, en des verwàten volk,
Dat zal, terwyl het bloeid,
Flux worden afgesnoeid,
Geveld en uitgeroeid,
Door zwaard en dolk.

18. Des vròmen voet vind wel-gebaande pàden.
*E*n 't wyl God zig verlustigt in zyn dàden
Word Hy van Hem geleyd: of krygt hy ooit een dut,
God laat hem daerom niet
In schande: maer men ziet,
Dat Hy hem hulpe bied,
En onderstut.

19. Want nimmer zag myn jeugd' of gryse jàren,
Dat vrôme liên van God verlàten wàren.
Ja zelf al smagte 't land, van dorst en hongersnood,
Nooit moest het heylig zaad,
(Van elk verfoeit, versmaad)
Gaan zoeken by de straat,
Na bédel-brood.

20. En hoe kan 't zyn, dat God zoo trouwe zielen
Die nooit voor vròme, haar tasch geslòten hielen,
Hoe kan 't zyn, dat Hy die niet altyd by sou staan,
En schaffen troost en raad?

Wel suff' dan niet maar! laat
Uw' herte steeds van 't kwaad
Ter deugde gaan.

21. O! dan zult gy, dan zult gy eeuwig, veilig.
Bestaan in vré'e. Want God was eeuwig heylig:
En, na dien zuivren aard, bemind Hy 't regt voor all'.
VVes Hy zyn lieveling,
Die Hem ooit vast aanhing,
Verr' bòven eenig ding
Bewàren zal.

22. Den boozen hoop, is òverlang verwézen
Ten ondergang: maar 't heilig uitgelézen,
Regtvaardig volk houd sté'e, in 't land daar 't is gezet.
Der vrómen wyze mond'
Geeft lessen uit, gegrond
In 't regte- en heil-verbond
Van 's Heeren wet.

23. Dat godd'lyk boek verlustigt zyn inwendig,
Leid hem ter deugde en maakt zyn gang bestendig:
Of dan de booze op hem van alle kanten loerd,
Tot zyn verderf en val:
God is en blyft zyn wal,
Die hem beschutten zal
Onaangeroerd.

24. Doodsvonnis nu al òver hem gestréken,
Vergaat in rook, als God wil tégen spréken
Dus wagt op Hem en houd zyn wegh, en kortling zult
Gy u ten hoogsten top
Van eer, zien voeren op,
En Godes toorens kop
Ten boord gevuld.

25. Ten boord gevuld, omze uit te làten drinken,

Van 't vuil gespuis, en 't flùx te doen verzinken.
Want Ik hebb' zelf gezien een dwingland staan in eer',
Zoo groen als lauwer-boom,
't Ging all' voor wind en stroom:
Dog kort en als een droom,
Verdween hy wé'er:

26. En niemand wist waar dat hy was gebléven.
Daar tégen let, ey! let eens op het léven,
Van 't volk dat wàre deugd en vreugd ten bàken heeft!
Daar ziet gy, dat (hoe 't lot
Mag rollen, egter) God
Haar handhaaft, en in 't slot
Zyn vréde geeft.

27. Terwyl Hy all' de smàdérs van zyn wetten.
In gramschap zal vertréden en verpletten,
Zal 't regt-goetwillig hert, gevoelig van de kragt
Der nooit-bevatte-minn',
En des in ziele en zin
Deurvròlykt, rusten in
Zyn trouwe wagt.

28. God zal zyn volk, God zalze in de armen dràgen,
Bevryden voor all' die haar willen plàgen.
Hy zal ze dekken met zyn vleuglen, voor 't gevaar:
En geen geweld (hoe groot,
Bétrouwenze Hem in nood)
Bekreund haar: Ja de dood
Vlugt zelf voor haar.

Het XXXVIII harplied

Toon. *O zàlig, heilig Bethlehem*!

EEn lyder zugt; zoo doe Ik mé'e.
Myn God! ey wil my tog verhooren!
Ay! rust Uw' hand, ter straffe ree,
En bluss' den brand van Uwen tooren.

2. Ik voele reeds een felle schigt
Uws gramschaps, myne ziele treffen.
Ik kan, door lydens òverwigt,
Nog hooft, nog hand ten hémel heffen.
3. VVant vleesch en bloed is my vergaan,
En door Uw' grimmigheid verslonden.
Geen been nog voet heeft kragt om staan,
By 't innig leed van myne zonden.
4, Myn zonden, gaande in groote en tal,
Soo verre bóven Myne kragten:
Dat ziele en geest en lyf en all',
Daar onder zugt en moet versmagten.
5. Myn wonden vol van scherpe dragt,
Zyn gifse stinkende etter-buylen:
My door myn boozheid aangebragt,
Die oorzàke is van zulk vervuilen.
6. Door smerte, die zoo kragtig drukt,
Gà Ik in droefheid né'ergebogen,
In diepe schaamte krom gebukt,
En met een rouw-kleed òvertògen.
7. Myn ingewand, van binnen, zweert.
Ik lyde onlydelyke plàgen.
Myn vleezch gebuild, geblutst, verteert.
Myn sap verdroogt door 't herte-knagen.
8. Dus bòven alle màten zwak,
En gansch van kragten afgesléten,

*I*n staat daar alle hulpe ontbrak,
Hebbe Ik wel nagten lang gekréten,
9. En in dien afgrond van verdriet,
Zoek ik géen helper, als alleene
U, Heer myn God! Die alles ziet,
*E*n hoord hoe bitter dat Ik weene.
10. Myn herte nu met hòpe omzet,
En dan door vreeze her-om gedréven,
Legge Ik in twyffeling (te met)
*E*n worstle tusschen dood en léven.
11. Myn oogen door het ziltig nat,
Van d'uitgeperste pékel-vlieten,
Zyn uitgebéten, af-gemat,
En konnen uaauw meer stràlen schieten.
12, En 'tgeene my wel meest bezwaard,
Myn alderna aste en liefste vrinden,
Gaan alle van my agter-waard,
En laten my geen hulpe vinden.
13, All' d'ander die my vyand zyn,
Doen galle en gif met hòning mengen,
Vuil agterklap met schoonen schyn,
Om my ter schande en val te brengen.
14. Tog ofze vleyen, of ze smà'en,
Ik, om myn ruste niet te stooren,
Ik trek my 't een nog 't ander aan:
Ik hoore met geslòten ooren.
25. Ik houde my als die niet weet:
En als een stommen die zyn léven
*N*iet spréken kon, zoo ongereed
Ben ik, om eenig woord te géven.
16. De réden is, om dat Ik Heer!
Op U alleen ruste en vertrouwe.
VVel gun my dat Ik déze keer,
Een blikje van uw' gunste aanschouwe.
17. Agh Heere! geef dat zy haar niet
In mynen ondergang verheugen!
En nimmer stoffe uit myn verdriet
Bekòmen, daerze op stoffen meugen.

18 Ik legge nu alzoo getreft,
Dat elk van myne wé'er-partyen,
Met meerder moed het hooft opheft,
En voòrdeel rékent by myn lyen.
19. Dus kome Ik met een òpen hert,
En Heer! ik zeg met volle monde,
De kwel-bronn'van myn ziele-smert,
Te wézen myn' zeer gròve zonde.
20. Myn hàters zie Ik, trots van moed,
Vast leven na haar wel-gevallen:
In wellust, weelde en goeden spoed,
In eere, in aanzien, bòven allen.
21. En véle die ik hielp, wel eer,
Staan my nu zelve op 't hoogste tégen,
Om dat ik my ten goeden keer,
Word ik gehaat by alle wégen.
22. Dog Heere! Staat gy my slegs by,
Ik ben 't getroost all' wat ze dreigén.
Hebbe Ik Uw' goedheid maar op zy',
*I*k make my den zégen eigen.
23. Derhalven Heer! verlaat me niet,
Met uit myn ziel-gezigt te wyken:
Maer geeft dat spoedig hulp geschied:
Lang dràlen doet de moed bezwyken.

Het XXXIX harp-lied

Toon. *Wie zig ter hoogerschòle geeft.*

DE Wagt word na 't gevaar versterkt.
Hoe meer men 's vyands aanslag merkt,
Die met zijn heir de stad genaakt,
Hoe scherper elk daar tegen waakt.

Zoo déde ook David, toen hy zong,
Ik wil, op dat Ik met myn tong,
Myn eigen-zelf geen schade doe,
Sta'ig houden mond en lippen toe.

2. Nadien de boozheid loerd en ziet,
Of my niets uitten monde schiet
Daar zy my dan, ter schande, mé'e
Mogte agterhàlen, ben Ik ree;
En legge (op dat Ik immer zwyg),
En hy niet uit myn kéle kryg',
Waar op zy wat te lastren vond,
Myn zelf een breidel in de mond.
3. Maar (ag! wie houd Juist middel-maat?)
Toen zweeg Ik zoo wel goed als kwaad:
Ik zweeg ook dan, wanneer de zaak
Vereiste een scherpe tégenspraak:
Een misslag die, met Ikze zag,
My speet, en heet op't herte lag:
My met een heilig ongeduld,
De'e morren op myn eigen schuld.
4. Daar stond Ik weer! maar onder dies,
Wyl' de eene smert uit d'ander wies,
En myn gepeins (tog nimmer stil)
Bestre'en van will' en tégen-wil,
Geen doorgang vond, nog rust, nog duur,
Gloeide Ik inwendig als een vuur,
Dat na lang smeulen vliegt in brand,
Zoo dat myn tong dus brak van band.
5. O God myn Heer! wel wat is dat!
Hoe loopt dit wonder-wankel-rad!
Hoe zal 't met my ten lesten gaan?
Waar of myn lévens palen staan?
Wanneer tog of dien draaiboom sluit?
Agh toon het my! dat Ik daar uit
Eens grondig leere, en regt bekenn',
Wat grooter ydel-niet Ik ben.
6. Doe my de losheid zien, van all
Wat d'aarde ooit gaf of géven zal,

Hoe 't marmeren huis en Kòninks Hof.,
En harders hutt', van slegter stoff',
Hoe kroone en scepter, vol gezag,
En schuppe en spàde, een klein beslag,
All' t'zàmen word geëvenaard,
Van tyd en dood, die niemand spaard.

7. Wat is myn lévens tyd, zegge Ik?
Wat is ze tog? geen oogenblik
Geléken by oneindiging,
Geen handje breed by 's hémels kring,
Geen zandje by den aarden-kloot:
Waarom? om dat me nog (ter nood)
Kan zeggen, 't zandjen is een deel
(Hoe klein) van d'aarde, in haar geheel:
8. En, dat me deelen kan in 't klein,
Heeft met 't oneindig niets gemein,
Dus geeft myn tyd gansch geen begin
Aan de eeuwigheid, maar is'er in,
Van voor, van agter, éven by
't Begin en eind van 't eeuw-gety.
Ik zegg dan dat myn dàgen, nu,
Maar zyn een enkel niet voor U.
9. Beschouw Ik eens den mensche zelf,
Wat is hy? (die den grond door-delf)
Een broos, een zwak, een krank gestel,
Een ydele, ligte wàter-bell',
Een mist-hoop, dun bedekt met snee,
Wat schuims, in barning van de zee,
Een rook, een damp, in't kort: een niet,
Dat ydel komt en ydel vlied.
10. En wat is hy meer als een schimm'
Die, als de zonn' ter wester-kimm',
Met heldre stràlen daald en schynt,
Al wassende in de lugt verdwynt?
Nogtans hy slaaft, hy draaft, hy wroed,
Hy raapt, hy schraapt vast geld en goed,
Om t'éven hoe, by wat geval,
Onzéker ook wie 't erven zal.

11. O dwaazheid zonder wédergà!
Maar Ik, myn God! waar wagt Ik nà?
Waar ruste Ik op? waar trooste Ik my
Tog anders mé'e, wanneer Ik ly?
Als met U, Die myn Heiland zyt
Daar Ik op hòpe: ay! scheld tog kwyt
All' wat Ik ooit misdreef, en laat
My niet den dwàzen zyn tot smaad.
12. Nu Heer! Ik zwyge verder stil:
Nadien 't gemeen tog dòlen wil,
En U alleen de wràke past:
Ik hebb' genoeg aan eigen-last.
De slàgen van Uw geessel-roe'e,
Ontheff' me'r af, Ik ben ze al moe'e,
Of is het kruis my ruim zoo nut?
't Is wel, als Gy my onderstut.
13. Agh! zoo te lyden mend my af,
En sleept me naar het duister graf.
Want ook de prang van Vader-tugt
Va!t lastig voor die'r onder zugt:
Den geest versuft, en 't herten-leed
Verteerd hem als de motte een kleed.
De kragt en schoonheid slyt en smelt
Allenkens, als de sneeuw op 't veld.
14. Wat wilmen klaarder blyk als dit
Der ydelheid, van all' 't bezit,
Ja 't wézen van een menschen kind
Zoo wel van groot als klein bewind,
Waar op natuur na strenge wet,
Haar merk en zégel heeft gezet?
Derhalven Heer! kom Ik tot U,
En schrey en zugt, ey hoor my nu!
15. Ey zie myn bittre tránen aan!
En help my, die moet balling gaan,
Van elk, en als van U veragt,
Gelyk wel-eer myn voorgeslagt.
Agh druk niet meer! geef lugt dat Ik
Eens àdem hàle en wé'er verkwik:

Of anders valle Ik (en terstond)
De felle graf motte in de mond.

Het XL harp-lied.

Toon. *Dogteren van Sara.*

'**K** Hebb' wel lange tyden
Op myn God gewagt,
En in all' myn lyden,
Hert-en ziele-klagt
Gestiert tot Hem:
Die, tot myn verblyden,
Ook nam in agt
Myn droeve stem.

2. Want zyn oog bestraalde
My, op myn gehuil,
Zulx Hy spoedig daalde
Néder in dien kuil,
En grouwel-plas:
En my goedig haalde,
Als uit het vuil
Van een moeras.

3. Hy trok voet en beenen
Uit die taaje slyk:
Voerde (en gaf met eenen
Volle gunste-blyk)
My op een rots:
Dus weet Ik'er geenen
In magt, gelyk
De hand myns Gods.

4. Waar op Ik wé'er léven
In myn geest ontfong,

Die met zeer verhéven
Blyde toonen zong,
Dat elk ontstak:
Ja, van vreugd gedréven,
Met herte en tong
In lof uitbrak.

5. Zàlig bòven màten!
Die zig op de Heer
Enkel durft verlàten,
Klévende aan zyn leer;
En 't volk dat stout
Snoeft, op geld en stàten,
Met diepe af-keer
Mé'ewaardig, schouwt.

6. Heer! wie is'er onder
't Stervelyk geslagt,
Die door all' het wonder
Van Uw' hand gewragt,
Ziet klaar lyk heen!
Yder in 't byzonder,
Agh! onze kragt
Is veel te kleen.

7. Wil Ik daar in dàlen,
'K vinde my terstond
In een zee te dwàlen,
Zonder wal of grond
Voor ons verstand:
(Schoon hoe scherp van stràlen)
Geen mensche vond
Daar immer land,

8. Zoud Gy, Heer der heeren!
Dan (zoo hoog in stand)
Ram of lam begeeren
Tot een offerhand,
En op 't altaar
Zien met lust verteeren,
Door vuur en brand?
O! verr' van daar.

9. Daarom liet Ik d'ooren
(Wel gemoed en kloek)
My van U door-booren,
Volgens 't heilig-boek,
Als eeuwig-knegt:
Om naar U te hooren,
In 't onderzoek
Van 't heilig regt.
10. Zulx Ik aan Uw' wetten
Ben, en U vertuit:
Dîe myn hert bezetten,
Dat Ik vast besluit,
Uw' heilzaam werk
Nog te doen trompetten,
Eeuw in eeuw' uit,
Door gansch Uw' kerk.
11. En wie wil my dwingen
Dat Ik zwygen zou?
Van Uw' zégeningen,
Waarheid, liefde en trouw,
Die voor my staan:
Die U lof doen zingen,
Als Ik beschouw
Hoe verr' zy gaan.
12. Daar Ik ook uit wagte,
Dat Uw' goedheid my
Zal, by daag by nagte,
Staan getrouwlyk by,
En zoo behoe'en:
Dat nog list nog kragten
Van wie 't ook zy,
My leed zal doen.
13. Want een zee van rampen
Schiet op my vast aan,
Daar (ten zyze afschampen)
Ik in moet vergaan:
Want t'enden raad,
Dus alleen te kampen,

En ze af te slaan,
Valt my te kwaad.
14. Tog Ik ly ze schuldig,
Ik bekenn't voor U,
Schoon soo ménigvuldig
Dat Ik daar afgruw':
En mynen geest
Droeve als ongeduldig,
Op't hoogste nu
Dyne afkeer vreest.
15. Egter Heer! 't vertrouwen
Dat om 't herte zweeft,
Plag my t'onderhouwen:
En dat zelve geeft
My nu nog moed:
Doe dan elk aanschouwen,
Dat Gy nog leeft
Die my behoed'.
16. Laat tog Uw' genade
Tot my zyn gewend!
Datze my van't kwàde,
Nu zoo digt ontrent,
Verlosse, en drà:
En Ik, zonder schàde
Wé'er uit ellend'
Op-ryze en stà.
17. Maak daarom ter schanden,
't Woedende geweld
Myner dood-vyanden:
Dryvende haar uit 't veld,
Wiens bittren haat,
Met geklapp der handen,
My tsart en kweld,
Bespot en smaad.
18. Maar vervull met vreugde,
'T regt God-zoekend' hert,
Daar een nieuwe jeugde
Uit gebooren werd:

Die elk bemerkt,
En die wàre deugde,
Ook zonder smert,
Ziel-willig werkt.
19. Geef ook dat een yder
Die Uw' heil bemind,
Stà'ig al wyd en wyder,
Uw' trouw ondervind:
En hooft voor hooft,
Elk, als trouw' belyder
En lofs-gezind,
Uw' grootheid looft.
20. Of Ik nu ellendig
Ben en kommer ly',
'k Weet God is bestendig,
Trouw en goed is Hy,
Die me onverwagt,
Uit-en-ook inwendig,
Zal màken vry,
Door zyn Al-magt.
21. Nu, op dat myn hopen
Tog niet word bespot,
Doe eens d'oogen òpen
Over my, O God!
En hoor en help,
Eer, door tyds verloopen,
't Kwaad op een bot
My òverstelp'.

Het XLI harplied.

Toon. *Wel aan O alle vròmen*!

GElykheid in naturen,
Baard onderlinge minn':
En zulke die kan duuren
En houden haar begin.
God, ryk en stà'ig uitvloedig,
Liefd en paard
Zig, met diemild en goedig
Is van aard.

2. Zulx Hy dien eeuwig zégend,
Die d'arme in diepen nood,
Stà'ig vriendelyk bejegend,
Trouw helpt en deeld zyn brood.
Zyn schaduw zal hem dekken
Voor onheil:
En's lévens tyd uit-rekken
Bóven peil.
3. Nooit gaf hem God in handen
Der kwà'en, vol euvel-moeds.
Wil 't pest-vuur hem aanranden
God waakt dan voor zyn koets':
Die zal hem onderschràgen,
Als zyn hert
In 't smert-gevoel, by vlàgen,
Zugt van smert.
4. Dat, schoonze hem òvervie le
Met 't uitterste geweld,
Zoo blyft nogtans zyn ziele
Inwendig welgesteld:
Door 's hémels milde stràlen,

Welkers gloed,
Dien droef heids damp der kwàlen
Ruimen doet.

5. Weshalven Ik my keerde
*T*oen Ik myn stand bezag,
Tot God en Ik begeerde
Door bidden (daar Ik lag
Gedrukt van 't wigt der zonden)
Adem-togt,
En in myn ziel en wonden
Balzem-vogt.

6. Ik riep, Heer! myn misdàden
Zyn dubbel straffens waard:
En hadd' Gy m'uit genàden,
Tot héden niet gespaard,
't Waar' lang met my ten enden,
Maar Ik hoop'
Nu, dat Gy 't kwaad zult wenden
In zyn loop.

7. Want Ik zie myne booste
Party, gelykerhand,
Geveinst, op 't goddelooste,
Staan tégens my gekant.
Elk zoekt maar myn verderven,
En haar lust
Waar, mogtmen my zien sterven,
Gansch geblust.

8. 't Zyn enkel tàfel-vrienden,
Pluimstrykers in geluk:
In schyn of zy my dienden,
Past elk maar op zyn stuk:
Op hópe of me ietwes vonde,
Dat, of schyn
Van ondeugd hadd', of zonde
Mogte zyn.

9. In plaats van my te bieden
De minste hulp' en troost,
Komt elk myn doen bespieden,

En gaat, dan (west en oost)
By straat, my lastren, smàden,
Om myn hert,
Nog smerten op te làden,
By zyn smert.

10. All' myne tégenhéden
En kommerlyken staat,
Die némenze als uit réden,
Van eenige euvel-daad,
Veel-ligt van my bedréven,
Schoon 't vertoog
Van naar Uw woord te léven,
Elk bedroog.

11. Tog dat gaat nog zoo hénen,
Maar dat Ik 't zelfde ly,
En lyden moet van eenen,
Die sta'ig my was op zy:
Die met my alle dàge
At myn brood:
Valt zwaarder om te dràgen
Als de dood.

12. Hy die 'k van grond der zielen
Hadde, en van herten lief,
Dat die zoo stout zyn hielen,
Ook tégens my verhief!
O gruwel! O godd'loozheid!
God myn Heer!
Agh! wanneer neemt die boozheid
Einde of keer?

13. Maar togh: de gunste-blyken,
Die 'k lang voor dézen zag,
Doen my nu, van gelyken,
Nog wagten op een dag,
Daar Gy ze in zult bepàlen,
En dat kwaad,
Hem wéderom betàlen
Na zyn maat.

14. Want Gy, regtvaardig wréker!

Al duld G' in Uw' gebied,
Nu, zulk een trouw-verbréker,
Gy duld hem altyd niet.
Gy zult dan ook niet lyden
Dat myn rouw',
Hem stoffe tot verblyden,
Schaffen zou.

15. En daarom, my aangaande,
Ik ben op U gerust,
Dat Gy my zeer wel staande
Zult houden by die lust,
Die Ik in wàre deugde
Hebbe en smaak:
Tot Ik in staat van vreugde
By U raak',

16. Looft dan (en volg myn snàren)
Gy vàder Jacobs kroost!
Den Heere der Heirschàren,
Dien aller-vròmen troost:
Loof, loof Hem all' te zàmen,
En besluit
Altyd, met Ja en Amen,
Amen, uit.

Het XLII harplied.

Toon. *Hebt Gy o jeugt! niet lang gezien.*

GEen hert hoe anstig en verbaast,
Het vlugt, wanneer de weiman blaast,
En hem de honden agter-jàgen
En dryven zoo door bosch en hàgen:
Dat zoo jankt,, en verlangt
Om zyn dorst te verslaan,
Naar het vogt,, daar het mogt
Zynen lust mé'e verzà'en,
Als Ik hier nu weI zugt na myn God,
Na die zonn', na die bronn',
Na die spring', nà die vloed,
Na den zoom,, van die stroom
En die beek, daar 't gemoed
Ooit zoo veel heils genot,
Wel van ontfangen heeft,
Naar Hem, die eeuwig leeft,
Agh! wanneer zal Ik eens met oogen,
Den Heer myn God aanschouwen mògen?
2, Nu zyn myn trànen, dag en nagt,
Myn spyze en drank; en Ik versmagt
In 't herten-leed en ziele-knàgen,
Wanneer Ik hoor zoo schamper vràgen:
VVaar 's Uw' God? waar 's uw' lot
Waar op Gy,, u verliet?
Ik verdrenk,, als Ik denk
En dat my binnen schiet,
Hoe dat Ik ook wel eer, plag te gaan
Na Gods huis,, in 't gedruis

En gedrang,, van die geen'
Die zyn lof,, in zyn hof
Met gezang,, en gebé'en
Verbreiden als ze staan
In Sàlems heiligdom:
Maar sus myn ziel! waarom
Zinkt gy aldus in droefheid néder?
Ey troost U! en hervat het wéder.

3. Hervat wé'er moed O ziel! en rust
In God, Die 'k nog met herten-lust
Zal pryzen, als Hy myne banden
Verbryz'len zal met eigen handen.
Maar Gy Heer!,, agh! hoe veer
Was myn kragt my ontglé'en?
Mynen geest,, stond bedeest,
En Ik zag niet waar heen
Of Ik best my om hulp wenden moest?
Dog toen viel 't,, in myn ziel,
Dat Uw' gunst my zoo veel
Hadd' bewaard,, en gespaard,
Die 'k ook wé'er, voor een deel,
In Hermons heuvelig woest',
En aan dat lustig oord'
Waar langs, van uit het noord',
Den JOR en DAN haar wàter loozen,
Ervond by stille en zoete poozen.

4, Dus wagt Ik nu wé'er zoet nà zuur,
En voorspoed nà kwaad àventuur:
Na guure en stuure winter-buyen,
Een zoeter lugtjen uyt den zuyen.
Of alree,, my een zee
Is gevloeid,, òver 't hooft,
Haar gebruis,, en gedruis
My vermoeid, ja verdooft,
Dat bekreune Ik in 't minste my niet.
Want de Heer,, zal my wé'er
En ten nutt',, zyn ontrent,
Dag en nagt,, tot een wagt

En beschutt, voor myn tent;
Sulkx Ik een vroolyk lied
Zal zingen, en de lugt
Vervullen, met gerugt
Van lof en dank tot God myn Vàder,
Myn lévens oorsprong, bron en àder.

5. Dus klinkt de stemme, O trouwe zorg!
Myn rotsteen, schild, en vaste borg!
Waarom hebt Gy my zoo vergéten?
Of wilt Gy van my niet meer wéten?
Heer! wel hoe,, en waar toe
Moet Ik gaan, in de rouw,
Dat Ik my,, die party
*N*ooït ontslaan,, konnen zouw?
Agh! 't is my als een steek in het hert,
Als de smaad, zoo verr' gaat
Dat men U,, zelfs veragt,
En my vraagt,, onverzaagt,
Waar 's Hy nu, die gy wagt?
VVat dieper zielen-smert
Is 't voor een é'el gemoed!
Te moeten 't hoogste goed,
Zoo stout en dertel hooren wràken,
Van die zoo booz'lyk God verzàken.

6. Hoe nu myn ziel zoo laeg gebukt!
't Is tyd het rouw-kleed afgerukt:
't Is tyd, dus ryz' uit zak en assen,
Als die den vyand zyt ontwassen.
Waarom suft,, en verbluft
Gy zoo zeer,, van de schrik?
Neem een loop,, vol van hoop,
Tot dien Heer, die den strikk'
Bréken kan als Hy wil, en met spoed:
VVaar voor hy,, ook van my
Zoo gezogt,, en gévreest,
En bemind,, en bezind,
En bedogt,, is geweest,
En eeuwig wézen moet.

Ja 'k zal nog, door zyn hand
Verlost uit dézen stand,
Hoe zeer gedrukt en hoe verschòven,
Myn God voor zyne goedheid lòven.

Het XLIII harp-lied.

Toon. *Blydschap van my vliet.*

GY die 't hoogste regt
Eeuwig wilt bewàken,
Hoor my uwen knegt!
En beslegt myn zàken.
Dek my voor den haat
Der ontaarde en wreeden,
Die met schoon gelaat,
Haar bedrog bekleeden.
Want Gy zyt myn God,
Sterkte, borg en slot,
Heer! wel hoe verstoot en treed
Gy my met de voet?
Dat Ik treurig moet
Gaan in 't droevig zwart gekleed,
Als om naaste màgen,
Door dat zy my plàgen,
Die my hàten tot ter dood:
Alles kwaads toe-wenschen;
'k Zoek geen heul aan menschen,
Want *Gy helpt ons best in nood.*

2. Zend Uw' Godd'lyk ligt
Eens in volle klaarheyd!
Dat het myn gezigt
Leide in duistre naarheid,

En my voere en stell'
Op dien berg ter wòning,
(God van Israël!)
Daar Gy magtig Kòning!
Met een Majesteit,
Vol ontzagbaarheid,
Uw' vertoon-plaats hebt en houd.
Geef dat Ik ingà,
En voor 't altaar stà,
Met een ziel die rust en bouwt
Op Uw' trouw en deugden,
Grond van all' myn vreugden!
Op dat Ik met schel geluid,
Daar myn stemme pàren
Mogte, met myn snàren,
En *Uwe eer dus brommen uit.*

3. Wel myn ziel hoe dus!
Waerom zoo verlégen?
Treur zoo niet, ey sus!
'k Wagt een stroom van zégen.
Stell' u maar gerust,
't Zal niet lang meer dràlen:
'k Nàder vast met lust,
't Eind van all' myn kwàlen.
Bey maar op de Heer!
'k Zal nog déze keer,
Met een opgehéven stemm',
D'eer van zynen naam,
Door de vlugge faam',
Laten, van Ierusalem,
Voeren door de wolken,
Tot alle aardsche volken,
Om dat Hy myn aangezigt
Voor beschaamtheid schutte.
En zoo dikmaal stutte
't Kwaad *van 's vyands tegen-wigt.*

Het XLIV harp-lied.

Toon. *Helena.*

Geen ádelmoedig hert
Kan voor-genooten deugd
Herdenken, of het werd
Met een op nieuws verheugd.
En 't blyft daar nog niet staan;
Maar zal met eere-klanken,
Ook tot den Géver gaan,
Om hem daar voor te danken.

2. Dus zyn wy éven-eens,
O God! aan U verpligt,
Om iet wat ongemeens,
Als nog voor ons gezigt,
Om 't werk van U gewrogt,
In onzer Vàd'ren dàgen,
Toen Gyze als door de logt
Hebt op der hand gedràgen.

3. Toen Gyze hebt aangevoerd,
Ia hier in 't land gezet
Dat Gy haar vàd'ren zwoerd,
En 't heidendom verplet,
Uit 't midden wegh geroeid:
Maer Israël, daar tégen,
Geplant, gemest, besproeid,
Met dauw van heil en zégen,

4. Want geen geweld, nog magt
Van aardsche staat-voogdy,
Heeft haar in stand gebragt,
Daar kwam wat anders by.

Haar sàbel hadd' geen sné'e.
Den arm was zonder pézen.
Maar't was Uw' hand die 't dé'e
En 't wé'erligt van Uw' wézen,

5. Daar gaf de liefde Uw' kragt
De spooren toe alleen:
Het luste U dit geslagt,
Gekeurd uit 't algemeen,
Als Vorst als Kóning zelf
Te leiden en bewàren,
Hoewel Gy bòven 't welf
Der sterren schynt gevàren.

6. En immers zyt Gy nu
Nog myn en Isr'els God!
*D*en zégen vloeid uit U,
En spoeid op Uw' gebod.
Wel toon dan als voor-heen,
*T*en blyk van Uwe liefde,
Die hand, die vloeden, zeen,
Die harde rotsen kliefde.

7. Zoo krygen d'àd'ren bloed!
Dat stéeve lyf en lé'en!
Dat hielpe ons welgemoed,
Den vyand tégen-tré'en!
Dat maakte ons, hem bestand
Met hoornen né'er te stooten,
Te trappen in het zand,
Van staat en eer t' ontblooten.

8. Want wy, wy rusten t'hans
Op zwaard nog op geschutt,
Op pyl, nog bòge, of lans,
Een alte kranke stutt,
Neen Heer! Gy zyt die 't werk
Verstoord, van die ons hàten:
En 't veld, en worstel-perk,
Met schande haar doet verlaten,

9. En dat verschaft nu stoff',
Dat zal ons dag en nagt,
Doen léven in de lof.

Van Uw' gedugte magt.
*M*aar laas! onze hòpe streeld
En doet hier 't werk der oogen:
Agh Heer! hoe veel verscheeld
Uw' doen, van Uw' vermògen!
10. Bekläg'lyke ommekeer!
Wie staat hier niet versteld!
Want Gy trekt, als wel-eer,
Niet meer met ons te veld'.
De vyand bied ons 't hooft,
Wy hem den rugge wéder:
Hy moord, hy schend, hy rooft,
Hy beuk 'et alles néder.
11. En niet alleenlyk dat,
(Agh! bléve het daar nog by)
Maar als verwoed, zoo vat,
Zoo koord' en vleugeld hy:
En wy dus paar aen paar;
Gaan stemmeloos, en éven
Als lammertjes voor haar,
Ter slagtbank heen gedréven.
12. Want Gy hebt ons verkogt
En laas! tot geenen prys,
Ellendig wegh gebrogt,
Ia spottelyker wyz',
Gevoerd ten schouw-tooneel,
Mishandeld van die gene,
*D*ie dit ons waerelds deel
Bewònen, rondom héne.
13. Myn schaam-rood aangezigt,
Verbergt zigh op den toon
Van 't snoô triomf-gedigt,
Doorspekt van schamp'ren hoon
Der lasteraars, gereed
Om elk dus aan te randen,
Der knévelaars, die heet
Na bloed, in wrake branden.
14, En in dien druks orcaan
Gesold van boord tot boord,

Bleef nog de lély staan,
In 't onverzetb're noord,
Geen maalstroom van de zee,
Wende immers onze stévens
Van U, der zielen ree
En ruime baay des lévens.

15. Hoewel Gy onze lamp
Liet kwynen zonder vet,
En 't òver-wigt van ramp
Ons néderboog, te met,
Als of Gy ons ten grond
Der duistre dràke-kuilen,
't Paleis des doods, verzond,
Om daar te moeten schuilen.

16. En hadden wy O God!
Ooit Uwen naam bevlekt,
Zoo blind geweest en zot,
Onze handen uit gestrekt
Naar andre gòden toe,
Dat ware ons, al voor dézen,
Door strenge wràke-roê
In gramschap aangewézen,

17. Maar 't is om Uwen dienst
Die hert beheerst en tong,
Dat me ons op 't onverzienst,
Zoo met geweld besprong:
Dat me ons dus keeld en slagt,
Laas! als onnooz'le schàpen:
O God! kom tog ter wagt!
Waar toe zoo lang geslàpen?

18. Waarom Uw' zoet gelaat,
Nog langer agter 't kleed
Van 't uitgezogte kwaad
Gebergt, en herten-leed?
Want ziel en geest, in 't stof
Van droefheid né'ergebògen,
Zyn lusteloos en doff',
Zyn t' enden haar vermògen.

19. Nu Heer! nadien U gans
Geen magt ontbreekt nog kunst,
*D*aal eens in Godhieds glans
Verzeld met d'oude gunst:
Daal eens, en spoedig né'er,
Help ons om Uwen 't wille:
Op dat dit grouwel-wé'er
Van zwàre ellenden stille.

XLV harp-lied.

Toon. *Agh schoonste Nimph*! *aanziet een magtigh &c.*

HEt lust myn tong van 's Kóninks lof te zingen:
Ik hoor' vast in den geest,
Een bly gejuig by alle stervelingen
Op 't nàderen van zyn feest.
't Verstand kryg stoffe, die myn tonge wéder
Uitbreid, na 't voorschrift van 't verstand,
En volgt een vlugge schryvershand,
Met lugte véder.

2. Wel-édel vorst tot Majesteit gebooren,
Groot- magtig Kòninks kind!
Wie kwam tog ooit zoo schoon een schoon te vooren,
Als zich in u bevind?
Wiens lieve lippen, rood-koràlig bloeyen,
En milde van genàde en trouw,
Van geest en goddelyken douw
Berégend, vloejen.

3. Waarom u God met zyne gunste en zégen,
Blyft onophoud'lyk by:

Dies gy met regt den nooit-verwonnen dégen,
Manhaftig gord op zy'
Ontzagbaar heere! gy, wiens glory-stràlen
Den glans van all' 't aardsch gòdendom,
Dat scepter zwaaide of troon beklom,
Verre òver-hàlen.

4. Trek moedig heen: dat voorspoed u geleide
Wé'er t'uwer zàlen in.
Ry zégen-ryk, verzeld met déze beide,
Die van uw hof-gezin,
Uw' lyf-trauwanten zyn, getrouwe waarheid,
*E*n zagt-gemoede lust tot regt,
Die aan de straff mé'edoogen hegt,
Uw naam tot klaarheid.

5. Wanneer gy zult den vyand onder de oogen
Tré'en, met een helden-moed:
En dat uw' hand, verr' bòven mans vermògen,
Ontzagbre dingen doet:
Zulx dat op 't vinnig treffen uwer schigten,
All' 't woest, verbasterd heidendom,
In 't hert' geraakt, verbaast en stom
Zal voor u swigten,

6. Want uwen troon o god! zal eeuwig duuren,
Den ryk-stafinsgelyks
Vol billikheid, weet alles juist te stuuren
Ten meesten nut des ryks:
Wyl' gy regtvaardig, 't regt by alle wégen,
Bemind, en zoekt, en vooren staat,
Maar hem die slinkze gangen gaat,
Vervloekt daar tégen.

7. En dat 's de ré'en ô god! dat u Dien Grooten
Onstervelyken God,
Den schédel heeft met vreugden-zalf begòten,
(O meer dan heerlyk lot!)
In top van eeren voerd om daar te stellen
In staat daar geene u volgen zal,
Ja zelver ook niet een, van all
Uw' met-gezellen.

8. Dit zet den stam waar uit gy zyt gebooren,
Een nieuwe luister by.
Dit baand het ryk waar in gy zyt gekooren,
Gevest in rykx-voogdy,
Dit baand de wégen, om 'er zig te bàden,
In eene vloed van vreugd en vrugt:
Gevoor-speld in de glans en lugt
Van uw' gewàden.
9. Uw lyf-gewaad door-geurig van de kruiden,
Van mirrhe en aloë,
Brengt ons ter neuze een lugt van 't heete zuiden
Uit uw' paleizen mé'e:
Die heerlyk pronken met albastre muuren,
Met céderen hout, met elpen-been
Na konst door-wrogt, om d'eeuwighé'en
Zoo te verduuren.
10. Een schoone reeks van édele staat-jonkvrouwen,
Verzellen uw' vriendinn,
Uw bruid, van u ten égemaal te trouwen,
En dus tot Koninginn',
Die aan Uw' zyde pronkt in dierbre steenen:
Daar Ophirs édel geel metaal,
Schiet flikkeringen, straal op straal,
Van tusschen hénen.
11. Nu gy ô maagt! gespròten uit de gòden,
Gy Kòninklyke Bruid!
Kom! neig de ziel op uwes Bruigoms nooden
En geéf hem 't hert ten buit:
Zweer uw' altàren, volk en vàders wóning,
Zweer alles af, kleed zuivre lé'en
En 't schoon, met deugd-lust, om te tré'en
Tot onzen Koning.
12. Tot onzen Prins, die 't hoogste ziel-genoegen
Schept in een zoet gelaat,
In zédigheid (die maagden béter voegen,
Als dierbaar lyf-gewaad)
En in 't gewillig, opregt òvergéven,
Zoo wel van hert als regterhan,

Den vasten grond van d'egten-band
En 't vrédig léven.
13. Buig voor hem né'er, hem, die uw vorst en heer is,
Die u ter eeren leid:
Wyl 't maagdendom van Tyrus in de weer is
Met all' d'aanzienlykheid;
Die vast al nàderen, datze u mogten hulden
Tot land-vorstinne, en door geschenk
Erkennen, aan uw' woord en wenk,
Zig te verschulden.
14. Hoe siert het goud haar Kòninklyke léden!
Wat is't een pronk-juweel!
Hoe straald de deugd in klaarheid, uit de zéden
Van haar inwendig deel!
Wat é'el gesteente zal hier tégen blinken!
En dus geleid ten hof waard in,
Moet Kònings hert en ziel en zin,
In min verdrinken.
15. Met zulk een pronk, van buiten en van binnen,
Zoo heerlyk aangedaan;
Wordze ingeleid met hàre gespeellinnen,
In ménigte agter-aan,
Met konst van snàren - spel en blyde zangen,
In't Vorstelyk hof-paleis gebragt,
Alwaar dien stoet word opgewagt,
En wel ontfangen.
16. Daar zal O maagt! daar zal uw' stam zyn looten
Uitschieten, gull' en groen:
Daar zal uw' zaad zig, zoo by kleine als grooten,
Ontzagbaar worden doen:
Die doen ter aarden vallen voor haar voeten,
Doen willig komen aan de hand,
Haar né'er gebògen in het zand,
Als vorsten groeten.
17. *E*n u zal Ik O Kòning! all' myn dàgen
Gedenken, vroeg en laat:
En uwen naam, van lugt tot lugt doen dràgen,
Zoo verr' de zonne gaat:

Dat alle volken zig met u verblyden,
U roemen zullen, alzoo lang
Den hémel met zyn ommegang,
Meet onze tyden.

Het XLVI harp-lied.

Toon. *Wat is de Meester vvys en goed.*

WIe vond in nood ooit vaster wyk
Als God, Die als 't Hem lust,
Der boozen moed will' toomt, en't ryk
Herbrengt in d'oude rust:
Als onzen God; Die dit zyn volk,
Zoo ménig-ménigwerf,
Uit ziel-benaauwtheids diepen kolk
Gerukt heeft en 't verderf?

2. En daarom vreezen wy nu niet,
Al scheen den aarden-kloot
In zee te dryven, dat hy stiet
En barste met de stoot:
Al storten alle bergen né'er,
En maakten zee tot duin:
Al spoelden hàre golven wé'er:
De klippen op de kruin.

3. Al beukt den woesten Oceaan
Den oever dat hy kraakt,
En klipp' en rots, hoe pal zy staan,
Van voet en wortel raakt:
Nog blyft Gods huis en heiligdom
Bevestigt voor gevaar:
Zyn gunst vloeid daar met stroomen om,
Van zyn gewyd altaar.

4. Hy woond en wandeld in de stad
*D*ie zynen nàme voerd.
Hy waakt en stryd voor haar, zoo dat
Geen vyand haar ontroerd.
Nooit scheen, in't ryzen van den dag,
Nooit scheen het morgen-rood
Zoo lief, als 't heil dat Isr'el zag,
En van Gods hand genoot.
5. Of't heidendom dan woed en raast,
Der vorsten krygs-trompet
Met moord-geschrey al-wàpen blaast,
Geen vròme staat verzet.
Want als zyn heersch geluid maar slaat,
En dreigd het gansch heel-al,
Het schudd' en kraakt, of 't uit de naad
Of barst of scheuren zal.
6. En Hy, op dat Hy Isr'el gansch
Voor alle rampen dekk',
Is ons een wal, een vaste schans,
Een veilig hoog-vertrek.
Dog twyfelt gy? ey! let eens hoe
God alles wend en keert,
Hier stuurt Hy land-verwoesting toe,
Daar heeft Hyze afgeweerd.
7. 't Is God Die 't woedende oorlogs dier,
Als 't maar zyn hooft op beurd,
De lenden kneust, de bloed-banier
Aan duizend flentren scheurd.
't Is God die uit des vyands hand,
Rukt pyl en bòge en speer:
En steekt zyn wàgen-borg in brand,
En werpt zyn tenten né'er.
8. Waarom Hy zegt, zie toe! Ik ben
(Dit wil Ik dat elk weet)
Een God, zulk als Ik geen erkenn',
*M*et Majesteit bekleed:
Een God, daar 't onbesnédendom
Voor néderbuigen moet:

En Jacobs zaad op aarde all-om,
Gewillig hulde doet.

9. Dus brald die regt-gedugte stem
Van God, heirschàren Heer,
Van onzen God, en vreestmen Hem,
Wat vreestmen iemand meer?
Hy is ons hoog-vertrek en slot,
Voor òver-val bevryd:
Dus lòve Hem elk, van nu en tot
In eeuwigheid, altyd.

Het XLVII harplied.

Toon. *Godd'lyk ontzag dat de stoutze doet bèven.*

ABrahams zaad en uit Jacob gespróten?
Daarom van God met veel zégen begòten,
By 't mond-berigt van zyne Godd'lykheid:
Alle gy ook die door andere wégen,
Kennis hebt van eene Godheid gekrégen!
Zing all' ten lof van zyne Majesteit.

2. Zing Hem ten lof, en laat handen mé'e deelen
In déze geneugte, om door klappen en spélen,
Bewys te doen van een eerbiedig hert'.
Maar dat voor all' hier de tonge niet zwyge,
Voor't lof-gerugt eens ten hémel op styge,
En Hy alzoo van elk geprézen werd.
3. Dat men Hem pryze als den Hoogsten van allen,
Groot van geweld, en niet tégen te vallen,
Die d'aarde gansch en met een wenk gebied,
Volken te sterk, en ons hàtig en bitter,

Joeg en versloeg, en maakte Isr'el bezitter
Van 't zàlig land, *soo vol van heils geniet.*

4. 't Zalige land, en zoo lange te vooren,
Ons tot een erve, in de Vàders verkooren,
Uit liefde die Hy dat geslagte draagt.
Eene genà, die op lof-ryke pennen,
Eeuwig zyn name doet ryzen en rennen,
In zulken roem, *daar't gansche land of waagt.*
5. Daar't all' met lust, het zy hooge 't zy làge,
Nu de bazuine, en by helderen dàge,
Om blaazt, en ons dus ook ten rey aanvoerd,
Wekt, om de luite ook en cither te snàren,
Harpe en viool met de stemmen te pàren,
Een toon te slaan, *die herte en ziele roerd.*
6. Wyl dan den tyd ons en stoffe nu dringen,
Isr'el! Om Gode met spélen, zingen,
Dien lofte géven, die Hem toebehoord,
Lustig, ey zing Hem, d'Almagtige Kòning,
Kòning, Die nog van zyn Hémelsche wòning,
All' wat Hyschiep, *trouw koestert voort en voort.*
7. Kom dan en zing Hem, wiens lieflyken zégen,
Kan het gemoed van de vorsten bewégen,
Om onverdeeld, met ons tot Hem te gaan,
Scepter en kroon voor zyn voeten te leggen,
Willig, opregt en ootmoedig te zeggen,
Alle onze magt moet U ten dienste staan!

Het XLVIII harp-lied.

Toon. *Schoon Vlaanderland fleur der Contreyen*!

GRoot is de Heer met regt geprézen,
Die met zyn tégenwoordigheid,
Wil in zyn stad en tempel wézen,
Die vast in hàre muuren Leid,
Op Sion, daar zyn Heiligheid,
Een woon-paleis heeft làten bouwen:
Van waar Hy wil zyn *M*ajesteit,
Door zïgtbaarhé'en elk doen aanschouwen.

2, Wat is die Koning-stad gelégen
In schoonder streek en vetter oord!
Een paradys van aardschen zégen,
Daar Sion zig verheft in 't noord:
En onzen God wil, na zyn woord,
Altyd in haar paleis verkeeren,
Om all' wat ruste en vréde stoord.
Van wal en poort gansch af te weeren.

3. Hy waakt op haar verhéven muuren
Voor zynen stoel, zoo dat, of schoon
De vorsten, hàre nàgebuuren,
All' t'zàmen stàken na de kroon:
Om daar te vesten hàren troon,
Tot roem van haar verdigte Gòden,
Soo zynze tog, met schande en hoon,
Van zelfs verbaast, all' wegh gevlòden.

4, Slegts op een los en vals gerugte,
Trof haar een angst die 't herte sloot,
Gansch onverwagt, als een bevrugte,
Hoog zwangre vrouw den bàrens nood

Plag t'òvervallen, alzoo schoot
Een koude schrik door bloed en àd'ren:
Zulx dat elk liep, als van de dood
Fel nagejaagt, op 't Godd'lyk nàd'ren.
5. Zoo zagmen ook een magt van schépen,
Voor Tharsis leggende op de ree,
Van d'ooste wind in 't want gegrépen,
Van anker afgespoelt in zee,
Ja mast en kiel gebeukt aan twee!
Den vlóteling ten grond gezonken.
Waar af't gerugt, van agh en wee,
Ter stad alhier is door geklonken:
6. In onze stad, die God Almagtig
In eeuwigheid, voor ongeval
Bewâren wil, zy elk gedagtig,
Zyn groote dàden veel in tal:
En in zyn tempel, moetenze all'
Die tot zyn dienst aldaar vergà'ren,
Den roem zyns naams door't aardsche dal,
Doen met gezang ter ziele in vàren.
7, Want Heere! Uw hand was opgehéven,
Met een gestrenge wràke-roê
Dog Sion schiep wé'er moed en léven.
De stéden Juda zàgen toe:
In diepe vreugd verwonderd, hoe
Dat Gy zoo goedig haar vyanden
Verduurt hebt, tot ze mat en moê,
Gevloden zyn met schàde en schanden.
8. Ga nu rondom gy uit verkoornen!
Schouw Sions ryke bouwsels aan;
Tell eens haar hémel-hooge toornen,
Die d'hoorens trotzen van de maan,
VVie'r spitzen in de wolken staan,
Ziet hâre poorten, wallen, gragten!
En doe Gods lof-gerugte gaan,
Van stam tot stam ten-nageslagten.
9. VVant Hy Die zuske wonder-dàden
Héeft uitgeregt, is Onzen God;

Die onS nog zal door zyn genàde,
Verstrekken een onwinbaar slot,
Waar op de dood haar schigten knot:
Wel wie zou zigh niet aan Hem houwen?
En (spyt verwoedheid, smaad en spot)
Daar, wankeloos vast op vertrouwen.

XLIX harp-lied.

Toon. *O Paris wreed*!

HOor altemaal,, gy volken dézer aarde!
Hoor all', zoo arm als ryk!
Nà myne taal,, want, zoo men die bewaarde,
Het waar niet mògelyk,
Aan 't aardsche slyk
Met herte en ziel te kléven,
En zoo tot gewin,, zyn zin
Te konnen óvergéven.

2. Myn mond ontsluit,, en voeld zigh òpenbréken,
*D*oor een verborgen kragt:
En'k zal daar uit,, van hooge dingen spréken,
Te vooren wel bedagt.
Myn oore wagt
Op iets (nog t' òpenbàren)
Dat Ik ook elk-een,, gemeen
Zal màken met myn snàren.
3. Wel waarom zou,, Ik ooit voor onheil vreezen?
Zelf in dien bangen tyd,
Als my d'ontrouw',, zoo kort schynt by te wézen,
Datze in myn hielen byt:
En haat en nyd,
Met opgespalkte kàken,

Toe-zien hoe dat zy,, best my
Ten ondergang doen ràken.

4. Wat haar aangaat,, die op haar goed vertrouwen,
Om dan, wanneer der nood
In 't land ontstaat,, haar wel mé'e t'onderhouwen,
Al zyn ze ryk en groot,
Nooit zal de dood
Haar meer als my verschoonen:
Want geen mensche sluit,, die uit,
Wat huis hy mag bewònen.

5. Wel verr' van daan,, dat hy dan zynen broeder
Zou redden van dat kwaad;
En voor hem staan,, die nooit zyns zelfs behoeder
Kan zyn, in zulk een staat:
Ja te enden raad
Zal staan, als hy by vlagen,
Word een koortsie maar,, gewaar
Uit zyn slag-àder-jàgen.

6. Want geld nog goed,, geweld nog eer nog stàten,
Komt in de dood te stà:
Wat moet dat moet,, de dood wil haar nooit làten
Bewégen tot genà:
Of vroeg of spà'e,
Als 't uurtje was verstréken,
Heeft nooit mensch de sné'e,, waar mé'e
Zy 't alles veld ontwéken.

7. Of wyz', of zot,, of slegte, of ryke op aarde,
't Bukt all' voor dat geweld.
En 't òverschot,, waarom den gier vergaarde,
En véle heeft afgekneld,
Dat lieve G E L D !
Moet hy met hert-zeer missen,
Daar hy anders niet,, voor ziet,
Als naare duisternissen,

8. Wyl hem 't gemoed,, vast met vuur-vlammende oogen
Verwyt, hoe ménigwerf,
Hy 's naasten bloed,, met list heeft uitgezògen,
En wat hy tot bederf

(Verr' bòven kerf)
Van 't algemeen bedagte,
Op dat hy slegts tas,, en kas
Vol geld vergaarde en bragte.

9. Is waar het hert,, kan by gezondheid rusten
In diepe sluimer-vlaag:
Zoo dat het werd,, by 't vol genot van lusten,
In slaap gewiegt by daag:
En zig gestà'ig
Te dwaazlyk op laat houwen,
Door den schoonen schyn,, van zyn
Vermaarde pronk-gebouwen.

10. Zoo verr' dat hy,, met zynen naam te schryven,
In't voorhooft van 't gebouw',
Meend eeuwig vry,, van ondergang te blyven,
Wanneer men die beschouw':
En Man en Vrouw
Uit dit zyn Babel lézen,
Zyn verwaande daad,, en staat
Van zyn voorgaande wézen.

11. Maar laas! die man,, 't zy wat hy ooit verrigte,
't Zy hoe zyn glory blonk,
Hy moet'er van,, en zinken uit 't gezigte,
Daar 't alles héne zonk:
Zoo tak, zoo tronk,
't Word all' ter né'er gesméten,
En hy met dien val,, in 't al-
Vergétende vergéten.

12. Want, zoo als 't vee,, vergaat, zoo moet hy méde
Al-éven-eens hier of:
En van die twee,, maakt enkelyk de réden
't Verschil, en niet de stoff'.
Die dan zoo slof
En onopmerklyk léven,
Gaan als beesten uit,, ten buit
Aan helle en graf gegéven.

13. Hoe dwaas nogtans,, de vàders haar vergàten,
Wat dolheid haar bezat,

Dien zotten dans,, word nog van haar na-zàten,
In 't zelve duistre pad,
(Hoe glibber-glad)
Zoo rustig na getréden,
Dat menze all' haar tyd,, en vlyt,
In 't aardsche ziet bestéden.

14. Daaromme dan,, terwyle d'oude zotten,
In 't eeuwig hellen-ryk,
Daar niemand kan,, uit keeren, moeten rotten,
Zoo varenze all' gelyk,
(Daar 's geen uit-wyk)
Zoo zalme haar dwàze looten,
Ook ter zelver straff',, in 't graf,
Voor eeuwig néder stooten.

15. Ja men zal haar,, als krengen, stinkende azen,
De wormen werpen voor,
Op dat die daar,, ter weide gaan en gràzen,
Haar knàgen door en door:
Waar uit geen spoor
Tot redding is te hòpen:
Maar voor 't vroom gemoed,, daar doet
God ruime zàlen òpen.

16. Wanneer dien stond,, en lesten lieve-morgen,
Eens in het ooste opgaat:
En 't gansche rond,, der aarden all't verborgen
Te voorschyn kómen laat,
Dan zal haar kwaad
Syn straffe moeten dràgen,
Daar Gods lief-getal,, op zal
Het eeuwig ligt zien dàgen.

17. Waar door myn ziel, des doods onbreekbre banden
Sal scheuren met geweld,
En die haar hiel,, geklemd in stàle tanden,
Word plots 'lyk né'er geveld.
Ik dan gesteld
In staat van alle vròmen,
Worde (O heerlyk lot!) van God
Genàdig opgenòmen.

18. Dus of het kwam,, te beuren onder menschen,
(Dat me egter zelden ziet)
Dat iemand klam, zoo hoog als hy kon wenschen,
In aanzien en gebied,
Dat moet u niet
Het alderminste kwellen.
Of Gy hem in rust,, en lust,
Al ziet veel jàren tellen,
19. Of zyne stam,, gelyk een pallem groende,
En dus in kragt en tal
VVies en toe-nam,, van eer tot eer-trap spoênde,
't Geweld kreeg òverall':
Dat egter, zal
Hem tog niet mògen bàten,
Als de dood hem rooft,, en dooft
Zyn schatten, eere en stàten.
20, Zoo datze hem niet,, laat houden van dien luister,
Maar all'verkeerd in vuil:
En hy dan ziet,, het àkelyke duister
Voor hem bereyd ter schuil,
Een grouwel-kuil,
Niet naar genoeg te màlen!
Daar zyn glans en hy,, daar by
Voor eeuwig in zal dàlen.
21. O droeven stand!,, en nogtans kan 't genieten
Van 't korte vleesch-vermaak,
Stà'ig by der hand,, zoo diepe wort'len schieten,
't Hert rooven kragt en spraak:
Zoo dat die zaak,
Daar teffens word vergéten,
Dat z'er nimmermeer, eens wé'er
Om denken nog of wéten.
22, Laas! of men schoon,, hier zwomme in alle weelden!
Verhéven van elk een
Als op den troon,, wat is 't tog! all' die beelden
Vergaan in 't ydel heen:
Of iemand scheen
Nu hémel-hoog gerézen,

En van alles heer,, ja meer
Dan stervelyk te wézen.
23. Wat is't? wat baat,, hem dat, als hy voeld nàdren
Dien lang-gevreesden slag?
't Noodzakelyk kwaad,, en't voed-pad zyner vàdren
Moet gaan, ay my! agh! agh!
Wat droever dag!
Wat dikker duisternissen!
Eeuwig, 't lief gezigt,, en 't ligt
Van 't aanschyn Godste missen.
24. Die mensch hoe groot,, in aanzien hier benéden
*D*ie God nog 't oordeel vreest
Is waarlyk bloot,, van wyzheid en van réden,
En leeft gelyk een beest:
Wat hy van geest
En wétenschap mag roemen,
Die de wàre tugt,, ontvlugt,
Bejaagt zyn zelfs verdoemen.

Het L harp-lied.

Toon. *Wanneer den grooten dag die eens moet zyn.*

GOd, Die een Heer en God is aller goôn,
Zal eens regte vierschaar spannen,
En dàgen daar voor zynen hoogen troon,
Kleine, groote, ontzagbre mannen:
Van daar de zonn' haar stràlen
Schiet, vroeg in den dàgeraad,
Tot ze moet in't wàter dalen,
Des àvonds laat.
Hy zal uit Sions zàlen
Kómen, met een sleep van staat,

Die met Godd'lykheid zal pràlen,
En vol sieraad,
Pragtig, magtig, vol van wonder,
In verschrikk'lyk vuur en donder,
Voor het aanschyn (in 't byzonder)
Van zyn Majesteit:
Digt omringt aan alle kanten,
Met 't gewolk, zyn lyf-trauwanten,
Stormen, winden, als gezanten,
Tot zyn dienst bereid.

2. Hy zal met een zeer-hoog-ontzagbre stem,
Hémel, aarde, lugt en wolken,
Als tuigen voort doen komen, op datz' Hem
Dienen in 't gerigt der volken.
Verzaam (roept Hy) die schàren,
Yveraars in myn verbond,
Opgeregt voor véle jàren,
Die met de mond
Stà'ig roemen, of ze wàren
Regt Godsdienstig in den grond:
Die nog vuur nog offer sparen,
In tyd en stond.
't Blaauwe dak met all' zyn ligten,
Zal Ik tot myn dienst verplîgten,
Om dit magtig volk te rigten,
Na myn raadsbesluit.
Dus myn volk! kom treed her vooren!
Ik zal spréken, gy zult hooren:
Neig, ontsluit dan hert' en ooren
Voor Myn heersch geluid.

3. Ik, Ik betuige aan yder, verre en naar,
Ik, Uw' God en Opper-Heere!
Dat Ik uw' offer-werk, nog kerk-gebaar,
Niet als noodig werk begeere.
Des hebbe Ik niet te klàgen,
Even of gy My vergat:
Neen, want gy zyt heele dàgen,
Stà'ig op den pad;

Uw' loopen, rennen, jàgen,
Regt niet anders uit als dat.
'k Hoefde 't u ook niet te vràgen
Zoo 'k 't noodig hadd':
'k Eisch van u geen bokken, stieren,
Koe nog kalf, nog andere dieren,
Wierook-brand, nog offer-vieren,
O! zeer verr' van daan,
Dat Ik zulx van u zou vergen:
Want 't is Myne all' wat'er ergen,
In de lugt of op de bergen,
Mag ter weide gaan.

4. En, of Ik honger kreeg, zoude Ik daarom
My naar uwe stallen géven?
Ik! die de waereld hebbe in eigendom,
En van wien het all' moet léven:
Zoude Ik My moeten voeden,
Juist met stiere-of bokken bloed?
Verr' daar of! maak uw' gemoeden
Dit eenmaal vroed:
Ik vinde in zulke goeden
Niets, dat my gansch-uit voldoet:
Maar wild gy te My-waard spoeden,
Houd déze voet,
Kwyt u volgens uw' gewissen,
Regt in uw' beloffenissen,
't Heil-pad legt (om niet te missen)
Voor u ruim en klaar:
Zoo dat, als gy maar zult zugten,
En in nooden tot My vlugten,
Gy terstond, Myn gunste-vrugten
Ryk'lyk word gewaar.

5. Nadien Myn ziel tog geen vermàken heeft,
Als om in een hert te rusten,
Dat zig aan My vol-willig óvergeeft,
Zig in My dus wil verlusten:
Een hert', dat allerwégen
Blyken toond van dankbaarheid,

Moed in tégen, milde in zégen,
Altyd bereid
Tot zuivre Godsdienst plégen:
Vlyt, in pligt hem opgeleid,
Als'er wee'uw' of weez' verlégen
Om hulpe schreid,
Dan haar nooden en gebréken
Te vervullen als ze spréken,
Dat's een klaar en blykbaar teeken
Van een trouw gemoed:
Dat begeere Ik, en verlang maar
Naar een ziel, zoo rein, zoo dankbaar,
Want die is eerst regt ontfangbaar,
Voor myn liefde-vloed.

6. En dan, Myn volk, zegt Hy, als gy zoo koomt,
Dan zal Ik uw' rampen weeren!
En gy zult My om 't goede u toegestroomt,
Wé'er met lofgezangen eeren.
Maar tot die booz-vermaarde
Klinkt een stem die droever slaat;
Eene stem daar lugt en aarde
Verzet voor staat:
Die 't gansch heel-al vervaarde,
Hoe! (zegt Hy) steld gy 't gelaat,
Als die Myne wet na waarde
Ter herten gaat?
Gansch in allen schyn en éven,
Als of gy nu koers van léven
Hield, na't Woord u voorgeschréven,
Zoo en als men moet?
*D*aar gy Myne leering moede,
Vlied de tugting van myn roede,
En afkeerig zyt van 't goede,
Waar of wat gy doet.

7. Ja zoo verr' gaat gy! dat g'u niet ontziet
Diefstal, roovery te heelen.
Wyl dat gy zulke hulpe en handen bied,
Die d'onnoozele 't hàre ontstélen:

En zelfs die d'egt verbréken,
Kiest gy u tot méde-maats.
Uwe tong leend gy tot spréken
Van alles kwaads:
Tot dubbel-valsche tréken
Is verstand en hooft vol raads:
En ter uit-voer', na 't besteken,
Ruim tyd én plaats:
Ja, gy spaard uw' eigen broeder
(Méde een kind van uwe moeder,
Daar gy hem moest zyn ten hoeder)
Niet, in wat geval.
Want het scheer-mes uwer tonge,
Vreest geen oude, zwigt geen jonge,
Puf! wie dat u tègen spronge,
Gy trotseerd haar all'.

8. En om dat Ik nu zwyge, meend gy dwaas!
Dat Ik ben als gy, in dézen,
En all' uw' boozheid pryze: maar helaas!
't Zal eer lang wat anders wézen.
Schoon of Ik wat vertràge,
'k Zal eer 't end van uwen dag
Kòmen met te zwaarder plàge,
Ja met een slag
Die niet zal zyn te dràgen:
'k Zal (gelyk Ik meer-maals plag)
Dan uw' eigen herte vràgen
Of 't zoo gaan mag?
Daarom nu gy God-vergéten!
Vreest gy van te zyn verbéten?
Zoo staat u voor al te wéten,
Dat gy tydig keerd:
Eer Ik u dryve uit den lande,
Wegh van voor Myn aanschyn bande,
Als myn toorens vuur ontbrande,
Tot gy werd verteerd.

9. Maar trouwe zielen, yvrige offeraars!
Wild gy Myn altaar doen blàken?

Slagt met een bok, een stier, een koe, een vaars'
't Vee die 't herte onheilig màken.
Slagt uwe dertle lusten,
Togt na zondig vlees-vermaak:
Slagtze, die 't gemoed ontrusten,
Den toorn en wraak:
Slagt die deugd-yver blusten,
Laffe en ydele zamenspraak.
O! die stà'ig op al!e kusten,
Zeild na die baak,
My opofferd all' zyn tragten,
Lichaam-ziele-en zinne-kragten,
Lust, begeerten en gedagten,
Dat 's een hert, waar in
Dat Ik met myn geest wil wònen!
My een Vàder in wil betoonen,
Met de lauren zal bekroonen
Van Myn wéder-minn'.

Het LI harp-lied.

Toon. *Gy leeuwen Jonk en teere.*

EEn die, zijns pligts vergéten,
Van mis-slag aangespròken word,
Is hy nog van een teer gewéten,
Schiet ligtlyk in zyne verschooning te kort:
Zoo dat hy getroffen, ter nédergestort,
(Al is hy op den troon gezéten)
Word kragtig in 't herte ter boete gepord.
2. Dit bleek in Jesses zòne,

Die òverwonnen in 't geweet,
Van zonden, hem gesteld ten toone
Bedektlyk, by monde van Godes propheet.
Waar tégen hy 't minste niet stribbelde of streed,
(Te moedig op zyn Kónings kroone)
Maar brak uit in klagte en met ziel roerig leed.

3. Agh Heer! agh sla eens d'oogen!
Ag! zie (naar Uwen goeden aard)
Vol Váder-zugt en méde-doogen,
Ten hémel af op my, en dat metter vaard:
Verdelg all' myn zonden, op dat Gy my klaard
En reinigt, naar uw' groot vermògen,
Van alles wat my nu nog 't herte bezwaard.
4. Want waar zal Ik my wenden?
Wie is'er die my (nu of dan)
Van schuld en straff' van 't vrouwe-schenden,
En 't listig vermoorden nog van háren man,
Zal zuivren? of meen Ik, myn agtbaarheid kan?
Agh neen! geen dappre léger-benden,
Hoe tal-ryk ook, helpen my immer daar van.
5. Gy dan, wasch me in de stroomen
Van Uw genà, die nimmer staan!
Geen zonde worde'er uitgenòmen,
Van alle, en hoe groot ook, die Ik hebb' gedaan,
Want Heer! Ik bekenn'ze, en hoe verre zy gaan,
Des schame Ik my, en zie met schroomen,
Als bergen in grootheid myn gruwelen aan.
6. Ik hebbe (en ben verlégen)
Ik hebb' gezondigt tégens U!
Myn Heer myn God! en myne wégen
Beschouwt Gy en houd Gy voor véle te ruw':
Weshalven Ik (voor Uw gezigte zeer schuw)
Bely, dat Gy nà 't vonnis plégen,
Regtvaardig zult blyven al straft Gy my nu.
7. Al ben Ik van 't geslagte
Der Menschen, die zeer buiglyk zyn:

Die ligt en veel haar in gedagten
En woorden vergrypen, en tré'en uit de lyn:
De schuld van myn zonden blyft évenwel myn:
En zalze daarom nimmer tragten
Te dékken, ook zelfs niet met eenigen schyn.

8. Want Ik moet rond belyden,
Gy zoekt O God! ons heil veel meer
Als wy, in onzes lévens tyden,
Des tragt Gy, en wild Gy, door heilige leer,
Een yder aanwyzen hoe na en hoe veer,
Wat hem te kéuren staat of myden,
Op dat hy tog immer het léven begeer.
9. Gy laat elk deugd-gezinden,
Ook inden grond van zyn gemoed,
De kragt van Uw' genàde ervinden,
Op dat zig een yder voor zondigen hoed'.
Wel doop dan den céder en yzop in 't bloed,
In duiven bloed, ag! myn Beminden,
En reinig myn herte, myn hand en myn voet.
10. Maak my dus rein, en éven
Als nieuw-gevallen sneeuw, in wit
Zoo zal Ik Heer! my òvergéven
In Uwen dienst en ten eigen bezit:
En dat is't waarom Ik zoo vieriglyk bidd'!
Wel, doe my dan, met vreugd herléven,
My, die nu verplettert van lit ben tot lit.
11. Wend d'oogen tog ter zyden,
En zie gansch van myn zonden af:
Werp eenmaal, en voor alle tyden,
't Geheugen van alle myn gruwelen in 't graf:
Herschepp' eens myn herte, vergun en verschaff'
My nieuwe kragten, op myn lyden,
Geléden tot myne regtveerdige straff',
12. Uw' vriend'lyk aangezigte
Zy nu myn troost en toeverlaat.
Zend Uwen geest die my verligte,

My leide, my helpe met raad en met daad,
Herstel my we'erom en in een wenslyken staat,
Dat my 'tgedenk aan Uw gerigte,
Als eertyds, niet meer met verschrikkinge slaat.

13. En dan zal Ik vrymoedig,
Voor de òvertréders Uwer wet
Betuigen, Heere! hoe òvergoedig,
Genàdig en trouw'lyk, Gy my hebt gered.
Ik zal ze op Uw' pàden met stévigen tred,
Zoo vooren gaan, dat zy haar spoedig,
Van 't kwaad zullen wenden, en volgen, te met.

14. Ontheff' my slegs van zonde,
En doe myn bloed-schuld uitte weeg!
Ik zal O God! uyt zuivren gronde,
En met Ik my voele van kommernis leeg,
Uw' loff'lyken nàme, die 't al òversteeg,
Voor Israël, met vollen monde,
Uitbrommen, om 't goede dat Ik van U kreeg

15. Loss' maar myn tong van banden!
En laat myn lippen open slaan!
Dan zal Ik flux door alle Landen,
De galmen van myne lofzangen doen gaan.
Want Heere! daar hebt Gy meer hertenlust aan,
Als in de lugt van wíerook-branden,
Waar 't anders Ik hadde U dat lang al gedaan.

16. Maar neen: zoo slegte dingen,
Vol-dé'en nooit U zoo Hoog een Geest!
Maar 't hert, dat vol bekommeringen,
Verslàgen, gebrôken U zuiverlyk vreest:
Een stille, deemoedige ziele, aldermeest
Begaan, om in Uw' gunst te dringen,
Waardeerd Gy verr' bòven het bloed van een beest.

17. Tog, schoon die plegtighéden
Niets hebben Heer! met U gemeen,
En 't keur-besluit Uws wils de réden
Maar is, van haar wézen, nog wil Ik'er geen
Van allen, klein-agten, het zy ook hoe kleen,

Maar ben met herte en ziele en léden,
Gezind die te houden van eene tot een.

18. Wel: doe dan gunste-stràlen
Afglinstren van den hémel né'er,
Op Sions burg en hooge zàlen:
En bouw zoo de poorten en muuren eens wé'er,
Van 't édele Sàlem, Uw kroon en Uw eer,
Dat Israël uit alle pàlen,
Daar zoekende, U vinde en met zégening keer'.
19. Dan zult Gy, Geest der geesten!
Met lust, een talle-looze schaar
Uit Jacobs huis, van minst ten meesten,
God-lievig, uitwillig, ten tyde van 't jaar,
Zien kòmen, om herten en zielen aldaar,
Beneffens haar slagt-offer-beesten,
Te dràgen tot Uwen gewyden altaar.

Het LII harplied.

Toon. *Egipten-land,, volschoon semblant*!

TOen Jesses zoon,, hoorde uit zyn boôn,
Hoe dat den Edomyt zyn dégen,
Dol en verwoed,, in priester-bloed
Geverruwt hadde, sprak hy tégen
Dit gruwel-plégen,
Aldus den dwingland aan,
Wel gy tyran! wel gy tyran! wel gy tyran!
Hoe zulk een stout bestaan?

2. Wel denkt gy niet,, dat God u ziet?
Wiens wyzheid, magt en groote goedheid,
Nooit uitgeput,, den vrómen stutt',
En ('t zy wie hier door uw' verwoedheid,

Versmoord in 't bloed leid)
Dat Hy u, nu of dan,
En als Hy wil, en als hy wil &c
Dit kwaad vergelden kan.

3. Uw' tonge byt,, ja steekt en snyd,
Gelyk een scheer mes scherp van snéde.
Van ouds vol list,, en schoon vernist,
Zaaid gy vast, onder schyn van vréde,
Van sté'e tot stéde,
Uw vrugtbaar twistig zaad.
Gy vlied de deugd, gy vlied de deugd &c
En gierd na alle kwaad.

4. De leugen-taal,, doet op uw schaal,
Veel meer dan waarheid, in gewigte:
Kragt en geweld,, en onregt, geld
Meer dan 't een-zydeloos gerigte:
Uw' herte digte,
Uw kéle bragt nooit voort,
Als vuur en vlam, als vuur en vlam &c
Bedrog en wraak en moord.

5. Dus zal u God,, (en elk ten spot)
Tén gronde toe, met stamme en takken,
Eer gy 't vermoed,, en ligt met spoed,
Uitroeyen en ter néder hakken:
Ja: làten zakken
In 't eindeloos vergeet,
Zoo verre dat, zoo verre dat &c
Men van u niet meer weet.

6. Maar 't vroom getal (trots ongeval)
Zal vol ontzag eerbiedig zingen,
Met lofgeluid,, Ja lagchen uit,
U, die 't all meend te zullen dwingen,
En onderlingen
Uit galmen, dat 's die geen',
Ja dat is hy! Ja dat is hy! &c
Daar wy zoo veel van lé'en.

7. Zie! dat 's de Man,, dat's dien tyran!
Die niet op God, maar eigen-kragten,

Op geld en goed,, op staat en stoet,
Zoo groots en trots was van gedagten,
Ja dorst veragten
All wat hier, klein van staat,
En ongezien, en ongezien &c
God koos ten toeverlaat.

8. Maar nu; Ik wil,, gerust en stil,
In 't heilig huis Myns Heeren blyven,
Als éen pylaar,, en groenen daar
Gelyk een boom van vette olyven,
Dat my zal styven
In hòpe, die Ik schepp'
Uit zyn beloft,, uit zyn beloft' &c
Die 'k van zyn lippen hebb'.

9. Wat vloên van stoff',, tot Godes lof,
Zyn my van bòven toegevlòten!
In all' het goed,, dat Hy my doet,
En déde aan all' zyn gunst-genooten.
Wie kend Dien Grooten,
VVie houd Dien Kòning niet
Voor eenen heer, voor eenen heer &c
Die nooit zyn volk verliet?

Het LIII harp-lied.

Toon. *Hoor na my en merk gy volken.*

'tIDel herte bà'ende in weelde,
Of in armoê diep gedompeld,
Pogt en stoft of mord en mompeld;
Zoud'er, zoo Ik my verbeelde,
Zoud'er wel, en heeft' et schyn,
Eenig opperheerscher zyn?

2. Is'er schepper, is'er maker,
Zoo van hémel als van aarde,
En die 't alles teelde en baarde?
Is'er een verstandig wàker,
*D*ie 't aan goedheid scheeld nog magt,
Over 't menschelyk geslagt?
3. Maakt Hy keur in menschen dàden?
Geeft, en bind Hy haar aan wetten?
Plagt Hy daar ooit op te letten?
Hoe mag 't zyn dat Hy den kwàden
Hier zoo wel doet als den goên?
Ia te-met zal béter doen.
4. Bràve vorsten màken keuren,
Doen ze wel, die daar op agten,
Straffen, die ze niet betragten:
Daar men 't anders ziet gebeuren
Daar heeft (zoo maakt elk besluit)
Wyzheid, magt, of goedheid uit.
5. Nu, terwylze in volheid zwemmen,
Zulke, die de deugden hàten:
Nu ze zitten als verlàten,
Zulke, die haar togten temmen:
Zeg my tog, waar is een God,
Buiten 't wisselvallig lot?
6. Dat 's de tale van die géne
(Diep in 't herte en wel by monde)
*D*ie van dwaaze onzuivren gronde,
Loss'lyk òver alles héne
Loopen, zonder goed gemerk,
Op Gods wyz-al wonder werk.
7. En in domme zorgeloosheid
Van de regte streek gedréven,
Tot een ongebonden léven,
Komt een opgezette boosheid,
Schopt de Godheid van 't altaar,
En plant hàren zétel daar.
8. Wie zal nu niet zonder schròmen
(Kan het maar verborgen blyven)

Alle grouwelykhê'en bedryven?
Deugd en ernst is afgenòmen,
Dertele boertery wind veld,
Die 't vast all' op schroeven steld.

9. God, van bòven uit de wolken,
Zag op Adams na-geslagten,
En door-oogde haar hert-gedagten:
Of in zulk een magt van volken,
Eenig mensche wézen mogt,
Die naar Hem van herten zogt.

10. Maar helaas! 't was zoo vervallen,
Zoo bedorven, dat een yder,
Dag by dag en langs hoe wyder,
Van Hem week, zoo dat van allen,
Niet een enkel óver bleef,
Die nog eenig goed bedreef.

11. Dies Hy met ontstéken tooren
Roept en vraagt als die verwonderd
Met een heersche stemme donderd,
Uit zyn ontoegangbre Chooren,
Van zyn troon en op haar af,
Tot een voor-boô van de straff'.

12. Ben Ik dan gansch uitter herten
By die booze, als uit hàre oogen?
Datze zoo vermétel poogen,
Om myn volk, door last en smerten,
Te doen kwynen en vergaan,
Ja, als brood in 't lyf te slaan?

13. Geen van haar wil My erkennen
Nog in danken, nog gebéden,
Nog in offer-plegtighéden:
Maar Ik zal 't haar wel ontwennen:
'k Zalze in eenen oogenblik,
Treffen met een doodsen schrik.

14. 'k Zal die onversaagde reuzen
(Rust Myn volk! slegts binne wallen)
In haar tenten òvervallen,
Slaan, vertré'en, de beenen kneuzen,

Dryvenze all met schande weg,
Redden u zoo van 't belegg.
15. Dus de Heer, van dat verdwaalde
Gruw'lyk volk (al-lang verwézen)
Maar: wàre eens die zonn' gerézen!
Dat zyn gunste uit Sion straalde,
Ginder heen daar Jacob zugt,
Verr' van huis in vreemde lugt.
16. Kondenze uit die boeye eens wringen,
Die haar nu nog houd gevangen,
Agh! met wat gezwinde gangen,
Zoudenze (onder spel en zingen)
Wéderkeeren, bly van geest,
Sàlem in, en houden feest.

Het LIV harplied.

Toon. *Myn Bruidegom, myn vorst, myn Capitein.*

WAar vond ooit vròme als hy voor leed bedugt,
In onwé'ers buy van kryg-en moord-gerugt,
Waar vond hy schuil-plaats, daar hy veilig vlugt?
Dan by den Heere, die als uit de lugt,
't Gerugt,, en stem,, van hem
Die lyd,, in tyd,, van kamp,
Verhoord en keerd de ramp.
2. *D*us David van de borg'ren Siphs verrà'en,
Van Sauël op zyn léven nagegaan,
Zig ziende in nood, riep God zyn Heiland aan,
Op dat die hem in lyden by zou staan;
Voortaan,, zie 'k nu,, op U,
Agh Heer!,, ey! keer,, van my,

*D*en haat van myn party.

3. *D*at eens den klank van Uwe nàme, gà
Tot 's waerelds einden, Heer myn Kòning! stà,
Stà my op zyde! zie myn zàken nà,
Weeg myne dàden! schaff regt, en ontslà
My drà,, O God!,, myn lot;
Neig 't oor,, en hoor,, 't gebed,
Van my, uw knegt en redd.

4. *D*e wreedheid heeft my nu aan elke, kant
Bezet, beslòten in haar moordschen tant.
Elk, heet op scheuren, dreigt my 't einde, want
Ik zie daar is geen vreeze Gods in 't land:
't Verstand,, verkeerd,, begeerd
Myn bloed,, tog moed!,, God zal
Nog schutten mynen val.

5. Ia Heer! Gy zult gewis, die my bespiên
En myn verderven wenschen, bòven dien,
Eens t' huis bezoeken, zoo dat elk 't zal zien;
En dat met slàgen, nooit van haar t'ontvliên,
Misschien,, in 't kort,, nog word
*D*e maat,, van 't kwaad,, vervuld,
*D*aar Gy ze om straffen zult.

6. En Ik O God! Ik wil en zal U dan,
De kragt van lyf en ziele, in een gespan,
Opoffren, met all' wat Ik offren kan,
Uws Godheids lof doen gaan tot alleman,
Dat van,, nu voort,, het woord
Uws Monds,, by ons,, in kragt,
Gelooft word en betragt.

7. Om dat Gy my gered hebt in de nood,
Gerukt uit muil en kàken van de dood:
Want alS myn ziele t'Uwaard héne vlood,
Ziende op de magt des vyands, my te groot,
Ontsloot,, Uw' grond,, terstond,
Van 't hert',, en 'k werd,, dus wé'er,
Hersteld in staat van eer.

Het LV harp-lied.

Toon. *Ik pryz' u zàlig wéven.*

O God! laat myn gebéden
Myn klàgelyke réden,
U tog ter herten gaan:
Ey! wild U niet verstéken,
Voor myn oodmoedig smeeken,
Van 's herten grond gedaan.

2. Want al myn angstig klàgen,
*D*at Ik nu gansche dàgen
En heele nagten doe,
Dáar géven my, die booze,
Verhaatte, Goddelooze,
Veelvoudig réden toe.

3. Die booze zaam-gespannen,
Die alle ré'en verbannen,
Van eere en schaamte bloot,
My hàtig zyn en tégen,
En dus by alle wégen,
Toeleggen op myn dood.

4. *D*es lyde Ik véle smerten
In 't diepste mynes herten,
En tot der dood bedroeft,
Slaat ziele en lyf aan 't béven,
Als waar de kragt van 't léven
Ontbonden en ontschroeft.

5. Ik dus in nood gedrongen,
Roepe uit met hert en tonge,
Ik wilde dat Ik waar
Verzien met duive-schagten.

En volle vliegens kragten,
Ik bléve niet by haar

6. Ik zou my haast bereiden
Te vliegen òver heiden,
Na berg-of bosch-woestyn':
En slyten daar myn dagen
In ruste, tot die vlàgen
Van wé'erwill' òver zyn.

7. Tog nu 't zoo niet kan wézen,
Maak Gy dan dat na dézen,
Door by haar, onderling,
De tongen te verdeelen,
In twisten en krakeelen,
Haar alle magt ontging.

8. Gemerkt het all' in roeren,
Vol jammers en rumoeren
Rond-om is, waarmen keerd:
In moedwill' uitgelàten,
Geen wyken, stégen, stràten,
Daar geen geweld regeerd.

9. En, 't is geen van die mannen,
Die Ik hiel voor tyrannen,
Geen vyand in den schyn:
Want zoo 't vyanden wàren,
Of iemand uit den hàren,
't Zou nog verschoonlyk zyn.

10. Indien 't my zulke déden,
Die opentlyk beléden
Te zyn myn wé'erparty:
Ik hadde 't ligt ontwéken,
Of ergens my verstéken,
Maar nu was 't uit met my.

11. Want hoe kond' 't in gedagten
Ooit vallen, my te wagten
Voor zulk een? die Ik hiel
Voor leidsman, hulp en ràder,
Beproefde vriend, ja (nàder)
Voor myne tweede ziel.

12. Die myn geheimenissen,
Ja zelfs die van 't gewisse,
Ontfing in zynen schoot:
Met my ging op en néder,
Die 't hert', zoo 't scheen, ook wéder,
In mynen boezem goot.
13. Die met my stà'ig den drempel
Betrad, van 's Heeren tempel,
En 't heilig reuk-altaar,
Door plegtige offerhanden,
Aan 't rooken hield en branden,
Als mé'e-God-yveraar.
14. Dat zulk een', my zoo waarden,
Zoo byster zoude ontaarden,
En 't nu op my dus neemt:
Of dat hy die gepeinzen,
Wiste al voor lang t' ontveinzen,
Is al zoo boos als vreemd.
15. 't Is een verval der ty'en,
Dat alle schelmeryen
Haar dekken, met de huik
Van deftige gebàren,
Van yver voor d'altàren,
En 't heilig kerk-gebruik.
16. Nu 't wyl d'ondankbaarhéden
En breuk van trouwe en eeden,
Ten hémel roept om straff',
Zoo zal de dood hem vellen
En zenden wegh ter hellen,
Het ékelyke graf.
17. Maar Ik wil ondertussen
Myns herten klagten sussen,
En keeren my tot Hem,
Die van uit 's hémels Chooren,
Met gunstige òpen ooren,
Past op myn droeve stem.
18. 't Zy of de zonne haar stràlen
Uit, 't zuide né'er laat dàlen,

En dooft in 't Wester-zout:
't Zy of ze schuilt in 't Noorden,
Of d'Ooster-kim wil boorden
En stieren met haar goud:

19. Geen onruime uur, nog tyden,
Dat Ik niet still' ter zyden,
Mag tot Myn Heiland gaan,
Myn nood Hem stellen vooren,
Dat Hy my niet zoude hooren,
Om vaerdig by te staan.

20. Ja 'k voele reeds de vrugten
Zyns goedheids, op myn zugten,
In myn geprangde ziel:
Die ligting ziet in 't ly'en,
Dat my van myn partyen,
Zoo zwaar om dràgen viel.

21. Gewis Hy zal myn plàgers,
Myn dryvers en myn jàgers,
Wanneer Hy op den troon
Als regter, is gezéten,
Met volle maat toe-méten,
Haar wel-verdienden loon.

22. Om datze die vertréden,
Die met haar staan in vréden,
En wràken haar verbond:
Ja dràgen stà'ig, tot smerte
Des naastens, galle in 't herte
En bòter in de mond.

23. Hàre óly-zagte woorden
Zyn strikken, netten, koorden,
Zyn enkel moord-geweer.
Men geef dan alle zàken
Hem òver te bewàken,
Hem Onzen Opperheer.

24. Hy zal, die Hem vertrouwen,
Ruimhandig onderhouwen,
Bedekken in zyn schoot:
Zoo verre, dat den vròmen

Geen kwaad zal òverkòmen,
Dat hem ter néder stoot.
25. Zoo is God haar genégen:
Terwyl Hy, daar-en-tégen,
Ten afgrond néder smyt,
Die 't bloed der vróme plengen:
Zoo dat ze 't lyf niet brengen
Ten halven van haar tyd
26. Dus Ik, die op Hem wagte,
My wel verzékert agte:
Ik weet zeer wel, op Wien
Ik bouwen mag en rusten,
Om eens in volle lusten,
Myn arbeids vrugt te zien.

Het LVI harp-lied.

Toon. *Patientie is goed kruid men zeit.*

GElyk een duif van kooye en slag
Verjaagt en wegh gedréven,
Moet, zonder datze rusten mag,
Ten prooy der gieren zwéven:
Even-eens zoo dwael Ik
Zonder heul of troost.
Ik weet, Heere! kwàlyk
Waar Ik (west of oost)
Zou mògen schuilen:
O Gy Myn God! ten waar by U,
Dus kòme Ik nu
Met klàg'lyk huilen.
2. Stà Heere dan! sta Gy my by,
My, die nu ben besprongen,

Van een verwoede wé'erparty,
Die vast komt aangedrongen:
'k Zie waar Ik my wende,
Nergens òpen baan:
Zulx Ik in ellende
Zéker moet vergaan.
Dien bloed-gezinden,
Stuit Gy hem niet, agh Heer! agh Heer!
Ik zie 't van veer,
Zal my verslinden.

3. 't Getal is groot, Ja talleloos,
Van haar die my benouwen:
Nogtans wil Ik U Heere! altoos
Heiligen door vertrouwen.
Waarom zoude Ik schròmen
Wat zy mogten doen?
Schoon myn herwaard-kòmen
Word, uit kwaad vermoên,
Daar heen getògen,
Dat Ik uit 't land, als U ontvloôn,
Voor andre goôn
My hebb' gebògen.

4. Men rot by een, zy zoeken hoe
Men my zal òvermannen:
Dus houd men als het net daar toe,
En by de wegh gespannen.
Elk zit my op d'hielen,
Dreigt, of mikt en schiet,
Om zoo myner zielen
Eindeloos verdriet,
Eens uit te werken.
Wel Heere! zoud dit al geschiên?
En Gy 't niet zien
Of niet bemerken?

5. Neen zéker: maar Ik zal eer lang,
Die booze, met haar allen,
Nu werkende op myn ondergang,
Ten gronde zien gevallen.

Gy zult al myn zwerven
Hier en ginder heen,
Myn zoo-menigwerven
Weenen, dat Ik ween'
Tog niet veragten:
Gy, die myn tranen teld en gaard,
En wel bewaard
In Uw' gedagten.

6. En Ik zal myn vervolgers all',
My zien den rugge keeren:
Zoo haast als Ik my wenden zal
Na 't aangezigt myns Heeren.
Hy zal Hem ook wenden,
En met alle spoed,
Hulpe néder zenden,
Myn bedroeft gemoed
Ten troost van bòven:
Waar voor Ik Hem, dus onderschoord,
Van nu en voort,
Zal vreugdig lòven.

7. Ik zal met onversaagden moed,
Vast op Hem blyven steunen,
Ook, zonder wat een mensch my doet,
My ergens in te kreunen.
Uw' beloftenisse,
Stort my, onverwagt,
Zulk een vaste, wisse,
Zulk een zoete kragt
In myn gebeente,
Dat Ik, gedekt voor ongeval,
U pryzen zal
In Uw' gemeente.

8. Gy Heer! hebt myn geprangde ziel
Gered uit helsche strikken,
Toen elk met kragt my òverviel,
Om my te doen verstikken.
Gy gaaft ruimer pàden,
En hebt mynen voet,

Midd' in alle kwàden,
Voor den val behoed:
Ja liet de stràlen
Van Uw gezégend aangezigt,
My tot een ligt,
In 't herte dalen.

Het LVII harp-lied.

Toon. *Elk heeft zyn byzonder dryven.*

DAvid, toen hy moeste vlugten
En voor Sauël week, verzonk
In een naare berg-spelonk,
Riep tot God met angstig zugten,
*S*laat Uw' gunstige oogen, Heer!
Vol mé'edoogen op my né'er.

2. Agh! verhoorme en zyt genàdigh!
My, die vast op U vertrouw',
En in alle nood en rouw',
t' Uwaard vlugte, om daar gestàdig,
Onder Uwe vleugelen, my
Te verbergen voor party.

3. *Z*oo lang, tot die nével-dampen,
Door den glans van Uw gezigt,
Als voor 't heldere zonne-ligt,
Zyn verdwénen, en de rampen,
Woênde schietende op my aan,
Wegh en in de lugt vergaan.

4. 'k Zeide Ik zal myn stemme wenden,
Na Gods bond-kist en altaar,
Bidden dat Hy my bewaar',
'k Weet Hy zal my hulpe af zenden,

Die my wé'er in staat hersteld,
En myn vyand dryft uit 't veld.

5. Mynen vyand die zyn tanden
Heeft vergiftigt en verstaald,
Alle kragten t'zàmen haald,
Om my woedende aan te randen,
Zal hem nog (door Gods bestier)
Branden in zyn eigen vier.

6. 'k Woon ('t is waar) wel onder menschen
Van een gansch ontmenschten aard,
Naauw de naam van menschen waard,
En die niet zoo grétig wenschen,
Als dat my 't verdriet en smert',
Eens de dood-steek géve in 't hert.

7. Die als leeuwen, tygers, beeren,
Heet en dorstig zyn na bloed,
Scheuren all' wat haar ontmoet:
Die haar by den roof erneeren,
En wie'r tongen, vol fenyn,
Pylen, pooken, zwaarden zyn.

8. Maar geen nood: wild Gy O Heere!
Zien op my van bòven af,
'k Vreeze haar niet (hoe fel en straf)
'k Wagt uit 't zonn-ligt van Uwe eere,
Dat all' 's hémels lampen dooft,
Nog eer-lang de kroon op 't hooft.

9. z' Hebben wel, voor myne voeten
Strikken, netten toe-bereid,
En zeer listig né'er gespreid:
'k Zag ze kuilen gràven, wroeten,
Voor my (dagtenze in 't begin)
Maar zy ploften zelf daar in.

10. Ik stond eerst wel wat verlégen,
Toen my zulx te vooren kwam:
Maar met Ik myn toe vlugt nam
Tot U Heer! wierd Ik daar tégen
Zoo gehert, dat my de tong
Los, en uit haar banden sprong.

11. Nu myn geest! wie kan u dwingen
Daar gy zoo veel stoffe vind,
Die u tot Gods lof verbind?
Breek dan uit in spélen, zingen,
Paar de keel met harpe en luit',
Met den dag zyn ooge ontsluit.
12. Lof, O Heere der heirschàren!
Lof zy U, in 't opperhof,
Ryk bekroond met eere en lof:
Daar Uw' trouwe ryks-dienàren,
Uw' gezwinde hémel-boôn,
Hengelen rondom Uwen troon.
13. Uwe goedheid laat haar kennen
Tot aan 's hémels zoldering,
Laat haar zien in alle ding.
Uwe waarheid breid haar pennen
Hooger uit, als de opper-vlugt
Aller wolken in de lugt.
14. Ja zy doet Uwe eere klimmen,
Verre bàven 't blaauw tapyt,
Daar den zonne-wàgen ryd,
Daar all' 's hémels lampen glimmen:
Zy vervuld het aardryk gansch,
Met Uws Naams gedugten glans.

Het LVIII harp-lied.

Toon. *Hoe legg' ik hier in déze ellende!*

WEl, hofsche vleyers! naast-gezéten
Aan 's Kònings zyde, hoe dus van streek?
Of hebt gy 't eigen-hert-gewéten
Gansch afgebrand? Ik bidd' u spreek!
Of is 't den aard van 't hof, te streelen?
En met der vorsten gunst te spélen.

2. Is u de waarheid van die wàren,
By vròme zielen meest in waard'?
En zoekt gy die daarom te spàren?
Ik zegg' dat gy die booz'lyk spaard.
Gy kend, nog agtze niet ('t is zéker)
Die waarheid lieft is waarheid-spreker.

3. Ey zeg my tog! hoe is 't gelégen?
Ga rond: en spreek eens uit de borst:
Zoekt gy my niet, by alle wégen,
Verdagt te màken by den Vorst?
Wild gy dus niet uw staat vergrooten,
En my van troon en kroon verstooten?

4. Steld gy wel ooit myn trouwe dàden,
Ten besten van het ryk gedaan,
Den kòning voor, in plaats van ràden
Dat hy my zou na 't léven staan?
Hier staat gy vast: hier moet gy zwygen,
Zoo niet, u zelf van schuld betygen.

5. Neen: gy vol ongeregtighéden
Tot berstens toe, zyt uitgestrekt
In 't herte, om alles kwaads te smèden,
Dat gy met glimp van stàten dekt.

Gy weet uw moord-roll' te verbloemen;
Dat bloed-spel heilig regt te noemen.

6. Zoo verre is dat volk afgewéken!
Zoo gansch verbasterd en verkeerd!
Zoo vreemd van trouwe en waarheid-spréken!
In alle boozheid uitgeleerd.
Als waar de list en lust tot lògen,
Van haar uit moeders borst gezògen.

7. Zy zyn als kronkel-bogte de slangen,
Twee-tongig, vol vergif en moord:
Als de adder, die voor toover-zangen
Het oore sluit en die niet hoord.
Zoo zyn ze ook doof voor 't woord der waarheid,
En willens blind by middag-klaarheid.

8. Daarom O God! wat wild Gy wagten?
Nadien by haar geen réden geld:
Tast haar slegts aan met andre kragten:
Slaatze en vermaal eens haar geweld.
Ruk uit haar muil die stàle kiezen,
Zoo zal dien leeuw de moed verliezen.

9. O! doetze smelten en verteeren,
Gelyk de sneeuw' voor zonne-schyn,
Doet hàre pylen rugg-waard keeren,
Op die daarze afgeschoten zyn.
Of kerf de péze, ofbreek den bòge,
Op dat nooyt schigt meer op my vlòge.

10. Doet haar tot slym uit 't oog verdwynen
Gelyk een slekke in pékel-kragt.
Geef dat haar listig ondermynen,
Mis-lukke als eene vrouwe-dragt,
Een alte-vroege-en misgeboorte,
Uw gramschap sluite haar kwaad de poorte.

11. Toond U als Gy begind te toornen,
Als 't vuur dat blaast en springt en kraakt,
Een vuur geboet van groene doornen,
Eer nog de pot aan 't zieden raakt.
Tog daar den gloed eens na lang stòken,
Het schuim doet uit de kétel kòken.

12. Dat zal den vrómen zien met vreugden,
Na véle en lang-geléden pyn,
Om 't lieven van opregte deugden:
Ja 't zal haar lust en léven zyn,
Haar in der boozen bloed te bàden,
En met de voeten door te wàden.
13. Zulx dat elk uit de borst zal brommen,
En zingen met een helden toon:
Nu is die zonne in top geklommen!
Die deugde vreugd verschaft ten loon.
Nu ziet men klaar, dat ménig wraakte,
Hoe God all' 's menschen doen bewaakte.

Het LIX harplied.

Toon. *Maak myn snàren een geklank.*

DAvid voor gevaar bedugt,
Vlugtig voor dien boozen kòning,
Die hem na-joeg op 't gerugt,
Agterhaalde, en in zyn wòning
Hield beslòten, keerde hem,
Bang en dapper in de klem,
Tot God met herte en stem.
2, Agh! was 'twoord, hoor myn gebed,
Heer! verloss my tog uit handen,
Van hem, die my nu bezet,
't Opperhooft van myn vyanden.
Weest my een vertrek, ter nood,
Daar hy eeuwig 't hooft op stoot,
Die my in 't herte dood't.
3. Want zy staan my na de ziel':
Zy belàgen, zy beloeren

My rondom, op dat Ik viel'
In haar moordse warre-snoeren.
Schoon men my onschuldig vind,
Zy, vol haat en bloeds gezind,
Slaan alles in de wind.

4. Ja met volle stroomen kwaads,
Zoeken zy my te óverstelpen.
Réden vind by haar geen plaats,
't Zuiver herte mag niet helpen
Daarom Heer! waak Gy, op dat
My die vyand nimmer vatt',
En tréde teffens plat.

5. Heere der heirschàren! Gy,
Gy, de God van onze vàderen!
Wend Uw' oogen nooit van my,
Als die woênde benden nàderen:
Maar trek tégens haar van leer,
Wylze zonder trouwe of eer,
My gaan zoo fel te keer.

6. In myn schémer-ligt van luk,
Schynt het of ze wat verstommen:
Maar den àvond-stond van druk,
Doet ze wé'er als beyren grommen:
Doet ze kòmen op my af,
Met een naar en honds geblaff,
En dringen my na 't graf.

7. Zy omringen stad en wal:
En zy bràken gifse woorden,
Vuil en bitter als een gall',
Zwaarden, pooken om te moorden,
Schieten zy van uit de grond
Hàres herten, deur de mond,
Dat nu myn ziel door-wond't.

8. Maar Gy groote ontzagbre God!
Hooger zìttende als de starren,
Gy dryft openbaar den spot
Met die zoo vermétele narren.
Dus wagte Ik een béter kanss',

Heer! van U, al zugte Ik t'hans,
Want Gy! Gy zyt myn schans.

9. Uwe goedheid (weet Ik wel)
Zal my tog eer-lang ontmoeten,
'k Zal myn hàters, trots en fel,
Né'er zien plotsen voor myn voeten,
Dat ze tuim'len in het zand,
Als verbysterd in 't verstand,
Door 't wonder van Uw' hand.

10. Maar zy dus getreft, O Heer!
Laatze juist niet haastig sterven.
Spaar ze een wyl, om tot Uwe eer
En haar spyt, rondom te zwerven.
Voer ze als in triumph ten toon,
Alle 't boos gespuis ten hoon,
Den regten hoogmoeds loon.

11. Slà ze voor dien laster-mond,
Die zig nooit ontzag te liegen.
Laat dien vuilen valschen grond
Steeds genégen tot bedriegen,
Vol verwaandheid zyn haar strik,
Dieze in eenen oogenblik,
Omvange en zoo verstikk',

12. Laat Uw gramschap als een vuur,
Haar aangrypen en verslinden,
Teffens en te zynder uur,
Tot'er naauw meer zyn te vinden.
Op dat eenmaal 't òverschot,
Jacobs God erkenne als God,
En stuurman van ons lot.

13. Laatze raad-en hulpeloos,
Zwerven rondom stad en muuren:
Zoo als honden en altoos,
Of ze nergens konden duuren.
Laatze zoeken, vroeg en laat,
't Noodig voedzel by de straat,
En blyven onverzaad.

14. 't'Wyle Ik dan, vol moed en kragt,

Van Uw groote goedheid zinge,
En myn eerste vroeg-gedagt,
Met Ik uit den slaap ontspringe,
Tot U zende, Die 't geweld
Mynes vyands, knakt en veld,
En my in eere hersteld.
15. Dan zal Ik: Almagtig God!
Eeuwig van Uw dàden brommen:
Gy, myn hoog-vertrek, myn slot!
Van geen vyand ooit beklommen,
Daar U gunste my geleid,
En in vréde en veiligheid,
Myn ziele in vreugde weid.

Het LX harp-lied.

Toon. *O lief Dorinde*! *waarde maagt.*

DEn Syrier was met all' zyn magt,
Zoo haast niet weg gevlòden,
't Zoute dal vol dooden,
Edom t' enden kragt:
Of Isr'els herder snaarde
Zyn onstelde luit',
Tot 's Heeren lof, en paarde
't Herte met 't geluid,
En zong dus vròlyk uit.
2. 't Was by-nà Heer! of Gy Uw volk
Zoo teffens hadd verstooten,
Overdekt, geslòten,
In een donkre wolk:
In eene wolk van tooren,
En rondom gesleurd:

Wel zoo! doe wé'er als vooren,
Gun ze een zoeter beurd,
't Is lang genoeg getreurd.

3. Want zoo haast als Uw geessel-roe
Ons trefte, 't landschap trilde,
Scheurde, of 't splyten wilde
Tot in 't herte toe.
Het stikte door de dampen
Van den spot en smaad,
Die met ellende en rampen,
In vervallen staat,
Niet zelden t'zàmen gaat.

4. Maar, dat ons meest aan 't herte ging,
En onS trof als een donder,
(Agh wat droevig, wonder,
Onverzettelyk ding!)
Zie! d'òver-goude làde
(Wie hadd' ooit gelooft)
Het waar-pand van genàde,
Wierd ons laas! onrooft,
En zoo de kroon van 't hooft.

5. Schrik sloeg Ons zoo in 't herte en bloed;
Als Waar 't Gy zelf gevangen,
Dat men 't hoofd liet hangen,
Zonder lust of moed:
't Herte in de schoen gezonken,
Riep wat wil dit zyn!
Verstand en zinnen, dronken
*D*oor de ziele-pyn,
Als van een zwymel-wyn.

6. Maar nu Heer! nu krygt onze zaak
Wé'er héel een ander wezen!
Alle die Uw vreezen,
Némen haar vermaak
In 't zwaayen Uwer vend'len,
Tot volkòmen blyk,
Dat Gy met vaste grend'len,
Haar ten Wisse Wyk,

De poorten sluit van 't ryk.
7. Want, op dat Uw verkooren erf
Zou Vry en vreugdig léven,
Hebt Gy gansch verdréven
De oorzaak van 't verderf.
Gy hebt ons door 't vermògen
Van Uw regter-hand,
Des vyands magt ontògen,
Op gebéden, 't land
Hersteld in d'eersten stand,
8. God heeft eens in zyn heiligdom,
Gedaan een troostbre réden,
En daar ben Ik héden,
Nog vol vreugden om.
Dus Ik zal deelen, scheyen,
Sichem en (met all'
Zyn bergen en valleyen)
Succoths lustig dal,
Dat Ik dan erven zal,
9. 'k Zal op dat mynen onderdaan,
In ruste en vergenoegen,
Mag den akker ploegen,
Doen myn regtbank staan
Op alle billikhéden,
Nu Ik voor myn schat
Houde, all' Mannasses stéden,
't Land van Gilead,
En 't volk daar in vervat.
10. Ephraim is my als een schans:
En Juda, geeft myn wetten,
Lasten en gezetten,
Kragt en geur en glans.
Maar 'k legg' de Moabiten,
't Wasch-vat voor my toe:
Gelyk Ik de Edomiten,
't Végen van myn schoe
Ten Mynen dienste doe.
11. Juich dan wé'er, Juich nu óver my!

Tog niet, O Palastyne!
Als gy plagt in myne
Droeve zwervery.
Denk vry dat nu myn zàken
Staan in béter stand:
Maar wie zal my doen ràken
Heere! in Edoms land?
En stellen 't na myn hand.

12. Zult Gy niet, in die groote togt
Myn hulpe en leider wézen?
Schoon Gy U voor dézen,
Wat verbergen mogt:
Dat Gy, als léger-wagter,
niet gingt voor ons heen,
Nog zorge droegt van agter,
Datter nimmer een
Mogt worden afgesné'en.

13. Jà Gy togh Heer! wel nu, geleid
Gy ons in déze dàgen:
Menschen raad te vràgen,
Is maar ydelheid.
O daar! daar komt nu zégen
Van God af, en wy,
Wy zullen wondren plégen.
Zoo, tot dat party
Het veld ontwéken zy.

Het LXI harp-lied.

Toon. *Aurora breng den dag.*

TOt U roep Ik Heilig Heer!
Keer Uw' gunstige ooren, keer?
Tot myn droeve klagt.
Ey merk tog wel! en let
Op myn innig ziel-gebed,
t' Uwen troon gebragt.

2. 'k Roepe U als van verre nà,
t' Wyle Ik met veel smerten gà
Overlà'en, en rouw:
Voer my den heil-berg op,
Waar van Ik, alleen, den top
Nooit besteigren zou.

3. Want Gy waar 't wel eer, myn God!
Ook myn toe vlugt en myn slot,
Tégen d' òverlast,
Die 's vyands hand my dé'e,
t' Elkens als hy my daar mé'e,
Maar hadde aangetast.

4. Daarom kieze Ik U ten stut,
En begeef my naar Uw' hutt',
Om my eeuwig daar,
Als met Uw vleug'len, digt
Te verbergen voor 't gezigt,
Zelf van doods gevaar.

5. En Gy Heer! Gy hebt gehoord
De beloften, en het woord
Uit myn mond gegaan.
Gy gund, my 't erve en all,

En Gy doet my in 't getal
Aller vròme staan.

6. Ja Gy rekt myn dagen uit,
Verder (ligt) als wel 't besluit
Van myn sterf'-uur lag:
En geeft me in geest en lé'en,
Meerder kragt als Gy 't gemeen
Wel te géven plag.

7. Ik, die Uw' gezalfden ben,
't Welk Ik dankelyk erkenn',
Zal op dézen troon
Nog zitten langen tyd,
Mits Uw' waarheid my bevryd,
Soo voor schàde als hoon.

8. Des Ik Uwen naam met zank
En met snàren zoeten klank,
Lòven zal voort aan.
Als Ik myn schuld betaal,
Door beloften ménigmaal
U myn God! *gedaan.*

Het LXII harp-lied.

Toon. *De mey die komt ons by,, zeer bly.*

OF 't onwé'er my van ramp,, en kamp,
Al dreigt,, en neigt te storten vlaag op vlaag:
Of haat en nyd al raast,, en blaast
Zyn rook en smook, op staat en eere stà'ig:
Of trommel en trompet,
Al klinkt en dreund, en zet
Zoo 't moorden en branden te woediger voort:

Of kragt en geweld,, speeld meester in't veld,
Ik zie 't en Ik hoor't.

2. Ik hoor't en houw my stil,, in will'
Vernoegt,, gevoegd,, nà 's Heeren wil alleen:
Die my in alle nood,, hoe groot,
Bedekt,, en strekt,, my tot een vasten steen!
Ja tot een hoog vertrek,
Dus Ik voor geen gebrek
Nog hebbe te vreezen, nog wankelen zal:
Daar kòme wat 't mag,
By nagt of by dag,
Ik troost' my des all'.

3. Wat of dat boos gebroed,, dan wroet?
Of 't zoo,, zijn snoode làgen meend te smé'en
Tot myn verderf; schoon zy,, van my
Noòit smert, in't hert, of goed of lighaam lé'en:
Tog haar verdiende straf,
Het eeuwig duister graf,
Haar gansche verderven en uitterste ellend,
Schoon of ze wat beid't,
Is, wis, haar bereid
En komt, in het end.

4. Zy plégen zàmen raad,, om 't kwaad
Dat in,, haar zin,, en herte legt en broeid,
Te voeren uit: dat dan,, die man
Van U,, als nu gezalft, wierde uitgeroeid.
Zy liegen met vermaak,
Wanneer 't maar tot haar zaak
Kan helpen en dienen: zo pryzenze', als kloek,
Een vleyende mond,
En dubbelen grond,
Vol galle en vol vloek.

5. Tog egter ziele: ey zwyg,, Ik kryg
Wé'er moed,, in 't bloed,, als Ik op God maar zie.
Dat is myn vaste schans,, al t'hans,
Daar Ik,, in schrik,, en vreeze zéker vlié'e.
Dat is myn schild, myn borg.
Daar mag Ik buiten zorg

En veilig op rusten, in alle gevaar;
Het ga zoo 't 'er ga,
Wat vyand my na
Mag gaan of ook waar.

6. En gy, zyn volk! betrouwd,, en houd
U stà'ig,, en graag,, aan Hem in alle nood:
Wend slegts uw hert-gebé'en,, daar heen,
Ja schiet,, en giet,, uw' tränen in zyn schoot,
En voor zyn aangezigt,
Dat met een heil-ryk ligt
Zal gunstig afstràlen, op all' uw' geklag,
Zoo kragtig, dat, Gy
Zult voelen wat Hy
Al kan en vermag.

7. Maar op der aarden leeft,, nog zweeft
Hier een',, nog geen,, waar op men bouwen kan.
't Gemeen houd zig in 't gros,, zeer los:
Het magtig, pragtig volk, wat komt daar van?
Slegts hofze vleyery,
Bedrog en tyranny:
En weeg ze met reden, gy voeld en bevind
Haar immers zoo ligt,
In waarde en gewigt,
Als rook en als wind.

8. Bouw dan nooyt op geweld,, of geld
En goed,, uit 't bloed van andre u toegebragt.
Word op 't gevley des lots,, nooit trots,
Of 't u,, al, nu,, meer streelen mogt als 't plagt.
Hegt immer 't herte niet,
Aan 't geen' tog wéder vlied't,
En, of het al bléve, gy zelver, gy stort
Eens né'er en in 't graf:
Gy moet'er tog af,
En ligt wel in 't kort.

9. Maar Ik, Ik hebbe en stem,, van Hem,
Myn Heer,, en meer,, dan eens alzoo gehoord.
Dat is, dat zyne kragt,, en magt
Nooit kreuk,, nog breuk zal lyden, nog zyn woord,

Dat zal Hy doen gestand.
O God! wat hooger trant,
Houd Uwe genàde en gerigte! en hoe groot
Zyt Gy, en hoe sterk!
Gy loond elk na werk,
Met heil of met dood.

Het LXIII harp-lied.

Toon. *Wonderlyk zyn de werken.*

DE naare berg-woestynen,
Daar David zig onthoud,
En vlugtende gaat kwynen,
Slaan uit haar boom-ryk woud,
Op zynen droeven zank,
Een holle wéder-klank,
Een klàgelyk gerugt,
Aldus door Judaas lugt.

2. O Heere! Gy Myn Heiland!
Ay! zie my balling gaan,
Door bosch en heide en weiland,
En zeer verlégen staan:
Mits Ik in myn ellend'
Geen uitkomst zie nog end',
Nog weet waar of tot wien,
In veiligheid te vlien.

3. Hoor Gy dan Heer! myn klàge,
Die U van all' myn hert,
Met't krieken van den dàge,
Vroeg uit geboezemd werd.
In dit zoo-dorre land,
En afgematte stand,

Daar myn verstaafde borst,
Vast stygt en haald van dorst.

4. Ik hebb' zoo menigwerven,
Uw heiligdom bezogt,
En in myn omme-zwerven
Met voordeel óver-dogt,
Hoe dat Ik was vermaakt
En in de ziel geraakt,
Op 't zien van stoel en là'e,
Vol zégen en genà'e.

5. Want by Uw gunste-vloeden,
Is zelf dit leven, niet
(Met al zyn zoet en goeden)
Als eene grouwel-vliet,
Een poel van galle en roet,
En dit bedenken voed
My sta'ig met ryke stoff',
Tot Uwes Godheids lof.

6. Ja 't is myn ziele een spyze,
Die 't herte kragt by zet,
Dat mond en tonge U pryze,
En Uwen lof trompett',
Ben Ik'er bèzig mé'e,
's Nagts op myn léger-sté'e,
Ik zinke in 't óverlegg,
Van diepe vreugde wegh.

7. Nadien Gy t' allen tyden,
Myn toevlugt zyt geweest:
Zulx nimmermeer my 't lyden,
Zoo zwaar trof in den geest,
Dat Ik niet rusten ging,
En in de lommering
Van Uwe vleug len sliep,
Daar my geen kwaad beliep.

8. Dat wekt nu herte en zinnen,
Dat strengeld met een band,
My eeuwig vast van binnen,
Dat houd my nog verpand

Aan U, O *H*eer myn God!
En aan Uw heil-gebod:
t' Wyl Gy my onderschraagt,
En als op de armen draagt.

9. Maar zy die myne ziele
Na-jàgen (buiten schuld)
Zult Gy gewis vernielen
In 't eind van Uw geduld:
En zinken doen in 't graf,
Ter wel verdiende straff'
Van all' haar boos bestaan,
En kwaad myn aangedaan.

10. Men zal ze nog zien vallen:
Door scherpte van de kling.
En of'er onder allen,
Nog een die dood ontging,
Die valt het wild gediert',
Dat vast van honger tierd,
En maakt een dol geraas,
Tog zékerlyk ten aas.

11. Maar Uwen uitverkooren.
Gezalfden, rust op U:
En die hem trouwheid zwooren,
Herléven wéder, nu,
Nu elk ziet dat Uw hand
Hem gunstig is, en 't land
Van list en leugen schuimt,
En alle boozheid ruimt.

Het LXIV harp-lied.

Toon. *Hertoog Carel.*

AGh Heer! agh! laat myn droeve klagt,
Uit ziel-verlègenthèden,
T' Uwen troon gebragt,
Door 't oore in 't herte gaan,
En Zie de boozheid aan,
Van haar, die my versmà'en
En my na 't Lèven staan

2. Agh! hoed myn voeten voor den strik,
Geleid om in te trèden,
Daar Ik zoo voor schrikk':
Ja, die myn diepste bloed
In de àderen stremmen doet,
Om 's vyands òvermoed,
Die als uitzinnig woed.

3. Want wie kan voor het snoode lit
Van een geslèpen tonge,
Die vol gifsel zit,
Zig hoeden? dat ze hem niet
Tot smerte en hert verdriet,
Doortreffe, als ze op hem schiet,
Hy vliede ook waar hy vlied.

4. En met dat booze moord-geweer,
Gaan zoo wel oude als jonge,
Nu gewàpend Heer!
Agh! agh! hoe mènigmaal,
Trof, my de blixem-straal
Van hàre laster-taal,
Verr' bòven 't vinnig staal.

5. Kwà troùwe en snoo-doortrapte vond,
Haat, en veroùden tooren,
Vuld haar diepsten grond:
*D*ie door geweld versterkt,
Zig van geen vreez' beperkt,
stà'ig alle boozheid werkt,
Ook dikwyls eermen 't merkt.
6. Hô! denkt elk, wie weet daar tog af?
Of wie kan 't zien of hooren;
*D*ie my des bestraff'?
Ik zie geen godheid a'n
Als Ik den vròmen man,
Daar Ik myn net om spann',
Maar slegts verstrikken kan.
7. Zoo gaat het Heer! maar Ik verwagt
Nog troost uit Uw gerigte,
(Schoon van haar veragt)
Als Gy met wisser hand,
Den wràke-bòge spand,
En myn party aanrand,
Zoo moeten ze all' van kant.
8. Haar tong, hoe boos en dubbel vals
't Herte ooit zyn làgén digte,
Brengt haar zelfs om hals.
Ialoerheids, nyd en haat,
(Gezellen van den staat)
Veryd'len hàren raad,
Tot eigen-vinders kwaad.
9. En Zie! zoo vallen ze (elk ten spot
En eeuwige veragting)
Door Uw hand O God!
Des hy die deugde mind,
Daar in Uw trouwe ervind,
En stà'ig met U begind,
't Zy wat hy onderwind.
10. Hy vest vol moed en hòpe, 't oog'
Op U Heere! in verwagtïng
Die hem nooit bedroog,

t' Wyl 't hert met vreugd vervuld,
Zig wàpend met geduld,
In 't lyden buiten schuld,
Tot Gy hem redden zult.

Het LXV harp-lied.

Toon. *De Meysche Jeugt.*

EEn zoet gezang
Word U ten lof, met ziele-tongen,
In 't stil bevang
*D*es herten Heer! van oude en jongen,
In Sion toe gezongen,
Ontsprongen uit een geest vol vreugd,
Die zig verheugd,
En door Uw deugd,
Hem daar toe kragtig voeld gedrongen.
2. Elk zal daar nu,
Dank-willig al zyn schuld betàlen,
Gemaakt by U,
Door mond-belofte en zoo-veel màlen:
Wyl' Gy daar néderdàlen,
Met stràlen zult, van gunste-blyk,
En arm en ryk
Daar te gelyk,
Zal troost en hulpe konnen hàlen.
3. Ik lag 't is waar,
Wel diep gedolven in de zonden;
Die vèle en zwaar,
My làgen als op 't lyf gebonden:
Maar Uwe liefde-gronden
Verslondenze alle, my ten zoen,

En 'k hebb' my toen,
Op 't eerste spoen,
Tot U, al wé'er ontlast gevonden.

4. Wel Zalig hy!
Die t' Uwaard vlugt en vind Uw hoede:
Alzoo dat Gy
Hem gunstig dekt en wekt in 't goede.
*E*n dus, op dat hy spoede,
Gemoed en ziele Uw' heilig Choor
Ontsluit, en door
't inwendig oor,
Verwikking geeft die 't herte voede.

5. Met zulk een maat
Bevloeid, der zoetheid Uwer hòven,
*E*n dus verzaad,
Laat Gy elk stoff' om U te lòven:
t' Wyl' Gy ons, als van bòven,
Te dooven schynt, door vreezbaar woord,
Dat, wie het hoord
Door 't herte boord,
En bòven kragt werkt, van gelooven.

6. Gy heils fontein!
Gy God en grond van ons vertrouwen!
Daar groot en klein
Toe nàdert, van die haar onthouwen
In verdere landsdouwen,
En bouwen 't land, en werden 't vee,
Zoo verre alree,
Of zy de zee,
Van pàlen enger màken zouwen.

7. Gy hebt voorheen,
De bergen, dàlen, kruiden, boomen
En woeste zeên
Gebouwt, geboeid en in haar zoomen.
Als makke binne-stroomen,
Betoomen willen, door het zand
Of klippig strand,
Op dat nooit land,

Haar woede meer zou moeten schroomen.
8. En dus we'erhoud
Gy 't woest geweld der soudenieren:
Een volk dat stout
En wreed is, na den aard der gieren,
Door réden niet te stieren,
Niet vieren wil, wat hem ontmoet,
Dat heet na bloed,
Dol en verwoed,
*E*en schrik voor leeuw en tyger-dieren.
9. 't Volk aldernaast
En aan het aardryks ènd' gelègen,
staat als verbaast
In 't wonder werk, als zy ter dègen
Beschoùwende, òverwègen,
Hoe zègen-ryk de zonne praald:
Die 's àvonds daald,
wé'er oostlyk straald,
Des morgens Bòven kim gestégen.
10. En hoe Gy 't land
Begunstigt en komt òverlàden:
Zoo haast Uw' hand
Den régen geeft, 't zoo vroeg, als spàden,
die de uitgeworpen zàden,
De nàden weekt, By zonne en logt,
En beemd en krogt,
Met hémel-vogt
verzàdigt, en daar in laat wàden.
11. Want als Gy koomt
Den Zwangren akker zoo begieten,
En óverstroomt
Dat zyne vooren néder schieten,
*E*n na de béken vlieten.
Dan ziet den boùwer, moede en bly,
Zyn slàverny,
En waar ùit hy
Nog hoopt een zégen te genieten.
12. *E*n voor zyn leed

Van op geen wé'er nog wind te passen,
En zuure zweet,
In brà'ende zonn' gestort by plassen,
Te zien veel veld-gewassen
En kassen vol van voedzaam brood,
Niet slegts ter nood,
Maar véle, groot'
En volle schooven op te tassen.

13. Hoe heerlyk doet
Gy 't vrugtbaar jaar van oly vloeyen!
Hoe weeldrig voed
Gy 't wyngaard-houd, alwé'er na 't snoeyen!
Terwyl Gy 't onder 't bloeyen,
Besproeyen komt en òverspatt'
Met zòmer-nat,
Ten einde, dat
Zyn teere blos niet mogt verschroeyen.

14. Maar d'èdele druif
Aan 't speenen, vol en rond sou zwellen,
Die blaauw van kuif,
Door veelheid niet is om te tellen,
Zoo dat de ranken hellen,
En spellen voor, een óvervloed
Van druiven bloed,
Wiens kragtig zoet,
Bedroefde zielen kan herstellen.

15. Bosch en woestyn,
Zoo bergen, heuv'len, als valleyen,
't Vloeid al van wyn,
Het klàver-gras bloeid in de weyen,
Alwaar men tusschen beyen,
Verspreyen ziet de velden deur,
't Gebloemte in fleur,
In verf en geur,
Zoet, wonder, sierlyk en verscheyen.

16. Daar 't wollig, zagt,
Daar 't nutbaar vee, met grooten hoopen,
Verzien van wagt,

Mag weiden gaan, en springen, loopen,
Beveiligt voor het stroopen,
Van 't òpenbare roof-gedrogt,
Daar 't in die logt,
Ligt anders mogt
Die vryheid met den hals bekoopen.
17. Den bouman, snyd
Zyn volle en rype kooren-àren:
Hy bind, hy ryd,
Hy voerze in schuure om te bewàren.
Zoo schynt elk wel te vàren,
Ja 't snàren-spel en 't zoet geluid,
Van kéle en fluit,
Wyzt klaarlyk uit,
Een vreugd die 't hert' niet laat bedàren.
18. En all' die vreugd
Strekt U ten lof, O Heer der heeren!
Nadien de deugd
Haar stille en vrédig mag erneeren,
In 't heiligdom verkeeren,
En leeren in ootmoedigheid,
Ten dienste bereid,
Uw Majesteit,
Met heilig offer-werk vereeren.

Het LXVI harp-lied.

Toon. *Haast u myn schoon vriendinne.*

KOm ondermaansche schàren!
Gehuizt in 's waerelds grooten kring:
Leen tongen, kélen, snaren,
Op datmen lòve, spéle en zing,
Dat zoo Gods Naam ten sterren dring:

Om all' de wonderhéden,
Van Hem zoo véle en zonderling,
Gedaan in land' en stéden,
Verr' bòven peil van réden.

2. 't Gansch aardryk buige néder!
Genàke eerbiedig zynen troon:
't Ryze, en verheffe wéder
De stemme in dankbren helden toon:
Waar mé'e ze elkanders herte noôn,
Om Hem opregt te leeren
Erkennen, voor den God der goôn,
Wiens magt niet is te keeren,
En roepen t' zynder eeren.

3. Het eeuwig-Al-vermògen,
Gods hand door-sneed den pékel-plas,
Déde hem ten gronde droogen,
En maakte voor zyn volk een pas,
Dat ruim en vlak en veilig was
Hy sloeg met schrik en schroomen,
Den JORDAN (sterk van loop en ras)
Wiens eeuwig-snelle stroomen,
Hy stremde binnen zoomen.

4. Daar zyne lievelingen
Door heen, als op het drooge land,
Vry-en blymoedig gingen,
Beveiligt door den onderstand,
Van zulk een leider! zulk een hand!
Die alle 's waerelds enden
Bewaakt, beheerscht, en houd in band,
En boordze door de lenden,
Die Hem de rugge wenden.

5. Derhalven, landsgenooten!
Volg op de voor-klank van de faam,
En loof Dien Heer, Dien Grooten!
Loof zynen nooit-vol-prezen naam,
Die ons zoo lang en zoo bekwaam,
Zoo stil, zoo vry liet léven.
Die geest en lé'en verkwikt al t' zaam,

Onze enk'len heeft gestéven,
De voeten spoor gegéven.

6. Uw' Goddelyk gehengen,
Liet Heer! wel (zoo men 't zilver doet)
Ons op de proeve brengen,
In 't vuur van druk en tégenspoet:
De boeyen klemden om de voet,
De lenden in de kéten:
Zoo wierd het léven (anders zoet)
Van herten-leed deur-béten,
Ellendig afgesséten.

7. Gy had ons làten vallen,
In onzer wé'erpartyen magt:
Om daar en met ons allen,
Te léven zoo 't haar billik dagt,
Ja vuur en vogt had ons gebragt
In d'alderdiepste nooden:
Maar eind'lyk hebt Gy, onverwagt,
Ons wé'er de hand gebòden:
Dus zyn wy 't kwaad ontvlòden.

8. En daarom wil Ik Heere!
My plegtig (zonder lang berà'en)
Naar Uwen heuvel keeren,
Om in Uw heilig huis te gaan.
En myn belofte aan U gedaan,
Daar spoedig te betàlen.
Ik zal myn woorden doen bestaan,
En in den hals nooit hàlen,
Nog iets aan làten fàlen.

9. Brand-offer, wierook-vieren,
Het merg (het é'elste van het beest)
Van rammen, bokken, stieren,
Zal Ik bereiden tot een feest.
Kom dan en hoor! gy die God vreest,
En zyn verbond bewàren,
Hoe goed Hy my ooit is geweest,
En wat my, zoo veel jàren,
All' trouwe is wédervàren.

10. Met herte, ziele en monde
Riep Ik, toen Ik in nooden lag,
En myn vertrouwen gronde
Zig, op zyn hand, die 't al vermag.
Maar hadde Ik ooit de minste slàg
Van kwaad, in 't hert beschòren,
Dat myn verstand voor kwaad aan zag,
Nooit hadden my zyne ooren,
Met gunste aan willen hooren.
11. En, nu stond zyn genàde
Voor my gereed, zoo haast Ik riep.
Dus moet Hy vroeg en spàde
Geprézen zyn, Die my herschiep,
Toen Ik in duistre wegen liep,
My zag met Vàders oogen,
My wéderom, en uit een diep
En innig méde-doogen,
't Verderven heeft ontògen.

Het LXVII harp-lied.

Toon. *O schoon Jonkvrouw! mogt my gebeuren.*

DE keure der hoogwenschlykhéden,
Daald van der hoogte af na benéden,
Uit 's lévens bronn'
Die nooit begon:
Uit God, Die eeuwig leeft in vréden,
Verr' bóven zonn'.
2. Die goede God làte Hem bewégen!
Om eenmaal zyn genàden-zégen,
In vollen vloed,
Op ons gemoed

Te storten, als een zómer-régen
Van hémel-zoet.

3. Hy keer zyn lieflyk aangezigte
Zoo t' onz-waard, dat Hy elk verligte,
En wyze 't spoor,
Waar op, waar door,
Waar langs men voet en wandel rigte,
Na 't zàlig Choor.

4. Wy zien O God! nu alle tongen,
Tot Uwen lof sterk aangedrongen:
Al waar Ik gà,
Men tragt daar nà,
Dat hy luidstemmig zy gezongen,
En elk 't verstà.

5. Ik zie de borst van vreugde zwellen:
Nu Gy ze zelf zult wetten stellen,
En groot en kleen'
Na regt en re'en,
Op leiden wild, en zoo verzellen,
Ten léven heen.

6. Elk zal met Uwen naam te pryzen,
Doen zynen klank ten hémel ryzen:
Om all' de stoff
Tot Uwen lof,
En zyn in eere-en-dank-bewyzen,
Nooit moe nog slof.

7. Ja de aarde zelf zal vrugten géven,
In òvervloed om af te léven,
Mits all' 't gewas,
Geboomte en gras,
Van U gezégend word, juist, éven
En op zyn pas.

8. Dan zult Gy Heer! met gnnste afdâlen,
Zoo dat, tot 's waerelds einde-pàlen,
Elk die U vreest,
Zal in het feest
En lust-paleizen, àdem hàlen,
Van Uwen geest.

Het LXVIII harp-lied.

Toon. *Ik drink de nieuwe most.*

DE Heer, al is Hy goed,
Zal eens met grammen moed,
Het booze rot door 't zwaard van zynen mond,
Met stam en tak afslaan tot aan de grond.
Als rook en stof en asch,
Zult Gy O God! en éven als het was,
Haar doen vergaan, en als verbràden,
*D*oor 't vlammend blixem-ligt,
Van Uw vergramd gezigt.
2. Maar 't vróme en minder deel,
Houd stand, in zyn geheel,
En juight van vreugd, door 't inzien zynes lots,
Ja: zal in 't herte, en als voor 't aanschyn Gods
Opspringen, en zeer zoet
En vròlyk zingen, uit een ruim gemoed,
Dat rein van grond, met vollen monde,
Des Heeren lof verbreid,
Tot blyk van dankbaarheid.
3. Wel zing dan uit de borst,
Ten lof van Dézen Vorst!
Verheff de stem, verheerlyk en verhoogt
Met helden-zang, het spoor van's hémels voogt:
*D*ie in dit laeger deel,
*D*e vlugge wind spand in zyn koets-gareel,
Tot Godheids tuig, dus yder buige
Op zyne voet-schabell',
Met dankbaar snáren-spel.
4. Maar van hoe groot gezag

En magt, Hy wézen mag,
Hoe teer Hy all' 't geschàpendom bemind,
Nog legt de wee'uw en 't ouderlooze kind,
Hem wel zoo digt aan 't hert:
Mits Hy ze beide of man of Vàder werd,
Stà'ig op haar let, om haar t' ontzetten,
Uit 't helsche en doodlyk naauw'
Der felle gieren klaauw.

5. 't Is waar Hy koos ter woon,
Des hémels oppertroon:
Nogtans wy zien dat Hy zyn oogen slaat
Op 't eenzaam huis, en 't zégen geeft en zaad,
En die in boeyen zugt,
De kluister breekt en schenkt de vrye lugt.
Maar 't godd'loos rot, verdwaazde zotten,
Hoe gull' het staat en groeid,
Moet slenssen t' wyle 't bloeid.

6. En Heer! toen Gy Uw volk
Geleidet met een wolk,
Die schà'uw, die dag, by zonne of donker gaf,
Wie zag daar in geen werk van Uwen staf?
Toen aarde en hémel gansch
Van vreeze beefde voor Uws godheids glans,
Die rookend' kwam gedaald, in vlammen,
En wolken digt en bruin,
Op Sina's hooge kruin.

7. Toen blonk de heerlykheid
Van Uwe Majesteit,
Toen blonkze in kragt! toen syperde, toen droop
Een liff'lyk vogt, op Uw' verkooren hoop!
Waar mé'e Gy 't nàgeslagt
Van Abraham, by U zoo dier geagt,
Nu afgeslaaft, zeer milde laafdet,
Verfrist hebt en hersteld,
In 't woeste en dorre veld.

8. In 't dorre veld, dat Gy
Haar schonkt, in zwervery,
Als tot verblyf, en daar toe eng'len-spys,

Het édel Mann' op òverwondre-wyz'.
Gy gaaft haar tonge en mond
Om U te lòven, daar Gy stoff' toe zond,
Het bly gerugt van 's vyands vlugten,
Waar door en ziele en hert,
Van vreugde dronke werd.
9. Want tot in Palastyn,
('t Land dat haar erf zou zyn)
Drong de eeren-klank van Uwen naam zoo door,
Dat all' haar vorsten beefden, op 't gehoor:
Ja ylings-héne vloôn,
Wanhòpig, dat ooit eene van haar goôn,
Die schynbre ramp,, af zou doen schampen,
Die vast al nàder kwam,
Of schutten voor den dam.
10. Dus viel haar 't land ten buit,
Men deelde 't roof-goed uit,
Ook zelfs aan haar die t' huis gerust en still',
Verwagten op het werk van Uwen will.
*D*aarom O kindren Gods!
Of gy in 't laege, als buiten Gunst des lots,
In nooden steekt,, stell' dit maar zéker,
*D*at God, staat gy maar pal,
U nooit verlàten zal.
11. Maar Hy zal u het hooft
(Schoon nu van kroon berooft)
Nog blinken doen in luister, daar den gloed
Van 't é'elste goud, zelfs voor verdooven moet:
Of als een jonge duif
In haar pluimagie pronkt aan hals en kuif,
Welks blaauw en geel,, kan 't ooge streelen,
Als goud-en zilver-draad,
In purpur zy-gewaad.
12. Zoo zag men ook voorheen,
Toen 't kòninkdom vertré'en,
En door Godshand, wierd in de lugt verstrooit,
*D*at eene vreugde, en alzoo groot als ooit,
In 't hert' der Vadren rees:

Dat yder klaar met zyn gebaar bewees.
De zwarte nagt van rouwe en klagten
Verdween, en 't lely-blank
Verscheen, van zang en dank.
13. *D*us gy, gy Bàzan! zult,
(Hoe steil en hoe gebult
Uw trotse kruin zig ooit ten hémel hief)
Gy zult nog zien (want God heeft Sion lief*)*
Gy zult u zien versmà'en,
En op dien berg zyn tenten néder slaan,
Om daar voor 't lest, zyn troon te vesten,
En watje'er tégen doet,
't Is al vergeefs gewroet.
14. Want zie! Hy komt in 't veld,
Met pragt en magt verzeld,
Van lyf-staffiers, trauwanten flux van lé'en,
Van talloos tal krygs-wàgens om Hem heen:
Alwaar Hy glans-ryk zit
Gekleed in 't driemaal heilig zuiver wit,
Voor welks gezigt,, al viel en zwigte,
Wat op het aarden-rond,
Zyn Godheid wéderstond.
15. Dien God, Die nog heel vroeg,
De boeye in két'nen sloeg:
Toen Hy zyn volk die van de beenen streek,
Dat ryk-gelà'en uit 't vette Egipten week,
Met schatten afgetroond
't Geslagte Chams, dat aan die stroomen woond,
Daar elk een deel afkreeg, en véle
Van dïe'r wé'erbarstigheid,
Zyn gunste scheen ontzeid.
16. Hoe klaar bleek hier, en bloot,
O God! dat Gy ze all' nood 't,
Ja vleid en lokt, om aan de hand te gaan,
Het pad van Uw gebòden in te slaan:
En zoo tot vaste vré'e
Te kòmen, in Uw lang beloofde sté'e,
By U ter woon,, daar Gy zult toonen,

Hoe Gy getrouwheid loond,
En deugd met heil bekroond.
17. Nu gy Gods kindren! nu!
Loof Dézen Heer, Die u
Hier niet alleen na lévens nood verzaad't,
Maar dag by dag met zégen òverlaad't.
En Wiens Almagtige hand,
Ons heeft gevestigd in dit zàlig land,
In 't land daar't zoet,, in volle vloeden,
Van hònig-zeem en melk,
Zig ommedeeld aan elk.
18. Die hand die in de nood,
En 't gàpen van de dood,
Eerst heeft gered, Die zal, eer wy 't vermoên,
Die zal nog eens het zelfde by ons doen:
Als Hy met feller klop,
De booze treft op hàren wrével-kop,
De lenden kneust,, die'r trotse reuzen,
Die op haar kragten staan,
En zyn gezag versmà'en.
19. Want dit zoo troost-ryk woord
Wierd eertyds ook gehoord,
'k Zal Bàzan eens op hand en armen slaan,
Tot hy Myn volk wé'erom zal làten gaan:
Dat Ik als uit een zee
Van rampen, voeren zal ter stille ree,
Haar 's vyands bloed,, doen met de voeten
Door-wàden, daar't de hond
Zal lekken van de grond.
20. En Heer! dat bleef alleen
By woorden niet: o neen!
Men zag eerlang, Uws Bonds gewyde là'e
Na Sàlem gaan, verzelschapt voor en nà,
Met zangers en gerey,
Met bomm'en trom der maagden tusschen bey:
Elk was verblyd te zien die tyden,
Dat Sion 't woonhuis was
Van Uwe oràkel-kas.

21. Dus vall' Dien Heer te voet,
Gy Jacobs édel bloed!
Loofzynen naam, maar voeg tog hert by mond,
Als kindren past van zulk een waardig bond.
Ey! zie vast Benjamyn,
Zie! die in Juda vorst en heerschers zyn,
Zie Nephtali! en zie hoe blyde
De vorsten Sebulons,
All' juigchen volles monds.
22. Gryp dan, gryp wéder moed,
En zie wat God u doet,
Maar Gy O Heer! verdiep het in de ziel,
Wat heil ons ooit van U te beurte viel,
Hoe dat Gy Sàlems roem,
Door 't pronk-stuk daar elk Uwen naam by noem,
De waereld door,, in yders ooren,
Doet klinken, zelf tot spyt
En trots van haat en nyd.
23. Zoo dat het lof-gerugt
Nog dàverd in de lugt,
Dat Sions naam in alle hòven waagt,
En baard een lust in all' wat kroonen draagt:
Een lust om haar te zien,
En U, O God! geschenken aan te biên,
Tot blyk en tuig,, van zig te buigen,
Te werpen staf en kroon,
All' né'er voor Uwen troon.
24. Wel temm' eens 't oorlogs dier,
Scheurt Heer! de bloed-banier',
Laat nooit meer toe, dat iemand zig om geld
Ten roof verhuure, of plége straat-geweld.
Ey zie*!* daar gaan na wensch,
Deplàgers heen, nu lyd, nu weet geen mensch
Van ag of wee,, ja 'k zie alreede,
't Gezandschap van de Nyl
Aan-nàderen, in der yl.
25. 'k Zie 't heete Mooren-land.
Strekt ook al herte en hand

Tot U, O Heer! en zoekt den vréde-zoen:
Dus wil 't nu all voor U een voet-val doen,
Wel bromm dan òverluid,
Gy aardsche vorsten! bromm Godsgrootheid uit,
Die van uit 't hoog, der sterre-bògen,
Zyn donder-stemmen geeft,
Daar't all' voor schrikt en beeft.
26. Eerd Hem als Opper-Vorst,
Wiens onversaagde borst,
Wiens geest en kragt, zig òver Jsraël
Alleen niet breid: maar geeft allom bevel,
Daar 't menschdom hier bené'en,
Daar zy die 't spansel van de lugt betré'en,
All' moeten tred, en koers na zetten,
Als na de juiste-maat
Van alle doen en laat.
27. O Gy verschriklyklyk God!
Bewoonder van het slot
Der heerlykheid, en 't hoog en heilig Choor,
Van waar Gy waakt, met gunstige ooge en oor,
Die òver alles gaan,
Om dus Uw' volk met kragten by te staan:
Wat zang of klank,, van lof en danken,
Stygt in waardy, ter peil
Van ons genòten heil!

Het LXIX harp-lied.

Toon. *Vrouw voester van myn jeugd*!

O God! myn heul! myn troost!
Gy schutsheer aller vròmen!
't Zy of ze uit West of Oost,
Of Noord, of Zuiden kòmen:
Myn hoogste toeverlaat!
Ay zie! ay zie my zinken!
Ay zie! den jammer-staat,
Daar Ik in moet verdrinken,
Komt niemand my,, ter hulpe by:
En daarom keer,, Ik my O Heer!
Tot U, en roepzoo, dat Ik t'enden kragten,
Moet in myn àdem smagten.

2. Myn lang en bang gekryt,
Verdooft myn ooge-stràlen;
Hoewel myn hòpe altyd,
Haar laat in U bepàlen.
'k Zie vast een groot getal,
Van die my zonder réden,
Vervolgen òvrerall'!
En konmen my vertréden,
't Wàre haast gedaan,, want Heer! zy gaan
Zoo verr', dat zy,, zelf dat van my
Afeisschen, 't géne Ik nooit van haar begeerde,
Veel minder, haar ontweerde.

3. 't Is waar, in Uw gerigt,
Worde Ik wel van veel zonden
Regtvaardiglyk betigt,
Te kort in pligt bevonden;

Maar laat tog, die met my
O Heer! Uw zàke dryven,
Daarom niet van party
Vertrà'en en onderblyven.
Want 't is om U,, dat Ik hier nu
Dus ben veragt,, van myn geslagt:
Ja 't naaste bloed, de zònen myner moeder,
Verzàken my, haar broeder.

4. Om dat myn herte als vuur
Brand naar Uw huis en wetten,
Moet Ik zoo bits, zoo zuur
Geschamp en ramp verzetten.
Want hoore Ik U versmà'en,
Ik voele 't my aan 't herte,
Ja door de ziele gaan:
Dus lyde Ik Uwe smerte.
Ik vaste, Ik zugt,, maar zonder vrugt
All' wat Ik doe,, ja nog daar toe,
Myn zak, myn asch, myn treur-voor pronk-gewàden.
Zy duiden 't all' ten kwàden.

5. All' die gestégen zyn
Op poort-en raadhuis-trappen,
Doen pyn tot myne pyn,
Met haar vergiftig snappen.
Ik ben een straat-gerell',
En in de drink-gelàgen,
Een tydverdryf, een spel,
By nagten en by dàgen.
Dus Heere! kom,, Ik wéderom
In myn gebed, en wagte ontzett'
Van Uw' genàde en onverbreekbre trouwe,
Daar Ik my vast aan houwe.

6. Ey! laat my niet in 't slik
Verzinken van ellende;
Maar toon my eens een blik
Van Uwe gunste, in 't ende.
Dat Ik uit dit verdriet

Mag spoedig zyn geholpen:
En my myn hàters niet
Met rampen òverstolpen.
Agh Heere! Ik zink,, en Ik verdrink:
Daar sluit de put (ten zy Gy 't stut)
Zyn lippen toe! en Ik zal, wis, versmooren;
Dus waak, ey! waak daar vooren.

7. U gunste en goedheid, Heer!
Zoo vol van heil en zégen,
Màke U nog déze keer,
Zoo zeer tot my genégen,
Dat zig Uw' aangezigt
Met lieve Vàders-oogen,
Tot mywaard héne rigt,
En zie met médedoogen,
Op my Uw knegt,, die nu vast legt
Ter né'er geveld,, en in 't geweld,
Van een party op my hoe langs hoe kwàder,
Dus kom ter hulpe nàder!

8. Uw goedheid helpe my
Der boozen klaauw ontrukken!
Gy ziet wat smaad Ik ly,
En hoe ze my verdrukken!
O Heer! 't gaat my aan 't hert',
Ja 't òverweegt myn kragten:
En als ter nood benert,
Zit Ik na troost te wagten.
Maar laas! Ik zie,, geen mensche die
Myn leed beklaagt,, of na my vraagt:
Elk zal veel-eer, my in myn kwàlyk vàren,
Het lyden nog verzwàren.

9. Ja zelf (O wat verval!
Wie zou daar niet af yzen!)
Men schast'er bittre gall',
Om myne ziel te spyzen.
En toen myn bange borst,
Van droogte zou verstàven,

Moest Ik in heeten dorst,
Myn hert met édik làven.
Dus worde haar goed,, en heil en spoed,
En disch en bedd',, haar strik en net:
Beroofhaar 't ligt, maak datze dwàlen moeten,
Met waggelende voeten.
10. Vier eens de wraak den toom.
Stort Uwen vloek en tooren,
Op haar met vollen stroom,
Die nu naar U niet hooren.
Verdryfze uit stad en land.
Verwoest de pronk-gebouwen,
Van die, zoo stout van hand,
My, die Gy slaat benouwen,
Met smaad en spot,, als of Gy God!
My dus zoo t' huis,, bezogt en 't kruis
Zoo bang en lang gemaakt had 't en doen dràgen,
Alleen om my te plàgen.
11. Voeg stà'ig by straffe, straff'.
Betuint, en stopp' haar wégen,
Ja snyd ze teffens af,
Als bastaard van den zégen.
Schrabb' haar uit 's lévens roll.
Druk op haar eenig teeken,
Dat niemand haar voor vol,
Trouw' en regtvaardig réken:
Maar my die stà'ig,, van zwaarder plaag
Bestréden word',, ag redd' me in 't kort!
Agh Heer! agh help! en stell', op myne béde,
My eens in stand van vréde.
12. Dan wil Ik met gezang,
Des Heeren nàme lòven,
Myn lévens dàgen lang
In zyn gewyde hòven.
Welk heilig offer-vier,
Hem veel meer zal behàgen,
Als 't bloed van bok of stier
Ten altaar opgedràgen.

En als dat werd,, gezien van 't hert
Dat zagt-gemoed,, na God en 't goed,
Uit alle kragt der zielen plag te stréven,
*Z*al 't wé'er op nieuws herléven.

13. Want God verhoord de bé'en
Van die nooddruftig zugten:
En die om 't goede lé'en,
Hielp Hy de boey ontvlugten.
Dus pryze Hem 't hémel-welf,
De zee'en, revieren, stroomen,
De stomme visschen zelf,
Ja de aarde en kruyden, boomen:
All' wàter leeft,, en wézen heeft,
Roepe òverluid,, zyn goedheid uit,
Die verder gaat als ooit de zonne straalde,
Of rees en wéder daalde.

14. Rust maar op Gods kragt!
Hy zal ons nog verblyen,
Als Hy zyn duur geslagt
Verlost uit slavernyen,
En alle Judaas sté'en,
Zal uit haar puin herbouwen.
En zoo! dat elk met vré'en
Zyn erfdeel mag behouwen
In zulk een staat,, daar Jacobs zaad
Dat Hem bemind,, van kind tot kind,
In zoeten vréde en gàdelooze lusten,
Zal eeuwig blyven rusten.

Het LXX harp-lied.

Toon. *Agh herderinn'! myn schoone veld-godin.*

't**G**Edenken Heere! aan 'tvoor-genòten goed,
Verkwikt myn afgematte geest, en doet
My op myn klagten,
Van U verwagten,
Een troostlyk woord verzeld met heil en spoed.

2. En daarom roepe Ik, o stà my togh by!
Verloss' my uit de muyl der dwinglandy:
Maak ze all' ter schanden
Die my aan-randen,
En oorzaak zyn dat Ik, zoo bitter ly.
3. O Heere Jaag! o jaagze een schrik op 't lyf!
Die magtig is dat ze haar te rugge dryf,
Die my ontrusten,
En zig verlusten,
In 't zien dat Ik verdrukt en onder blyf.
4. Doet ze alle wegh en uit myn oogen gaan,
*D*ie wreed en hàtig, als van verre staan,
En my beschempen.
Agh! komze dempen:
Ten loon van 't kwaad zoo veel aan my gedaan.
5. Daar tégen Heer! maak haar in 't hert verblyd,
Wie'r tonge en lippen U zyn toe gewyd,
Om U te pryzen,
En dat bewyzen
Zoo wel in daad als woord en alletyd.
6. En my O God! die in ellende kwyn',
Laat Uw genàde myn geleide zyn,
En my bevryden,

Eer dat my 't lyden
Door òverwigt doe stikken in de pyn.

Het LXXI harp-lied.

Toon. *Verbàzing der natuur.*

HOe meer getrouwheids blyk, hoe meer vertrouwens réden.
*D*us keere Ik my tot U, O God!
Met herte en ziele in zugten en gebéden,
Stel dan myn hoope nooit ten spot:
Maar zie my aan met médedoogen,
En red eens door Uw Al-vermogen,
Na gunstig regt dat U behaagt,
My nu dus agter-na gejaagt,
Van booze, die myn bloed als wàter willen plengen,
En zoo zy my krégen,
Niets en hield haar tégen,
Als Gy 't kwàde woud 't gehengen.

2. Dus is 't nu wéder tyd, om andermaal te toonen,
Dat Gy myn hoog-vertrek, myn rots,
Myn toevlugt zyt om zéker by te wónen,
Den haat en jaloezy ten trots,
't Is ook den eisch van Uwen wille,
Dat Ik in diepe ruste en stille,
Geveiligt zynde van het kwaad,
Dat anders my beschòren staat,
Zal léven in het land en Uwen altaar nàken,
Om myn offer-pligten,
Daar voor te verrigten,
En Uwen nàme groot te màken.
3. Verbreek geweld en raad, der òvergéven boozen,

Die zoo door-stout, verkeerd en wreed,
Myn ziel ten doel van hàren haat verkoozen,
En hebben bóge en pyl gereed.
Want all' myn hòpen en verwagten,
Ruste op Uw' trouwe, gunste en kragten,
Daar Ik van 's lévens morgenstond,
Myn heil, myn heul, myn troost in vond,
Ja Heere! zelver al in 't ligchaam mynder moeder,
(Daar Ik U voor pryze,
Lof en dank bewyze,)
Waar 't Gy mynen Heere en hoeder.

4. Ik lag door tégenspoed zoo né'ergeveld en onder,
Dat my geen redding òverschoot:
Maar onverwagt, en véle tot een wonder,
Verloste Uw hand my uit de nood:
Een daad, daar Ik U nimmer vooren,
Vermagh te lòven na behooren:
Ten wàre Gy door Uwen geest,
My kragten gaaft en onder-weest.
Deswégen kom Ik U van ganscher zielen sméken,
Dat verstand nog kéle,
Als Ik zing of spéle,
Stoff' nog woorden mag ontbréken.

5. Laat, als des lévens herfst myn winter-tyd doet nàdren,
Die 't hooft besneeuwt met zilver hair,
Die 't vuur verdooft en 't bloed verkoeld in de àdren,
En maakt de gangen traag en zwaar,
Laat dan Uw trouwe, liefde en goedheid,
Zoo vol van zégen, heil en zoetheid,
Niet wyken van my af, O neen!
Terwyl myn hàters op de been,
Haar kragten by den list, zoo woedig zàmen spannen:
Om eens met haar allen,
My op 't lyf te vallen,
En waar 't mògelyk t' òvermannen.

6. Terwyl zy roepen sa! God heeft hem nu verláten:

Dus jaag hem na, hy is in 't net:
Men delg zyn naam en stelle hem als verwàten.
In't ydel wagt hy op ontzet.
Daarom, O God! O Heer der heeren!
Sta my nu by, om af te weeren
De rampen òver my beraamd
Ey maak myn hàters alle beschaamd;
Verteer haar kragten, doet haar glori-stràlen dooven,
En in smaad verkeeren:
Maar help t' Uwer eeren,
My door hópe 't hooft eens bòven.

7. Dan zal Ik myne tong in 't òpenbaar ontbinden,
En roemen in Uw mògentheid,
Op dingen daar veel heils in is te vinden,
Schoon màte en tal my duister leid,
En dat O Heer! Uw groote dàden,
Als eene zee niet door te wàden,
Voor myn geest zig òpen doen,
Ik wil nogtans, en zal my spoên,
Te brengen aan het ligt de blyken eender trouwe,
U alleenlyk eigen,
En die my doet neigen,
U voor mynen Heer te houwen.

8. Voor mynen God, Die my in myne lentedàgen,
En bloeyen van myn teere jeugd,
Gekoestert hebt en op der hand gedràgen,
Geleerd, geleid in 't spoor van deugd:
Waarom Ik nimmer kan vergéten
Uw goedheid daar by af te méten.
Wel: nu myn dag ten àvond schiet,
Verlaat my in myn zwakheid niet!
Maar Heere! geef dat Ik van 't wonder Uwer handen,
Myn na-kòmelingen
Nu mag vooren zingen
Dat ze 'r nàmaals door ontbranden.

9. O! kond Ik eens 't geheim van Uw geregtighéden,
Nu opgesteigerd in de lugt,
Na waardigheid en waarheid, klaar ontléden,

Hoe veel, hoe é'el, en van wat vrugt,
Zoo mogt daar uit voor allen blyken,
Dat alle magt voor U moet wyken.
Want hoe veel ramp heb Ik gezien,
Die Gy voor my wé'er wegh dé'et vlien?
Met réden hòpe Ik dan te ryzen uitter hellen:
't Ga my vry ten boosten,
Gy zult my vertroosten,
Met in béter staat te stellen.
In béter staat, ja zelfs veel hooger als voor dézen:
Des Gy met luite en psalter-tuig,
Uit 'sherten grond van my zult zyn geprézen,
En dank gezeid, met keel-gejuig.
O Heilig Heer! en Jsr'els wagter,
O Gy! Die my van voor en agter,
Rondom voor alle kwaad bewaakt!
Myn tonge zal van U te lòven nimmer zwygen,
Voor dat Uw' gerigten,
Door myn eer-gedigten,
Vollen lof en luister krygen.

Het LXXII harp-lied.

Toon. *Belle Yris.*

GY wild immers 't géne ik doe,
Heer! in dézen mynen zòne,
Te verheffen tot de kroone,
Némen van my af in 't goê!
Wyle op 't nutt' der goede en beste,
Enkel word van my gedoeld:

Schoon de toomelooze reste,
Daar uit-zinnig tégen woeld.

2. Wel dan: slà een gunstig oog'
Néder uit Uw' hémel-wòning,
En bevloey de nieuwe kòning,
Met de zégen van om hoog,
In zoo milde en ryke béken,
Dat hy standzaam op den troon
Zitten mag, en vonnis-spréken,
En Uw' volk in ruste woon'.

3. Zoo geeft berg en heuvel vrugt
Wyle het ligt der vréde-dàgen,
Alle plàgers en de plàgen
Dryft uit 't land en op de vlugt,
Neffens alle schrik-gerugten;
Tot verkwikking, van die vast
Onder 't jok der groote zugten,
Stà'ig bezwaard met nieuwe last.

4. Moedwill' schrikt zelf tot int bloed,
En zal zynen scepter vreezen,
Zoo lang als de zonne in wézen
Blyft met hàren gulden gloed.
En de groote pékel-plassen,
Op de hoornen van de maan,
In haar krimp en groeyen passen,
Om te kòmen en te gaan.

5. Hy zal eenen zoeten douw,
Op de volkren allerwégen
Spreyen, vol genàde en zégen,
Als een vrugt van regt en trouw':
Die zal dàlen, en verschaffen
Voor de vròme vaste rust,
En den vré'e, door 't kwaad te straffen,
Tot de nagt haar lamp uit-blust.

6. En de pàlen zynes ryks,
Neffens willekeure en wetten,
Zullen haar zoo wyd uit zetten,

Als de landen binnen 's dyks:
Daar den oever wéder-zyden,
Keerd den woesten oceaan:
Dat hy zelfs by onwé'ers tyden,
Nooit zou buiten pàlen gaan.

7. Zy die 't woeste en dorre zand,
Onder 't gloên der zonne ploegen,
Zwart-gehuide Mooren, voegen
Haar gewillig na zyn hand:
Die ze kussen, daar ze buigen,
Né'er in 't stof als onderdaan,
En dus plegtelyk betuigen,
Onder zyn gebied te staan.

8. Zie ook Tharsis vorsten mé'e,
Met die ryke wàter-landen,
Staan als met geschenk in handen,
Onderwerpelyk en ree:
Neffens die van 't heete zuiden,
Ryk in specery en goud,
E'ele steenen, diere kruiden,
Elpen-been en ebbenhoud.

9. Ja: wat ergens kroonen draagt,
Zal op yder ooge wenken,
Onder giften en geschenken,
Willig doen wat hem behaagd.
Zyn gedugte scepter-roede,
Zwaayd den kwà'en ten schrik en straff':
Maar de kleine, zwakke en goede,
Tot een troostbren steun en staf.

10. Weduw', weeze en vreemdeling,
Troost-en hulpeloos verlàten,
Zwervende op uitheemse stràten,
Wónen in den ommekring
Zynes ryks, alwaar erberming
Bòven strengheid zal gebiên,
Onder trouwe noods-bescherming,
Van genoegzaam brood verzien.

11. 't Hert' dat onder tyranny,
Van haar die nu tot rykdommen,
En dus zyn tot staat geklommen,
Hem gevangen ziet, helpt hy
Uit de magt en muil en klaauwen
Van die wolven, die zoo wreed,
Den ellendigen benaauwen,
Ja doen smooren in zyn zweet.

12. Want hy agt dat bloed zoo dier,
Van die zoo-verschóvelingen,
Dat hy voor haar zaak zal dingen,
En zig wréken aan den gier.
Des hy lang zal vrédig léven,
Ryk in Schébas é'el metaal,
Hem van 't moorenland gegéven,
Neffens gunste-en zégen-taal.

13 Land-en bouman ploegt en zaaid,
Still' op hoop' van ryke vrugten,
En hy ziet met herts-genugten,
t' Wyle een zuider windje waaid,
Hoe den halm in bloeyende àren,
Zagtjes word gekemt, gestreeld,
Dynende als de wàter-bàren,
Daar een lugtjen òver speeld.

14. En wanneer de zòmer-kragt.
Nu de wel-volwassen zàden,
Die haar stengen òverlàden,
Eens tot rypheid heeft gebragt:
Valt hy vaardig aan het snyden,
Ràpen, binden, wàgen-là'en,
Mennen, en ter schuure in ryden,
Dorsschen, wannen 't lieve graan.

15. 't Volk in rond-bemuurde sté'en,
Zal, by stille en kloeke ernéring,
Léven onder zyn regéring,
Vol geluk in vròlykhé'en.
Waarom zyn lof-ryke nàme
Verder als de zonne rend,

Op de vlerken van de fàme,
Word gedràgen en erkend.
16. Want den bloey van 't algemeen,
Doet een zuiver-dankbren àsem
Ryzen, als een zoeten wàsem,
Uit de borst van groot en kleen;
Die, terwylze op zégen wagten,
Haar zoo ruim zien òverstort,
Daar hy van de buur-geslagten,
Zàlig om geprézen word.
17. Aldus zal zyn ryk, een ryk,
Nog toekomende en vol weelden,
Reine en wàre vreugd verbeelden,
Eeuwig zyn begin gelyk.
Daarmen eeuwig bòven allen,
Jsr'els God voor lóven moet:
Die dus na zyn wel-gevallen,
Ons zoo nutte wondren doet.
18. Loof Hem dan met herte en mond!
Loof nu Jacobs opper-herder!
Dat zyn eeren-klank al verder
Dringe, door het aarden-rond,
Op 't gerugt mògendhéden:
Hier op zegge elk Amen, jà:
Zoo besluite Ik myne béden,
En verwagte zyn genà.

Het LXXIII harp-lied.

Toon. *Jephta een &c.*

WEl! immers doet God Israël
Stà'ig en eeuwiglyk wel.
En 't rein, goedwillig hert verrykt,
Verkwikt Hy met zyn zégen:
Al gaat Hy somtyds (na't ons lykt)
Andre wégen.

2. En egter Ik (hoe komt dat by?)
Ik verwonderde my,
In 't zien hoe 't hier den boozen ging,
En hoe 't geluk haar streelde,
Ja léven liet in zégening
En in weelae.

3. Haar lévens-zonne-en dàge-ligt,
Rees my voor het gezigt,
En scheen tot hàren àvond toe,
Klaar, wolkeloos en effen,
Zulx haar nooit Godes geessel-roê
Leek te treffen.

4. Wat rampen ooit Gods volk bestré'en,
Haar beliepen der geen.
Wat leed, wat kwelling, smerte of pyn,
Den vròmen mogte knàgen,
Zy léven lang, gezond, en zyn
Vry van plàgen.

5. Wie datter zugt, wie datter treurd,
Nooit verwisseld haar beurd,
Ja 't onheil zelf dat andre troff,
Gaf dikwils haar vermògen,

Zoo groey als voedzel, kragt en stoff'
Tot verhoogen.

6. En door zoo veel gestreel des lots,
Dertel, moedig en trots,
Ontzienze haar onregt nog geweld
('t Zie wie of waar) te plégen:
Als hebbende uit haar magt van geld,
't Regt verkrégen.

7. Het weeldrig oog puild uit van vet,
Dat haar herte bezet,
Met waan vervuld, verhard, vereeld,
En staande op eigen kragten,
Zig maald een dwaas wanschik'lyk beeld
Van gedagten.

8. Als maakte God het gansch heel-al,
Slegts ten hàren gevall':
Zoo verr' dat yder, blyde en still',
Den hals na 't jok moet voegen,
En lyden hàren dertlen will'
Met genoegen.

9. En dézen trots (op 't regt van staat)
Nooit te vollen verzaad
Zal 't kruis nog van die legt aan ly,
Met smaad en spot verzwàren:
Elk poft en stoft alleens of zy
Gòden wàren.

10. Haar tonge zwigt nog aardsche kroon,
Nog den hémelschen troon,
Het welk den vròmen die 't bezugt'
Doet als wanhòpig klàgen:
Eer dat hy't kruis nog, om zyn vrugt,
Leerde dràgen.

11. Wel, (zegt zy in zijn hert) wel hoe!
Wel hoe gaat dit hier toe!
Neemt God daar nu genoegen aan?
Ziet hy den goddeloozen,
In zulk een bloeyzel, zoo vol waan
Staan te bloozen?

12. Zy léven hier in volle lust,
Ruim en zagtjes in rust.
Men ziet ze vast al geld en goed,
In òvervloed vergàren:
Wel! waar toe wil Ik dan 't gemoed
Rein bewàren?
13. Drukt my het kruis tog éven zeer,
En nog dikwils te meer!
Wat helpt de wàre deugde my?
Ja schynt 'et niet wel zotheid,
Te zoeken troost, uit fantazy
Van een Godheid?
14. Zoo was myn taal ook haast geweest,
Maar Ik stremde myn geest:
Op dat Ik my niet ongetrouw,
Voor mynen God zou dràgen:
Nog ook den zwakken vròmen zou
Dòen verslàgen.
15. Ik zeyde agh Heer! hoe byster ligt
Mist het menschlyk gezigt!
't Géne ons van verre en in 't verschiet,
Zal wonder wel gevallen,
Word, als men 't van na-by beziet,
Niet met allen.
16. Want hoe zeer klaar de waarheid zy,
Die was duister voor my:
Zoo lang Ik als door név'len zag,
Op 't heil der aardsgezinde,
Taste Ik rondom by klàren dag,
Als de blinde.
17. Zoo lange als my haar glori-zon
Het gezigte verwon,
Was magt en goedheid en verstand,
Die t' zàmen moesten werken,
Heere! in d' uitvverkzels Uvver hand
Niet te merken.
18. Maar Uvv geheimens Càbinet
My zynde ópen gezet:

Zag ik den op-en néder-gang,
En 't eind' der booze menschen:
Als schoonze hier léven eeuwen lang,
En na wenschen.

19. Daar hebbe Ik in Uw daad en woord,
Klaar gezien en gehoord,
Hoe Gy ze laat op 't glibbrig pad,
Met losse toomen rennen,
Tot haar verderf, en eer ze dat
Zien of kennen.

20. Den eenen dag staanze in een kragt,
Die geen vallen verwagt:
t' Wyle uit haar lusten zelf, te met,
Een onheil word gebooren,
Dat hàre lampe in eigen-vet
Zal doen smooren.

21. Dan wordenze in een oogenblik,
Diep getroffen van schrik:
Dan wàken ze op, als een die droomd
Te zyn een eeuwig-wonder:
Maar t' wyl' Uw hand ter wràke koomt,
Moetenze onder.

22. Daar zienze dan dat beeld van pragt,
Eeuwig van U veragt.
Myn God! agh! hoe mogt Ik bestaan,
Agh! waar op mogt Ik poogen,
Uw raads-geheimen na te gaan,
Als met oogen!

23. Ik storte my, zoo dom al 't vee,
In een grond'looze zee!
'k Hebbe in Uw wyzheid, my te veer
En diep in làten zinken:
Tog egter liet Gy my, O Heer!
Niet verdrinken.

24. Dus Heere! dus! dus binde Ik my,
Nu voor eeuwig aan Dy,
Aan Dy, Die my zoo by derhand
Geleid hebt en gewézen:

Ja voeren zult ten eeren-stand
Op, na dézen.
25. Want in den hémel is'er geen,
En veel minder bené'en,
Als Gy O God! zoo goed, zoo trouw,
Zoo vast, om op te rusten:
Wel wat dan, neffens U tog zou
My nog lusten?
26. Of's lévens kragt my al begeeft,
Ik weet Heere! Gy leeft:
Gy zyt en blyft in alle nood,
Een rots om op te bouwen:
Zulx Ik voor helle nog voor dood,
Hebb' te grouwen.
27. Ik weet wel (hoe 't hier gaat of niet)
Waar op Ik my verliet:
Daar kòme all' wat'er kan of wil,
'k Zal egter al myn léven.
Aan U met hert vertrouwen, stil
Blyven kléven.
28. 'k Zie 't algemeene woeste gros,
Gansch uit-spoorig en los,
Wel dwaaslyk U den rugge biên,
Dog tot haar schàde en schande:
Want Gy roeid all die deugde vliên,
Uit den lande.
29. Maar Heere! Gy en uwe zaak,
Zyt myn eenig vermaak.
'k Aan bidde uw trouwe en heil-berigt,
Uw' magt en groot bedryven:
En 't is my goed en zoet, U digt
By te blyven.
30. Derhalven kieze, Ik van nu af,
U ten steunsel en staf:
Ten troost, en hòpe en 't eene en all:
Wiens òver-wondre wondren,
Ik nog zal doen 't gansch aardsche dal
Over dondren.

Het LXXIV harp-lied.

Toon. *Zeg my schoon goddinne*!

WEl: wat mag'er wézen!
Dat O God! Uw' goedheid niet
Nu, gelyk voor dezen,
Zulke milde stràlen schiet?
Of dooft Uwe gramschap gansch
Uwer liefden-zonne-glans?

2. Hoe! wild G' ons verstooten
Van Uw aanschyn, Heer! wat ré'en?
Zult Gy haar ontblooten
Van de gunste, van voor-heen,
Die Gy eerst zoo mild gevoed,
En als schaapjes hebt gehoed?

3. Neen: maar zie een néder,
En gedenk Uw volk, Uw erf,
Troost en redze wéder
Zoo als eertyds, uit verderf,
Toen Gy Pharoos banden braakt,
En haar dus hebt vry gemaakt.

4. Stell niet in 't vergéten,
Sions heuvel Heere! alwaar
Gy vol roems gezéten
En gewoond hebt, ménig jaar:
Spoey U derwaard want Uw huis
Legt al né'er aan puin en gruis.

5. Uwe wé'er partyen
Drongen trots te midden door:
Woênde in ràzernyen,
Tot Uw hoog-en heilig Choor

Wierd met naar geluid vervuld,
Als een leeuw die hongrig bruld.

6. Hàre vloek-banieren
Zwaayden, op de wal geplant,
t' Wyle haar vreugde-vieren
Alles zetten in den brand:
En zig 't krygs-volk, als ten slagh,
Vast van breek-geweer verzag.

7. Van houweelen, bylen,
Koevoets, mookers, om daar mé'e,
Pylers, balken, sty en,
All' te wringen uit haar sté'e,
Dus, en met verbeesten zin,
Viel elk stad en tempel in.

8. Slaan, Ja steken, kerven,
Rukken, plukken geen gebrek,
Bréken en verderven,
Vliegen òver dam en hek,
Rooven, moorden, schendery,
Krygs-gebruik maakt alles vry.

9. 't Ging daar op een hakken,
Zoo gelykmen in het woud,
Boomen, struiken, takken,
Snoeid en roeid en néderhouwt.
Kost-nog konst-werk wierd gespaard,
Ja: geen heiligdom bewaard.

10. Uwes Godheids wòning,
Sàlems hooft-gebouwsel zelf,
Vond hier geen verschooning,
Nog aan vloer nog koor-gewelf,
Cédren schot en marmre muur:
Alles moest ten vlamme en vuur.

11. Onze zéde-schólen,
Uwen nàme toegewyd,
Raakten méde aan kòlen,
Niets ontzàgenze in die tyd:
Niets in zulk een krygs-orkaan,
Bleef'er òver-einde staan.

12. En wy nu, daar tégen,
Staan als van Uw gunste bloot,
Hebben (hoe verlégen)
Geen propheet, in déze nood,
Die ons kan ten besten-rà'en,
Of die weet hoe 't nog zal gaan.
13. Wel! Gy Heer der heeren!
Hoe lang zal de wé'er-party
U in ons onteeren?
Hoe lang blyft den boozen, vry
Van de minste tégen-stand,
Roemen, Uwen Naam tot schand.
14. Wanneer zult Gy handen
Vol vermògen, slaan aan 't werk,
Tégen die vyanden,
(Anders ons te véle en sterk)
Dat Gy die de vlerken kort,
En ten afgrond néderstort.
15. Want van oude dágen,
Waart Gy onzen kòning Heer!
Die der boozen làgen
Deed 't veryd'len t' elken keer.
Is 't dan wonder datwe nu,
Wé'er om hulpe zien op U?
16. Door Uws hands vermógen,
Spleet en stremde 't zoute vogt,
Om ten grond' te droogen,
Uw' geliefde volk ten togt:
Toen het vlugte, en onder 't vliên,
Zugte zonder spoor te zien.
17. 't Hooft der Nyl-gedrogten,
Krokodillen, hard van huid,
Dràken, met veel bogten,
Wreed en heet op roof en buit,
Zyn geveld, geweld in 't zand,
Of gespoeld aan 't woeste strand.
18. 't Woud-gediert' ter spyze,
Dat langs de oevers hongrig bruld,

t' Wyl Gy wondrer-wyze,
Isr'els kruike en drink-vat vuld,
Toen den slag van Mozis staf,
Rotsen kliefde en wàter gaf.

19. Vloên en land-revieren
Stuit en droogt Gy tot een pad.
't Hooft van 's hémels vieren,
Doet Gy loopen als een rad,
Net in ordre, snel en zagt,
Màkende ons den dag en nagt.

20. All' de woeste stroomen
Sluit Gy binnen klippe of zand:
En met kruiden boomen,
Kleed en siert Gy 't drooge land:
Dat zig dorr' vertoond of groen,
Al na tyd en jaar-saizoen.

21. VVel dan Heer Almagtig!
Hoor eens hoe den vyand smaad!
Denk hoe zeer veragtig
Uwen naam ten doel-wit staat,
Van der boozen laster-pyl,
Ons door-boorende onderwyl.

22. Ey! geef tog niet òver,
Uw' zoo teere tortelduif,
Aan dien wreeden roover,
Dat niet elk vertré'e, verschuif,
Drukke, stikke Uw' lydend' volk,
Met versmaadheids donkre wolk.

23. Dooft den mist der zonden
't Ligt van Uw' genàden-vlam!
Denk aan die verbonden,
Opgeregt met Abraham.
't Land is vol van moord en roof,
Lé'ig van trouw en van geloof.

24. Laat ze niet in schanden,
Die zoo zwaarlyk zyn gedrukt:
Maak dat ze uit de tanden
VVorden, van dien wolf gerukt.

Help die honger lyd aan spyz',
Dat elk Uwen nàme pryz'.
25. Stà op om te twisten,
Heere! en trek Uw zaak ter hand,
Nu geweld en listen
Alle kragten t' zàmen spand:
En de boozheid dag by dag,
Tergt Uw regt-gedugt gezag.
26. Zoud Gy dat verméten
Làstren, smà'en, dat U geschied,
Zoud Gy dat vergéten!
Straffende die grouwelen niet,
Neen O Heere! want den hoon,
Stak U dan wel na de kroon.

Het LXXV harp-lied.

Toon. *Bewaar my God want Ik vertrouw.*

WY voelen ons uit's herten-drang
Gezind, om U
O God! te lòven met gezang,
Voor dat wy nu,
Zoo veel van Uwe wonderhé'en,
Als van na-by
Beschouwen mògen, een'-voor-een,
En wat elk zy.
2. Nadien de faam die door de lugt.
Tot onzen tyd
Heeft aangevoerd, en haar gerugt
Klinkt wyd en zyd.
Die, als Ik alles òverlegg',
My stil doen staan:

Verbaast, wat hooge en wondre wegh
Gy pleegt te gaan.

3. Hoe Gy de groote staf en kroon
Ontneemt en plet:
En wé'er den kleinen op den troon
Der eeren zet,
Gelyk als Ik my zelf uit 't stof
Zie opgebeurd:
En tot een staat van hoogen lof
Van U gekeurd.

4. Gekeurd om Uw verkooren erf,
Om Jacobs zaad
Wel te ondersteunen voor 't verderf,
Met raad en daad.
VVaar toe Ik ook gewillig my
Verpligt, zoo dra
Als Ik in de opper-heerschappy
Bevestigt stà.

5. Ja: Ik wil 't uitgemerseld volk
Ten onderstand
Zyn, als een volle zòmer-wolk
Het dorstig land.
De wetten, stylen van 't gemeen,
Nu in verval,
VVil Ik hervesten, dat me'r geen
Van wràken zal.

6. En, schoon de grootse, uit bittre gall',
My tégen staan,
Ik egter kreun my niet met all',
In 't minst' daar aan:
Als dat Ik slegts haar 't onverstand
Eens toonen wil:
En zeggen zwyg! en houd uw' hand
Voor eeuwig stil.

7. Steek ook dien trotsen wrével-kop
Zoo onbezind,
Zoo waan-ziek niet ten hémel op
En in de wind.

Verlaat u niet op magt en geld
Nog 't hoog gebied,
VVaar in gy zit en zyt gesteld,
Het helpt tog niet.

8. Snoer vry dien stouten snàter-bek
Van 't hoogste woord:
't Is uit met u, daarom vertrek
Van hier, en voort!
Hou dit voor wis! daar is'er E E N ,
Die 't gansch heel-al
Bewaakt, beheerst, bestuurd alleen,
Niet 't los geval.

9. En Dézen zelven Heer vermag
Naar eigen-zin,
Te stellen wett en hoog gezag,
Stà'ig af en in.
Dus hou de tong van tégen-spraak
Eer Hy ontbrand,
En dan ter felle straffe en wraak,
Den bòge spand.

10. VVyl Hy den kroes van toorne, vast
In handen heeft,
De straffe na de zonden past
En yder geeft:
En 't booze rot (na zyn besluit)
Voor-zéker zal
Den kelk van vloek wyn zuipen uit,
Met heffe en al.

11. Maar Ik daar tégen (agh wat lust,
En ziel-geneugt'!)
Zal my nog zien in vaste rust
*E*n zuivre vreugd,
Als Ik in 't heerlyk ruim bevang
Van Sions slot,
My zal vermàken met gezang,
Voor Jacobs God.

12. Van waar Ik zie en wàke en lett'
En schaffe elk regt,

Na zuivre willekeure en wet,
Zoo heer, zoo knegt;
De sterke booze stuite en treff'
Ja werpe in 't zand:
De kleine vròme wel verheff'
Tot staat in 't land.

Het LXXVI harp-lied.

Toon. *Daar en is niet in myn léven &c.*

't **W**Oeste, blinde en onbesnéden,
Gansch verbasterd heidendom,
Mag zyn goôn, die doof en stom,
Geest-en leef-loos zyn van léden:
Op een los en vals gerugt,
Vry verheffen in de lugt:
Maar veel sterker draaft myn réden,
En veel meer en béter stoff',
Heeft myn harp tot hooger lof.

2. Tot een lof die Onzen Heere
VVord van Juda toegebragt,
En van Jsraël betragt,
VVant Zyn tente, Sàlems eere,
Rust op Sions heuvel-top,
En Hy zelver woond daar op:
Datter Jacob héne keere,
Danke, lóve, biddend' Hem,
Antwoord kryge in eigen stemm'.

3. t' Elkens Hy daar wil verschynen,
Tot een gunstig troost-gesprek,
Op het gouden zoen-verdek,
Van gevlerkte Cherubynen

Overschàduwt, waar van daan,
Hy zyn God-spraak uit laat gaan,
Tot bewys en troost den zynen,
Van de tégenwoordigheid
Zyner Hooge Majesteit.

4. Zyner Majesteit, Wiens kragten,
's Vyands bòge, péze en pyl,
Schilden, zwaarden, in der yl,
Doen vergruizen, en versmagten
't Grouzaam vuur des oorlogs ook,
In zyn eigen asch en rook.
Zulx geen roover meer gedagten
(Hoe stouthertig en verwoed)
Slaan derf op eens anders goed.

5. Geen zoo trots nog onversaagde,
Die niet raad-en moedeloos,
Lédig-lyfs de vlugt verkoos,
Even of de dood hem jaagde:
En wat viel der veel in 't zand!
Toen O God! het gansche land,
Van den slag Uws vloekens waagde,
En dat man en ros en rad,
Van een dood-slaap wierd gevat!

6. Heer Myn God! als Gy wild woeder,
Wie verduurd het blixem-ligt
Van Uw toornig aangezigt?
Als Uw' straff'-gerigte-roeden,
Zig vertoonen aan de lugt,
De aarde geeft haar op de vlugt:
Maar de reine van gemoede,
Wagtende uit Uw komste haar heil,
Zitten zoo gerust als veil.

7. Of de booze U tégenstréven,
Wat vermag die wéderstand
Meer, als 't wonder van Uw hand
Hooger lof en luister géven?
Als men 't God-vergéte rot
In zyn kragten ziet geknot,

Op de vlugt, als voort gedréven
Van een woênde wervel-wind,
Die 't all' né'erveld wat hy vind.

8. Wel dan! Jsr'els wàre looten!
Wie voor God aandagtig leeft,
Doe beloften, doe ze en geeft
Aan Dien Goeden, Trouwen, Grooten,
Wyzen en ontzagbren Vorst,
Met een blyde en gulle borst,
Uit die eerst-van-Hem-genooten,
Ryken zégen, een geschenk
Tot een blyk van gunst-gedenk.

9. Tree met vreugde-en dankbre toonen,
Voor het aanschyn van Dien God,
Die 't aardsche gòdendom bespot:
Ja doet siddren op haar troonen,
Bòven lyf-wagt boven all'.
Sta'ig met vreez voor òverval,
Hoe gedóken in haar kroonen,
't Hert vervuld en zoo beklemd,
Dat haar 't bloed in d'àderen stremt.

Het LXXVII harp-lied.

Toon. *Zeg my schoon lief waarom gy my verlaat?*

IK heffe 't oog ten hémel in gebé en,
Ik schrey en klaag, met innerlyk gesté'en,,
Ik zugt,, en vlugt
Ten opper-troon, als die
Op God,, myn lot,
Met vast vertrouwen zie.

2. Myn God, waar op, in ziel-verlégentheid,

Ik 't anker van myn hòping hebb' geleid,
Dien 't hert, zyn smert.
In stille en duistre nagt,
Opdraagt,, en klaagt,
Bedroeft, als t' enden kragt.

3. Zoo zeer dat Ik, verwonnen van verdriet,
Geen troost meer agte nog ter ziele in liet:
Ja dik,, als Ik
Dagte aan zyn wille en eisch;
Beviel,, myn ziel
Een naar en bang gepeis.
4. En uitgesuft in 't angstig òverlegg'
Zonk Ik te-met in diepe schaamte weg:
Maar Gy, hield my
O Heer! van slaap en stom:
Daar lag,, en zag
Ik dan eens ruggwaard om.
5. Ik zag te rugge op 't nieuwe en lest-verlé'en:
En Ik herdagt den tyd, lang wegh en heen:
Ja 't spel, dat wel
Den rouw' verdreef en smert,
Dat kon,, nog won
Niet op myn lust'loos hert.
6. Wel! zeide Ik, heeft God nu en voor altyd,
Verstooten 't volk dat zynen naam belyd?
Of zou,, zyn trouw
Hem wel in 't hert vergaan?
Dat zy,, voor my
Niet meer zou òpen staan.
7. Stremd zynen vloed van goedheid nu ten grond?
En doet Hy 't heilzaam woord van zynen mond
Te niet?,, of schiet
Hem geen meer liefde in 't zin?
Verrookt, versmookt
Zoo 't vuur van zyne minn'?
8. Neen dagt Ik wé'er, dit is wat ongemeens:
Hy schuilt maar wat, Hy zal gewis, nog eens
Zyn hand,, in 't land

Verhoogen, als Hy plag,
Dus merk,, op 't werk
Eens, van den ouden dag.

9. Den dag en tyd, waar in God wonder dé'e:
Den dag en tyd, toen 't voorgeslagte lé'e:
Daar Hy,, haar vry
Af maakte, en heeft ontnaauwt,
Een zaak,, met smaak,
Van My zoo véle erkaauwt.

10. Een zaak O God! by zoo veel wonderhé'en
Van U gewrogt, en nooit van ons t'ontlé'ên,
Daar stof,, tot lof
En eere en dank in leid,
Voor U,, van nu
Tot in der eeuwigheid.

11. O Heilig Heer! hoe heilzaam is Uw werk!
Waar is of vindme'er een zoo goed en sterk
Als Gy?,, dat hy
Zulx met de daad bewyf':
Maar neen,, alleen
Wind Gy den hoogsten prys.

12. Gy zijt het Heer! die Jacobs gansche kroost,
Die Jòsephs zaad, uit banden hebt geloost.
Toen 't meir, voor 't heir.
Van Uw geliefde volk
Wegh vlood,, en sloot
Den vyand in zyn kolk.

13 Het driftig zout, en woesten pékel-stroom,
Deelde hem van schrik, van d'een tot de ander zoom:
En blootte 't rood
Van zyn schulp-rijke grond,
Daar 't nat,, gevat,
Wé'erzyds als muuren stond.

14. De wolken dik gezwollen, gooten 't vogt
Met stroomen né'er, en gàven op een bogt,
Een stemm', van klem,
Van donder, vlaag op vlaag,
Die 't all',, den val

Dreigde, en zyn néder-laag.
15. Een stem, waar door het scheen of 't gansch gebouw,
Van aarde en lugt ter néder storten zou.
Den straal,, die 't staal
Vergruizt en rotsen klooft,
Verwon,, de Zonn'
En heeft haar glans gedooft.
16. Een koude schrik trof 't aardrijk van om hoog, schoon en droog
Den Oosten wind bereide
Een spoor,, waar door
En langs, gansch Israël
vol moed,, te voet
U volgde op Uw bevel.
17 Door Mozem en Aäron, allebey
Van U geschikt tot Uwes volks geley,
Hebt Gy 't,, gevryd
Gedekt, gevoed, gehoed
Geleid,, geweid
Als Gy Uw' schaapjes doet.
18. Hebt Gy 't geleid, zoo verr' tot aan den kant
Van Palastyne, en voort gevest in 't land,
Wel eer,, O Heer!
Aan Abr'ham Uwen knegt
Uit zin, en minn'
Ons Isr'el toegezegt.
19. In 't vloeyend' land van hònig-zeem en melk,
Een klaar bewijs van trouwe en magt, voor elk.
Dus léve,, en kléve
Ik Heere! ook in en vast
Aan U,, Die nu
Op myne tránen past.

Het LXXVIII harp-lied.

Toon. *Zàlige uure vrugtbaar van verblyden.*

LEerzàme stoffe, die men plag te pàren
Met zoete stemmen, van gezang en snàren,
Gaf ons niet zelden, neffens de oorgenugten,
Veel nutte vrugten.

2. Hoor dan mijn volkren! neig, onsluit uw ooren
Voor mijne zangen, die Ik u laat hooren,
Vol schoone lessen, vol verborgenthéden,
Van 't lang-voorléden.

3. Van zulke zàken, die by onze Vàders
Wierden geschréven in geheugnis-blàders:
Die ze ons vertelden, daar ze niet in misten
Maar zéker wisten.

4. Dies wyze nimmer agterhouden mògen,
Maar moeten brengen voor der kindren oogen:
En haar vermànen, die van zoon tot zònen,
Voorts te vertoonen.

5. Als zynde dingen, waardig te beschouwen,
Hoog-wonderhéden, van geen mensch t'ontvouwen:
Daar Gods vermògen klaar heeft in gebléken
En uitgestéken.

6. Zeer klàre blijken, nimmer-wraakbre tuigen,
Om onzen wille kragtiglijk te buigen,
Om 't hert gestadig en alleen te zetten;
Op 's Heeren Wetten.

7. Om ander heere nooit te willen peinzen,
Niet af te wijken of te rugg' te deinzen:
Nog 't jok te werpen, als onze voor-ouders,

Van hals en schouders.

8. Onze voor-ouders, harde, stijve nekken!
Die nooit haar herte wilden làten trekken,
Door zoo veel dàden, alze in hàre dàgen,
Met oogen zàgen.

9. Daar Ephr'ims zònen, anders kloek in 't schieten,
Die pyl en bòge, ja den strijd verlieten,
Klaar blijk af gàven, met Gods bond te wràken,
En te verzàken.

10. Zyn òver-trouwe, zyn heilzame werken,
Ontweeken d'oogen, zonder op te merken:
Zoo zeer ondankbaar wàrenze en vergétend',
Booz en onwétend'.

11. Of Hy de woeste, zoute vloeden temde,
En zoo door-ploegde, kloofde, stuite, stremde,
Voor Jacobs kinderen, datze'r zonder wàden,
Door hénen traden.

12. Of Hy de Wolken maakte tot gordynen,
Of wel tot vlammen die by nagte schijnen,
Om 't onbedréven dòlend volk te leiden,
Door bosch en heiden.

13. Of Hy de rotsen daar in 't woeste kliefde,
Met zoete stroomen, haar na wensch geriefde,
Verkwikte, laafde geest en herte en tonge
Van oude en jonge.

14. Of Hy zoo milde zilver-klàre vlieten,
Liet voor haar néder uit de klippen schieten,
Door Mozis handen met een slagh te géven,
't Was haar om 't éven.

15. 't Mogte all' niet helpen, watze van Hem zàgen.
Zy déden egter niet als morrig klàgen:
Tot ze ten lesten, 's Heeren toorn ontstàken,
En déden blàken.

16. Toenze ongeduldig, hàren God verzogten,
Op dat ze spijze van Hem krijgen mogten,
En twijfelmoedig vraagden en veragtig,
Is God zoo magtig?

17. Zoude Hy wel konnen, of Hy al mogt willen,

Hier onzen honger in het woeste stillen?
Ons brood verschaffen, zoo als Hy voor hénen,
Drank gaf uit steenen?
18. Zoude Hy wel, éven als in vette weiden,
Hier zulk een tàfel wéten te bereiden?
Zoude Hy wel ossen hier voor ons doen slagten?
Wie kan 't verwagten?
19. Wie kan zig héden, nog ajuin belòven,
In volle potten vleesch te zullen stòven?
Die we in Egipten, nu van ons verlàten,
Zoo dikwils àten.
20. 't Welk ons de lasten van dat slaafse wroeten,
Zeer kon verligten en het leed verzoeten:
Maar hier in 't wilde, wie, wie kan ons géven
Spijze om te léven?
21. Ontaarde zielen! dom en buiten-spoorig,
Steeg, ongevoelig, blind en wéderhoorig,
Konden Gods goedheid en zyn magt niet speuren.
Uit zoo veel keuren.
22. Waarom Zyn gramschap zig ter woede wette:
Maar als genade haar daar tusschen zette,
Keerde de straffe, gaf Hy wel daar tégen,
Wé'er nieuwen zégen.
23. Des hémels venstren heeft Hy haar ontslóten,
In morgen-dauwe 't Manna né'ergegóten:
Een heilzaam voedzel aangenaam om t'éten,
Ruim toegeméten.
24. Met englen-spijze liet Hy haar verzàden,
Die vleesch-begeerig, dat geregt versmàden:
Waar op de Heere hàren wensch en béde,
In 't eind vol-déde.
25. Hy liet zyn winden, uit den ooste en zuiden,
Blàzen, ten dienste dézer stugge luiden:
Om eenshaar lusten te verza'en, en straffen,
Met vleesch te schaffen.
26. Een digte nével rees'er, voortgedréven
Van uit de kimmen, vol gevoelig léven:

Uit pluim en pennen, vleesch en been bestaande,
De vlerken slaande.
27. En déze wolke schoof, op schagt en véder,
Tot bòven 't léger, streek en daalde néder,
Dekte de velden, zonder vaart te schutten,
Om tente en hutten.
28. Waar op die dwáze vleeschelyke zielen,
Blyde en verwonderd, uit en néder vielen,
Als bòdemlooze nimmer-zatte vràten,
Kookten en àten.
29. Kookten en àten, elk zoo veel hy wilde,
Zulx Hy dien honger niet alleenlyk stilde:
Maar heeft de màte vol tot òverloopen,
Op làten hoopen.
30. Maar t'wyle 't herte zig in wellust bàde,
Smeulde de hitte van Gods ongenàde
(Eer 't klein gebeente was van tusschen tanden)
En sloeg aan 't branden.
31. Die sloeg aan 't branden, woedende rondomme,
In Jacobs telgen 't puikjen en de blomme,
Zoo dat ze d'é'elste lieden van gewelde,
Ter néder velde.
32. Dat schamper smàden, van haar dertle tongen,
En d'edele gàven Gode als afgedrongen,
Hebben ze eylacy! hoog en duure moeten
Met smerte boeten.
33. Maar wat Hy déde niets kon daar in bàten:
Zy bléven egter langs haar oude stràten,
Voort gaan in zonden, zoo als blinde en doove,
Vol ongeloove.
34. En daarom hield ze God aan 't ommezwerven,
Om zoo allenkens smeltende uit te sterven,
In angst en vreeze, kommer, leed en pyne,
In de woestyne.
35. Trof zyne roede altemets wat felder,
Dan zàgen d'oogen wéder wel zoo helder,
Dat hàre voeten van de regte pàden,
Ter zyden tràden.

36. Dat onderwylen 't herte wel ontroerde,
Des Heeren tooren te gemoete voerde,
En wé'er zyn goedheid, liefde en groote kragten,
Bragte in gedagten.
37. Maar zonder vrugten: 't schreyen om de smerte,
Gedwongen boete, bidden zonder herte,
Kan Hem nooyt paayen, Die all' zulke vonden,
Klaar kan door-gronden.
38. En zoo was 't éven met dat volk gelégen.
Haar ziele en zinnen, niet vol-uit genégen
Tot God en 't goede, bléven doof, en hoorden
Nooit na zyn woorden.
39. Niet tégenstaande alle hàre agteloozheid,
Was Hy zoo goedig, dat Hy hàre boozheid
T'elkens verzoende, en ze juist niet strafte,
Maar zegen schafte.
40. Want hàre zwakheid zag Hy met mé'edoogen:
Weten hoe ligte 't vleesch word omgebógen:
Hoe ligt de lusten, door een innig-eigen,
Ten kwàden neigen.
41. Hoe dikwyls beurde 't datze Gode tergden!
En daar in 't woeste, vry veel meerder vergden,
Als haar betaamde, van den Heer der heeren,
Zoo te begeeren.
42. Zoo ménigmàlen als zy Hem verzogten,
En als ten slàve maakten van haar togten:
Als of Hy wàre t' hàren dienst verbonden,
Op alle stonden.
43. 't Heel ongevoelig en ver-eelt gewéten,
Hadde alle wond'ren uit en wegh gesméten:
Waar af het nà-wee nog Egipten smerte,
En stak in 't herte.
44. Dat bitter nà-wee toen haar béken, poelen,
In bloed verkeerden, en dat bedden, stoelen,
Trogh en bak-óvens, zàlen om te pronken,
Van vorsschen stonken.
45. Toen Hy ze plaagde met onreyne dieren,
Met muggen, vliegen, rypen, slekken, mieren,

Met booze wormen, die van gras nog loover
Niets lieten òver.

46. Toen blixem, donder, vuur en hàgelsteenen,
Wyngaard, en Vygen, weide en vee, met eenen,
Sloeg en verplette, zengde en zoo vernielde,
Velde en ontzielde.

47. En zynen tooren, toenze op 'tfelste brande,
Haar t'allen zyden éven sterk aan-rande,
Of Hy haar wilde 't kwaadste kwaad van allen,
Op 't lyf doen vallen.

48. Toen daalde Hy spoedig om eens wràke t'eissen,
Door zynen bòde, die met scherper zeissen
Rond-om afmaayde, vulde 't land met lykken,
In alle wykken.

49. Van deur tot deure, moeste elk eerst-gebooren,
De kragt gevoelen van zyn woênden tooren.
Mits Hy geen hòven, huis nog kluis verschoonde,
Daar Cham in woonde.

50. Van Kònings lenden tot de minste slàve,
Ja tot de dieren, yder moest' den gràve,
Zyn eerste vrugten d'é'elste kragt van 't léven,
Met droefheid géven.

51. Maar 't bloedig teeken dekte Gods geslagte:
Hy als een herder, stond by dag by nagte,
Voor zyne schàpen: Hy was 't Die ze leide
Door bosch en heide.

52. Door bosch en heiden, angsteloos voor wolven,
Die zy nu zàgen in den vloed gedolven,
Bragt Hyze veilig, na veel omme-zwévens,
Hier alle t' évens.

53. Hy bragt ze t'évens uit zoo dorre zanden,
In déze vette hònig-ryke landen:
Ja zelf ten heuvel, voor Hem lang te vooren,
Ter woon verkooren.

54. d'Inboorelingen zyn daar uit gestooten:
En Abr'hams na-zaad, heeft Hy 't land by looten
Uit làten deelen, op dat Jacobs zònen
Daar zouden wònen.

55. Maar alzoo dwaaslyk, als eerst d'oude zongen,
All' zulke toonen sloegen ook haar jongen,
Zy proefden, tergden, màden God, en vlòden
Van zyn gebòden.

56. Zy weeken teffens af van hàren Heere:
Niet ziende op trouwe, eere nog oneere.
Haar gàven, kragten, eerst van Hem verkrégen,
Wendenze Hem tégen.

57. Als omgekeerde styf-gespannen bógen,
Wie'r pylen rug-waard op haar schutter vlògen,
Want Hem ten spyte, dertel en vol weelden,
Maakenze beelden.

58. Beelden van goude, of uit hout gesnéden,
Dieze op de bergen offerhande déden:
En's Heeren gramschap dus op nieuws ontstàken
En déden blàken.

59. Zulx Hy van Jsr'el, om die grouwelzonde,
In 't herte walgde, spouwde 't uit den monde,
En gaf zyn tente, binnen Siloos vesten,
De ramp ten besten.

60. Gaf ze ten besten aan die booze benden,
Gansch uit gelàten om zyn eer te schenden.
Hy liet elk woeden tégen jonge en oude,
Zoo als hy woude.

61. De woênde vlamme viel op 't vrye manschap,
En huwbre maagden bléven door het landschap,
Eenzaam en treurig, ongevryd beklàgen,
Haar lente-dàgen.

62. Niemand die priester of Levyt verschoonde,
En geen gelyke moedwil tégen toonde.
Daar wee'uw en weeze 't herte op sloot en klemde,
't Bloed stolde en stremde.

63. Maar met die stormen aan 't bedaren ràken
Toen scheen de Heere wéderom t'ontwàken:
Zoo als me een krygs-held, ziet na 't zap van druiven,

Ten bedde uitstuiven.
64. Toen wierd den plàger zoo in 't hair gegrépen!
Dat hy ellendig moest de lenden slépen,
Met schande vlugten, en na lange zwerven,
Rampzàlig sterven.
65. En dus herstelde God zyn erfdeel wéder:
Dog Josephs eere daalde op Juda néder,
En daar in koos Hy Sion, Hem ter wòning,
Als Opper-kòning.
66. Den jongen Herder, riep Hy van de schàpen,
Hy gaf hem wyzheid, lust en kragt en wápen:
Om zyne kudden, Jacobs kroost te weiden,
Hoeden en leiden.
67. En Jesses zòne heeft ook na gewéten,
Zig wel en wyslyk, trouw en braaf gekwéten,
Moedwill geteugeld, vréde en heil bestendigt,
Lof-ryk geëndigt.

Het LXXIX harp-lied.

Toon. *Sterk my O God myn toeverlaat*!

WAt ramp! wat ongelukkig lot!
Wat droefheid! wat ellenden!
Het onbesnéden volk, O God!
Is uit op roof en schenden.
't Valt in Uw erf en heeft het Choor
Uws heiligdoms, al door en door
Ontreinigt, en met eenen,
Gebeukt aan gruis en steenen.
2. Zie Heer! die uitgelézen stad,
Den roem van alle stéden,
Jeruzalem, ten gronde plat

Vermorzeld en vertréden:
Uw' knegten dood, haar vleesch ten aas
Van 't roofgedierte, Uw vrienden, laas!
Daar leggen onbegràven,
Tot spyze voor de ràven.

3. Als wàter word der vrómen bloed
Geplengt, om Sàlems muuren:
En wy staan suf en zonder moed,
Ten spot der nà-gebuuren,
Als drek vertré'en, veragt, versmaad:
Ag Heer Myn God! hoe lange laat
Gy Uwen tooren woeden?
Ag blussch zyn vlamme en gloeden!

4. Spaar tog Uw dier-bemind geslagt
Wel eer van U verkooren:
En lust U wraak? zoo zend de kragt
Van Uwen heeten tooren,
Kom zend die op de volkren aan,
Die Uwen naam zoo stout versmà'en,
En Jsr'el, als verbolgen,
Nu tot der dood vervolgen.

5. Die stad, nog hof, nog heiligdom
Ontzien, om tot den gronde
Door vuur en zwaad, te werpen om:
Maar ons! verschoon de zonde
Voor-heen begaan, vegeefze ons all';
Toon eens genà! want ons getal
Neemt af, van daag tot dàge,
Dus haast U! schut de plàge.

6. Ag help ons! Gy genàden-vloed!
Uw Godlykheid ter eeren.
Want waarom zal dat booz gebroed,
Waarom zal 't ons verteeren?
En tergen ons, en vràgen nog,
Waar is Uw God? waar is Hy togh?
Agh! laat U eens verdrieten,
't Onnoozel bloed vergieten.

7. Geef eens de wraak den teugel ruim,

En giet ze een volle béker
Van gramschap in, met heffe en schuim.
Maak ons, ter vreugde zéker,
Dat U 't geschrey ter herten gaat,
Der géne die ten grond van 't kwaad
Gezonken zyn, en éven,
Aan U nog blyven kléven.

8. Stort Onze Nà-gebuuren Heer!
Die boozheid zéven-werven,
Stortze in haar schoot, laat haar nooit meer
Zoo smàden en verderven.
Op dat wy, 't vee van U, geweid,
Den roem van Uwe Al-mògentheid,
Doen dringen ter gedagten
Van alle Nà-geslagten.

Het LXXX harp-lied.

Toon. *All' die in Sion zyt.*

O Leidsman! die het volk
Van Abraham gebooren,
Hebt door den kolk
Van 't roode meir gebragt;
Kom neig tog eenmaal de ooren!
Om gunstig aan te hooren,
Zyn droeve klagt,
Gy Jozephs trouwe wagt!
Wiens glans en kragt,
Van den genàden-troon
Midd's door twee Cherubynen,, straald,

Op ons ten troost in pynen,, daald,
Ag! toon Uw kragten, toon
Aan Josephs jongste zoon.
2. En niet alleen aan dien,
Maar Benjamin, Mannasse,
Laat die ook zien
Dat Gy ze gunstig zyt
Herstel ons, wel te passe,
*D*at elk in ruste wasse,
En zynen tyd
In zégen, heilig slyt',
Van U gevryd
Uit onzes vyands net.
Ag Heer! zal Uwen grammen,, moed,
Die nu als vuur en vlammen,, woed,
Niet haast op ons gebed
Eens worden né'ergezet?
3. O! meer dan bittre smert,
Zyn gansche lévens-uuren,
Het angstig hert
Met tránen-brood te voên,
En niet te konnen duuren
By zulke nà-gebuuren,
Die nooit iets doen
Als twist uit onlust broên:
Ja ryp en groen
Uitbràken, ons tot smaad:
Gelyk nooit van vyanden,, plag
Iets gods te kòmen aan den,, dag,
Derhalven Heer! verlaat
Ons niet, zoo t'enden raad.
4. Dat Gy voor dézen, Heer!
Een wynstok hebt verkooren,
Die Gy zoo veer
In 't duist're Egiptenland,
Voor U wist op te spooren,
En dus (daar zig te vooren.

Een volk bevand
Van zeer verkeerd verstand)
Ook hebt geplant,
En zoo gemist, dat hy
Wé'er nieuwe wort'len schoot en daar
Zeer weeld'rig wies, ja looten zwaar
Van druif gelà'en, daar by,
Gemaakt heeft, wéten wy.
5. En dat Die zijn gewaay,
En gulle ranken breide,
Zeer verre en fraay,
Met zoete lommering,
Die berg, woestyne en heide,
Beschaduwde, alle-beide;
Zulx hy den kring
Des ganschen lands omving;
Een zonderling,
Een nuttelyk sieraad
Aan allen gaf. Maar og! wat nu!
Wat réden Heere! tog? dat U
Zyn jammerlyken staat,
Niet meer ter herten gaat.
6. Hoe dus! hoe legt de muur
En 't schutzel zoo vertreden?
Ag Heer! hoe zuur,
Hoe bitter valt dat smà'en!
Dat by ons word geléden,
Zoo fel! zoo tégen reden!
Van die daar gaan
Verby, of stlille staan,
En zien 't all' aan
Verheugt in onze smert.
Ay! zie hoe 't wild zwyn wroed en eet,
Hoe 't bosch-gediert met voeten treed,
Zoo dat hy nu in 't hert',
Geheel verdorven werd.
7. Dus Gy heirschàren Heer!

Laat eens genàdige oogen
Te hémel né'er,
Op Uw wyn-berg slaan:
Zyt òver hem bewògen,
Met innig médedoogen,
Om nu voortaan,
U zyns te trekken aan,
Dat hy mag staan
Als toen Uw' regterhand,
Hem als een uitgelézen stam,
(U lief en waard) voor dézen nam
En bragt ter eeren-stand,
In dit zoo-zàlig land.

8. Ag! help ons, om dien zoon
Van U ten Vorst verhéven,
En op den troon
Gevest in Israël,
Zoo krygen wy wé'er léven,
Zoo zal me U d'eere géven,
Naar Uw bevel.
Agh hoor dan en herstell!
Agh doe zoo wel!
En laat een wéder-schyn
Af-stràlen van Uw aangezigt,
Die ziele en lyf voortaan verligt
Van alle vreeze en pyn,
Als wy beveiligt zyn.

Het LXXXI harp-lied.

Toon. *Tot vrólyk lèven,, word hy gedrèven.*

Zing Abr'hams zònen! laat hooge toonen
Klinken òver berg en dal:
Om Hem te pryzen,, en dank bewyzen,
Die Jacobs kragt is,, en dag en nagt is,
't Heil van 't èdel Sàlems wal.

2. Zing vreugde-psalmen,, met zoete galmen.
Speel op trommel, harpe en luit.
Zwaay zége-vànen,, op nieuwe mànen.
Blaaz op tromppetten,, by 't loof-hut-zetten,
't Lof van Godes goedheid uit.

3. Want dat zyn zéden,, nu lang voorléden
All' van God dus ingesteld:
Ons tot gewisse,, getuigenisse,
Dat Hy de banden,, uit Pharoos handen
Rukte, en scheurde met geweld.

4. Dat Hy onze ouders,, verlàden schouders,
't harde jok afhaalde en brak:
Toen ze verkeerden,, als ongeleerde,
By vreemde tongen,, daar oude en jonge,
Gode een gruwel-tàle sprak.

5. Daar ze onder 't slàven,, van spitten, gràven,
Trèèn en bakken, kley tot steen,
Met billik zugten,, ten hémel vlugten:
In welke tyden,, God alle 't lyden
Hulpe-reed zag datze lèen.

6. Ik liet myn hooren, voor yders ooren,
(Zeyd'hy) midde uit vlamme en rook:

Waar by en onder,, zig wind en donder
Vermengde en raazde,, dat elk verbaazde
Als een nagt-onrùstig spook.
7. Toenze in de proeve,, benaauwt en droeve,
Droogte lé'en tot Mèribà,
Kwam Ik ten trooste,, in 't alder-booste
Der woester heide,, Ik riep en zeide,
Kom myn volk, ey hoort hier na!
8. Daar moet nadèzen,, geen God meer wèzen,
Die gy dienen zoùd, als My.
Want Ik alleene,, Ik ben Die gène
Die ù bezogt heeft,, en vry-gekogt heeft,
uit Egiptens slàverny.
9. Dies, zoo gy hèden,, nog hoort na rèden,
En de mond maar òpen doet!
'k Zal ù verzaden,, ja òverlàden
Met drank en spyze,, die milder-wyze,
U tot heil en wellust voed't.
10 Maar neen eylàcy! d'ontaarde nàcy
Stond met òpen ooren doof.
Daar hielp geen nooden,, want myn gebòden
Hoe zoet, hoe leerlyk,, hoe nut, hoe heerlyk,
Stuiten af op 't ongeloof.
11. Ik dan in 't ende,, gaf dèze bende,
t' Effens aan het onverstand
Haar's herten òver,, die't langs hoe gròver
Door zonden maakten,, en My verzaakten,
Die haar leide metter hand.
12. Agh! hadde en wàren,, zy all'die jaren,
Niet zoo dom geweest en boos,
Dat zy Myn pàden,, bezyden tràden:
Agh! wat een smerte,, is 't My in 't herte,
Dat Myn volk zoo dwaas verkoos.
13. Want anders woude,, en wis, ik zoude
My wel aan haar wèerparty
Hebben gewròken,, haar kragt gebròken,
En 't volk My hàtig,, tog vals en stàtig,

Onderdrukt om veynzery.
14. Maar haar daar tégen,, hadde Ik met zègen
Van den akker, opgehoopt.
'k hadde haar doen dryven,, in vette olyven,
melk van haar weyen,, en zelfs uit keyen,
sta'ig met hònig òverdroopt.

Het LXXXII harp-lied.

Toon. *Maximilianus de Bossu.*

GOd, die 't heel-al eens wézen gaf,
En bòven 's hémels dàken
Den scepter voerd, wil van daar af,
Om d'aarde te bewàken,
Dat waarheid, regt, en liefde en trouw',
Den twist beslegt', de vréde bouw',
Tot heil der menschen zàken.
2. De Groote God en Opperheer
Laat zyne vierschaar spannen,
Hy zet zig op zyn rigtstoel né'er
In 't midden der tyrannen;
En roept luide uit, gy aardsche Goòn!
Hoe lang zult gy van uwen troon
Nog 't heilig regt verbannen?
3. Hoe lang zult gy nog 't aangezigt
Der Booze groote schrómen?
En wanneer zal (in uw gerigt,)
Den onderdrukten vròmen,
Beschutsel vinden voor 't geweld,
Der gene die door magt van geld,
't Regt hebben ingenomen?

4. Wanneer zult gy eens de oogen slaan
   Op de eenzaame en vergéten?
   't Is tyd d'onnooz'le by te staan,
   Verre agter-of gezéten,
   De wee'uw', de weez', van troost en hooft,
   Van kragt, en hulpe, en raad berooft,
   En dus van elk verbéten;
5. 't Is tyd (zegt Hy) dus red haar zaak,
   En breekze eens uit de tanden
   Der wolven, door geregte wraak;
   Geeft nooit der Boozen handen
   De magt, dat hy den armen plaag,
   Het bloed uit zuig, 't gebeente knaag,
   En eeuwig houde in banden.
6. Maar al vergeefs: dat klemt noch hegt;
   Ik kloppe, Ik roep den dooven.
   Geweld is heer, de réden knecht,
   De waarheyd word verschòven:
   Want eigen-baat en hoogemoed
   Zyn 't eens, en ligten 't regt de voet,
   Dus dryft de moedwill' bòven.
7. De onnooz'le trouw vind geen gehoor,
   Verguld bedrog gaat vooren.
   Den Rechter laat hem de oogen, door
   Een gouden priem uitbooren.
   't Lam schynt de wolf wel toevertrouwt.
   Het staat-gebouw' staat als mis-bouwt,
   Of zonder stut of schooren.
8. De grond zinkt wegh, 't loopt all' in 't wild.
   Slok-op schend wet en keuren.
   Die scheeren mag, die plukt en vild,
   Als wilde hy 't schaap verscheuren.
   Elk meend zich alles vry te staan:
   En Gy ziet vast gevoel-loos aan,
   Zoo véle opregte treuren.
9. Wel hoe! dus verr' van 't spoor geleid?
   Het dwâze beeld van kragten,
   Baarde in u die vermételheid,

En doetze in u vernagten:
Dat doet u 't hygende al-gemeen,
Als eigen slàven, en alleen
Om u, geschàpen achten.
10. Nu! t' wyl gy dus uw pligt vergeet,
Van 't goede zyt gevlòden,
En van geen recht, noch réden weet,
Ja spot met myn gebòden,
Ik zal noch in uw' eeuw-gety,
U voelen doen, dat gy van My
Zyt aangesteld tot Góden.
11. En of gy nu gesteigerd zit,
In top van staat, en waarde,
Dat elk u vreest, en eerd, en bid,
Als eigenaars van de aarde;
Gy moet 'er af, hoe groot en groots,
En bukken voor 't geweld des doods,
Die nooit Monarchen spaarde.
12. Zy teld u by den slegsten bloed,
Ja zal nogh, onderwylen,
Wel ruim zoo fel en zoo verwoed,
Naar uwen zétel ylen:
En vallen om all' 't wan-bedryf,
In vollen raad, u op het lyf,
Met scherper wràke-pylen.
13. Dus verr' de Heer: maar wy, het vee,
En schaapjes zyner weiden,
Wel eer, door zoo véle agh en wee,
Geleid uit bosch en heiden,
Tot hier in dit gezégend land:
Wat raad voor ons in dézen stand?
Als klàgen tusschen beiden.
14. Wy roepen dan, O Heer! nadien
De Rechters nu der stéden,
Na eer noch leer niet ommezien,
Uw eigendom vertréden,
Gryp Gy dan zelf na 't roer, en stuur,
Zoo leven wy ter eerster uur,

En dienen U in vréden.
15. Want Gy! Gy moogt, Gy keurd, en zet
De vorsten aller landen,
Stà'ig af, en aan. Gy steld de wet,
Voor hooge en laege standen.
Gy hebt (al schynt het los geval,
By véle, stuurman van 't heel-al)
Gy houd den toom in handen.

Het LXXXIII harp-lied.

Toon. *Wild gy een pelgrims wegh ingaen.*

EEn zuivre ziele in lyden, zugt
Met billik regt, en zoekt naar eenen,
Die wys en sterk, haar als ze vlugt,
Trouw schuil-plaats wil verleenen.
2. Dus Heere! wy, wyzoeken U.
Ey! zie dit boos gedrogte eens woelen:
Voeg kragt by woord, en laat ons nu,
Uw hand en hulp gevoelen.
3. Ey zie! hoe zy den trotsen kop
Vermételyk ten hémel stéken;
Hoe moedig en verwaand staanze op!
Hoor eens haar smàdig spréken.
4. Zy hebben 't vast daar op gezet,
Uw volk ten val, bedrog te sméden:
En ons dus in haar moordig net
Te lokken, en vertréden.
5. Des roepen ze als verwoed van geest,
Sa! volg ze kort en op de hielen.
Laat ons dat volk, van minst tot meest,
Door vuur en zwaard vernielen.

6. Op dat dien staat, vol eere en glans,
Van dat geslagt zoo lang bezéten,
Eens néder-storte, en doove en gansch
Wegh zinke in 't all-vergéten.
7. Hoor dan: en help Heer! want zy slaan
Te zàmen raad, als vloek-verwanten,
Die zig verzweeren op te staan,
Zig tégens U te kanten.
8. Ziet Ismaël, zie de Idumeên!
Zie Mòab, Ammon, Hagareenen,
Zie Amalek vast op de been,
Met Gàbel zig vereenen.
9. Daar voegt haar Tyrus borgery
Met Palastyn, die t'zamen zwoeren,
En Assur valt Loths kindren by,
Om 't moord-stuk uit te voeren.
10. Agh Heere! toon dit vloek-gespan
Uw kragtige hand, ter felle wràke.
Om ons, als tégen Median,
En Jàbin, te bewàken.
11. Toen veld-heer Sisera te voet
Vlugte, uit zyn koets, van staal geklonken,
En afgejaagt, en t' ende moed,
Den room wierd in geschonken.
12. Room, die, van Hébers égemaal
Hem aangebóden, stond op 't léven:
Na datze hem in den slaap, het staal
Hadd' door den kop gedréven.
13 Toen Kizon stroomde van het bloed
Der helden, in het veld verslàgen:
Die plat getré'en, in 't zand gewroet,
Op Endors bódem làgen.
14. Slaat hàre vorsten met een vreez',
Die 't Oreb op de vlugt dé'e zetten:
En die in 't hert van Sé-ëb reez',
Op klank der nagt-trompetten.
15. Laat Zébah haar en Tsalmunâ,
Een bàken zyn van vloek en schanden,

Die 't zwaard verslond, in ongenà,
Door keur van helden-handen.

16. Stuitze all' die (trots van moed en tong,)
Uw erfdeel poogen t'óverromp'len,
Of door de vlamme, en op een sprong,
In assch en puin te domp'len.

17. Verydel all' haar òverlegh,
En zet haar hòpe op losse spillen,
De wind werpe alles om en wegh,
Watze ondernémen willen.

18. Laat eene gloed van grimmigheid,
Als 't vuur ten bergen uit gebròken,
Dat zig door veld en bosschen spreid,
Haar met geweld bestòken.

19. Vervolgze stà'ig met dieper schrik,
Op datze dus her om-gedréven,
Voor-vlugtig, nimmer oogenblik
In volle ruste léven.

20. Maak haar zoo 't aanzigt schaamte-rood,
Door kennis van misdryf en kragten,
Tot datze U zoeken, en in nood,
Alleen daar troost uit wagten.

21. En, raakt Uw roede 't hert nog niet,
Zend haar een angst ten grond' der zielen:
Doe haar, ter schande daar 't elk ziet,
In 't òpenbaar vernielen.

22. Op dat U yders mond bely
Te zyn O Heer! Dien Eenen Grooten,
Dien God van zulk een heerschappy,
Daar ze all' zyn uitgeslòten.

23. Dien God, waar neffens geen' zoo trouw,
De vròme koesterd, maar de kwàde,
Na't afgepynd-te-spà berouw,
Verdelgd in ongenàde.

Het LXXXIV harp-lied.

Toon. *Droeve Princesse.*

WAt is Uw huis, Almagtig Kòning!
Een schat vertrek van alles goeds!
Hoe mild O Heer! word Uwe wòning
Rondom bevloeid met stroomen zoets!
Uw heiligdom, hoe blink'et in myn oogen!
Hoe word Ik bewògen
Derwaard heen te gaan!
Ik voel my stà'ig door zulk een trek getògen,
Tégen welks vermògen
't Hert niet kan bestaan.
Ik brande O God! van lust in Uwen lof,
Naar Uw paleis: Ja 'k word'er màger of.

2. Myn herte breekt, van ondertusschen
Te denken, dat'er muur en dak,
De ruimte aan zwaal'wen zelf en musschen,
Verschaft voor broei-nest en gemak:
'tWyle Ik O Heer! nu zwerven moet en vlugten,
Ja, vol vreeze en dugten,
Dus van Uw altaar
Verstéken ben, alwaar Ik zoo veel vrugten,
Op gebé'en en zugten,
Wierd uit U gewaar,
Toen Gy myn schuld liet vallen, als geboet,
Door't offer-vuur en 't laauwe beesten-bloed.

3. O Gy, Myn God! O Heer der heeren!
Hoe zàlig hy! die stà'ig in't koor
Mag, van Uw heilig huis verkeeren,
En daar den lof Uws Godheids hoor':

Hoe zàlig hy! die kragt en schat gelégen
Agt, in Uwen zégen,
Daar hy zagt in rust,
En houd den voet gevest in Uwe wégen,
('t loope méde of tégen)
Met een herten lust:
Hoe zàlig hy! want waar hy ga of stà,
Uw hand geleid, Uw ooge volgt hem nà.

4. In't dorre dal en brak van tránen,
Zult Gy, die dus na Sàlem heen,
Ten offer gaan, een voet-pad bànen,
En làvenze, ofze droogte lé'en,
Als met het vogt der krisstalyne stroomen,
Die langs hàre zoomen,
(Digt met heilzaam groen
Belommerd, van't gewaay der Moerbey-boomen)
Uit haar bronnen kòmen,
Om ter zee te spoên,
Uw' teere zorg, den daauw van Uwe minn',
Berégend haar en zégend haar begin.

5. Wie herd word hard, 't werk zet de léeden.
Zy némen toe van kragt tot kragt.
Zy kòmen nà en nàder tréden,
En vinden U daar Gy ze wagt;
In Sion, daar Gy Heere der heirschàren!
Nu zoo véle jàren,
Heerlyk hebt gewoond.
Agh! kom tot my ook eenmaal né'ergevàren,
Daar Ik moet gaan wàren:
Sterk, en leid, en toond
My zoo den wegh, ja breng my daar, en geef
Om Jacobs will', dat Ik'er eeuwig leef.

6. O Gy myn God! O schiet tog stràlen
Van gunste, op Uw' gezalfden vorst!
Want eenen dag in Uwe zàlen,
Stort my meer zoetheid in de borst,
Als eeuwen lang met andren omm' te zwéven:
Ja, waar 't my gegéven

In de vrye keur,
Ik kooze (wis) véle eer myn gansche léven,
Als een wagter, néven
Uwe tempel-deur
Te moeten staan, als by dit booz gebroed,
Te zwemmen in een zee van weelde en spoed.
7. Om dat Gy ons, O goedheids-bronne!
In raad, in troost en hulpe mild,
Zyt aan't verstand een morgen-zonne,
En voor 't gemoed een stàle schild:
En alle die zig t'Uwaard héne keeren,
Met een hert-begeeren,
't Heil-pad in te slaan,
Genàde en spoed verleend, en 't spoor ter eeren
Wyzen wild, en leeren,
Hoe daar op te gaan.
Heirschàren Heer! hoe zàlig is de ziel!
Die U ten grond van doen en lyden hiel.

Het LXXXV harp-lied.

Toon. *O schoon Cariclea*!

O Spring-bronn' alles goeds!
Hoe troost ryk waar 't Gy ooit ons voorgeslagt!
Dat zomtyds onverhoeds
Een faal-greep déde, en dikwyls t'onbedagt,
Te rugge week: daar egter Gy,
Haar bleeft met Uw genàde by.
2. Wat blonk Uw liefde in glans!
Wat blonkze in kragt! toen Gy als met een wolk,
De zonden, Heere! gansch
Gedekt en uitgewist hebt, van Uw volk,

Haar strange kluister-boeyen braakt,
En hebtze vry van 't jok gemaakt.
3. Toen was de grimmigheid
Van Uwen tooren, t'eenemaal gesust,
Gestilt en né'ergeleid,
Het woênde vuur van Uwe wraak geblust.
Zulx Israël den heldren dag
Van Uw genàde-strálen zag.
4. Wel! doe nu wé'er als toen:
Gy Onzen God! en waarom zoud't Gy niet?
Of wild Gy blyven woên,
En storten ons ten afgrond van verdriet?
Met eeuwig en van stam tot stam,
Op ons te blyven éven gram.
5. Zult Gy Uw troostbre zonn'
Niet haast wé'erom doen ryzen in 't gemoed?
Zal Uwe zégen-bronn'
Nooit meer voor ons op wellen tot een vloed?
En géven Jacob ryke stoff,
Tot vreugden-zang en dank en lof.
6. Ay! keer tog eens, ay keer!
't Is lang genoeg O God! zoo fel en straf:
En zie! ey ziet eens Né'er
Van Uwen troon op ons ten hémel af.
Wend ons wangunstig avontuur,
En schaff zoo lieflyk zoet voor zuur.
7. Hou moed myn ziel! hou moed,
Ik hòpe op God, en wagt met grond van hem
Eer-lang, een lief, een zoet,
Een heuglyk woord, een hert-verkwikbre stem,
Ter zielen in en door het oor
t'Ontfangen, van zyn heilig Choor.
8. Een stem die ons den vréé,
Den vré'e voor-speld, en des veel zégening.
Veel zégening, waar mé'e
Hy 't hert vervuld van zynen gunsteling:
Tog zoo, en op dat niemand meer,
Het hert naar and're gòden keer'.

9. O! 't is gewis, Gy zult,
Gy zult (in 't kort, want Hy staat al gereed)
Uw hòpe zien vervuld:
En 't heilig volk gered van alle leed,
In ruste en staat van eer gevest,
In een zoo zàlig land-gewest.
10. Ik zie vast goede will',
De reine waarheid tréden te gemoet:
'k zie billikheid al stil,
De vréde omhelzen, die wé'erom zoo doet.
Dus leggen déze mond aan mond,
De wàre vreugde een vaste grond.
11. De waarheid, nut van vrugt,
In vette kley, schiet wortel, en komt uit.
Den hémel zoet van lugt,
Daald met geregtigheid op 't jonge kruid.
Daar op komt God met zynen douw,
En zégend veld en akker-bouw.
12. O Wat een heerlyk ligt!
Wat straald daar uit, en dus van bòven af?
't Is 't heilige gerigt.
De deugd vind heul het kwaad vreest voor de straff'.
Elk bind zig willig aan Gods wet:
Wat nood dan, daar Hy pàlen zet?

Het LXXXVI harp-lied.

Toon. *Antwerpen ryk.*

WAar wil Ik heen!
Waar zal Ik béter vlugten!
Als na Die geen,
Die de oorzaak van myn zugten

Door-grond, door-weet,
En Die vol méde-doogen
Staat hulpe-reed,
Gesterkt met al-vermògen,
Met wysheids hélder ligt,
Door-stràlende gezigt,
Om stà'ig in alle zàken,
(Hoe duister en verwerd)
Voor 't aangevogten hert,
Te konnen redding maken.

2. Dus Gy myn Heer!
Wend eens genàdige Ooren,
Om déze keer,
Ook gunstig aan te hooren,
Myn bé'en, myn klagt,
Mits Ik in myne ellenden,
Bynà versmagt,
Onkundig waar my wenden.
Agh Heer! bewaar myn ziel,
Op datze nimmer viel
In twyffelings benouwtheid:
Want Ik, Ik ben Uw knegt,
Die aan U kleeft en hegt,
Wiens hòpe op U gebouvvd leid.

3. Doe my genâ,
My, die by nagt, by dàge,
't Zy waar Ik gà,
Sta'ig tot U roepe en klàge.
Agh Heer! agh doet,
Uw liefde-zonne-stralen,
Eens in 't gemoed,
Gun my, die 't hert'vast heff'
Tot U, dat Ik beseff'
Een straaltje van dien zégen,
Van my Uw dienaar, dàlen:
Daar Gy van òvervloeid,
Op elk die 't Uwaard spoeid,
En Bid, in nood verlégen.

4. Laat myn gebed,
Uw liefde-vuur ontstéken!
Ey merk en let,
Op myn ootmoedig sméken!
Want Gy, wel-eer,
Als 't kwaad my kwam bestòken,
Waar 't in de weer,
Gy hebt zyn kragt gebròken.
En geen' van alle goôn,
Is, nog in hof, nog troon,
Nog magt, nog tal van ryken,
Nog Wysheid, nog beleid,
By Uwe majesteit,
In 't minste te gelyken.
5. Des 't heidendom,
Van U, O God! geschàpen,
Nu van all'-om
Zyn lust in U zal ràpen:
In U, en haar
Gewillig voor U buigen,
Ja òpenbaar,
Tot roem Uws naams betuigen,
Hoe wys Gy zyt en sterk,
Hoe konstig in Uw werk,
Dat om zyn wonderhéden,
Elx mond ontsluiten doet,
En roepen, dat Gy moet
Als God zyn aangebéden.
6. Heer! onderrigt,
My dan in Uwe Wetten:
Ik wil na 't ligt,
Uwes woords myn trédenzetten:
En als alleen,
Op 's lévens heir-baan stréven,
Tot Ik gemeen,
Met U myn God! mag léven:
Agh Heere doe! en legg
Tog alles uit de wegh,

Wat my daar mogt beletteni
Ondek my waar 't fenyn
Mag schuilen, dat met schyn
Van deugd, zig kan blanketten.

7. Geef dat Ik nu,
Zoo léve t'Uwer eeren,
En stà'ig voor U,
Mag wand'len en verkeeren:
Dat Ik zoo wel,
Door dàden, als by monde,
Uwe eer vertell',
Uw agtbaarheid verkonde.
Want Uwe goedheid, Heer!
Gaat òver my zoo veer,
Dat zy, toe 'k lag gezonken
In onheils duister graf,
Myn redde en ruimté gaf,
Myn vryheid heeft geschonken.

8. Derhalven ziet,
Zie nogmaals, wat Tyrannen,
My tot verdriet,
Haar warre-gàrens spannen:
Hoe boos! hoe trots,
Is elk in all' zyn tragten!
De vreeze Gods,
Is wegh en uit gedagten.
Maar Gy, O God! Gy zyt
Bermhertig, en Gy kwyt
De zonden zeer genàdig.
Zeer traag gaat Gy ter straff',
Uw goedheid laat nooit af,
Getrouwheid blyft gestàdig.

9. Kom dan en wend,
Uw gunste Heer! op my wéder,
Verkwik en zend,
My troost en kragten néder,
Help tog den zoon
Uws dienstmaagts eens ten lesten,

Met op den troon,
Der heerschappy te vesten:
Tot klàre en wisse blyk,
Waar by een iegelyk,
Ja zelf den alderboosten,
Met schrik en schaamte ziet,
Hoe Gy my bystand bied,
En eeuwig wild vertroosten.

Het LXXXVII harp-lied.

Toon. *Gelyk den Salamander &c.*

DIe God te vriend en steunsel, heefr gekrégen,
Die leeft na wensch en will',
Die leeft gerust en still',
Die wédervaart nooit iets in all' zyn wégen,
Of dat gedyd hem all' ten hoogsten zégen.
En hier van straald de waarheid
In Sion uit, met òverklàre klaarheid.

2. Ziet eens! wat grond heeft Salems stad en muuren,
En 't huis wel eer gebouwt,
Dat God ter wòning houd,
En hooger agt als aller nàgebuuren,
Van Jacobsstam, die de eeuwen zal verduuren.
Wat òverlof bre dingen
Hoor Ik van u, O stad des Heeren! zingen.
3. Egipten en Chaldeen, staan als verslàgen,
Van dat nooit-meer-gehoord
Voor-yder-zeldzaam woord.
Tyrier en Moor, ja Philistynen, vràgen
Dus onderling, hoe! is in onze dàgen,
Daar zulk een ligt verschénen?

En vloeid de gunste haar's Gods tot yder hénen.

4. Legt nu de wegh, staat nu den ingang ópen!
   Voor elk, wie derwaard gaat,
   Zyn valsche goôn verlaat,
   Om 't burger-regt voor kleinen prys te koopen:
   O! laat ons all', laat ons daar héne loopen!
   Ons onder 't jok begéven,
   Van zulk een Vorst, en na zyn wetten léven.
5. Den Hoogsten God zal zelf beschutsheer wézen,
   Van déze kònink-stad,
   En 't volk daar in vervat:
   En elk, wiens naam in 't sté'e-boek word gelézen,
   Van dien zal Hy uit roepen, ziet eens! dézen
   Is hier een waardig borger:
   En Ik hem wé'er een eeuwig- heil-bezorger.
6. Het zoet muzyk, 'tvermaak van spel en snàren,
   Zal binnen dit bevang,
   Met heerlyk keel-gezang
   Der konstenaars, in maat-geklank ervàren,
   Zig onderling, ter volle vreugde pàren:
   Terwyl Myn heil-fonteinen,
   Bevloeyen 't hert van grooten en van kleinen.
7. Dus zal dien stand en 't vrédig t'zàmen-wònen,
   In Sàlems ruimen kring,
   Zyn een voor-schàduwing,
   Van meerder gunst, nog eenmaal te betoonen
   Aan Godes volk, aan dogters en aan zònen:
   O Sàlem! puik der stéden;
   O schat-vertrek! van alle zàlighéden.

Het LXXXVIII harp-lied.

Toon. *d' Euangeliste Lucas doet ons vermaan.*

HEman, geprézen
Voor yvrig, trouw' en kloek,
Voor wel-belézen,
In's Heeren heylig boek;
Zong Koraghs hoog-bedroefde kroost,
Dit treur-lied voor, tot leere en troost,
En op een toon en maat,
Gevoegt na stoffe en staat.

2. In zwàre rampen,
Ellende en tégenspoed,
Als droefheids dampen,
Bezwalkten myn gemoed,
Vond Ik nooit meerder ligteniss',
Als by God, Die myn toe-vlugt is,
My redd', *als Ik maar kom*,
Dus roepe Ik wéderom.

3. Agh! zie eens Heere,
Myn God! hoe dat Ik my
Nu t' Uwaard keere,
Terwyle Ik hier dus ly:
Ik vinde nergens rust nog duur,
Ik zugte nagt en dag, en stuur,
Myn klagten en gebé'en,
Van 't hert' ten hémel heen.

4. O! laatze opstygen,
In 't ongenaakbaar ligt,
En toegang krygen,

By 't heilig aangezigt.
Ontsluit eens 't oor voor myn geschrey.
Verschoon myn feilen tusschen bey,
Op dat myn droef gezugt,
Niet eindig' zonder vrugt.

5. Want zoo veel smerten
Te lyden, valt te bang:
Zulx Ik van herten,
Naar òpening verlang.
Myn sap verdroogt, myn kragt vergaat:
En dus gemat, ja t' enden raad,
Versmagte Ik inden druk
Van 't heilloos ongeluk.

6. Ik legg' hier éven,
Als een verwézen man,
Die voor zyn léven,
Niet langer pleiten kan.
Ik worde alree niet meer geteld,
Als een verslàgen', die in 't veld,
Na 't bloedig moord-gevegt,
Nog onhegràven legt.

7. Dus afgesnéden,
Verworpen van Uw hand,
Ten grond benéden,
In onheils duistren stand,
Misse Ik Uw gunste, en voele en zie,
Uw' grimmighéden woên, en die,
Die vallen my op 't lyf,
En drukken veel te styf.

8. Zie! myn bekende,
Gaan vast all' van my wegh,
Om déze ellende,
Daar Ik zoo diep in legg.
En all myn doen is zoo verdagt,
Dat elk my voor een grouwel agt:
En schoon of Ik vergà,
Geen mensche vraagt daar nà.

9. En zoo gestàdig,

Te worstlen met de smart,
Zoo bits en smàdig,
Geplaagt te zyn, is hard.
Dus roepe Ik billik, wat Ik mag,
En strekk' myn handen, nagt en dagh,
Ten hémel-waard, *ey*! *redd*
My tog op myn gebed.
10. Want waarom Heere!
Verlaat Gy my in nood?
Wat lof, wat eere,
Verwagt Gy uit myn dood?
Of wanneer vondmen eenig man,
Die U, van liefde en trouwe, dan,
Na dat hy zonk in 't graf,
Nog schyn van danken gaf?
11. Blonk ooit in 't duister,
Uw magt en wonder-werk,
Met zulken luister,
Zoo heerlyk en zoo sterk?
Of kan 't wel wézen dat me'r zal,
In 't lang-vergéten donker dal,
U lof van zingen? *neen*:
De dood erkent'er geen.
12. Maar ondertusschen,
Ik (hoe myn zàken staan)
Laat my niet sussen,
Ik hou gestàdig aan:
Ik ga de dàgeraad te gemoet
Lang eer hy de oogen òpen doet:
En legge 't herte bloot,
Gestort in Uwen schoot.
13. Ik zie geen réden,
Myn God! waarom dat Gy,
In tégenhéden,
U zoo verbergt voor my?
Gy hebt, my, van myn lente-stond,

Zoo veel geslàgen en gewond,
Dat Ik haast, ràdeloos,
De dood voor 't léven koos.
14. Ja Uwen tooren,
Woed nog zoo fel en zeer,
Dat Ik, op 't hooren,
Valle op der aarden né'er.
Zoo dat myn herte en ziele en geest,
Verplet, bezet, bedeest, bevreest,
Verzinkt als in een zee,
Van ramp en herten-wee.
15. Gy dryft myn vrinden,
Dus wegh (die na het scheen,
My teer beminden)
Zy smelten een-voor-een,
Zy làten my alleen in nood:
Elk denkt, en houd hem buiten schoot,
Daar is tog niet aan vast,
Als grooten òverlast.
16. Nogtans waar héne,
Keere Ik my als tot U?
Gy Heere! alleene,
Gy kond, dus helpme nu:
Nadien tog menschen gunste, ligt
Haar vròlyk, vleyende aangezigt,
Verzet in stuur gelaat,
Als 't ons maar tégen gaat.

Het LXXXIX harp-lied.

Toon. *Antwerpschen ommegang.*

Lust u eene stemme eens wyzen,
(enkel uit op Gòdes lof)
Hoog in toon te hooren ryzen,
Van gedenkens-waarde stoff'?
Luister na den Esrahyt,
ETHAN, die in zynen tyd,
Heerlyk zong,, zoo met tong
Als met snàren-spel;
En van wie nog dit lied
Uit vélen, overschiet,
Dus gespeeld voor Israël.

2. Nu gevoele Ik 't herte dringen,
Nu moet Ik van Gods genà,
Van zyn édele waarheid zingen.
Datter elk verzet voor stà!
Dat ze tot de sterren ryz'
En haar eigen-klaar bewyz',
Zoo als zy,, door een ry
Van geslagten heen,
Tot ons is afgedaald,
Die voor myn oogen straald,
Klaarder als de zonne ooit scheen.
3. Uwe gunste-stràlen zullen
Blinken, Heere! eeuw in eeuw uit:
En Gy zult dat woord vervullen,
Naar Uw Godlyk raads-besluit,
Dus gevloeid uit Uwen mond;
Héden màke Ik een verbond

Om het kroost, en ten troost,
Van myn trouwe knegt,
Te brengen tot de kroon,
En vesten op den troon,
My in Sàlem opgeregt.

4. En om déze trouwe deugde,
Is de heel natuur verblyd:
Alle 't hémels heir vol vreugde,
Ia Uw heilig volk belyd
Dat men in het gansch heel-al,
Geene Godheid vinden zal,
Te gelyk,, Goed en ryk,
Wys en sterk als Gy:
Zoo dat Uw Majesteit,
Gevest in de agtbaarheid,
Zit van Opperheerschappy.

5. God, beheerscher aller volken!
Gy, Die 't eeuwig ligt bewoond,
En verr' bòven ligt en wolken,
Met getrouwheid zit omkroond:
Gy, Die 't woeste zee-geweld
Toomd en stuit, en pàlen steld,
't Zy hoe 't brand,, tégen strand,
Tégen dam en dyk:
Toom ook den woesten hoop,
Dat ze in een dollen loop,
Geen verwerring màke in 't ryk.

6. Rahabs dapp're léger-benden,
Wel-gewàpend op de wagt,
Hebt gy de ysre borst en lenden,
Alle moet berooft en kragt.
Hémel, aarde en 't zoute vogt,
Is een werk van U gewrogt:
Dus elk U,, billik nu,
Kend voor eigenaar,
Van alle goed en schat,
Daar om en in vervat,
't Zy hoe é'el, hoe véle en waar.

7. Gy vest beide 's hémels assen,
Daar het groot gewelf op draaid,
Met gewisse en zékere passen,
Dat zoo sierlyk is bezaaid,
In zyn blaauw lazuuren veld,
Met robynen ongeteld,
Daar 't gezigt,, heen gerigt,
In verward en dwaald,
En schémerd door den glans,
Die van den opper trans,
Dus af na benéden daald.
8 Hermons hooge, groene kruinen,
Thabors top heel digt begroeid,
Lust-prieelen, hòven, tuinen,
Daar Sipres en Lauwer bloeid,
Spreiden door de geur en vrugt,
Uwes Godsheids lof-gerugt,
Wyd en verr',, rondom her,
Over berg en dal,
Dat eene wéder-klank,
Van prys en eere en dank
Wekt in U verkooren tal.
9. Uwes arrems regt gerigte,
Is de zuyl van Uwen troon:
Gaande voor Uw aangezigte,
Liefde en waarheid uit, als boôn,
O gezégend volk! dat hem
Keerd na't klinken van haar stem,
En die vaat 't,, en ze laat,
Zinken in de ziel:
Terwyl'et wand'len mag,
In 't ligt van Uwen dag,
Daar nooit mist of nével viel,
10. Billik mògenze all'haar léven
Zigh dan voên met Uwen lof:
Gy Die haar dus hebt verhéven
Uit het ongeziene stof,
Gy ô Heere! waar 't en zyt

Nog de geen, die ons altyd
Heeft bewaakt,, en gemaakt
Dat men òverwon*:*
Gy zult na dézen wé'er,
Ons zoo verdonkerde eer!
Door doen bréken als een zonn'.

11. Want zoo hebt Gy onzen kóning
Ook tot staat en eer gebragt:
Sion ingeruimt ter wóning,
Naar Uw troost-ryk woord vol kragt,
Zie Ik hebbe tot een held,
My gekòzen uit het veld,
Mynen knegt,, die opregt
Wandeld na myn hert,
'k Wil Jesses zoon ten top
Van eeren, voeren op,
Dus hem 't hooft be-olyt werd'.

12. Ik Zal hem met eigen handen
Kòning hulden, en doen staan
Tégens alle zyn vyanden,
Dat ze'r nimmer hand aan slaan:
'k Zal tot zyn verzékering,
Hem voor dien verworpeling
Zyn een wall',, Die hem zal
Dekken voor gevaar:
Maar zyne wé'erparty
In tégendeel, zal hy
Vallen door myn hand te zwaar.

13. Ja ik zal ze doen beseffen
Wat hy weegt, en al vermag:
Als Ik haar eens aan zal treffen,
Néder ploffen met een slag,
En vertréden in he*t* zand,
Alles wat zig tégenkant:
Als die plaag,, die hem sta'ig
Leed op leed verschaft,
Van My word, en ter wraak,
Als voor myn eigen zaak,

Om zyn wrével-daad gestraft.
14. Maar myn gunste en vaste trouwe,
Zullen myne lieveling
Leiden en gezelschap houwe,
Vullen op met zégening:
En den hooren van zyn magt,
Word door Mynen nàme en kragt,
Meer en meer,, tot zyn eer,
Van elk uit gebromd:
Den gryzen Oceaan,
Zal daar verbaast voor staan,
En de stroomen als verstomt.
15. Hy dan, door Myn weldoen, nàder
Aan Myn eere en dienst verpand,
Noemt My Zynen God en Vàder,
En de grond van zynen stand:
Roemende over 't géne Ik doe,
Die hem (nimmer zégenens moê)
Metter daad,, stelle in staat
Van een oudste zoon,
En erfgenaam van 't ryk,
Die teffens te gelyk
Overheerscht alle aardsche goôn.
16. 'k Zal myn lang-voorgaende goedheid,
Nimmer wenden van hem af;
Die zyn troon een vasten voet-leid,
Hem 't gebied in handen gaf.
En of zyn navolgeling
*Z*ig eens wat te buiten ging;
'k wil terstond., niet de zond'
En ter wràke slaan:
Maar hem tot nutte vrugt,
Na Vàderlyke zugt,
Met myn tugt-roede ondergaan.
17. Want Ik kan myn niet verzàken:
't Géne Ik dan tot Dàvid sprak,
Dat zal Ik ook nimmer wràken
Als of 't my aan magt ontbrak:

Maar Ik zal, gelyk Ik zwoer,
Altyd houden eene aan 't roer,
't Zy wie 'k nam,, uit zyn stam,
Die Ik d'eer vergon:
Ik zal zyn troon en hof,
In magt en glans van lof,
Uit doen ligten als een zonn'.

18. k Zal zyn zétel onderschràgen,
En onwankelbaar doen staan,
Eene lange reeks van dàgen,
Ruim zoo stàdig als de maan:
Hy zal met een gà'eloos ligt,
Stràlen voor elx aangezigt:
Zoo als een,, die 't gemeen,
Leid, en regt verschaft,
Ja des word toegejuigt:
Nu, Hy Die dit betuigt,
Wierd nooit regt geleugen-straft.

19. Aldus luiden (wel te vooren)
Uw beloften, maar nu Heer!
Nu keerd all' die gunste in tooren:
Agh wat droever ommekeer!
't Schynt als of Gy dat verbond,
En het woord van Uwen mond,
Onvervuld,, làten zult,
En des treurd Uw knegt:
Want elk verbeeld zig t'hans,
Dat all' zyn eere en glans,
Nu in 't stof begràven legt.

20. Ik zie poorten, wallen, muuren,
Zoo van stad als heiligdom,
Plat, ontwyd, en onze buuren,
Die voorby gaan, Zien vast omm':
Zeer verwonderd, wat verderf
Gy in Uw verkooren erf,
Zelver brengt,, of gehengt
Dat het zoo geschied:
En onderwylen, zy

Zyn in haar herte bly,
Ja belagchen ons verdriet.

21. Gy hebt zyne dood-vyanden,
(Reeds op roof en moord gespitst)
Daarze hem met geweld aanranden,
Ondersteund, en opgehitst!
En zyn zwaard hield Gy in schêe,
Of Gy maakt'et stomp van sné'e:
Immers hy ('t zy hoe 't zy)
Viel te zwak, en vlood
Voor zynes vyands kling:
Dus hem de moed ontging
En all' 't jeugdig blos verschoot.

22. Kroon en troon legt né'er gestooten,
Dat zyn lévens tyd verkort,
Hy legt met schaamte òvergòten,
En in on-eers poel gestort.
Zoo dat hy van smerte klaagt,
Ja in diep verzugten vraagt,
Agh myn Heer! agh! wanneer
Keerd het àvontuur?
En wanneer zal Uw hand
My rukken, uit den brand
Uwes heeten toorens vuur?

23. Ay gedenk de kort-en brosheid,
Van myn lévens webbe en stoff'!
Rust den troon op zulk een' losheid!
Is 'er niet meer heils aan 't hof!
Waar toe dan dat groot beslagh,
Slegts en als voor eenen dag?
Want, hoe kan,, eenig man
Uwe hand wé'erstaan?
Of wie wiste ooit de dood,
Als ze op hem mikte en schoot,
Of t' onduiken, of t' ontgaan?

24. En is 't Heere! al zonder réden,
Dat Uw knegt zoo bitter zugt?
Schynen Uw belofte en eeden,

Niet verdwénen in de lugt?
Immers myn bedroefde luit,
Treurd met Jesses Jongste spruit,
Om den haat,, en de smaad
Die men lyden moet:
Als 't God-vergéten rot,
By ons rampzàlig lot,
Zyne booze spot-lust voed.
Wylmen 't puikje zelf der zónen,
Uw gezalfden, niet ontziet,
Nog wil van 't vergif verschoonen,
Dat een gallig herte uitgiet:
Ja de nyd (vol kwaad vermoên)
Gaat hem na met looze schoen:
Evenwel,, 'k onderstell',
En verwagt eer-lang,
Verlossing door Uw' hand,
Waar voor U 't gansche land,
Ook zal lòven met gezang

Het XC harp-lied.

Toon. *Nadien het bitter gaat voor't zoet.*

HY die ten berge op, tot in 't ligt,
Door donkre wolken brak,
En aangezigt aan aangezigt,
Met God verkeerde en sprak,
Zynde in verwondering, als wegh gerukt,
Heeft dus zyn hert' in zugtinge uitgedrukt.
O Heer! Gy waart voor Vàder Abr'hams kroost,
Van ouds her-af, een God van heil en troost.
Uw' duurzaamheid, wie rugwaard zag,

Geen die 't beginsel vond:
Ja lang te voor, en eer den dag
Omscheen het aarden-rond,
Eer dat 'er bosch, of berg, of heuvel was,
Of heide, of Weide, of beemd, of klàver-gras,
Of kruit, of spruit, dat schoone bloempjes geeft,
Waart Gy al (God) gelyk Gy héden leeft.

3. Het woeden van den tyd, vermogt
Nooit iets op Uwen stand:
Maar agh! den mensch van droog'en vogt,
Van kouw bestré'en en brand,
Die 't géne daar hy by en uit bestaat,
Ten vyand heeft en dikwils door vergaat,
Word van den tyd gestàdig voort-gesweept,
En eindelyk eens in 't naare graf gesleept.

4. Behalven, Heere! als 't U maar lust
Dat hy we'er keeren moet',
Zie daar! het zonn'ligt uytgeblust
In volle middag-gloed.
Zoo kort van duur is hy als bros van stoff':
En wat zoud't zyn of't iemand al eens troff',
Dat hy ten top der Vàderen jàren steeg?
Agh! anders niet als die nooit léven kreeg.

5. Daar Heer! een duizend-jàrig rond,
Niet zoo veel by U haald,
Als 't ligt dat tusschen morgen-stond
En àvond, is bepaald;
Of als een deel van een verdeelde nagt,
Ter wacht geschikt en daar mé'e doorgebragt:
Wyl d'eeuwigheid, die geen verdeeling lyd,
U eigen is; den mensch geen stipje tyd.

6. Zyn léven snelt, gelyk een stroom
Langs groene boorden vliet,
Verby, en eer hy uit den droom
Der jeugdsche dwaasheid schiet,
Zig voorbereid ter aanbevòlen reis,
Is 't uurglas uit: en treft de felle zeiss'!
De zeiss', die t' gras al vroeg van wortel scheid,

Verbeeld ons klaar des menschen nietigheid.
7. Die beeldze ons af heel middag-klaar:
Want onze morgen-uur
Heeft ook wel hàre zoetheid: maar
Is van geen vaster duur,
Als 't bloempje dat zyn knopjen eerst ontsloot,
En dronk den daauw', by't lieflyk ogtend-rood:
Dog slenste en dorde, eer nog dé zonne in't zout,
Ten westen dook en boordet met haar gout,
8. En zoo Gy nog op onzen staat,
Uw felle gramschap wend,
't Is uit met ons, ô Heer! wat raad?
Wat raad in déze ellend?
Uw méde-tuig, het vol gewétens-boek,
Ontsluit zig zelfs, haald uit een donk'ren hoek,
ten held'ren dig, een reeks van grouw'lykhé'en,
Al lang van U deurschouwt van een tot een.
9. 't Voorléden mis-bedryf der jeugd,
Dat U zoo zeer mis-viel,
Rooft ons nu kragt, en lust, en vreugd,
Van ligchaam, geest en ziel:
Den tyd is héne en slegts een ydel beeld,
Waar mé'e 't verstand, te dwaas, by wylen speeld,
Hangt in 't geheug: maar egter, zonder vrugt
Herwenscht men die, hoe zeer me'r òver zugt.
10. En wat is 't lévens jàren-tal
Des menschen, in 't gemeen?
Zoo 't tienmaal zéven word, 't is 't al:
Of mist het zomtyds een,
(Na 's lévens lamp meer pit en oly heeft)
Die agtmaal tien of hooger jaren leeft:
Helaas! was is 't? het beste wel beschouwt,
Van moeite en pyne en hert-zeer vol gestouwt,
11. Het alderzoetste hònig-zoet,
En yder dropje wyn,
Hadde ooit zyn bitt're galle en roet,
En ingemengde azyn.
Ja 't Vorst'lyk wézen zelf, dat zigh vertoond

Als of geluk en heil daar zéker woond,
Heeft egter iets, en dat wel aldermeest,
Dat smerte baard en onlust in den geest.
12. Wy staan, 't zy hoog van staat of laag,
Voor alle rampen bloot:
Hy die in eeren pronkt van daag,
Is ligt wel morgen dood:
En als de geest den yd'len romp ontvaard,
Elk gruwt daar af, en stuwt hem flux na de aard:
Die grétig slokt, en wé'er de lippen sluit,
En wegh zyn wy ten ooge en herten uit.
13. Wie leeft 'er Heeré! zoo ontheft
Van dòlings duisternis?
Die, wat Uw toornigheid betreft,
Ziet, van wat kragt hy is:
En Uwen geest, van wat doordringentheid,
Zoo dat voor hem nooit iets verschòlen leid:
Wie kan dat zien, en niet met een verstaan,
Wat slagh Uw vreeze ons moest in't herte slaan?
14. Dus, op dat nimmer tégenspoed,
De ziele te zeer ontroer',
Nog weelde in tyd van òvervloed,
't Hert van zyn grond vervoer':
Zoo doet ons zien, met zuiver-klaar gezigt,
Hoe kort ons léven is, en hoe zeer ligt,
Een wind, een hair, een vliege, ook wel te-met,
Ons lampje blust en smoort in eigen-vet.
15. Agh leer ons-wàken! en met schik,
Opmerklykheid en vlyt,
Van oogenblik tot oogenblik,
Wel gierig zyn op tyd:
Zoo gierig, als een goud-gier op zyn geld,
Die wétens geen om niet uit handen teld.
Dat eens de wysheid die van U af daald,
Ons hert verligte en wé'er in't werk uitstraald.
16. Dat ze ons leere hoe 't hier all' vergaat,
Hoe 't léven zelf verderft:
Nadien den roest des tyds, dien draad

Gestàdig vyld en kerft.
Dat ze ons doe zien, hoe datter zonder U
Niets kan bestaan, agh Heer! op dat we nu,
Nu en terwyl ons 't leven lust, eens zien,
Wat keurlyk is, en watmen heeft te vliên.
17. Dat ze ons doe zien, niet met verstand
Alleen, maar aldermeest
Met 't herte, daar een toorse in brand,
Ontvonkt van Uwen geest:
Van Uwen geest, om niet als 'twoeste gros,
Het pad des doods, van alle banden los,
Maar 't zàlig spoor te loopen, met een lust,
Die gloeid en brand na de eindelooze rust.
18. Want Heer! dat òverheerlyk goed,
Erlangt men nimmermeer,
Ten zy Gy ons geleid en hoed;
Derhalven keer, ay keer!
Keer wéderom met zégen en genà!
Dat in ons herte een dàgeraad opgà,
Een dàgeraad, waar op een, zonne-schyn
Van vreugde volgt, na zoo veel droeve pyn
19. 't Is eenmaal lang genoeg gezugt:
O schaff U knegten troost!
En laat die dikke en zwàre lugt,
Wé'er heldren in ons oost':
De morgenstond van Uw genàde, ryz'
Eens uit haar kimm', tot heilzaam onderwys;
Zoo word van ons den nog-aanstaande tyd,
't Zy kort of lang, de deugde toegewyd.
20. Uw hand zy nu in heil zoo ryk,
Als wel in leed voorheen',
O Heer! verzagt eens mildelyk,
Al 't kwaad zoo lang gelé'en,
Vergeld dat met veel grooter màte zoet,
Als die der kwàlen, ons voor-af ontmoet:
Gun voor elk jaar gesléten met verdriet,
Veel eeuwen daar ons hert zyn lust in ziet.
21. Uw goedheid aan Uw volk gedaan,

Ligte eeuwig uit in glans,
Uw heerlykheid verstrekk' voortaan,
Ons nàgeslagte een krans:
Een krans van eere, Uw' zuivre liefde-bronn'
Verkwikk' de ziel, Uw klàre waarheid-zonn'
Ley onzen geest, en màke hem vast en sterk:
Zoo volgt Uw heil op onzer handen werk.

Het XCI harp-lied.

Toon. *Onder veel meisjes die men vind*

O driemaal-dubbel-zàlig man!
Die 't all mis-trouwt op dat hy dan
Den Hoogsten God,, ten borg en slot
Vinden zouw,, die getrouw
En goed, en sterk,
En wys, en ryk, en magtig is,
En eeuwiglyk waaragtig is,
In woord en werk.

2. De schàduw van Gods goedigheid,
Die òver hem staat uitgebreid,
Is't hoog-vertrek,, en schuil-verdek,
Waar in hy,, veil en vry
Vernagt in vré'e.
Dus zegge Ik nu en houw' et vast,
Dat Ik op God vertrouw', al was 't
Dat 't niemand dé'e.
3. Hy zal voorzéker, wanneer Ik
Mogt vallen in myns vyands strik,
Hy zal myn voet,, mét alle spoed
Redden: jà,, schoon Ik gà
(na last en pligt)

Daar 't pestig vuur verwoedig brand,
Ik blyve al-even moedig, want
Hy keerd dien schicht.

4. Zyn trouwe leid my by der hand:
t' wyl Hy zyn liefde-vleugelen spand
Zeer wyd en breed,, gelyk een kleed,
Tégen all',, 't ongeval
Dat nàken mag:
Zyn woord is een rondasse en schild:
Als iemand my verrassen wild'
Met stéke of slag.

5. Weest dan ô Ziel! weest niet bevreest,
Voor schimm', voor nagt-gespook, of geest,
't Zy of 't in daad,, of waan bestaat:
O 't is all',, niet met-al,
Wil God behoên:
Geen vyands pyl, by ligten dag,
Nog spits van duistre schigten, mag
U schàde doen.

6. Geen aanslag hoe vol listigheid,
Op 't voordeel van de nagt beleid,
Verstoord uw rust,, of neemt uw lust:
Schoon of 't land,, all' in brand
Van oorlog staat,
Dat rook en stof en ligte vlam,
De gulde zonn' 't gezigt benam,
't Magh al geen kwaad.

7. Al viel'er aan uw zyde né'er,
Tien duizend duizend en nog meer!
Gy nogtans, gy,, zit veil en vry:
Want Gods magt,, is met wagt
U by en digt:
Hy is uw schutsel tog, in nood,
Al was 't gevaar ook nog zoo groot,
In uw gezigt.

8. Gy zult nog zien de booze zelf,
Vergaan in 't eigen moord-gedelf:
Haar woênde kling,, valt onderling
Tégen een,, en, daar's geen

Zoo groot geweld,
Als onderlinge muitery,
Daar léger, ros en ruitery,
Eer door versmelt.

9. En dat valt haar ter straffe en wraak,
Maar u tot lust en hert-vermaak:
t' Wyl Ik tot God,, myn deel, myn lot,
Met gebé'en, vlugt alleen,
Hebt Gy myn ziel!
Hem tot een trouwe en vaste borg,
't Zy wat voor kommer, last en Zorg',
U òverviel.

10. Zoo dat, of't kwaad met vollen stroom,
De ramp met uitgevierden toom,
Op u af schoot,, daar is geen nood,
In uw tent,, of omtrent:
Wyl 't Eng'lendom,
Dat altyd op zyn wetten past,
U zal met wagt, om-zetten vast
En digt allomm'.

11. 't Gansch hémels heir houd hem gereed
Tot uwen dienst, om alle leed
Dat u bezwaard,, flux metter vaart,
Afte slaan, ja zy staan
Met hoofden bloot,
Om u als op de handen heen
Te dràgen, dat gy aan geen steen,
De voeten stoot.

12. Geen dràke hoe fel, geen leeuw hoe wreed,
Geen adder-slang, hoe gifs van beet,
Die gy niet op,, de nekke en kop
Moedig stapt,, en betrapt,
Want God helpt hem,
Die wankeloos zyn wégen gaat:
't Zy waar hy in verlégen staat,
Voort uit de klem.

13. En 't is ook 't woord van zynen mond,
Mond, Die me nooit op leugen vond,

'k Zal yder kind,, dat regt begind
Myne pà'en,, in te gaan,
My lieft en vreest,
Eens ruften doen in mynen schoot,
Zyn lust voldoên met wyn en brood,
Na ziele en geest.
14. Ik zal wanneer 't in lyden treurd,
En dan tot My zyn herte op beurd,
Op d'eerste zugt,, en klaag-gerugt,
By hem zyn,, en de pyn
Van stonden aan,
Of weeren, of verzagten wat,
Of géven zoo veel kragten, dat
Hy 't uit kan staan.
15. Ja Ik wil dat Myn lieveling,
In 't vol geniet van zégening,
Ter weide gà,, en zwemme en bà'e,
Ongestoord,, voort en voort,
In eene jeugd,
Waar op geen tyds verloopen hegt,
En 't nimmer-end voor òpen legt,
Vol wàre vreugd.

Het XCII harp-lied.

Toon. *Pronk je van de Maagden.*

God-gewyde zielen,
Zullen wel gestàdig
Innig néderknielen,
Voor De Heer genàdig:
Maar meer plegt - werk-dàdig
Voeld een verhéven geest

Zig prangen,, met zangen
Te sieren,, en vieren
Het sabbath seest.

2. En wie kan de zinnen
En gedagten dwingen?
Dat me nu van binnen,
Niet zoù vròlyk zingen:
Wie weet zoeter dingen
Als God onze opperheer,
Hier bòven,, te lóven?
Te spélen,, en kwélen
Tot zynder eer.
3. Wel dan! eer de kimmen
Van haar névels ruimen,
En in 't Ooste glimmen,
Ryze elk uit de pluimen:
Zonder te verzuimen,
Ja kort na midder-nagt,
En bromme,, allomme
Gods goedheid,, en zoetheid,
Met alle kragt.
4. Laat de vyf paar snàren
eens na konste hooren,
En met stemmen pàren,
Die geen vreugd verstooren:
Streel dus herte en ooren,
Na geest-en maat-geley:
Wyl' trommen, en bommen,
En luiten,, en fluiten
Gaan tusschen Bey.
5. VVant Gy hebt voor dézen,
Heere! en uit genàden,
My veel goeds bewézen:
En die trouwe dàden,
Vinde Ik my geràden
te roemen: en met zang,
Vol vreugden,, Uw deugden
In psalmen,, te galmen,

Myn léven lang.

6. Heere der heirschàren!
Wie kan òver 't wonder
Van Uw hand bedàren!
Ziende elk in 't bezonder:
En wie zal doorgronder
Van Uw geheimen zyn?
Of dwàze,, wat ràzen,
Haar klappen,, en snappen
Heeft grond nog schyn.
7. Ik zie wel dat Booze,
Goddelooze luiden,
Bloeyen als een rooze,
Groeyen als de kruiden:
'k Zie wel datze huiden
In eere zyn en staat,
Gezégend,, Berégend
Met goeden,, By vloeden,
En zonder maat.
8. Maar dat beurt, ('t is zéker)
Veeltyds om die réden,
Dat Gy zynde een wréeker,
Der ondankbaarhéden,
Zoud haar òvertréden
Slaan met te zwaarder straff;
Om dat ze,, 't zy wat ze
Bezàten,, vergàten
Hem, Die 't haar gaf.
9. Nu, Gy Onzen kòning!
Opperheer der heeren,
Uwen stoel en wòning,
Moet elk trouwheid zweeren:
Zonder ommekeeren,
Staat Uw regeering vast:
Daar déze,, vol vreeze,
Stà'ig vlugten,, en dugten
Te zyn verrast.
10. Want dat zyn die géne,

Die Uw Godheid hàten:
Daarom moeten ze héne
Stuiven, als verwàten,
All' die U verlatén:
Maar ik ben 't, die Gy zult
't Vermògen, verhoogen,
En 't léven,, hergéven,
Op nieuws gehuld.

11. All' myn we'er partyders,
Die zoo listig schynen,
Hàters en benyders,
Die my ondermynen,
Zal Ik zien verdwynen,
Gelyk de sneeuw tot niet:
Haar loosheid,, en boosheid,
Verstriktze,, verstikte ze
Daar elk het ziet.

12 Maar men zal den vròmen
Zien daar tégen, bloeyen,
Als de pallem-boomen,
Als de Céderen groeyen:
Hy zal wassen, spoeyen,
Geplant zynde in Gods hof:
Begòten,, bevlòten,
Met béken,, die léken
Ten hémel of.

13. En, schoon d'oude dàgen
Andere meest doen zugten,
Dan zal hy nog dràgen
d'Alderzoetste vrugten,
Daar de kwà'e voor dugten,
Dat zelve (als die 't wel vat)
Verheugd hem,, verjeugd hem,
Verrykt hem,, gelykt hem
Een dierb're schat.

14. Eenen schat van goeden,
Die 't volmaakt vertrouwen
Op den Heere voeden,
En in and're bouwen:

Door den aart t'ontvouwen,
Van Hem, Die Jacobs kroost,
Een stut is,, een schut is,
Een slot is,, een God is
Van heil en troost.

Het XCIII harp-lied.

Toon. *Eerste Carileen*

Onzen Heer,, als heerscher, is omtògen
Met een glans, daar Hy mé'e zit
Bekleed in 't heiligdom,
En oogt all-om
Op all wat leeft, en zynen troon aanbid:
Als van veer,, op's hémels sterre-bógen,
Wàkende en met kragt omgord:
De lugt en aarden-kloot,
heeft Hy (hoe groot)
Gespannen, gegrond vest, dat'er niets aan schort,
Dat nooit zal wanken,
Nog van zyne spill'
Draayen nog schranken,
't Waaye dan zoo 't wil:
Maar't gaat,, en staat,, na zyn gebied,
Zeer net,, onverlet,
Alles wat ons ooge ziet.
2. Uwen troon,, rust op onwankle schràgen;
En die stond van ouds-her af
Op zulk een grond, ja hy
Zal staan als Gy:
Als Gy, wiens ryk en kòninklyken staf,
En wiens kroon,, geen aanvang kend van dàgen:

Even als Gy eeuwig zyt.
Maar ogh! daar komt een vloed
Van tégenspoed,
Aanbruisschen en ruisschen, die de dammen flyt:
Als of zyn bàren,
Door geen dyk of kà'en
Te stuiten wàren,
Nog te wéderstaan.
Agh Heer,, agh keer! keer zynen loop:
Op dat,, niet de stad
Uwes naams, valle àverhoop.
3. Want Gy kond, Gy kond zyn woede temmen,
Of hy tot den hémel schoot,
Wanneer een storrem-wind
Als ongezind,
Vast gierd en tierd, en alles néderstoot,
Dat de grond,, van 't hert zig voeld beklemmen,
Zelfs in de alderstoutste man.
Gy houd den woesten stroom
Zoo by den toom,
Dat springen, nog dringen, geen oevers krenken kan:
En alle Uwe eeden
Staan voor't helpen in:
Uw heilighéden,
Doen Uw huis niet min
Sieraad,, 't welk staat,, en zal U staan
Ter eer',, tot 'er meer
Zégen van U uit zal gaan.

Het XCIV harp-lied.

Toon. *Adieu Haerelem zoetendal.*

MAgh ooit verlégen Jsr'elyt,
In nood om hulpe smeeken?
Zoo magh myn herte, in déze tyd,
Nu 't heel geslagte zugt en lyd,
Wel dus in klagte uitbréken.

2. Agh Heere! zie eens néderwaard,
Van Uwen hoogen zétel,
Zie eens! hoe d'alderboozste op aard',
Haar hebben tégens ons geschaard,
Verwoed zyn en vermétel.
3. Gy, O gestrenge Regter! koomt
In glanzenden gewàde,
Te voorschyn, als Gy 't kwaad betoomt,
En die zig geene boozheid schroomt,
Verdelgd in ongenàde.
4. Koom Heere! kom ook, en verheff'
U hooger als de wolken:
Kom toon Uw kragt, dat elk beseff'
Dat Gy regtvaardig zyt, en treff'
Die zoo verwaande volken.
5. Hoe lange zal het booze rot,
Der waereld-weeldelingen,
Dus moedig léven? als of't lot
Haar zou ten dienste staan, om tot
Den hémel in te dringen?
6. Ziet Gy niet hoe dat elk, al meer
Dan veel te hoog gesteigerd,
In moedwill wast, U éven zeer,

Veragt, versmaad, de schuldige eer',
Aan Uwe Godheid weigerd.
7. Zy schenden Uw verkooren erf,
Uit Abraham gespròten:
Zy plàgen 't bòven màte en kerf,
Als wàre ons einde en grond-verderf,
In hàren raad beslòten.
8. Geen wéduw-vrouw, in eenzaamheid,
Geen vreemdeling, verdréven,
En 't eigen vàderland ontzeid,
Geen weeze, die verlàten schreid,
Word ooit gehoor gegéven.
9. Maar all' 't geklag smeld in de lugt,
(Schoon hémel-hoog gerézen)
Als van een volk van kwaad gerugt,
En schàdelyk, of zonder vrugt,
Voor 't algemeene wézen.
10. Ja zelf (een kwaad, en wel van't boost',
Dat hoogmoed plag te bàren)
Men zal, die billik tránen loost,
De smerte nog in sté'e van troost,
Met spot en smaad verzwàren.
11. En zie! dus doenze een dubble moord,
In 't langzaam làten smagten.
Zy gaan regt-streeks in boozheid voort,
Gerust, dat Gy 't nog ziet nog hoort,
Of dat Gy 't niet zult agten.
12. Wel dwàzen hoop! hoe dus van't spoor?
Laat gy 't voor wind af dryven?
Of meend gy dat 'er ietwes, voor
De màker van het ooge en oor',
Kan in 't verborgen blyven?
13 Of is 't niet God Die 't oor' verzag
Van trommel, aanbeeld, hàmer?
En d'ingang voor de buite-slag
Opruimde, van all' wat 'er lag
Voor 's herten binne-kàmer.
14. Kan iemand wel als Hy, zoo net

Bewétigt zyn van zàken?
Zal Hy, Die ons 't gezigt by-zet,
Zal Hy dan zelver, door belet,
Zyn werken niet bewàken?
15. Hy, Die de sterre en 't kristalyn
Der oogen, heeft geschàpen,
En als met glas om-zet, wat schyn,
Dat Hy zoude onderworpen zyn,
Als wy te moeten slàpen?
16. Of zoude Hy, Die met zyne roê,
De volkeren plag te straffen,
Nu zitten als met de oogen toe?
Onwis waar mé'e, wanneer, en hoe,
Dat Hy moet wràke schaffen.
17. Zoude Hem, Die and'ren wysheid geeft,
Zoude Hem verstand ontbréken?
Verdwaalde neen! dus vreest en beeft,
Voor Hem, Die volle kennisse heeft,
En magt om 't kwaad te wréken.
18. Voor Hem, wiens al-doorstràlende oog,
Op alle plaatze en stonden,
Van 't eeuwig ontoeganklyk hoog,
Het hert', door all' het schoon vertoog,
Ziet in zyn diepste gronden.
19. Dit leerd zyn wràke zonne-klaar,
Geoeffend aan den kwàden:
Die egter voor de vròme, maar
Een teugel was, waar méde Hy haar
Bewaarde op zyne pàden.
20. Daarom, of ons Dien Goeden Heer,
Met nutte Vàder-slagen,
Eens t'huis bezogte, 't zy wanneer,
Elk lòve zynen nàme, en leer'
Het kruis geduldig dràgen.
21. Alzoo de tugt, uit eigen aart,
In 't herte van den goeden,
Verstorven yver wéderbaard,
't Verstand van dòlings névels klaard,

En leerd het woord bevroeden.
22. 't Woord, dat zoo kragtig dryft en pord,
Op 't heilzaam spoor der deugde:
Op dat men, als den boozen word,
In 't eindeloos verderf gestort,
By Gòde ruste in vreugde.
23. By God, der vròmen toeverlaat
En leidsman, als ze zwerven,
Wiens liefde en trouwe ('t zy hoe 't gaat)
Op eeuwig-vaste gronden staat,
Ten besten van zyn erven.
24. Want wis, daar naakt een ommekeer:
Der boozen bloey zal slensen:
De vròme ziet al vast van veer,
Na haat, na smaad, een gunste een eer',
Een staat niet om verwenschen.
25. Maar my aangaande nu, wie zal
In dézen stand van zàken,
Nu haat en nyd, vol bittre gall',
Haar kragt inspannen, my ten val,
Wie zal nu voor my wàken?
26. Wie zal, wie buiten God? niet een,
'k Wil ook op niemand wagten:
Want Heere! hadd't Gy in tégenhé'en,
Niet zelf voor my gewaakt, gestré'en,
'k Moeste al in't graf vernagten.
27. Maar t'elkens, en zoo haast als Ik
Myn voeten voelde zwikken,
En tot U riep, vol angst en schrik,
Kwam ook dien zelven oogenblik,
Uw goedheid my verkwikken.
28. Uw goedheid goot my moed in 't hert,
Ook zelfs ale myn gedagten
Rondomme zweefden, als verwerd,
Den geest verslàgen en benerd,
Gevoelde Ik nieuwe kragten.
29. Wat suft gy dan myn ziel! want God,
('t Is veel genoeg gebléken)
Zal nooit (en stellen my ten spot)

Naar eenig rédeloos réden-slot,
Eén àveregts vonnis spréken.
30. Hy voegt Hem nimmer by, nog met
Den bloed-raad der tyrannen,
Of die't daar hebben op gezet,
Om my te jàgen in het net,
Tot myn verderf gespannen.
31. Schoon ofze dan een vloek-verband,
By 't vuur van boozheid sméden,
Den vròmen man gelykerhand
Op't lyf te vallen, en in't zand
Te werpen en vertréden.
32. Ik egter, kreune my dat gansch
Ter waereld niet-met-allen:
Want God was ooit en is my t'hans,
Een wal, een hoog-vertrek, een schans,
Van diamante wallen.
33. Hy is myn heil*:* Hy schut het kwaad,
Op my en alle vròmen
Gemunt, met voor-bedagten raad,
En zal 't zyn vinders in der daad,
Nog zelfs op 't lyf doen kòmen.
34. Hy zendze wel haar boozheid t'huis,
En zal met stam en wortel,
All' dit vervloekte en snood gespuis,
Uitroên en slaan dan hutte en kluis,
Aan puin en gruis te mortel.

Het XCV. harp-lied.

Toon. *Fredrik Hendrik van Naussauw*

Wakker, kom, trée voort en zing,
All' gy wàre looten,
Uit des Heeren gunstling,
Abraham, gespròten:
Tré'e voor't aanschyn onzes Gods,
Isr'els hòpe en vaste rots,
Grond van heil en zégen,
Die nooit zal bewégen.

2. Kom tré toe! kom en begroet
Dien zoo goeden Heere:
Dat een lof-geur van 't gemoed,
Na den hémel keere.
Paar nu kéle en harpe-snaar,
Om Dien Grooten zégenaar,
Schepper aller dingen,
Dank-gezang te zingen.
3. Want Hy is een Vorst, een Prins
Bòven alle troonen,
Bòven al wat eenigzins,
Heerschappy mag toonen.
't Is Hy Die als met zyn hand,
Gansch den aard-kloot òverspand,
De eigenaar der bergen,
Die de màne tergen.
4. 't Is Hy Die de woeste zee,
Dreef in hàre kolken:
En Die 't vaste land voor't vee

Schiep, en alle volken:
Die met heilzaam kruid en gras,
Aarde-en-veld en-boom-gewas,
Alles voede en dekte,
Spyze en kleed verstrékte.

5. Nog eens dan, ey! kom val né'er,
God-gezinde zielen!
Buig voor Dien gedugten Heer!
Buig om né'er te knielen,
Met een herte diep geraakt,
Voor Hem Die ons heeft gemaakt,
En met volle vloeden,
Overstroomd, van goeden.

6. Die gelyk een herder doet,
Ons (zyn teere schàpen)
Trouw geweid heest en gevoed,
Vrédig làten slàpen:
Die rondom ons met zyn staf
Gaat, en slaat den vyand af:
Die gevaar en rampen,
Doet ter zyden schampen.

7. Dus wanneer u Zyne stem
Klinkt en dringt in de ooren,
Stà dan stil en hoor na Hem:
Doe niet als te vooren,
Doe niet als tot Mériba,
Daar het hert des volks, by na
Harder als de steenen,
Hem geen oor wouw leenen.

8. Daar uw vàderen (dus klaagt Hy)
My zoo schamper tergden;
Wat Ik déde, t'elkens My
Nieuwe wondren vergden:
Schoon zy zàgen zonne-klaar,
All'wat Ik ze jaar op jaar,
Déde, of hadd' gegéven,
Daar bleef niets aan kléven.

9. Agh! wat hebbe Ik leeds gezien,
Aan dit booz geslagte,
In de jàren viermaal tien,
Daar Ik 't anders wagte;
Dus Ik riep, wat volk is dat!
Altyd óverdwars in 't pad,
Oogeloos in zàken,
Die haar welstand ràken.
10. Eind'lyk ben Ik (moê gesart)
Eens in hoogen tooren
Uit-geborsten: en zoo hard,
Dat Ik hebb' gezwòren,
Daar zal nu niet een van die,
Die Ik zoo wé'erbarstig zie,
Oit het land betréden,
Van Myn zàlighéden.

XCVI harp-lied.

Toon. *Cupido Heere fel.*

HEff op (uit ryke stoff')
Gy volkren aller wégen,
En zing den Heere lof.
Van alle goed en zégen,
Ooit verkrégen,, van zyn hand,, want
Zoo groote dingen,, dringen
't Zingen,, ons af: ja 't verstand,
Staat daar voor als òvermand.
2. Roep uit! roep òverluid,
Wat kragt, wat magt, wat wonder,
God, na zyn raads-besluit,
Gewrogt heeft in 't byzonder:

Roem het onder, 't Heidendom,, om
Alzoo des Heeren,, eere
Veer en wyd all 't land rondom,
Te doen dàv'ren van 't gebrom.

3. Want zyne Majesteit
Blinkt uyt verr' bòven allen,
In glans en heerlykheid:
Laat andre Gòden brallen,
Van 't vervallen volk, 't is niet,, die't
Met ingetògen,, oogen,
Poogen zal te zien, die ziet
Hoe gansch ligt dien glans verschiet.

4. Hy spande 't blaauw tapyt,
Borduurde 't met Robynen,
Die gloeyende en altyd
In ordre gaan en schynen,
Dus Hem zynen roem en daad,, gaat
Voor't aangezigte,, digte,
Ligte merkt nu elk wat graad
Hem, van eer te géven staat.

5. Wel dan! gy volkren, kom;
En voegt u na't betàmen,
In 's Heeren Heiligdom,
Tot eer van zynen Nàme,
Dat g'er 't zàmen, offerhand,, brand
En daar benéven,, 't léven
Géven moogt, van uwe kant,
Ja geheel aan Hem verpand.

6. Val op zyn voet-schabell'!
Aanbid hem in de Chooren
Zyns Godheids, na 't bevel
Gekòmen tot u ooren;
Buig daar vooren,, schrik en beeft,, geest
Hem daar, gy aarde,, maar de
Waarde, die van al wie leeft,
Geen met regt geweigerd heeft.

7. Doe alle heid'nen kond,
Dat hy tog wil regéren,

Die 't aardryk heeft gegrond.
En wie, wie kan hem deeren?
Wie kan't keeren, als Hy zal,, al
De scheps'len wetten,, zetten,
Net en effen, hegt en pal,
Buiten vreeze voor verval.

8. O! niemand kan't wé'erstaan:
Des roeme lugt en wolken,
De sterren, zon en maan,
't Gansch aardryk met zyn volken,
Alle kolken,, daar de vloed,, woed,
En buiten sluizen;, ruissen,
Bruissen kan, en veeltyds doet,
't Roeme all' uit een volle moed.

9. Het vrugtbaar akker-land
Springe, of het zig verheugde:
All' wat me'r zaaid en plant,
Schiete op in gulle jeugde:
Zing van vreugde,, bloem 'en struyk,, ruyk
In 't woud, zoetgeurig,, kleurig,
Keurig en tot nut gebruik,
Dankbaar elk zynschoot ontluyk.

10. Kòme alles met ontzag
(Tog bly) voor't aangezigte
Des Heeren, op dien dag,
Den dag van zyn gerigte,
Daar 't gewigte,, van zyn woord,, voort
Al zal beslegten,, regten,
Hegten waarheyd, zuid en noord,
Datze tot elks herte in boord.

Het XCVII. harp-lied.

Toon. '*t Scheepje Petri.*

GOd onzen Heer, als Heerscher is gestégen
Ten Kòninklyken troon,
Bekleed met magt en Majesteyt, waar tégen
Geen scepter-staf nog kroon,
Der aardscher oppergoôn,
Ooit kon bestaan; dus mògen
d'Eylanders wel met my,
En 't vaste land, haar oogen
Opheffen, vreugdig boogen,
Op zulk een heerschappy.

2. Hy zit, 't is waar, en is wel als omtògen
Met wolken af-geschut:
Maar 't hindert niet, om na zijn Alvermogen
Te wàken, ons te nut:
Nadien zijn stoel ten stut,
Geregtigheid en réden
Heeft, eeuwig en altyd,
Den glans der mògenthéden,
Waar héne elk zyn gebéden
Met vrugt zend, als hy lyd.

3. Een vlammend' vuur gaat voor zyn aangezigte,
Waar of dat zyn viand
't Herte in den boezem smelt, wanneer hy digte
Begind te nàdren: want
Het woeden van dien brand,
Liet nimmer hem bepàlen:
En zynen blixem, schiet

Getakte gloénde stràlen,
Die 't aardryk, 'telke màlen
Doen sidderen, als 't haar ziet.

4. Het steil gebergt' en hémel-hooge rotsen,
Begroeid met ruigte en gras,
Wie'r spitsen zonne, maan en sterren trotsen,
Versmelten als het was
Voor zyn gezigt, zoo ras
Als hy maar 't oog naar onder;
Ter felle Wràke keerd.
Den Hémel voerd (o wonder!)
Door storm en wind en donder,
't regt uyt dat Hy begeerd.

5. Dus blinkt zyn troon! dus blinkt Hy uit voor allen,
Die de oogen draagt in 't hooft.
Maar 't heidendom, tot beelden-dienst vervallen
Dat van verstand berooft,
Aan valsche goôn geloost,
Moet zig in 't einde schamen
Voor Isr'els Opperheer:
Dus kom nu al te zàmen
Gy Vorsten van wat nàmen,
Vall' voor zijn voeten né'er.

6. Want Sion gaat u vreugdig hier in vooren,
Met Salems borgery:
De stéden rondom héne, zyn op 't hooren
Deur-vrolykt, en daar by,
Toont hem gansch Juda bly,
In 't zien van die gerigten.
Maar Heer! waar zynze nu,
Die valsche goôn verdigten?
Zy moeten alle zwigten,
En buygen haar voor U.

7. Voor U, O Heer! Gy God van alle Gòden,
Die all' wat Godheid heeft,
En blyken doet in 't géven van gebòden,
In glòry òverstreeft,

Ja eeuwig zàlig leeft.
Dus gy, zyn waarde vrinden!
Die vyand zyn van't kwaad,
En zuivre deugd beminden,
Gy zult nog eens ervinden,
Hoe verr' zyn liefde gaat.

8. Zyn liefde en trouw, die zyne gunst-genooten
Als d'appel van zyn oog
Bewaard en spaard, of weerwils golven stooten,
Ramps vloed schiet hol en hoog,
Ja schier ten sterren vloog:
Gy egter, moogt vertrouwen
Op zyn beloste-stem,
Wyl' 't Hem nooit zal berouwen,
De wagt voor u te houwen,
VVagt gy maar slegts op Hem.

9. Een helder ligt zal voor den vròmen dàgen,
Met stille en soete lugt.
Heil wagt op u, die na geregtheid jàgen,
En vréde ryk van vrugt:
Gy dan, maak bly gerugt,
Om onzen God te pryzen,
Voor zyn betoonde trouw:
Doe Hem door lof-bewyzen,
In 't hert van allen ryzen,
Dat Hy daar wòning houw.

Het XCVIII. harp-lied.

Toon. *Wild uw stemme eens hoog op dringen.*

NU wel aan! myn stam-genooten;
Span uw snàren om den lof
*T*e doen klinken, wyd en veer,
Van dien Heer,
Zoo ontzagbaar inden stryd:
Van Dien Kòning, van Dien Grooten
Waereld-bouwer, Die zyn hof
Bòven alle sterren heeft,, en Die leeft
Uit zyn eigen kragt altyd:
Dien sterken,, wiens werken,
Vol wonder,, hier onder,, ons ronder,
En veel hooger munten uyt,
Als ooit zyn gedaan voor dézen;
Dus mag elk nu òverluid,
Die noemen, en roemen
Van zégen,, gelégen,, in't plégen,
Zoo van liefde als van gerigt,
Uit gevoerd en ons bewézen,
't Na-gebuurschap in't gezigt.

2. Toen Hy gunstig om ons dagte,
Goed en spoed, voor groot en kleen,
Als met volle stroomen af,
Goot en gaf.
Toen zyn waarheid als den dag
Rees, en zulk een klaarheid bragte,
Die gansch Isr'el òverscheen?
Datmen heel dé Waereld door,, by 't gehoor,
Zyn genàde stràlen zag.

Wel zing dan,, en spring dan,
Na's Heeren,, begeeren, ter eeren,
Van Hem, Dien gy eigen zyt.
Schep nu volle zielen-vreugde:
Want 't is nu de regte tyd
Van psalmen,, te galmen,
Met kélen,, te spélen,, en kwélen:
Dat zig op het voor-geklank,
All't geschàpendom verheugde,
Brékende uit in lof en dank.

3. Speel met harp, viool en luiten,
Met Kromhooren en Kornett':
Dank-lust màke lust tot zang,
Aande gang,
Dat gy raddé vingers roerd,
Op schalmey en schelle fluiten:
Blaas de dreunende trompet
Voor het aanschyn onze Gods,, Isr'els rots,
Nimmer van zyn grond gevoerd.
Laat golven,, bedolven
In poelen,, nu woelen, en spoelen,
Vreugdig langs haar boorden heen:
Laat nu alle menschen zònen,
Laat ook, als begaaft met ré'en,
Laat heiden,, en weiden,
En béken,, en kréken,, uit bréken:
Laatze klappen in de hand.
Laat de bergen vreugd betoonen,
Met te hupp'len door het land.

4. Zonn' en maan en lugt en wolken,
't Hémels heir, de sterren-trans,
't Zinge all' vròlyk uit de borst,
Om dien Vorst
Te vereeren met gedigt:
Dien Beheerscher aller volken,
Die den ring der aarden gansch,
Door zyn lugtige hémel-boôn,, voor zijn troon
Dàgen zal, op dat hy 't rigt,
Na waarheid,, in klaarheid:

Want booze,, godd'looze,. alzoo ze
Zyn wetten nu versma'en,
Zal hy van zyn aanschyn dryven,
Daar den vrómen zal bestaan:
En spoedig,, blymoedig
Opspringen,, en zingen,, van dingen,
Nooit van eenig hert beseft,
Van een stand, waar in te blyven,
Alle standen òvertreft.

Het XCIX. harp-lied

Toom. '*Tournooy-spel van de Prins.*

GOd onzen Heer zit aan het roer
Als Opperstuurman aller zàken:
Op dat hy de een' ter eeren voer'
En de ander zou te schande màken,
Dus werkt zijn magt, of houd haar still,
Juist na 't gebod van zynen will'.

2. Want Hy, wiens al doorstràlend oog
Nooit iets ontschuild, bewaakt de zynen,
Als afgedaalt van 't eeuwig-hoog,
Op zoen-verdek en Cherubynen:
't Aardsch burgerdom, en 't gansche rond,
Ontroerde of schudde van zyn grond.

3. Den zétel van zyn Majestéit,
Verheft zig bòven troon en kroonen,
Met stràlen van ontzagbaarheid
Voor al die op der aarde wònen.
En't buigt al voor Hem (als hy spreekt)
Wat buigzaam is, of 't harde breekt.

4. Op Sions kruin in 't heiligdom,
Munt God, door zigtbre blykbaarhéden
Ten hoogsten uit, schoon Hy allom,
By nood om hùlp werd aangebéden;
In wysheyt, magt en glory, zweeft
Hy bòven al wat godheid heest.
5. Dus Israel, van wyd en zyd,
Zig voege by die reuk-altàren:
En doe 't gebed ter offer-tyd,
Met vlamme en rook tot Hem op-vàren,
Wiens heylighéden minste straal
De ziele ontvonkt in eeren-taal.
6. Elk roeme daar des Kònings magt,
En 't groot vermògen van Den gènen,
Die billikheid en trouw betragt,
En daar bewys af dé'e voorhénen;
Daar Jacobs kroost, in zoete lugt,
Nu nog 't gezigt van heeft en vrugt.
7. Geeft de Alderhoogsten eer en lof!
Kom, nadert Hem om u te buigen:
Vall voor zyn voet-schabelle in 't stof,
als die in 't òpenbaar betùigen,
Dat Hy alleen voor 't hert' de wet,
En paal van doen en làten zet.
8. Zie Mozes! op dit Zuiver spoor,
En priester A'ron, die te zàmen
Als helden Gods ù traden voor:
En zie op Samuël, met nàmen,
All' regte bidders in haar tyd,
En 's Heeren dienst ook toegewyd.
9. Want op haar béden klonk een stem
ten wolken uit, waar af ze leerden
Zien, op zyn God-spraak als op Hem,
't zy waar ze gingen waarze keerden,
De wolk-pylaar ging of stond still':
En Godes will' was hàren will:
10. En, Heere! Gy hebt haar verhoord,
wanneerze voor U nèder vielen:

U bàden met luid-stemmig woord,
En insgelyks met herte en zielen,
U smeekten, O genàden-vloed!
Verscheen'er troost voor haar gemoed.
11. Zulx Gy haar feil en misverstand,
Hebt goedertierentlyk vergéven.
Schoon ofze in 't lang-beloofde land
Niet kwàmen, maar in 't woeste bléven
Dat viel haar niet zoo zeer tot straf,
Als 't wel aan't na-zaad leering gaf.
12. Wel nog eens dan! kom, treed her-voor
Met lof-gezang, kom ù vernèderen
Voor Onzen God, in't heilig Choor:
Wiens heerlykheid dryft op de véd'ren
Des Cherubims, wyd uitgebreid,
En onbevlekt van eeuwigheid.

Het C. harp-lied.

Toon. *La Lande.*

Gy, die By 't lèven
(Grondslag van all't heils-geniet)
Nog de réden is gegéven,
't Ooge daar de ziele uyt ziet:
Kindren van Gods lieveling
Burgers van den aarden ring,
Gy word all' genood't, beschrèven,
Tog elk in zyn ordening.
2 Gy Jacobs looten!
En gy dwàlend heidendom,
(Anders uit Gods bond geslòten)
Keer ù herwaard aan, en kom!

Nàder de gewyde deùr
van zyn huis, en tot daar veùr:
Want geen volk is heel verstooten,
Schoon op Isr'el viel de keur.

3. Spoey Uwe gangen,
Met een geest die rein en still',
God met lof-en dank-gezangen,
Zoeken en vereeren wil:
Voor het gène Hy ù nù doet,
Voor die zègening en 't goed,
Immer van zyn hand ontfangen,
In zoo ruimen òvervloed.

4. Hy is de Heere
En ons Wèzens grond-Begin:
Hem alleen, Hem zy nù de eere,
agh! wy deelen daar niet in:
Want zyn hand heeft ons bereid,
En tot dézen stand geleid,
Als een herder die zyn teere
Dier-beminde schaapjes weid.

5 U, die met zégen
Niet zoo ruim zyt òverstort,
Moet de vroege en spàden règen,
Daar gy mé'e begunstigt word,
Heldre zonne en zoete lugt,
Swangeren akker, rype vrugt,
Billik in de grond bewégen,
Hem te zoeken, op 't gerugt.

6. Om Hem te zoeken,
Hem, Die u tot Zyn verbond,
Ook nogh eens uit alle hoeken,
Roepen zal van't aardsche rond:
Om zyn will te doen verstaan,
Om zyn heil te némen aan,
Allen die zig trouw bekloeken,
't Zàlig toe-pad wel te gaan.

7. Dat dan Uw' ziele
Die zyn gunste nu beseft.

daar voor hàren Schepper kniele,
Zynen lof ten wolken heft.
Want zyn goedheid heeft geen end,
't zy hoe't hier all' keerd of wend,
Ja schoon aarde en hèmel viele,
Die blyft eeuwig ongeschend.

CI. harp-lied

Toon *Hoe zoude Ik zwygen ziet*!

Myn ziel op zang belùst,
Wil onder zoete snàren,
Myn oogwit (wel bewust)
Den volk'ren òpenbàren:
Dat elk versta,, Waar op Ik staf en kroon
Aanvaard, en ga,, ten oppertroon.

2. 'k Hebb' wel een lange wijl
Gesuft in tégenhéden;
Toen my en zwaard en pijl,
Van haat en nijd bestréden:
Maar nu Gy Heer,, de kanss' doet keeren, nu,
Nu léve Ik wé'er,, en lòve Ik U.

3. Nu wil Ik van Uw' trouw',
Van 't oordeel en 't gerigte,
Dat Ik in U beschouw',
Voort-aan ook by gedigte
Gaan roemen, want,, den geest is opgewekt,
En voor 't verstand,, een weg ontdekt.

4. Een wegh, waar op Ik wagt
Dat Gy my zult geleiden:
Verschaffen ligt en kragt

Om wijz'lijk t'onderscheiden.
'T zy wat ik doe,, wat best voor 't rijks gezin,
Wanneer en hoe,, ik dat beginn.
5. Want ik hebb' waarlijk voor,
De kòninklijke stràten
Van regt en réden, door
Te trèden in dier maten:
Dat ik nooit iet,, zal nèmen in beraad,
Of doen dat niet,, op réden staat.
6. 'K hàte uit mijn diepste grond,
Der goddelooze perten:
'K verfoeize met de mond,
Ja 'k walg'er af van herten.
Dat 's verr' van die,, zelf aan te klèven: neen
Ik vraag, nog zie,, na groot' nog kleen.
7. Wegh agterklappery!
Wegh laffe vleyerijen!
Wegh haat, nijd, jaloezy!
(Het zaad van tyrannyen)
Wegh eigen-baat,, staat zugt en hòvaardy!
Grond van all 't kwaad,, ga wegh van my!
8. Maar vròme, in tègendeel,
Wijze en getrouwe lieden,
Zal Ik, van door geheel
Mijn rijk, by my ontbieden:
En aan mijn zy,, doen zitten in den raad,
Tot best van my,, en mijnen staat.
9. Ik neem geen dienaars aan,
Dan die op Uwe pàden,
Als voor Uwe oogen gaan:
En zie 'k in iemands dàden,
Bedrog of list,, of iets dat leelijk luyd;
Gewis dan is 't,, haast met hem uyt.
10. Ik ly geen leugenaars:
Ik kan ze ook niet gedoogen:
'T zijn altemaal verrà'ers,
Of erger, in mijn oogen.
Dat vuil, dat grof,, dat adderen gebroed,

Ruimt huis en hof,, op staande-voet.
11. Ik ben vroeg in de weer,
Demp alle goddeloozheid:
Op dat me nu niet meer
(Door plègen van de boozheid)
Des Heeren stad,, en 't woonhuis van zijn naam,
Zoo zie beklad,, in eere en faam.

Het CII. harp-lied.

Toon. *O droom hoe kweld gy mijn gedagten*!

Agh ik ellendige onderdrukte!
Wie ging 'er ooit zoo onder 't kruis en bukte?
Als ik doe,, van Uw roê
Heer! zoo fel geslàgen.
Ik die my,, zie in ly, zoeke Dy
Om all' mijn nooden U, mijn God! te klagen:
Agh verhoor tog mijn gebed!
Laat mijn smeeken onbelet,
Van 's herten grond af, op ten hèmel dragen.
2. Verberg Uw aanschijn niet agh Heere!
Voor my die in gebè'en zig t'Uwaard keere:
Neig het oor',, dat daar door
In Uw hert mag dringen,
Mijn gezugt,, welks gerugt,, all' de lugt
Vervuld, in tijd als my de rampen dwingen.
Zie tog mijn benaaudheid aan!
En kom haast om my t'ontslaan,
Van 't jok dat ik my nimmer kan ontwringen.
3. Helaas! mijn dagen gaan vast hènen.
Hoe zwak, hoe scherp zijn enklen nu en schénen!
Uit gereerd,, als een heerd,

Door gestadig branden.
Geest en hert,, stàig benerd,, van de smert,
Kwijnd als het gras op hooge en drooge zanden:
Zoo dat Ik van druk verga,
En door 't herten-leed, by-na,
Geen brood ter nood kan bréken met mijn tanden.
4. Zie all' 't gebeente, als dorre stokken!
Slegts met wat vels bekleed en òvertrokken:
Nagt en dag,, is agh! agh!
'T roepen onder 't huilen:
En Ik slijt,, vast mijn tijd,, met gekrijt
In 't eenzame, als Putooren doen en de uilen:
Die in Bosch- of berg-woestijn,
Muur of rots, of waar ze zijn,
Haar voor 't gezigt der zonne meest verschuilen.
5. Vol angst en kommer moet Ik wàken:
Bedroeft, gelijk een mussjen op de dàken
Zit en treurd,, als 't gebeurd,
Dat het zijne èegàde
Mist of niet,, hoord nog ziet,, wat verdriet
Lijde Ik nu door mijn vyands bitter smàden!
Die in ràzernijen zweerd,
Dat hy mijne ziel begeerd,
Als met mijn bloed nog naauwlijks te verzaden.
6. Dus Ik, ten gronde nè'ergesmèten,
Moet (leider) ag! mijn brood met asschen èten:
En mijn drank,, tègen dank,
Met mijn tránen mengen:
All' om dat,, Gy my hadd't,, aangevat,
Om Uwe gramschap òver my te brengen.
Want al was Uw zègening
Eer van ruimen ommekring,
Nu doet Gy my die wèder zeer be-engen.
7. Wat ben Ik nu? agh! een vergaande,
En flaauwe schimm: den tijd (nooit stille staande)
Sleept my mè'e,, schoon ik dè'e
Nog zoo veel daar tègen,
'T gaf nooit baat,, maar Gy staat,, zonder maat,

Of paal van dàgen (verre of by gelègen)
Vast in onverzetbren stand,
En zoo in 't geheug geplant,
Van die den koers beschouwen Uwer wègen.
8. Ik wil dan egter vast vertrouwen,
Gy zult nog Sion eens met gunst aanschouwen:
'K wagte op 't uur,, dat me haar muur
Zal op nieuw herstellen:
Groot en kleen,, op de been,, mag de steen
Vast aan zien voeren, die den bouw voorspellen,
Van Uw koor en marmeren huis
Schoon ze op d'oude puin en 't gruis,
Nog de oogen staande, haar harte en ziele kwellen,
9. En dat zal Uwen naam doen rijzen,
Ja van veel ver-gelègen volkren prijzen:
Zoo dat zy,, zagt en vry,
Haar nog zullen wennen,
Tot gehoor,, en dat spoor,, langs en door,
Haar eindelijk al t'Uwaard làten mennen:
Zelf zal d'aardsche Godlijkheid,
Ook Uw hooge Majesteit
Daar hulde doen, en Uwen Troon erkennen.
10. Want zie, de heerlijkheid des Heeren,
Zal Sion eens ten eersten bloey doen keeren:
Poorte en wal,, huis en all,
Heffen uit zijn assen:
En zoo 't oor,, opdoen, voor,, all' die door
Te diepe ellende, nu in tränen plassen.
Alzoo dat Hy haar gebè'en
Hooren zal, en een- voor- een
Dat brakke en bytend vogt uit de oogen wassen.
11. En die zoo groote zègen dàden,
Eens vast gedrukt in wel-geheugens-blàden,
Dat ze daar,, zonne-klaar,
Staan voor 't na-geslagte,
Doen die geen,, nog verre heen, ook met een
Berigt, hoe gunstig God zijn volk gedagte:
Op dat elk zig tot Hem spoê,

Dank- en lòvens-schuld afdoe:
En van Hem daar op grooter heil verwagte.
12. 'T was God, op zijnen Troon gezèten.
Die nooit zijn lievelingen kan vergéten:
Die na d'aard,, nèderwaard
Zag met gunstige oogen:
Die 't geween,, dat ze dé'en,, toen zelè'en,
Ter oore in liet en hoorde met mè'edoogen:
Haar uit boey en kerker sloot,
En aldus als van de dood
Heeft opgewékt, en uit het graf getoogen.
13. Zoo toen, zoo hèden, wel, wat wonder?
Dat zulk een werk dan ook gelijk een donder
Door 't geluid,, vroeg voor-uit,
Alles déde wàgen:
Alzoo dat,, 't heerlijk vat,, en die stad,
Die we eer door zîjnen dienst geluisterd zàgen,
Van all' 't hooge Vorstendom,
Scepters, kroonen, wéderom,
Zoo wel bezogt wierde als van kleine en làgen.
14. En 'k zie 't in hòpe, 't wijl mijn klagten
Vast Godwaard gaan, en mijne zwakke kragten,
Lust en moed, met de voet
Zijn vertrè'en en 't enden,
Afgeslooft,, uitgedooft,, dat Ik 't hooft
Pas op kan beuren, om uit mijn ellenden.
Na de lugt te zien, en Hem
Met een afgehijgde stem,
Mijn hert-verzugten toe te mògen zenden.
15. Hem toe te zenden, en te bidden,
Dat Hy mijn kaersje togh niet blusse in 't midden,
Nog die vlam,, van my nam:
Maar de weinig jàren,
Die een man,, nu en dan,, lèven kan,
Eer 't regte nood-lot hem na 't graf doet vàren,
My aldaar vergunne in vrè'e,
Dat Ik ze Hem ter eer bestè'e,
De vrugt geniet van zijne reuk-altàren.

16. Mijn hòpe hadd' steunsel. Ik bad Eenen,
Ik bad Dien Heer, Die my dat kon verleenen:
Die ook zelf,, 't hèmel-welf
Schiep, en all' zijn vuuren:
En Die 't gansch,, werk zijns hands,, nu al thans,
Nog doet in ordre gaan en staan en duuren:
Dat, of t' al gelijk een kleed,
Door den tijd verging en sleet,
Nog teld zijn duurzaamheid geen dag of uuren.
17. En Gy nu Heere! zijt Die gène
In trouwe en magt, die Gy ooit waart voor hène,
En waar in,, geen begin
Nog eind' is, van lèven.
Die Uw zaad,, dat zig laat,, na den draad
Der wetten leiden, van U voorgeschrèven,
Als den tijd zal zijn vervuld,
Sàlem ingeleiden zult,
En van Uw trouwe ons nieuwe blijken gèven.

Het CIII. harp-lied.

Toon. *Silvester in de morgenstond.*

Heff' u, mijn ziele! eens bòven 't stof,
En doe des Heeren naam,
In hoog en wel-verdiende lof,
Uit-galmen door de faam:
Span vry uw kragten in, en paard?
Het hert-met-kèle en snàren,
Nog zal dien lof-gezang de waard'
Uws heils, nooit èvenàren:
Het heil dat Ik van zijnder hand
Alleen verkreeg,

Toen Ik uit zoo geringen stand,
Ter hooger eeren steeg.

2. De weldaad maakt verbinteniss'
Voor elk, en die ze smaakt:
En hoe de zelve grooter is,
Hoe sterker band zy maakt.
Dus loof Den Heere dag en nagt:
Laat nooit zijn gunste-daden
Zoo vèle en groot, gaan uyt gedagt'
En wel-geheugens-blâden.
Maar denk met wat een zugt dat Hy,
In lang geduld,
U heeft gedràgen, en dus vry
Van straffe maakt en schuld.

3. In kragten afgemend en zwak,
Was hy een steun en stut:
In angst en nood een veilig dàk,
In lijfs gevaar een schut.
Hy kroond u met genàde, en geeft,
Uit zijne rijke goedheid,
U taruw en most (daar gy by leeft)
Van voênde kragt en zoetheid,
Uw' leef-tijd rekt Hy uit, tot vreugd,
Voor mènig jaar,
In vlugge frisheid, als de jeugd
Van eenen Adelaar.

4. Hy oeffend regt gerigte, en Hy
Ziet geen persoonen aan.
Den armen vròmen (meest aan ly)
Heeft Hy ooit by gestaan.
Hy heeft aan Mozes, tot een ligt,
Zijn woord en wet gegèven:
En zoo veel wonders in 't gezigt
Van Israël bedrèven.
Barmhertigheid woond in zijn grond,
Als eigen werk:
Goedadigheid en liefde, vond
Daar nimmer einde of perk.

5. Ja die ryst alle morgen vroeg,
   Vernieuwt ten kimmen uit.
   Zyn gramschap, of ze aan 't woeden sloeg,
   Word wèder ligt gestuit.
   Hy wil niet juist en op een aas,
   Onze òvertréding wégen,
   Nog straffen op het scherpste, ons dwaas
   Misvallig zonde-plégen:
   Want al zoo verre als 't hémel-welf,
   Van de aarde staat,
   Bevindmen dat zyn goedheid zelf,
   De wraak te bòven gaat.
6. Zyn innerlyken herten-trek
   Na 't vròme opregt gemoed,
   Wé'erhoud de straff', wischt uit de vlek
   Der zonde, op wàre boet:
   Hy weerd die van ons af, zoo veer
   Als 't Ooste legt van 't weste.
   Nooit was een vàders hert zoo zeer
   Voor zynder kindren Beste,
   Als Hy, Die zoo mé'ewaardiglyk,
   Elk buigzaam kind,
   Met Vàder-slàgen tugt, tot blyk,
   Dat Hy 't opregt bemind.
7. Hy kend de stoffe, Hy weet hoe dat
   Wy menschen zyn gemaakt:
   En, dat een glas, een aarden vat,
   Zeer ligt aan scherven raakt.
   Dat onzen bloey zoo teer, zoo kort
   Van duur is, datmen héden
   Staat als en bloem, die bloeyend' word
   Van struik en steel gesnéden,
   Of door een hagel-buy ter né'er
   In 't zand getreft:
   Zoo datze haar purpre kroon nooit meer
   Uit 't stof ten hèmel heft.
8. Maar Gods genàde als eene rots,
   Staat eeuwig, eeuwig vast:

Die elk beléver des Gebods,
Word milde toegepast.
Wie dan uit 's Heeren geest herbaard,
Hem toegewyd en eigen,
Ontaard, veraard is in Zyn aard,
Blyft altyd God-waard neigen;
Die is 't! en daar staat, mild en ryk,
Zyn gunste-vloed
En heil-bron òpen, troostelyk,
Voor elk benaauwt gemoed.

9. God is't, Die zynen zétel vest
Verr' boven zonne en maan.
Zyn heerschappy maakt, Oost en West,
Zig alles onderdaan.
't Moet voor zyn Hooge Majesteit,
Of't wil of niet, all' buigen:
En met een diepste eerbiedigheid,
Zyn Goddelykheid betuigen.
Dus hémel-geesten! kom en looft,
(Nooit lòvens moê)
Kom looft Hem all' en hooft voor hooft,
Tot in 't on-eindig toe.

10. Loof Hem, gy kragtige helden! gy
Die op zyn wetten past,
Om ze uit te voeren, 't zy wat Hy
Of wie dat Hy 't belast.
Loof Onzen God! verheerlyk Hem,
Gy alle zyn heirschàren!
Getrouwe dienaars, die de stem
En 't woord zyns monds bewàren.
Loof Hem, gy all zyn werken, stà'ig
En t' allen oord,
En gy myn ziele! geef Hem graag,
't Lof dat Hem toebehoord.

Het CIV. harp-lied

Toon. *Ryz' uit de slaap gy 's Heeren knegt.*

NOgh eens myn ziel! een lof-gedigt,
In hoogen toon daar heen gerigt,
Om 's Heeren naam te pryzen!
Nogh eens van uit myns herten grond,
Nogh eens gebromd dat kéle en mond,
Hem doen ten hémel ryzen.
Laat oore en oog rondomme gaan,
En schouw dit groot gebouwsel aan;
't Proef-stuk van Gods vermògen,
Een werk, dat hoemen 't meer beziet,
Hoe klaarder blyk dat alles niet,
Nog zigbaar legt voor oogen.

2. Roem dan dit wonder òverluid!
En breek aldus in lof-tàle uit,
O Gy myn God! myn Kòning!
Gy vuld met glans van mógentheid,
Met nooit begrépen Majesteit,
Uwe eeuwig ruime wòning.
Uw driemaal-heilig aangezigt,
Word van het ongenaakbaar ligt
Bedekt, als met Gordynen.
Gy spand het blaau lazuur zoo wyd,
Om 't aardryk héne als een tapyt,
Vol gloeyende robynen.

3. Uw' hof-paleis en zàlen, staan
Gevestigt bòven zonne en maan;
Wiens lugte wàter-bergen,
De koetsen syn daar Gy mé'e rend',

De wind Uw rossen, die Gy mend
En dèzen dienst moogt vergen.
De geesten die voor Uwen troon
Wil-vaerdig staan, zyn Uwe boôn
En vùùrige trauwanren:
Den aard-kloot hangt Gy als een bal
In 't midden van dit groot heel-al,
Gansch los aan alle kanten.

4. 'T zy of een kragt van binnen trekt,
Dan of de lugt om heen gestrekt,
Zet op dit groot gevaarte,
En perst van alle zijden aan:
Hoe't zy, het blijft onwankel staan
Als op zijn eigen zwaarte.
En dit beslag, ten aanvang, was
Een modder-poel, een week moeras:
Maar Uwe donder-stemmen
Doordrongen 't grondelooze diep,
Zoo dat het stolde en t'zàmen liep,
En schifte met het stremmen.

5. De wàteren vlòden door de vreez':
Het gròve aan-een-geklontert, rees
Veel-bultig uit de vloeden:
Het vrugtbaar vlakke met een zoom
Om-heind, voor d'afgedréven stroom,
Trotseerd zijn tègen-woeden.
Den stroom moet lijden dat een wolk,
Het dorstig veld laaft uit zijn kolk,
En bronnen vuld, en poelen
Doet zwellen, die met zuiver vogt,
In volle bèken krom-gebogt,
Rondom 't gebergte spoelen.

6. Die dus gezonken in haar kill,
Met stà'igen af-togt, zagt en still,
Wè'erzijds haar zoomen schàven:
Daar 't vee, ontkerkert uit den stal.
Op 't ruisschen van een wàter-val,
Zig heen spoeid om te laàven.

Gelyk het vrye woud-gediert',
Van geenes bouwers hand bestierd,
met jok nog blok belàden,
Dat in het woeste weiden gaat,
wannneer de middag-zonne braad'
Den drink-lùst kan verzàden:

7. By 't lieffelyk en zoet gekweel,
Der ongeleerder orgel-keel,
Van 't vèdrig vee in 't wilde:
Dat langs die boorden, rùig Begroeid,
Zijn nestjes maakt, zijn jongen broeid,
En voed ze troùw en milde:
't gebergte steil en hoog van top,
Bevogtigt Gy tot bòven op,
met vrùgtbren daù en regen:
zoo dat elk daar Uw goedheid ziet,
En daar af nè'er, verr' in 't verschiet,
Het land rondom gelégen.

8. Waar hènen zigh den boùwer keerd,
En die zigh met het vee geneerd,
geen koùde ontziet nog hitte,
Met spàde en koùter dat Hy 't land
Met onvermoeide lùst en hand,
Beploeg en omme-spitte,
Bezaaije en egge en effen roll',
En wagte dat het, zagt en boll,
Uw gùnste mag genieten:
Die daar op milde nèderstort,
het zaad door-weekt, en dùs in 't kort,
Doet keest en wortel schieten.
Des 't aardryk zynen schoot ontsluit,
Geeft ryklyk brood en wynen uit,
tot èten en tot drinken,
Dat lyf en geesten kragt by-zet:
Geeft Oly welkers heilzaam vet,
Doet geùrig, 't aanzigt blinken.
't geboomte op Libanon geplant,
Trekt ook zyn voedzel van Uw hand:

Terwyl op Denne en Cédren,
Het Musschje met den Oyevaar,
Haar nesten màken, die we daar
Zien drijven op haar védren.
10. De steile rotzen, scherp geschaard,
Zijn voor den steen-bok, ruig-gebaard,
Die vry en onbedwongen,
Daar loopt en huppelt heen en wé'er,
Daar klimd en klauterd op en né'er,
Met lugte en vaste sprongen:
Daar vind den blooden Das verblyf,
Konyn of Berg-muis zijn geryf,
In hólen en in spléten:
De bleeke ronde van de Maan
Ryst op en daalt, neemt af en aan
en leerd de tyden méten.
11. De groote dag-lamp, vast in gang,
Maakt onze dàgen kort en lang,
Door 't heen-en-wéder-dryven,
Verby des Hémels évenaar,
Terwyl ze daar het ronde jaar
Op eene màte blyven:
Zy ryst vroeg in den morgen stond,
Met gulden roozen in de mond,
En 's àvonds gaatze schuilen,
Geest ruimte aan 't wild, om wyds en zyds
Op aas te gaan, en wé'er by tyds
te keeren na zijn kuilen.
12. De jonge Leeuw zit in zijn hol,
Verbeidende van honger dol,
Met briesschen en met brullen,
De vrye roof-tyd van de nagt,
Waar in hy van Uw hand verwagt,
Zijn gràtig lyf te vullen:
Die als hy van de jagt vermoeid,
Ook met de kimme in 't Ooste gloeit
Verzàdigt keert ten neste.
Waar tégen zig den mensch gereed

Ten arbeid maakt, en volgt bezweet,
De Zonne tot in 't Weste.
13. Groot-magtig Heer! wie staat hier niet
Heel voor verzet, als hy dit ziet?
Wie keurd'et voor geen wonder?
Wie speurd geen óvergroot verstand,
Nog merk van Al-vermògen hand,
In yder ding byzonder?
't Is all door Uwen geest bezield:
Ja zelf den woesten afgrond krield
Van lévendige zielen,
Zoo groote als klein, gelyk hy weet,
Die ooit der bàren rugg' bereed
en ploegde met zijn kielen.
14. Wanneer men in het koude Noord
Door de ys gebergten héne boord,
Den Walvis te betràpen,
Daar hy op 't wàter legt en speeld,
En geen gevàren zig verbeeld,
Van 't moordig visschers Wàpen.
't Moet alles Heer! wat ergens leeft,
't Zy 't vinnen, vlerken, voeten heeft,
't Moet all, 't moet all zijn spyze
Van U verwagten op zijn tijd,
Die Gy ook rijk'lijk vooren snijd,
En voed elk milder-wijze.
15. Daar tégen, als Gy 't aanschijn maar
verschuilen wild, zy vinden haar
Bezet en t'ende ràde:
En als Gy neuze en lippen sluit,
O dan! dan is'et met haar uit,
Geen kragt komt haar te stàde.
Maar zend Gyze Uwen geest wé'erom,
Dan zullen ze, als een jonge Blom
Van koelen daauw, ontluiken,
Die anders als verwelkert was:
Das rijst hy op, die eerst in ass
En stof moest néder duiken.

16. Het krijgt dus all een nieuw gelaat,
Verheerlijkt, als den dágeraad
Ten kimmen opgerézen*:*
Waar uit Gods magt in luister straald,
En rijk van lovens stoffe daald
In 't hert van die Hem vreezen.
En billik vreeze elk Hem, want Hy
slegts d'aarde aanz*i*ende daverd zy:
't Gebergte moet verschrikken
Zoo haast hy 't maar van verr genaakt,
En als hy 't met zijn vingren raakt,
Dan zal 't in rook verstikken.
17. Ten hoogsten ben Ik dan verpligt,
Dien grooten God met lof-gedigt,
Van wel-door-wrogte psalmen,
Te roemen all mijn léven lang,
En die met lust en herten-drang,
Ter kélen uit te galmen.
Want als ik òverdenk, hoe zoet,
Hoe vriendlijk Hy my is, Ik moet
(Ik kan me niet bedwingen)
Om 't heil dat Ik alree besit,
En dat Ik nog verwagt na dit,
Ik moet van vreugde springen.
18. Maar die uit schuldig onverstand
staan tégens hàren God gekant,
Zijn woord ter zijden schuiven;
All 't godloos volk waar 't zig bevind,
Zal haastig weg en in de wind,
Als kaf en rook verstuiven.
Dus loof den Heere, O gy mijn ziel!
Die u zoo trouw in eeren hiel,
Loof Hem uit alle uw kragten!
Loof Hem met Chiter, harpe en fluit,
en òpend onder 't snaar-geluid,
Uw stille grond-gedagten.

Het CV. harp-lied.

Toon. *Als een herder zyne schàpen &c.*

A*lle tonge*, mond en kéle,
Zy den geest nu een schalmey,
Dat hy 's Heeren dàden spéle,
En zyn eere allom verbrey:
Mengel harpe en luit daar onder.
Speel en kweel, dat 't herte roerd:
Roem en brom van all het wonder,
Immer van Hem uitgevoerd.

2. *Dat is aller* deugdgezinden,
Eerste en leste vreugden-stoff':
Niets daar zy meer zoet in vinden,
Als in hàres Heeren lof.
Laat dan uwe ziel-gedagten
Stà'ig daar héne zyn gerigt:
Overweeg zyn groote kragten:
Zoek zyn heilig aangezigt.

3. *Denk aan 't géne* tot uw voordeel,
Voormaals van Hem is gedaan:
Aan zijn Godheids-blyk, en 't oordeel
Van zijn lippen uitgegaan.
Gy, van Abr'hams zaad gebooren!
Kinderen Jacobs! die uyt gunst,
Wierd in Esaus plaats verkooren,
En den zégen kreeg door kunst.

4. *Isr'eliten*! u voor allen,
Voeg'et dat gy Dien erkend,

Die 't hier all na wel-gevallen,
Regt en slegt en keerd en wend:
Die zig eeuwig hiel verbonden,
Aan de woorden die Hy sprak:
Zulx ook nimmer is bevonden
Dat Hy zyn belofte brak.

5. *En begeerd gy* trouwheyds-teeken?
In 't verbond met Abraham
Gaf Hy proeve, en 't is gebléken,
Aan het volk dat na hem kwam,
Dat uit Js'ak is gespròten,
En van Jacob afgedaald:
Waar me'e God wé'er heeft geslòten,
En 't beloofde op nieuws herhaald.

6. *Het beloofde* wé'er met zégel,
Vast gemaakt van dieren eed;
Dat Hy Jsr'el gaf ten régel,
En die van geen wanklen weet.
Zeggende Ik zal u eens géven,
't Verte en vrugtbaar Palastyn:
Tot bezit van uw na-néven,
Die nog ongebooren zyn.

7. *Schoon gy zelve* nog moet zwerven
En van sté'e tot stéde gaan,
Egter zal uw zaad eens erven
't Land waar op uw voeten staan.
En den stuurman aller zàken,
Was daar met een gunstig oog
Altijd by om voor te wàken,
Waar het immer héne toog.

8. *Zogt' haar iemand* te verdrukken;
't Viel all voor zyn hand te ligt:
Scepters, kroonen moesten bukken,
Voor zyn toorens tégen-wigt.
Tooren, die zig dus liet hooren,
Zoo gy myn gezalfden kweld,
Wild gy myn gesanten stooren,

Ik zal voor haar tré'en in 't veld.

9. *Maar de Heere*, Die 't vermogen
Zou doen blyken van zyn hand,
Wilde Jacob niet verhoogen,
Als na een veragten stand:
Dies riep Hy uit 't schràle woeste,
D'uitgeteerden honger voort:
Zoo dat Jsr'el spyze moeste
Zoeken, in een ander oord.
10. *Vàder Jacobs* teer-geliefden,
(Eerst in slaap ten troon gevoerd,
't Welk der broedren hert zoo griefde,
Dat elk op zyn léven loerd)
Wierd een wyl voor-af gezonden,
En ter slâverny verkogt,
Daer de Nyl door zéven monden,
Zig ontlast in 't zoute vogt.
11. *Daer wierd Joseph* streng gekluisterd,
Tot zyn onschuld vast gezet,
Van zyn eer berooft, ontluistert,
Maar de Heer heeft hem gered:
Die hem met zyn geest bestraalde,
Dat den opper- Vorst van 't land,
Tot hem in den kerker daalde,
Slaakte stok en boey en band.
12. *Die hem vryde* van zyn banden,
En van slaafse dienstbaerheid,
Gaf den toom des ryks in handen,
Onder zyne Majesteit:
Zyn verstand, beleid en Wysheid,
Gaf dat hy ter eeren rees,
En Egiptens raad en grysheid,
Wetten stelde en onderwees.
13. *Màgren honger*, scherp van spooren,
Viel d'aartsvàder zoo op 't lyf,
Dat hy (Cham, nu ryk van kooren)
Zogt als vreemdling, tot verblyf,

Vreemd, maar niet van 's Heeren zégen,
Want hy wies in korten tyd,
Zoo zeer, dat de Nyl daar tégen
Opgezwollen is van nyd.

14. *Nyd uit zégen* nu gebooren,
Baarde voor een tweede kwaad,
List, om flux te mògen smooren,
't Volk zoo zeer van haar gehaat:
d' Oude weldaad wierd vergéten,
Joseph raakte uit ooge en hert:
Jsraël van elk verbéten,
Zat en sufte in angst en smert.

15. *Dus word Moses* en zyn broeder
Afgezonden tot zyn volk:
Moses tot een hooft en hoeder,
A'ron, Moses tot een tolk.
En die dappre broeders, wrogten
Zàken uit, verwondrens-waard,
Schoonze op Phàr'o niet vermogten
Tot verzagting van zyn aard.

16. *Dikke*, *zwàre* nével-dampen,
Zwart en vuil, als rook en roet,
Dekten 't hooft van 's hémels lampen,
Bronnen, beken gàven bloed.
All wat schobben voerde en vinnen,
Moeste stikken in het diep:
Zogtmen buiten, groefme binnen,
't Was al bloedig watm'er schiep.

17. *Kragtig was haar* woord! een teeken
Van gezandschaps wettigheid,
Met ze staf of hand uitstéken;
Staat den afgrond zelf bereid.
Vorsschen sprongen uyt de poelen,
Tot de keuken daarmen vierd;
Zàlen, kamers, bedden, stoelen,
Krielden flux van ongediert'.

18. *Rupsens*, *kévers*, kruid verslinders,

Bloedelooze vlooy en luis,
(Plaag voor ouden en voor kinders)
Schonden 't veld, vervuilden 't huis.
Régen stremde in hàgel-steenen,
Hémel-vlammen zengden 't blos,
En in bloem en loof met eenen,
Vyge en édelen druiven-tros.

19. *Als een Wolke* digt in schàren,
Kwam de springhaan aan gejaagt,
Die den tarwen-halm en àren
Tot de grond heeft afgeknaagt.
Maar voor 't leste kwaad van allen,
Moest de vrugt van de eerste dragt,
Zoo van vee als menschen vallen,
met een slag op eene nagt.

20. *Aldus trefte* God dien boozen,
Trotsen vorst, met schrik in 't hert,
Dat hy Isr'el zogt' te loozen,
als een oorzaak van die smert:
Rijk van afgeleende vàten,
(Loon voor 't werk zoo lang al moê)
heeft hy ze alle los gelàten,
tot de zwakste en minste toe.

21. *Gansch Egipten* sprong van vreugde,
Juigteze uitgaande agter-na:
Daar 't in 't hert nogh voelde en heugde
't VVee van voor geléden schà'e.
Isr'el ging, de Heere breide
Zyne wolk uit, die by nagt
En by dag, haar ligte, leide,
Dekte voor der zonnen-kragt.

22. *Neep den honger*, Hy gaf spyze;
Kwakkel-vlees vloogze in de mond:
Uit der hoogte ne'er, zond Hy ze
't Hémels brood in morgen stond,
Scheenen zy van dorst te smagten,
Mozes klonk haar uit een key,

Wàter, dat in volle gragten
Vloeide, en bood haar zyn geley.

23. *En*, *wat maakte* 't Al-vermògen
Dus verlieft op dit geslagt?
Dit alleen heeft Hem bewògen,
Dat Hy aan't verbond gedagt.
Aan 't verbond met zijn beminden,
(Abraham) die in Chaldee,
't Naare duistre land der blinden,
Stond op zyn bevélen ree.

24. 't *Luste Hem daarom*, haar te leiden,
Door het woeste in 't zàlig land:
't Land van den verbannen heiden,
Digt bewoond, gebouwt, beplant:
Des Hy haar in erffenisse
Gaf, de vrugt van andr'er zweet,
Op dat daar door elx gewisse
Zig verbonde als onder eed:

25. *Onder eede*, om zoo lange
Als hem de oogen òpen staan,
God zyn Heiland aen te hangen
En in Gods-vrugt voort te gaan.
VVant zoo worden zyn gezetten
Best beantwoord, en de daad
Toond eerst, dat den zin der wetten
VVaarlyk ons ter herten gaat.

Het CVI. harp-lied.

Toon. *Die rein' liefde vierig*

ALs my 't lang-voorlèden,
Kragtig ingebeeld,
Voor het oog van rèden,
In gedagten speeld;
En wat groote dingen,
God aan ons al heeft gedaan,
Sprèke Ik, om te zingen,
Dùs Myn lands-genooten aan,

2. Kom, gy Jacobs zònen!
Alle die den kring
Van dit land bewònen,
Loof den Heer en zing
Zing van sijn genàde,
Ons bewézen eeùwen lang,
En die vroeg en spàde
Gaat en hoùd haar oùden gang.

3. Wie kan all' de kragten
Van Gods hand verrigt,
Peilen met gedàgten?
Brengen aan het ligt,
En voor yders oogen
't Zy door penne of met de mond:
Vròme zùllen 't poogen,
Maar niet eene raakt de grond.

4. Wat een ryken zègen
Vloeid den génen toe!
Die op 's Heeren wégen
Wandeld (nimmer moê)

Die tot alle deùgde
Zig bevlytigt, waar hy kan,
Vaste vréde en vreugde,
Woond in 't hert van zùlk een man.

5. Heer! myn God en Vader!
Zie togh op my né'er:
Kom ter hùlpe nàder,
Even als wel-eer
Aan ons voor-geslagte,
Nà't Uw goedigheid geviel,
Doe my dat Ik wagte,
't heil beklyven aan de ziel.

6' 't Is wel waar, onze oùders
Wierpen in 't begin,
't heilig jok van schoùders:
En wy niet veel min,
Volgden ze op de hielen,
En verlieten U, te dwaas,
't léven aller zielen,
tot ons grond-verderf helaas!

7. *Z*y, als nog in banden
Van het slaafs Egipt',
Daar na Phàroos handen
Zoo met kragt ontslipt,
Vesten 's herten oogen
Nooit regt op die wonderhè'en,
Daar Uw Al-vermògen
Als een heldre zonne uit-scheen.

8. Want, met datze kwamen
Aan den rooden vloed,
toonden ze all' te zàmen,
Zùlk ontaard gemoed:
Dat, ten waar 't Uw goedheid,
Om Uws Naams will', hadd gedaan,
Wie hadd' de verwoedheid
Van den vyand ooit ontgaan?

9. Maar Uw kragt van bòven,
Déde flux den stroom

stremmen, en deùr-klooven,
Droogen tot den boôm:
Dat m'er zig vertroùwde
Door te gaan, als op een hey:
't welk party aanschouwde
En haar volgde, met gerey,
10. Tog, terwyl den hater
na-joeg in den kolk,
òverviel hem 't wàter
teffens met zyn volk:
't spoelde weg, of zonk 'er
All ten gronde, man en paard,
't gansche heir verdronk'er,
Niet een enkel wierd gespaard.
11. En, door 't klaar beschoùwen
Van die wonder-daad,
Scheen 't of haar vertroùwen
Wies in grooter maat:
Maar helaas! al zongen
Zy van dàge Hem lof en dank.
Haar belùste tongen
Gàven morgen ander klank.
12. Sterken trek tot éten,
Dat haar jùist ontbrak,
Déde haar pligt vergéten.
Datm'er morrig sprak;
Datme uitviel in woorden,
Booz, ùitspoorig, zonder grond,
Tot ze God verhoorde,
En haar hert-begeerten zond.
13. Maar wat magh 'et helpen
Dat me 't vlees verzaad?
't zal 't gebrek niet stelpen
Dat den geest aangaat.
Morren liep op schelden.
Mozes staf hadd' geen ontzag.
Gods hoog-priester kwelden,
tergden, sardenze all den dagh.

14. Waarom God ter Wràke,
Sloeg met felle roê.
d'Aarde ontsloot haar kàken,
Tot aan 't herte toe:
En als dol van tooren,
Vielze aan op dien boozen hoop,
Schendig t'zaam-gezwóren,
Dieze in hàren afgrond zoop.
15. Maar de dwaasheid, egter,
Die geen streek behoud,
Maakte 't langs hoe slegter,
Goot een kalf van Goud:
Alzoo dat ze haar boogen,
Voor het werk van eigen hand;
Ey! zie eens 't vermògen,
Van 't verouderd onverstand!
16. 't Kwàde by te wònen
Leerd kwà wégen gaan.
Chams verwàte Zònen
Hadden 't voor-gedaan:
En een zelfde zotheid
Roofde haar 't Maan-ligt van de ziel,
Dat men d'Opper-Godheid
Haar verschuldigde eere onthiel.
17. 't Zonne-ligt van wonder,
Door Gods hand gewragt,
Was gedooft en onder,
In vergétings-nagt.
Zulx Hy haar met réden
Wou verdoen, en hadd'er niet
Mozes voor gebéden,
't Waar voorzéker ook geschied.
18. 't Land zoo vol van zégen,
En haar toegezeid,
Walgde en was haar tégen,
Uit wé'erbarstigheid,
Godes mond-bevélen

Van ontzaggelijk geluid,
Gingen onder 't spélen,
d'Eene oore in en d'ander uit.

19. Des Hy zwoer met eede,
Ik zal eens het zwaard
Rukken uit de scheede,
Slaanze van der aard,
Stam en telg uitrooyen:
't Nà-zaad onder 't Heidendom,
Drijven en verstrooyen,
Dat het eeuwig zwerve allom.

20. Maar die dwáze, vlòden
(Egter als ten spijt)
Van God af, en bòden
Hem den rug zoo wijd,
Dat ze néder zàten,
En van PEORS grouwel-dis,
Op de uit-vaarden àten,
Veel ten val en ergerniss'.

21. Boosheid, zonde en schande,
Wies van uur tot uur:
Dies Gods toorn ontbrande
Felder als een vuur:
Woênde langs hoe stijver,
Tot den dappren Pinehas,
In geregten yver,
Wraak nam en de breuk genas.

22. Toen hy met den dégen
't Schendig paar besprong,
Moedig heeft door-régen,
Vròlijk héne gong;
Dat hem wierd gerékend,
Voor een werk van heilig regt,
En als een uitstekend
Helden-stuk, word nagezegt.

23. Maar zy als te vooren,
Smà'en de goedheid Gods,

Tergen Hem tot tooren,
Staande by de rots:
Als Hy, toenze kéven,
Wàter uit de steenen goot,
En, toen Mozes 't léven
By dat wrévelig volk, verdroot.

24. Volk, dat nooit genoegen
Nam, in zoet nog zuur,
Wijlze hem stàdig joegen,
Gunden rust nog duur.
Zulx hy van zijn lippen,
Door verdriet een woord of twee,
Onbedagt liet glippen,
Namaals tot zijn herten-wee.

25. Eigen-willig toonden
Zy haar tégens God:
Wijlze 't volk verschoonden,
Tégen 't klaar verbod:
Daar ze me'e verkeerden
Tot bederf van goede ze'en,
's Lands afgòden eerden,
Plegtelijk en met gebé'en.

56. Voor de booze geesten
Stàkenze offer aan:
En in sté'e van beesten
Zijn (ô booz bestaan!)
Eigen-lighaams looten,
Voor het vloek-altaar geslagt,
't Jeugdig bloed verbòten
En d'Afgòden toegebragt.

27. 't Heilig land bevlekten
En ontwijden zy:
Dat ze God verwekten
Tot haar wé'erparty:
Dat Hy van haar grouwde,
Ja ter wel-verdiende straf,
Uit den monde spouwde,

En in vreemder handen gaf.

28. In der vreemder handen,
Daarze zwaar gedukt,
Treurden, tot naar banden
Wierden afgedukt,
Van Hem, dieze 't kluister
t'Elkens van de beenen streek,
Dat haar droevig duister,
Voor een blijder dag ligt week.

29. Maar 't was haast vergéten
En 't verstand verby:
Want zy als bezéten
Na de afgòdery,
En die dwaasheid eigen,
Zong elk flux wé'er 't oude lied;
Leer, beloft, nog dreigen,
Raakte 't weeldrig herte niet.

30. Egter, of ze stàdig
Weeken buiten spoor,
Gaf God haar genàdig,
t'Elkens wé'er gehoor,
Op haar droeve klagten:
En zijn lang-gemaakt verbond,
Schoot Hem in gedagten,
Dus Hy vaerdig hulpe zond.

31. Hulpe, die de herten
Van haar drijvers boog:
't Slaafze jok, vol smerten,
Van haar schouders toog,
En haar waarlijk vrijde.
Wel dan Heere! waarom zou
Ik ook, nu ten tijde,
Minder wagten van Uw trouw?

32. Neen: wy blijven hòpen,
Voor den staat des lands,
Op een veilig òpen,
Door de kragt Uws hands,

Hoe zeer gansch ter néder
Wy nu zijn geslàgen, Heer!
Dus herstel ons wéder,
Uwen hoogen naam ter eer.

33. Op dat zijne stràlen,
Eens vol Godheids-blijk,
Dringen buiten pàlen
Van het aarden-rijk:
Ja de lugt vervullen,
En wy van geluk, zoo lang
Als we léven zullen,
Mògen roemen door gezang.

34. Nu, der heeren Heere,
Isr'els steun en staf,
Hebbe lof en eere,
Stà'ig en van nu af,
Tot in eeuwighéden.
Hier op zegge elk àmen, ja,
Sluite dank en béden
Met een blijde hàleluja.

Het CVII. harp-lied.

Toon. *Wanneer de Zon haar paarden mend.*

OPregte dankbre zielen, ey!
Kom by, en laat ons Hem,
All' t'zàmen, in een vreugden-rey,
En met verhéven stem,
Die Onzen God is, lòven:
VVant zijne goedheid, gaat
Zijn werken verr' te bòven,

In duurzaamheid en maat.

2. En zulke voegt, in dezen tyd,
De voor-togt alderbest,
Die Hy zoo goedig heeft bevryd
Van hàters booze pest,
Voor-dagtelyk vergaarde,
Uit Noord, uit West en Oost,
Zoo vàderlyk bewaarde,
Als zyn geliefde kroost.
3. Toenze ommezworven door woestyn,
Door bosch en òver hey,
Van honger, dorst en ziele pyn,
Uitbràken in geschrei:
En Hy ze in nood verlégen,
Geredd't heeft, en geleid
Langs ongebaande wégen,
Ter eigen vastigheid.
4. Laat zulke, laatze voor de Heer,
De wondren van zyn hand,
Erkennen, en die wyd en veer,
Doen klinken door het land,
Want Hy ze trouw en milde,
Den bangen dorst versloeg,
Den fellen honger stilde,
En uit haar pàlen joeg.
5. Die, leggende als in 't duister graf,
Gedekt van smerte en smaad:
Smaad, die by regt-verschulde straff',
Het hert geen ruste laat:
Toen by d'ontroofde luister,
Een felder p[l]àge neep,
De stàle boeye en kluister
Haar om de lenden greep.
6. Dog dit was hàren loon en 't lot
Van haar wé'erbarstigheid:
Nadien ze haar kanten tégens God,
En zyn hoog-wys beleid,

Ja zynen raad versmàden:
Zoo dat Hy ze in 't verdriet
Door zelfs-verkooren pàden,
Ten lesten loopen liet.

7. Hy trok zyn hand en hulp daar af
In de alderhoogste nood:
Dat ze uitgemergeld, mat en laf,
Van alle steunsels bloot,
Wé'er tot Hem moesten vlugten,
Met smeekende gebé'en:
Die op haar droevig zugten,
Met nieuwe troost verscheen.

8. Want Hy heeft ze uit de duisterheid,
En kàken van de dood,
Gerukt, en metter hand geleid,
Naar hy de prang ontsloot,
Hy brak haar boey en banden,
Hy schonkze een ruimer lugt,
Met vrye voet en handen,
Uit vàderlyke zugt.

9. Laat zulke, die zoo veel genots
Viel uit zyn wonder-werk,
Laat die den lof en naam haar's Gods
Verheffen bòven 't zwerk.
Hy wist de kòpre deuren
Te rukken uit haar herr',
De grendels af te scheuren,
En wierp'et all' om-verr'.

10. Die dwaaslyk en uit onverstand
Verlieten 't regte pad,
Zijn strengelyk wel van 's Heeren hand
Ter tugting aangevat:
Tog pijne en matte léden,
Dat spijze-lust benam,
Ontstak haar in gebéden,
En blies dat vuur in vlam.

11. Haar zugten, bidden, smeeken, ging

Met naare en droeven toon,
Door 's hémels blaauwe zoldering,
Tot voor Gods hoogen troon:
Die spoed-en gunstig néder
Van daar zag op haar af:
En schonk ze 't léven wéder,
En rukte ze uit dat graf.

12. Wel édel herten! loof Hem nu
Die wondren heeft gedaan:
Doe lof-en eere-klank uit u
Tot allen óvergaan.
Schaff op lof-offer-vlàden
Van dankbaar bly geluid:
En roep Gods groote dàden
Met luider kélen uit.

13. Daar tuige of zijn, die 't wyde, ruim
En blaauwe pékel-veld
Beploegen, trots het zoute schuim,
Van toomeloos geweld;
Daar mids doorhéne bruissen,
Met bark of met Pinas,
Kloekmoedig héne kruissen,
Van d'een' tot d'ander ass':

14. Die zien de uitwerksels van een magt
Die niemand wéderstond:
Die zien de pàlelooze gragt
Ontroeren tot den grond:
Die, als de winden gieren,
Opschiet als bergen hoog,
Als ofze 's hémels vieren,
Getergt, in 't aanzigt vloog.

15. Daar onderwylen schip en volk
Méde in de wolken stygt:
Dan wé'er ten gronde van den kolk,
Voor-òver néderzijgt,
Als moest'et van de golven
(Eerst lang genoeg geschokt)

Nog worden òverdolven,
En eindelijk ingeslokt.

16. Dat doet den besten zee man staan,
Met wankelenden voet,
De beenen trillen, 't herte slaan,
En, zonder lust en moed,
Zien met bestorven lippen,
De naare làger-wal,
En niet hoe hy de klippen
Des doods ontwenden zal.

17. Maar van zoo grooten angst gedrukt
Roept hy tot zijnen God;
Die spoedig hem verhoord, en rukt
De winden op een bot,
Te rugg' na zijnen wille:
Daar staat den woesten stroom
Al kappelende, stille,
En schuimbekt op den toom.

18. Maar als dat woedende tempeest
Ten lesten is gesust,
Matroos zet met verheugden geest
Koers na de vaste kust:
Steld zijn gevaar, zijn slàven,
Zijn vreeze all' uit den zin:
En stévend zoo ter hàven,
Met volle làding in.

19. Nu Gòdes gunstelingen! zing,
Zing tot zyn goedheids lof,
De na-zaad tot verwondering,
Want hier is stoff' by stoff':
Stoff' daar zoo oude als jonge
Mag in ter weide gaan,
En herte, kéle en tonge
Met vreugde kan verzà'en.

20. Dien Heer stelt alle stroomen wet,
Revier en béke en vliet,
Legt hol en droog, zoo haest en met
Hy wil en dat gebied.

De vrugtbàre akker-gronden
Dekt Hy met vloeibaar zout,
Om 's volks misdryf en zonden,
Dat zig aldaar onthoud.

21. En Hy ververscht, als 't Hem belieft,
Wé'er 't heidig dorre zand:
Met zoet en voedzaam brood gerieft
Hy d'afgevasten tant.
Hy vestl haar wé'er in vréde,
Elk zit gerust, en ryd
Den kouter, scherp van snéde,
Door de akker, op zyn tyd.

22. Men egg't, men zaaid, men bouwt en plant,
De wyngaard word gesnoeid;
God geeft den zégen van zyn hand,
Dus alles groeid en bloeid:
Het vee teeld aan met hoopen,
Maar agh! zy als te voor,
Slaan wé'er, by tyds verloopen,
Door weelde in 't oude spoor.

23. Maar schande (schaduw van het kwaad)
Volgd haar kort agter aan:
De trotse Vorsten hoog van staat
Doet Hy wé'er ondergaan.
Hy laatze in 't woeste om-dwàlen,
Daar 't klein nood-druftig hert,
Naar angst mag àdem hàlen,
En wel beveiligt werd.

24. Gods gunste valt den trouwen by.
Zy wassen in getal:
Met zégen òver regend Hy
Haar akkers, bedde en stal.
Dat zien d'opregte lieden,
En zien 't met groote vreugd.
't Kwaad moet met schaamte vlieden
En zwygen voor de deugd.

25. Waar is hy nu die met gemerk
Door alles plag te gaan?

Laat hem eens 't ooge op 's Heeren werk,
Zoo ryk van vrugten, slaan,
En zien of niet zijn goedheid
Ons eeuwig houd verpligt,
Ja prangen op 't gemoed leid
Tot lof-en dank- gedigt.

Het CVIII. harp-lied.

Toon. *Wel voerman &c.*

IK voele O God! Myn herte dringen,
Om Uwen naam voor alle-man,
Met lieff'lijk snàren-spel te zingen,
Te lóven, prijzen waar Ik kan.
Dus maak u reed myn harpe en luit;
Zoo haast den dag zijn ooge ontsluit.

2. Ik wil mijn stemme tot de wolken
Opzenden, en de waereld door,
By verre-en na-gelégen volken,
Doen dringen in elx herte en oor:
Want Uw genàde en waarheid, gaan
Verr' bòven loop van zonne en maan.
3. Heff Heer Myn God! heff U in stràlen
Vol glans en kragt tot in de lugt:
En laat Uw volk eens àdem hàlen,
Dat onder 't jok nu gaat en zugt.
Verhoor en zend Uw regterhand,
In alle spoed ten onderstand.
4. Dit was myn béde: en Hy verhoorde
My gunstig, uit zyn heiligdom:
En op de klank van zijn antwoorde,
Zong Ik en sprong van vreugden om:

'k Zal Sichem, zeide Hy, en Succhoth
Af-méten, u ten eigen lot.

5. Gilead, Ephraim, Mannasse,
Dat zijn drie stutten van myn staat:
t' Wijl Juda 't regt-huis best zal passen,
Daar Moabs ligt voor ondergaat:
Die Ik nu agte als of hy maar
Myn dienstbre slàve aan't wasch-vat waar.
6. En Esau houde Ik om myn voeten
Te schoeyen, slegs en hooger niet:
Gansch Palastina zal nog moeten
Zig buigen onder mijn gebied.
Maar agh! wie leid my by der hand
Ter hof-stad in van Edoms land?
7. Wel immers hòpe Ik zult Gy 't wézen,
En zoud Gy niet, Mijn Heer! Mijn God!
Die ons gewond heeft, wé'er genézen,
En wenden all' die smaad en spot,
Die eertijds op ons viel, om dat
Gy niet voor ons te velde trad.
8. Agh t' is genoeg Heer! keer eens wéder,
En zie onze angst en nooden aan:
*D*aal met een vloed van zégen néder,
Geley ons eeuwig waar we gaan.
Want menschen hulpe en raad wind,
En dwaas die daar zyn herte aan bind.
9. Mijn ziel! houw moed, want Ik ben 't zéker,
Wy zullen door Hem wonder doen.
God, onzes leeds gestrenge wréker,
Zal eenmaal Hem ter hulpe spoên:
Hy zal den vyand gansch vertré'en,
En ons doen léven als voor-heen.

Het CIX harp-lied.

Toon. *Hoe dus bedroeft Jonkvrouw?*

MYn Heer, Mijn eer, Mijn heil!
Agh! houd in mijne zàken,
Door voor-spràke ooge in 't zeil.
Om zoo voor my te wàken;
My die nu ben zoo digt in 't rond,
Bezet, benépen en gewond,
Van 's vyands booze mond.

2. Die mond daar niet uit vloeid
Dan gall' van lasteringen,
Uit ouden haat gebroeid,
Waar mé'e ze my bespringen:
Gelykze 'r ook altijd voorheen,
Zelf zonder oorzaak, zonder ré'en,
My hebben mé'e bestré'en.
3. Voor trouw die Ik haar toon,
Voor 't goed dat Ik ze déde,
Doet elk my smaad en hoon,
En vloeken voor mijn béde,
Die Ik U voor haar doe, ja Heer!
Hoe Ik het immer wende of keer',
Zy woeden maar te meer.
4. Wel! nu geen goed meer baat't,
En myn party door réden,
Zig niet gezeggen laat,
Hy worde dan bestréden,
En òverwonnen van Vyand,
Zoo dat hy vallen moet in hand
Van eenig dwingeland.

5. Zoekt hy nog door 't gerigt
Daar van te zijn ontslàgen,
Hy vall dan ook te ligt:
En komt hy by U klàgen,
Merk zijn gebed als onrein aan,
Die zonde doet moet schuldig staan:
Dus laat hem ondergaan.
6. Een vreemd' erlang den staat
En 't ampt van hem verlàten:
Zijn egt-genoot en zaad,
Zwerve eeuwig als verwàten,
Door 't land, van trost en hulpe bloot,
En zoeke voor den hongers-nood,
't Vervloekte bédel-brood.
7. Is hy met schuld belast,
Men dwing' hem tot betàlen:
Wat op zijn akkers wast,
Dat mag den roover hàlen:
Geen mensche moet'er wézen, die
Hem heul en troost of hulpe biê,
Of naar hem ommezie.
8. Zijn booz, zijn vuil gebroed,
Versmelte van der aarde,
Door ramp en tégenspoed.
En 't houde zijne waarde
Niet bòven 't tweede lit, O neen!
Zoo kindren doen zoo d'ouders dé'en,
Want stam en tak is een.
9. Zijn kwaad bedrijf, ga nooit
Uit Gods gedagtenisse:
Eer dat Hy hem verstrooit,
En van der aarden wisse.
Om dat hy geen mé'edoogen hadd:
Maar d'arme ellendige vertrad,
Of doode of lévend' at.
10. Want 't wijl hy 't kwaad bemind,
't Is billik dat hy 't kwàde;
Na lang te zoeken vind,
En misse Gods genàde:

Ja worde met een vloek bekleed,
Vloek, die als wàter, ziedend' heet,
Of oly 't hert deur-vreet.

11. Vloek, die hem 't lijf om-gord
Gelijk een riem de lenden:
Dat zy den loon, in 't kort,
Der Goddelooze benden:
Dat zy haar lot, zoo God het kwaad
Van hem die my dus haat en smaat,
Niet ongewròken laat.

12. Maar Gy Mijn God, Mijn Heer!
Gy zijt en blijft Die géne
Tot wien dat Ik my keer',
En Die Ik zoeke alleene:
Ik geef my òver en Ik wagt'
Op Uw genà, die stille en zagt,
't herte òverstort met kragt.

13. Verloss en maak me vry,
My die bedroeft, ellendig,
Nooddruftig ben, en ly
Aan herte en ziele inwendig.
Ik smelte als eene flauwe schim,
Wanneer de Zonn' zinkt op de kim.
Schoon of mijn schàduw klimm'.

14. Het lijf aan 't end' gevast,
Rust als op krékel-beenen:
Van de alderminste last,
Valle Ik, en zijg daar hénen.
De voeten zwak en traag van tred,
Het vlees verteerd met alle 't vet,
Daar 't eerst mé'e was bezet.

15. En by dat leed en kruis,
Moet Ik geduldig lijden,
Dat yder my verguisz',
En schiete van ter zijden;
Zy schudden 't hooft, uit bittre spot,
Om mijn bedroeft ramp-zàlig lot:
Dus hoor en help, O God!

16. Ag Help! om Uw' genà,
Op datze mógen wéten,
Dat Gy my waar Ik gà,
Tog nimmer zult vergéten.
Wanneer zy vloeken, zégen Gy:
En vallenze aan, ey! weest dan my
Met Uwe goedheid by.
17. Doe mijn party tog staan,
Beschaamt voor yders oogen:
De schand-rok aangedaan,
En gansch méde overtoogen,
Ik zal by harpe en luitte, eer-lang,
Tot Sion, midden in 't gedrang,
U lòven met gezang.
18. En 't is niet meer dan regt:
Want Gy komt onderstutten
Hem, die in 't laege legt,
Om zoo de slag te schutten,
Des wreeden boozen, die vast met
Zijn hert den vròmen dood 't, en 't net
Daar toe al heeft gezet.

Het CX. harp-lied.

Toon. *Adieu schoon Europa.*

DEn Heere sprak wel eer,
Aldus tot mijnen Heer,
Kom zet U by my né'er, ter regterhand:
Tot dat gy all' 't geweld
Uws vyands ziet geveld,
En U alzoo gesteld,, in zulken stand,
En zoo verhoogt,, dat gy hem zult

Tré'en met de voeten,
En hy 't zal moeten
Zien, met geduld.

2. 'k Zal U den staf in hand,
Van magt en van verstand,
Bestellen, om het land,, spijt Uw party,
Te rigten met bescheid.
Elk zal Uw majesteit
Als gy met plegtigheid, ter heerschappy
Word ingewijd en voort gebragt,
Ten troon geleyen,
Met zang, met reyen,
Met sleep en pragt.

3. Uw jeugdelijken staat
Zal milder zijn in zaad,
Als ooit den dàge-raad,, in koele douw.
Nog bragt dien Heere een woord
Uit zijne lippen voort,
Ja zwoer dat, en men hoord,, van geen berouw:
Gy zult, na 't slot mijns òverlegs,
Hoog-priester worden,
En dat na de orden
Meschizedegs.

4. Een zulken offer-held,
En daar toe aangesteld,
Die geene stammen teld,, en niet verwagt,
Dat immer naar hem, een
Dat eer-ampt zal beklé'en,
Ten besten van 't gemeen,, daar me offerslagt:
Maar die op 't hert den borst-lap draagt,
Zoo rijk in klaarheid,
Daar ligt en waarheid
Voor eeuwig daagt.

5 En Dien Heer staat U by,
En aan Uw regter zy,
Hulp-vaerdig, zoo dat gy,, van stonden aan,
All' 't Vorstendom des lands,
(Schoon nu in magt en glans)

Zult door de kragt Uws hands,, ter néderslaan:
En met Uw staf en scepter roê,
Geheel verdelgen,
Met stamme en telgen,
Ten gronde toe.

6. Gy zult een straf-gerigt
Uit voeren in 't gezigt
Van 't Heidendom, dat ligt,, een schrik in 't hert
Zal bàren, als ze zien
Het veld vol doode liên,
En dat ze bòven dien,, nog grooter smert!
Haar Vorst, haar Prins, haar opperhooft,
Daar ze op vertrouwen,
Zien né'ergehouwen,
Van kroon berooft.

7. En als gy Moedig Vorst!
Keerd, met verheugde borst,
Uit 't veld, gekweld van dorst
En afgeslaast,
Dan word gy aan een vliet,
Die van 't gebergte afschiet,
En u zijn vogt aanbied',
Met rust gelaast:
Zoo dat gy 't hooft op zulk en togt,
En bloedig treffen,
Wel op moogt heffen,
Zoo 't iemand mogt.

Het CXI. harp-lied.

Toon. *Aartje die is aardig.*

WEl! wie zal beletten,
Dat Ik 's Heeren lof
Niet en zou trompetten?
Daar Ik zoo veel Stoff'
Vinde in all' zijn dáden:
Neen: Ik zal veel eer,
Yder daar toe ràden,
Daar Ik by verkeer'.

2. 'k Zal daar alle schàren
Plegtlijk by malkà'er.
Tot zijn dienst vergaren,
Met mijn harpe-snaar
Roemen zijne werken,
Tot haar lof-gerugt
Op gezwinde vlerken
Drijft door aarde en lugt.
3. Zijne groote kragten,
Vol van Majesteit,
Dringen ter gedagten,
Om zoo de eeuwigheid
By ons te verduuren:
Zijn onkreukbaar regt,
Staat als yz're muuren,
Eeuwig vast en hegt.
4. En, gelijk Zijn wonder
Yder is bekend:
Heeft Hy, in 't byzonder,
Zijne gunst gewend

òver alle vròmen:
Welke Hy voor de mond,
Alles toe laat kòmen,
Volgens zijn verbond.

5. In voorléden dàgen
Déde Hy voor zijn volk,
Wonder daar zy 't zàgen,
Rukte ze uit den kolk:
Om haar voorts te !eiden,
Naar een lang gezwerf,
Door Woestijne en heiden,
Tot haar eigen erf.

6. Waar uit zy bevonden,
Dat Hy daad aan woord
Hegte en hield gebonden:
En zoo zal Hy voort
In belofte en wetten,
Vast gegrond op ré'en,
Die men noit verzetten
Mag, nog òvertré'en:

7. Die op zulke schràgen
Rusten, dat zoo lang
Als den zonne-wàgen
Gaat, en houd zijn gang,
Nimmer een van allen,
(Berstende uit de naad)
Zal van zelfs vervallen,
Als 't met de aardsche gaat.

8. Want Gods dierbre waarheid
Is haar grond en voet;
Hy verloste uit zwaarheid
Jacobs édel bloed:
Enkel en uit réden
Van beloofde trouw,
Dat ze in eeuwighéden
Allen blijken zou.

9. Wes zijn heil'ge nàme
Vol ontzagbaarheid,

Door de vlugge fâme,
Wijds en zijds verbreid:
Ja tot alle volken
Word her-om gevoerd:
Dat de diepste kolken
Van het herte omroerd:
10. Daar ze een heilig schroomen
Bàren zal en voên,
Dwàze driften toomen,
Wijzheid deure opdoen,
Leiden op zijn wégen:
Want die Hem regt vreest,
Krijgt alleen den zégen
Van verstand en geest.
11. Nu wie zal 't bepàlen,
De eer' vàn Onzen held?
Wie kan ze agter-hàlen
In zoo ruim een veld?
Dus moet elk Hem lòven,
Want in eeuwigheid,
Word zijn naam hier bòven,
Lof en dank gezeid.

Het CXII. harp-lied,

Toon. *Uit mijnes herten gronde*

LOF zy den Heer der Heeren!
Gezégend die Hem vreest,
Zig leiden laat en leeren,
Na 't voor-ligt van Zijn geest:
En innig brand en blaakt
Van lust na zijne gezetten,

Zoo dat hy met die wetten,
Zijn herte en ziel vermaakt.

2. Ja 't na-zaad zelf van dézen,
Leest in de hoede Gods:
En zal gegrond-vest wézen
Zijn wé'erparty ten trots:
Want vròmer kindren staan
By God als gunstelingen:
Zoo dat zijn zégeningen
Wel tot haar òvergaan.

3. Maar zijne genàde stroomen,
(Zoo lief is Hem de deugd)
Zijn 't eygendom der vròmen
En God-geliefde jeugd:
Die vullen huis en hof:
't Gerugt van trouwe dàden,
Blijft in geheugens-blàden,
Tot onverwelkbren lof.

4. d'Opregten God-gesinden,
Zal midde in duisternis,
Hem tot een leidsman vinden,
Die 't ligt des lévens is:
Want zijn mé'ewaardigheid
En goedheid tégens de armen,
Heeft op regtvaerdig karmen,
Haar nimmer hulpe ontzeid.

5. O Zàlig! die zijn herte
Nooit stopt voor 't nood-geschrey:
Maar, van zijns naastens smerte
Gevoelig, tusschen bey,
Zijn milde hand ontsluit,
Tot géven en tot leenen,
En zet by déze en génen,
Zoo 't geld op woeker uit.

6. En, schikkende all zijn zàken,
Na keur van 't Godlijk regt,
Zal hem nooit kwaad genàken
Dat op zijn wel-stand hegt.

Die steeds na 't beste jaagt
Schrikt voor geen kwade màren,
Van vijands léger-schàren,
Daar lugt en aarde af waagt.

7. Vermits hy in zijn ziele,
Gerust op God betrouwt:
Die, wat hem óverviele,
Daar eeuwig 't ooge op houd:
Ja 't zal nog eens geschiên,
Dat zijne wé'erpartyen
Ten dood-val néderglyen,
En zal 't met oogen zien,

8. Hy òpend herte en handen
Na zijn vermògen lijd,
Voor de afgevaste tanden,
In màgren hongers tijd.
En of den afgrond poogt
Zijn eer-naam te verbassen,
Die zal daar tégens wassen,
Terwijl zijn kragt verhoogt,

9. Dat ziet de Goddelooze,
Waarom hy, zwart van nijd,
Op zijne wreede, booze,
Verslindse tanden bijt:
Ja eet zijn eigen hert,
Met anderen kwaad te wenschen:
Wijl nooit zulk doen der menschen,
Van God begunstigd werd.

Het CXIII. harp-lied.

Toon. *Het geschiede op een tijd.*

TReed her-voort, 't zy wie gy zijt!
Die Den Opperheer der heeren,
Zijt ten dienste toegewyd:
Loof zijn hooge naam ter eeren;
Die tot in der eeuwigheid,
Lof en dank moet zijn gezeid,

2. Van zoo verr' den dàgeraad
Rijst met safferàne kimmen,
Eer de gulde Sonne opgaat,
Om het zuiden te beklimmen:
Tot zoo verre daar dien gloed,
Wé'er gedooft word in den vloed:

3. Alzoo verr', Ja vry nog bet,
Is zijn Majesteit te lòven,
Die-geen pàlen word gezet,
Gaande in luister all' te bòven,
Wat ooit onder 't heidendom,
Scepter zwaaide of troon beklom.

4. Waar is nu, waar is'er een,
Soo als Hy? Die de Opper-zàlen
Wel bewoond, maar hier bené'en
Over-oogt de laege dâlen:
Dat Hy alles wende en keer',
Schikke en stuure tot zijn eer'.

5. Hy verheft de kleine uit 't stof,
En die in veragting léven,
Voerd Hy op tot staat in 't Hof:
Kan ze zulke een wijzheid géven,

Dat het vorstlijk raad-vertrek,
Zelfhaar lessen heeft gebrek.

6. Hy is 't, Die 't onvrugtbaar lijf
Sterken kan, en vrugt doen dràgen:
Op dat Hy den smaad verdrijf,
Van die, onder zijn behágen,
Naar een zulken zégen haakt
En haar blijde moeder maakt,

7. Zoo dat Hy 't opregt geduld,
Hoog waardéren wil en kroonen,
't Huis met lieve kinderen vuld,
Bràve dogters geeft en Zònen,
Vreugde en siersel voor 't gezin,
Tot Gods lof en-heil-gewin.

Het CXIV. harp-lied.

Toon. *Lest op een Pinxter zoet*,

TOen 't waard' en é'el geslagt,
Van Abr'ham voort gebragt,
Uit kluister, boei en banden
Van 't slaafs Egipten brak,
En ontvlood 't volks handen
Dat vreemde tàlen sprak:

2. Toen bleek het klaar, dat God
Juda verkoos ten lot,
En heiligdom en wòning:
En dat Hy Jacobs stamm',
Als een gunstig Kóning,
Inzijn bescherming nam.

3. Dat zag de woeste zee,
Die spleet van angst aan twee:

En Jordans vloed gedwongen,
Keerde om, en bosch en hey
En de heuvelen sprongen,
Als schaapjes in de wey.

4, Ey zegg o zee! wat schrik
Trof u dien oogen-blik?
Toen men Uw' stoute bàren
Zoo deur geklooft zag staan,
Als of 't muuren wàren,
Wel waar kwam dat van daan?

5. En gy, O steil gebergt'!
Wie heeft U tog gevergt,
Zoo lugtig op te springen?
Gelijk de Rammen doen,
En de zuigelingen,
In 't lieve Zómer-groen.

6. Voor-zéker 't was Die geen',
't Was Die den staf alleen,
Van opper-magt wil voeren:
En voor wien d'aarde beeft,
Ja van vreeze ontroeren
Moet, all' wat wézen heeft.

7. 't Was Hy, 't was Hy Die vloên,
Heeft uit de rotsen doen,
Voor Isr'els oogen dringen:
't Was Hy, 't was Hy Die kon
Uit een key doen springen,
Een frisse wàter-bron.

Het CXV. harp-lied.

Toon. *Gy vraagt my of Ik zelf beleef &c.*

WY stellen in ons geen,
Ook de alderminste Stoff,

Om op te roemen, neen
Mijn God! maar U Zy lof:
Want Gy verhoord
En helpt, uit goedighéden,
Gedrongen door de réden
Van Uw gegéven woord.

2. Wel! wat mag 't heidendom
Dan zeggen (U ten spot
En t'onzer spijt) all-om,
Ey waar is nu haar God?
Want immers Heer!
Bewoond Gy 's hémels wòning,
En heerscht als Opper-kòning,
Volkòmen na en veer.

3. Tog wat is 't met die goôn,
Van haar zoo naauw gevierd?
Zy staan voor 't oog wel schoon,
Rijk in den dos, gesiert:
Maar altémaal
[I]n hout of goud gesnéden,
Met lévenlooze léden,
Met monden zonder taal:

4. Met oogen stéke-blind,
Met ooren doof en toe,
Met neuzen zonder wind,
Gehand, maar ei tog! hoe?
Waar mé'e ze geen
De minste werking déden:
Met voeten die nooit schréden,
Nooit eene voetstap dé'en,

5. Met kélen zonder stemm':
In 't korte, teffens dood,
En die ze maakt, en hem
Daar op verlaat; in nood,
Keerd ook tot niet:
Maar Israël mag bouwen,
En op Dien Heer vertrouwen,

Die nooit zijn volk verliet.

6. Dus gy, gy nageslagt,
Uit A'rons regte lijn!
Gy moogt op zulk een wagt
Gerust en zéker zijn:
Wylze om u staat,
En u altijd zal Wézen,
Met alle die Hem vreezen,
Een wisse toe-verlaat.
7. Een zaak die eeuwig bleek
In veellerley geval:
En t' wijl Hy nimmer week,
Wat ré'en dat Hy nu zal?
En niet met goed
Zijn erfdeel òverrégenen,
Nogh A'ron eeuwig zégenen,
Met regt-gewenste spoed.
8. Hy maakt tog groot en klein,
Wie maar zijn Godheid eerd,
Zijn zégening gemein,
Die dan nooit rugwaard keerd.
Zijn trouwe min,
VVie zal die konnen hindren,
Te kòmen tot Uw kindren,
En verder huisgezin?
9. VVant gy legt nu zoo diep
In 't herte van Dien Heer,
Die zee en aarde schiep,
En vuur en lugt, wel eer.
En 't hémel-welf,
Met all' zijn gulde zàlen,
Daar de englen in verdwàlen,
Dat nu, bewoond Hy zelf.
10. En U, die Hy bemind,
Is 't beste hier toegeleid:
Maar menschen aards-gezind,
Heeft Hy meer gunste ontzeid.

Want die in 't stof
Der zigbaarhéden smooren,
Zijn doof en stom in 't hooren
En spréken van zijn lof.

11. Wy daarom, zijn verpligt,
En zullen eeuwen lang,
Het vròlijk lof-gedigt,
Het lief en zoet gezang,
't Haléluja,
Met uitgelàten kélen,
God Onzen kòning spélen,
Hem lóven voor en na.

Het CXVI. harp-lied.

Toon. *Ik was een Klerxken en lag ter schòlen.*

IK minn' Den Heer, en ik minne Hem van herten,
Uit all mijn kragt, en waarom zoude Ik niet?
Terwijl Hy my, als Ik mijn angst en smerten
Hem vooren dràge, gunstige ooren bied.

2. En daarom wil Ik ook door al mijn léven,
't Zy wat my ooit, of immermeer ontmoet,
In vreugdens tijd, Hem lof en eere géven,
Of bidden om zijn hulpe in tégenspoed.
3. Ik was en lag in diepen rouw gezonken,
Zoo dat het scheen of de onverzoenbre dood,
Met hellen-angst en schrik en vlamme en vonken,
My òverviel en in haar kàken sloot.
4. Maar met Ik tot Hem riep, en zeide, O Vàder!
Verhoor en help; agh! sta my gunstig by:

Toen ópende hem die milde goedheids àder,
En zijn regtvaerdigheid verloste my.

5. Toen ondervond Ik klaar dat wàren zégen,
Den vròmen nu en eeuwig òpen staat:
En dat hem God ook nooit in nood verlégen,
Veel min in 't ongeluk verzinken laat.
6. Want Ik zag my by-na, van zoo veel kwàlen
En herten-leed, gansch af en uit-geteerd:
Maar Hy liet my met vreugd eens àdem hàlen,
En heeft mijn rampen teffens afgeweerd.
7. Wel aan mijn ziel! wel aan, houd op van klàgen,
't Is lang genoeg, ey! schep wé'er nieuwe moed,
En zie wat God u in voorléden dàgen,
Al goeds bewézen heeft en nog al doet.
8. Hy redde my, toen Ik als in 't vermògen
Lag, van het naar' en eeuwig-duister graf.
Hy wiesch dat brakke-en rouw-nat van mijn oogen,
Mits Hy mijn voeten ruime pàden gaf.
9. Dus voele Ik my geperst en aangedréven
(Nu 'k zie dat Hy mijn tijd in vréde rekt)
Het pad te gaan, van Hem my voorgeschréven,
Want voor zijn oogen is tog niet bedekt.
10. 't Zy hoe 't my ging of niet, Ik nogtans, bouwde
Op mijnen God, en roemde 't òverluid;
En wat my ooit mogt prangen of benouwde,
Om hulpe zag Ik nooit na menschen uit.
11. Mits Ik ervond en des uitriep, hoe zelden
Tog, vindm'er een en daar men op mag staan!
Wel waar mé'e zal Ik dan Den Heer vergelden,
All' 't goed dat Hy my doet en heeft gedaan
12. Daar Ik nog tal, nog waarde of uit kan den ken,

Zoo veel-maal trok Hy my uit lijfs-gevaar:
Nu: 'k zal den kroes des heils eens vol gaan schenken,
Ter eer' zijns naams, voor zijn gewijd altaar.

13. 'k Zal mijn belofte aldaar aan Hem betàlen,
Met 's herten-dank, in tégenwoordigheid
Van all' zijn volk, en dus voor elk verhàlen,
Wat Hy ooit heeft aan my te kost geleid.

14. Wat Hy my dé'e tot blijk van vaste trouwe,
En hoe zeer dier Hem alle vròme zijn:
Dat hàre nood, haar leed, haar smerte en rouwe,
By Hem gerékend word als eigen pijn.

15. Nu Gy maakt my, O God! my Uw' geringen
En zwakken knegt, my, Uwes dienst maagts zoon,
De banden los: dus moet en wil Ik zingen,
De lof Uws naams met een verhéven toon.

16. Ik wil dan Heer! eens en uit 's herten koffer,
Mijn schuld af doen aan U, zoo verre Ik kan,
In Sàlem, daer ten driemaal-jaarlijks offer,
Uw volk verzàmeld als een enkel man.

17. Dan zal Ik in Uw huis en Uw voor-hòven,
En daar Ik voor Uw heilig aanschijn sta,
U, O mijn God! met ziele en zangen lòven,
En spélen dus een blijde Haleluja.

Het CXVII. harp-lied.

Toon. *Wankelbáre zielen &c.*

LOOf Den Heer der Heeren,
Gy heidendom, gy afgelégen volken!
Heft zijn naam ten wolken,
Onzen God ter eeren:
Want zijn genàde is als met volle stroomen
Op ons né'ergekòmen:
Zijn waarheit blinkt van bóven uit den hoogen,
Voor ons aller oogen,
In volle glans, in volle glans, in volle glans
en stràlen,
Eeuwig zonder, eeuwig zonder,
Eeuwig zonder dàlen.

Het CXVIII. harp-lied.

Toon. *Den slag van Lekkerbeetje.*

SPan de édele ziele snàren,
Dank-vaardig, om de luit
Met herte en stem te pàren:
Speel op schalmey en fluit
Dat Gòdes lof,, door veld en hof,
Klink bòven alles uit.

2. Gansch Jsraël belijde,
Dat zyn Mensch-lievendheid
Op geene plaats of tijden
Van zijne werken scheid:
't Hoog-Priesterdom,, maak' dat allom
Hem des zy lof gezeid.

3. Laat alle die Hem vreezen,
Nu roepen òverluid
Zijn goedheid houd haar wézen
En staat, eeuw in eeuw' uit
Onwankelbaar,, en geen die haar
In hàren uit-vloed stuit.

4. Ja 'k hebbe 't zelf bevonden,
Als Ik met schrik om-zet
Van uit mijn diepste gronden
Tot Hem ging in 't gebed
Hoe ras dat Hy,, en hoorde, en my
Getroost heeft en gered.

5. Wil onzen God dan helpen,
(Gelijk Hy wil en kan)
Geen leed zalme òverstelpen
Van 't gansche vloek-gespan.

Zou dan mijn geest,, nu zijn bevreest
Voor eenig enkel man?

6. Neen zéker 'k hebb' geen réden:
Ja 'k zal nog eens met lust,
Die alle zien vertréden,
Die brékers zijn van rust:
Haar glori-lamp,, word door een damp
Van schande en smaad geblust.

7. Dus houde Ik hòpe en wenschen
Op God alleen gevest:
Want hulpe en raad van Menschen,
Is ydel, op zyn best.
En gaat men naar,, het hof, zie daar!
Daar woond een snooder pest'.

8. Geveinstheid is der hòven
Gebooren burgerinn',
Die bergen gouds belòven,
En hebben niets in 't zin:
Of geef m'er wat,, zoo doenze dat,
Alleen om Staat-gewin.

9. Ik zijnde dan alleenig
Bezet, als in een ring
Van wolven, en zoo ménig,
Kwam God, Die voor my ging,
En steef mijn hand,, tot Ik ze in 't zand,
Dé'e vallen door de kling.

10. Ik hebbe mijn partyen,
In 's Heeren naam bestré'en:
Hoewel ze als zwermen byen,
Een fellen aanval dé'en;
Ik niet te min,, Ik hiew'er in,
Versloeg of joegze all' heen'.

11. Haar boozen drift en yver,
Doofde als een doornen vuur.
En gy, gy wreeden dryver;
Gy maakte 't my wel zuur;
Maar God verliet,, my daarom niet
In bange lydens uur.

12. Hy is altyd myn vreugde,
Myn heil geweest en slot.
Nu juigt de opregte deugde
By 't wenschelyk rust-genot:
Gods gunste streeld,, zyn hand bedeeld
Haar met een heil-ryk lot.
13. Des heeren hand die kragten
En wondren heeft gedaan,
Trotseerd alle aardsche magten,
Die Hem ooit wéderstaan:
Dus moet zyn naam,, nu door de faam,
Rondom de waereld gaan.
14. Hy heeft my wel geslàgen
('t Is waar) met felle roê,
Die naauwlyks was te dràgen,
Maar liet nooit verder toe,
Dat Ik in 't graf,, als tot een straff,
Zou dàlen, mat en moê.
25. Nu òpen eens de deuren,
Gy God-gewyde, gy!
Dat Ik my uitten treuren,
Ten heilgen offer vly,
Met harpe en luit,, viòle en fluit,
En dankbaar vròlyk zy.
16. Die deuren, daar den vròmen
Met reine voeten door,
In regt eerbiedig schròmen,
Treed na Gods heilig Choor:
Daar wil Ik hem,, met hert en stem,
Na-tré'en op 't oude spoor.
17. Daar zullen wy Hem pryzen,
Hem, Die zoo ménig-werf
En Wonderlyker wyze,
My dekte voor 't verderf:
Hem Die my stut,, en 't kwaad afschut.
Myn heil is en myn erf:
18. Hem, Die my nu (verdréven
Verworpen van elk een)

Heeft uit het stof verhéven,
Verkooren tot een steen,
Daar 't hoek-gebouw,, op rusten zouw
Tot heil van 't algemeen.

19. Een heilzaam werk! een wonder,
Voor elk die 't hoord of ziet:
Een werk, dat wel byzonder,
Is van De Heer geschied:
Nu is 't een dag,, dat elk zig mag
Vermàken met een lied.

20. Dus willen wy nu zingen
Luid-stemmig uit de borst:
Stuur Heer! stuur all' de dingen,
Tot heil van Uwen Vorst.
Ey! sterk den voet,, van 't rein gemoed,
Dat stà'ig na vréde dorst.

21. Spoey herwaard, kom in zégen,
Van-God verkooren Prins!
't Geluk bàne u zyn wégen,
En helpe u allesins,
't Zy wat gy doet,, tot wàre spoed,
Vol zielen-heil-gewins.

22. Den glans van Gods genàde,
Stràle uit zyn aangezigt,
En strekke op uwe pàden
Een eeuwig fakkel-ligt,
Nu breng het beest,, ter offer-feest
Geschikt, en volgens pligt.

23. Nu bind'et beest met zeelen,
Aan 't voorhooft van 't altaar:
En draag in alle deelen,
U als een offeraar,
Die weldaad agt,, en dankbaar tragt
Te zyn, ook in gebaar.

24. Ik Heere ben verbonden,
Om U myn léven lang,
Voor 't heil my toegezonden,
En dat Ik ftà'ig ontfang',

Met tonge en mond,, uit 's herten grond,
Te roemen in gezang.
25. Dus lóve elk Hem, wiens goedheid
Geen tal nogh màte kend,
En volle stroomen zoetheid
Uit hàren af-grond zend.
Loof Hem, wiens minn',, eeuw uit eeuw in
Zal duuren zonder end'.

Het CXIX. harp-lied.

Toon. *Geen mensche weet wat hem genaakt.*

WIe lust 'er met een heldren toon,
Een keur-lied der gezangen,
In Vorsten hòven ongewoon,
Nu in zijn oor te ontfangen?
Die hoor den Prins en harpenaar,
De kroone der Poëten,
Den lof van 't woord zoo waard als waar,
In dit gedigt uit-méten.

A L E P H . I.

2. Wel dubbel-rijk in zegening!
   Die 't herte op 's Heeren wetten,
   Als op het enkel-noodig ding,
   Alleen en altijd zetten.
   Gelukkig die met reinen grond,
   Zijns wills getuigenissen
   Na-spooren, om in 't heil-verbond
   Te glippen nog te missen.

3. En zàlig die, 't zy wat ze doen,
   Nooit zonde of onregt plégen:
   Maar enkelsins haar Godwaard spoên,
   En wandlen in Zijn wégen.
   Want Heere! 't is uw hoogste will,
   Dat elk Uws monds bevélen
   Ter ziele inlàte, en daar op still',
   Blijf met gedagten spélen.

4. Maar Heere, God, mijn Heiland agh!
   Dat all' mijn doen en denken,
   Regt in uw wetten leefde, en zag
   Stá'ig op uw ooge-wenken.
   Dan zou Ik nimmer schaam-rood staan
   Als Ik, by stille poozen,
   My zag op uwe pàden gaan,
   Tot mijn behoud gekòzen.

5. Ja 'k zal met hert - en mond-gezang
   Uw' Goddlijkheid vereeren,
   Mag Ik maar eens den regten gang
   Van uw gezetten leeren:
   Ik zal ze in 't diepste van mijn ziel
   Doen dalen en doen kléven.
   Maar Heere! of Ik uit zwakheid viel,
   Gy zu 't my niet begéven.

B E T H . II.

6. Want hoe zal 't jonge en wankel hert
   Ooit maken regte gangen?
   Als 't van uw kragtig woord niet werd
   Geleid en ondervangen.
   t' Wijle Ik u dan van herten zoek'
   Geef dat Ik my, O Heere!
   In uw geheiligt heilzaam boek,
   Stà ig bézig houde en leere.

7. Zijn lessen hebbe Ik in de grond
   Van 't herte wel geborgen,
   Om my dus tégen alle zond'
   Inwendig te verzorgen.
   Gezégend Heer! ey zie my aan
   Met innig méde-doogen!
   En leer Gy my Uw wet verstaan,
   Dan worde Ik nooit bedrògen.

8. Ik hebbe allomm' en ópenbaar,
   Uw regten en gezetten
   Bekent gemaakt, en yder daar
   Scherp op gelast te letten:
   Ik voele een vreugd in mijn gemoed
   En vaste zielen-vréde,
   Veel meer als om veel geld en goed,
   Als Ik die zelf betréde.

9. Dus vinde Ik my altijd bezet,
   Met denken en beràden,
   Hoe Ik de voet best éven net
   Zal houden op Uw pàden.
   Mijn ziele is in haar grond vermaakt,
   Uws wets geheim te wéten,
   Dat my oneindig zoeter smaakt,
   Dan eenig lekker éten.

G I M E L . III.

10. Nu, doe tog my, Uw knegt zoo wel,
Dat Ik (by 's lévens dàgen
My nog vergund) aan Uw bevel
My eeuwig mag gedràgen.
Agh! helder my 't inwendig ligt,
Op dat de dierbre waarheid
Van Uwe wet, voor mijn gezigt,
Eens blinke in volle klaarheid.

11. Hier ben Ik maar een wandel-gast.
Dus Heer! laat *U*w' bevélen,
Gelijkze in kragt ons zijn belast,
Tog nooit voor my verheelen.
Mijn ziele kwijnt als van verdriet,
Dat zy de heimenissen
Van *U*w' gerigten, die ze ziet,
Niet weet, nog kan deur-gissen.

12. Gy scheld en vloekt den trotsen zot,
Vergekt op eere en stàten,
En die daarom *U*w heil-gebod
Stoutmoedig durft verlàten.
Maar my, geef dat nooit schande of smaad,
De geesten prange of kwelle;
Wijl Ik nooit *U*we wet verlaat',
Of ooit ter zijden stelle.

13. Ja schoon of all' de groote in 't land,
My daar in tégen-spraken,
Ik egter, hiel nog altijd stand,
*U*w wetten niet te wràken:
Die wàren ooit en zijn my nog,
Den steun en stut van 't léven:
Mijn raadsluy, die me voor bedrog
Gereede lesse géven.

D A L E T H . IV.

14. Maar 'k voel my nog te vast aan 't kaf
Der zigtbaarhéden hangen.
Dus Heer! herschep en ruk me'r af,
En zoo tot béter gangen.
Ik hebb' mijn staat zoo Gy begeerd,
Rond uit voor *U* beléden:
Gy hoord mijn klagte, ey help! en leerd
Mijn voeten veilig tréden.

15. Doe my de kragt Uws wets verstaan,
Op dat Ik verder konde
De wondren van uw' hand gedaan,
All' door zien tot den gronde.
Mijn ziele, t' wijlze suft en treurd,
Slijt vast haar é'elste kragten:
Wel kom naar Uw belofte, en beurd
Haar op, om niet te smagten.

16. Neem Heere! van my af, all' 't geen'
Tot heil-looze ommewegen,
De voeten lokt, en geef met een
My 't ligt Uws wets daar tégen:
Het ligt Uws wets dat Ik bemin,
En daarom hebb' verkooren,
Gansch uitgestrekt, om elk den zin
Daar van te làten hooren.

17. 'k Houw vast aan Uw getuigeniss,
Met herte en handen t'zàmen:
O! geef dat Ik 'er nooit in miss'
En des my niet moet schàmen.
Ik wil dan als Ik ruimte vin',
En voor den geest een òpen,
Den wegh van Uw gebòden in,
Met allen yver loopen.

H E . V.

18. O! maak my tog het spoor bekend
Van Uwes wets begeeren,
Ik wil 't betré'en van voor ten end',
En niemand zal me keeren.
Wild Gy my in Uw wetten, maar
Volkòmen onderregten,
Ik zal en herte en ziele, daar
Voor eeuwig vast aan hegten.

19. O! ley mijn voet eens op het pad
Der heilige Gebòden:
Want Gy weet met wat lust Ik dat,
En wensche en hebb' van nooden.
Buig dan mijn ziel datze òverheld,
Naar Uw getuigenissen:
En doof in my den brand na geld,
Ligt anders niet te slissen.

20. Trek tog mijn herte en oogen af,
Van s' waerelds ydelhéden:
En ruk mijn geest eens als uit 'et graf
Door 't voor-ligt van Uw réden.
Volvoer het woord my toegezegt,
My, die op U betrouwe,
En uit een kindsche vreeze opregt,
Uw vreeze in waarden houwe.

21. Keer van my all die spot en smaad,
Die 'k niet zou konnen dràgen.
Want d'uitspraak van Uw regt-bank, laat
Geen bank tot verder klàgen.
Mijn ziele wenscht het merg en pit
Van Uwe leer te smàken:
En Uw gerigte, in 't hoog bezit,
Kan my wé'er lévend màken.

V A U . VI.

22. Daal eenmaal met goedgunstigheid,
In zégen op my, Heere!
O! daal met heil, my toegezeid!
Dat my Uw wijzheid leere,
Hoe Ik den hàter die my smaad'
De tong zal konnen binden:
Nu t' wijl Ik my op U verlaat,
Ey! doe my hulpe vinden.

23. Neem nooit Uw troost-en heil-rijk woord,
Van mijne tonge of lippen:
Want 't is het steunsel dat my schoord,
Voor vallen en voor glippen:
Zoo blijve Ik eeuwig en altoos,
Op Uwe wetten stàren;
Om ze ongekreukt en wankeloos,
Te houden en bewàren.

24. Den geest verligt, zal vlugge en vry,
In 't ruime gaan vermeiden,
Om dat Ik van Uw wijzheid, my
Graag leeren làte en leiden:
Waarom Ik voor geen Kòninks troon,
My ooit Uw woord zal schàmen,
Schoon of'er alle de aardsche goôn,
By een vergàderd kwàmen.

25. Ik zal daar in, tot vaste vreugd,
Veel zielen-zoet uit hàlen,
En uit een zugt na wàre deugd,
Mijn herte 'er aan bepàlen.
Mijn handen strek Ik uit, en poog
Mijn zelve t' òvergéven,
Aan 't voor-geschrift, dat nooit bedroog,
Het léven van mijn léven.

Z A I N . VII.

26. Gedenk des woords, Heer! my gedaan,
Eene Uwer dienstelingen,
Wiens hàpe op U is blijven staan,
Trots onwils barreningen:
Want zulk een troost in droeven dut,
Als uw beloften wàren,
Kon my, van kragten uitgeput,
Het léven wéder-bàren.

27. Hoewel de grootsaards éven zeer,
Mijn staat en daad verspréken,
Ik ben daarom nog nimmermeer,
Van uw verbond gewéken.
Ik hiel gestàdig 't ooge op u,
En op de wraak-gerigten
Van ouds gehouden, Heer! tot nu,
Die all' mijn leed verligten.

28. Mijn herte beeft, mijn ziele ontroerd,
Ik zie met schrik, den boozen
Van rédens koers gansch afgevoerd,
Uw woord veragteloozen.
Uw woorden die my 't hert nogtans,
Zoo dik - en ménigmàlen
Verheugden, als Ik buiten 's lands
In ballingschap ging dwàlen.

29. De liefde Uws wets heeft zulk een kragt
Op my, dat Ik daar méde
De geest vermàke, ook in der nagt,
En op mijn léger-stéde:
Zoo veel vermag Uw wéder-min,
Op een die all zijn dàgen
Uw woord bewaarde, om dat daar in,
Zoo dierbre schatten làgen.

C H E T H . VIII.

30. Gy Heere! zijt mijn erf, mijn Al:
Dus hebbe Ik my verbonden,
Dat Ik Uw' regten eeuwig zal
Bewáren ongeschonden:
Waar op Ik U van herten bad,
My tog te willen stijven
Met *U*w genà, om zoo by dat
Mijn op-zet vast te blijven.

31. 't Herdenken van mijn voorig pad,
Verwénde mijne tréden
Naar *U*wen wegh, die toe-zegg had
Van hooger zàlighéden;
Ik nam dan voor met kragt en vlijt,
Dat heil-spoor in te loopen,
En daar toe immers zoo veel tijd
(Als mogelijk) uit te koopen.

32. En of den haat en boosheid, my
Geduuriglijk belaagde,
Ik schoof *U*w wet nooit aan een zy,
Alleens of Ik vertraagde*:*
Ja 's nagts als 't lijf wel rusten souw,
Zal Ik ten bedde uit springen,
Om *U* voor regt gerigte en trouw,
Een dank-lied toe te zingen.

33. Ik ben een vriend en met-gezéll
Van all die u regt vreezen,
En dies de lijn van uw bevél,
Haar rigt-snoer làten wézen:
'k Zie de aarde is vol, van hoek tot hoek,
Van gunste uit u gevlòten:
O! waar' my eens uw heilig boek
In zijn geheim ontslòten.

T E T H . IX.

34. Gy hebt my, uwen dienaar, Heer!
Na uw belofte, in spoeden
Verrijkt, gezégend, en veel meer
Als iemand kon vermoeden.
Deelme ook een straal van wijsheid mé'e,
Die de aardsche kan verdooven,
Terwijl Ik uwen wegh betré'e,
Ten blijk van regt gelooven.

35. Eer my uw roê ter tugting trof,
Liep Ik te los in 't ronde:
Nu ben Ik in uw woord niet slof,
Maar 't leeft in herte en monde:
Uw' goedheid Heer! vloeid dag en nagt,
Op ons met rijke vloeden:
Gy doet my zien wat nut wat kragt,
Uw woord heeft in den goeden.

36. 't Hoovaardig volk heeft my zoo trots,
Bezwaard met laster-leugen:
Maar uw bevél staat als een rots
Gevest in mijn geheugen.
Haar herte drijft in weelde wegh,
Dat kend geen hooger zàken:
Maar Ik kan 't mijne in 't òverlegh
Uws wets, alleen vermàken.

37. Uw slaande hand was my een spoor,
En heeft my onderwézen,
Met veel met nuts als ooit te voor,
Het heilig wet-boek lézen:
Dat zuiver woord is my zoo duur,
Ja van veel hooger waarde,
Dan 't goud en 't zilver, ooit door 't vuur
Gelouterd, op der aarde.

J O D . X.

38. Ik ben als van uw regterhand,
Gemaakt na ziele en léden:
Dus òpen my ook voor 't verstand,
Uws wets verborgenthéden.
Uw lievers zien my gunstig aan,
En 't is haar ziele een vreugde,
Te zien, my op uw woorden staan,
Als grond-slag aller deugde.

39. Ik weet zeer wel, O Heer! dat Gy
Regtvaerdig zijt in allen:
En uit getrouwe liefde my
Dus laeg hebt làten vallen.
Nu: laat uw gunst eens wéderom,
My na uw woord, bestràlen,
Op dat 'er troost der zielen kom',
En Ik mag àdem hàlen.

40. Ontsluit tog eens de onpeilbren grond
Van uwe ontfermenisse,
O lévens bron! want uw verbond
Verlustigt mijn gewisse.
Maak haar beschaamt, die trots en stout,
My met haar tonge plàgen:
Maar help my, die uw regten houd
Met innig ziel-behàgen.

41. Laat zy die in uw vreeze staan,
My dag aan dag bezoeken,
En brengen my zoo schatten aan
Van wijzheid, uit uw boeken.
Geef ook dat Ik bestandig by,
En in uw lessen blijve:
Op dat men om mijn traagheid, my
Nooit schande-vlekke aan wrijve.

C A P H . XI.

42. Mijn ziele, van verlangen, brand
Na 't heil uit u te wagten:
Want 't woord uws monds bragt my in stand
Van hòpende gedagten:
't Gezigte schémerd my in 't hooft,
Moê van daar op te stàren
Agh Heere! zal dat Gy belooft,
Zig niet haast openbàren?

43. Ik schrompel als een lé'ren zak,
Van rook en vuur deur-béten,
Maar houde uw wet nog éven strak,
Ja wil ze nooit vergéten.
Hoe lange dan; hoe lange moet
Uw knegt nogh blijven lijden?
Mag 't wézen, ligt haar eens de voet,
Die my zoo stout bestrijden.

44. Dien trotsen hoop, legt toe om my
Den heil-wegh op te gràven,
Regt tégens uwen will', daar zy
Haar nimmer onder gàven:
Uw lessen zijn vol heil-zaam waar,
Tog zy met groot verlangen,
Zy poogen slegts om my in haar
Bedrieglijk net te vangen:

45. Ja ze hadden my by-na verrast,
En uitgeroeid van d'aarde:
Maar 'k hiel my aan uw woorden vast,
Dat was 't dat my bewaarde.
Herstell naar uw goedgunstigheid,
My dan eens 't lieve léven,
Zoo blijve Ik eeuwig aan 't bescheid
Van uwe lippen kléven.

L A M E D . XII.

46. Uw woord mijn God! zal blijven staan,
Zoo lange 's Hémels vuuren
In order om den aard-kloot gaan,
Ja 't zal oneindig duuren.
Nooyt wankt nog schrankt uw diere trouw,
Van stamme tot in takken,
Ja zelver niet als dit gebouw
Uit haak en lood zal zakken.

47. Dit groot gebouw, welke ordening
Haar van geen mensch laat stooren,
Gaat nog als zy voor héne ging,
Staat zonder stut of schooren:
Zoo méde uw woord, en hadde my
Dat niet vermáken konnen,
'k Waar lang van droeve suffery
Verteerd en óverwonnen.

48. Derhalven wil Ik Uwe leer'
Doen hegten in gedagten:
Want die verkwikte en gaf my wé'er
Mijn eerst-verlooren kragten.
Ik ben Uw eigendom: dus laat
Uwe oogen my bewáken,
My, die naar uw bevélen gaat,
En ze eeuwig stell' ten bàken.

49. De booze zijn wel op my uit
Met vuur en zwaard en laster,
Maar uw getuigenissen, sluit
Ik des in 't hert te vaster.
Ik zie hoe 't hier all' rijst en daald,
Hoe de aardsche dingen wenden:
Nu groot, dan dood; alleenlijk straald
Uw waarheid klaar ten enden.

M E M . XIII.

50. Agh Heer! wat heeft uw wet een kragt
Op mijn gemoed gekrégen!
Ik léze haar lessen dag en nagt,
Met vlijtig óverwégen:
En 'k neem daar uit in kennis toe,
Trots dertele verstanden:
Dus Ik my daar uit lust in 't goê,
Wil eeuwig aan verpanden.

51. Mijn Leeraars óvertreff Ik all'
Zeer verre in wétenschappen,
t'Wijl Ik in Uwe wetten pal
Blijf staan, en zonder slappen.
In welbedagtheid munte Ik uit,
Verr' bòven hoog-bejaarde,
Om dat Ik 't herte met 't geluid
Van uwe lessen paarde.

52. Ik hebbe altijd den voet gewend
Van de afgewéken pàden,
Om nooit uw woord van my erkend,
Te wràken door mijn dàden.
'k Hebb wétens nooit ter zijden af,
Van uw verbond getréden:
Want Gy hebt my geleerd' wat straff'
Ooit uw veragters léden.

53. Wat hémel-zoete lekkerny,
Is 't woord uws monds den goeden!
Den hòning is maar gall' daar by,
De wijze kan 't bevroeden:
Want dat alleen, dat maakt my kloek:
En Heere! Ik gruw daar tégen
Van herten, ja en Ik vervloek
Alle andre leugen-wégen.

N U N . XIV.

54. Uw woord is my een fakkel-ligt
Voor mijnen voet, waar méde
Gy my geleid, en mijnen pligt
Doet zien van tré'e tot tréde:
Daarom hebbe Ik my onder eed
Verpligt, om nooit te deinzen,
En uw gebod, zoo verre Ik 't weet,
In geen geval te ontveinzen.

55. Ik nu verdrukt, versuffe, O Heer!
Als die uw gunste misse:
Ey kom tog! en vertroost my wé'er,
Naar uw beloftenisse.
Zie eens genàdig d' offere aan,
Die 'k op mijn lippen slagte!
Geef kragt dat Ik den zin, voortaan,
Uws monds gezegs betragte.

56. Ik draag mijn ziel als in mijn hand,
Stá'ig bloot voor duizend dooden,
En nogtans blijve en houde Ik stand,
In 't doen van uw gebòden.
De goddeloosheid spand haar net,
En zoek me te beloeren:
Maar egter, dat vermogt mijn tred
Nooit van het spoor te voeren.

57. Ik hebbe uw woord voor mijn gemoed
Verkooren tot een erve,
Daar zig mijn hert met vreugde in voed',
Als Ik verlàten zwerve.
Mijn herte heeft zig met vast besluit,
Naar uw verbond gebògen,
Om daar aan my ten enden uit
Te houden, na vermògen.

S A M E C H . XV.

58. Ik hàte met een doodsen haat
All' 's waerelds gruwel-stukken:
Maar uwe wetten lieve en laat
Ik in mijn ziele drukken.
Want Gy zijt Die daar ik by schuil',
Daar Ik in nood toe loope:
Uw woord is een pilaar en zuil,
Waarop Ik ruste en hòpe.

59. Dus wegh van my! sta wijd en ruim,
Gy God-vergétenàren,
Dat Ik Zijn wetten nooit verzuim',
Maar heilig mag bewàren.
Help, Heer! daar toe, zoo Gy belooft,
Tot lof van uwen nàme:
Ruk nooit mijn hoop' de kroon van 't hooft,
Dat Ik my des niet schàme.

60. Want Heere! als Gy my onderstut,
Dan zal Ik 't harden meugen,
En met een dubbel ziele-nut,
My in uw woord verheugen.
Gy staat dogh tégens die gekant,
Die van uw pad af dwàlen;
En die, wie 'r tonge haar nooit in band
Van réden liet bepàlen.

61. Gy roeyd den goddeloozen uit,
En schuimt hem als van de aarde,
En daarom is uws wils besluit
By my in hooger waarde.
Mijn hairen rijzen my van schrik,
Aanziende uw wraak-gerigten,
Van ouds gevreest, en waar voor Ik
En yder nogh moet zwigten.

A J I N . XVI.

62. Ik hebbe altijd aan elk getragt
Zijn volle regt te làten,
Wel, geef my dan nooit in de magt
Der géner die my hàten.
Sta borge voor uw dienaar, Heer!
En stijf hem t'aller deugde:
Dat zig den boozen nimmermeer,
In mijnen val verheugde.

63. Mijn oogen zijn al mat en moê,
Van 't ziel-verlangend' wagten,
Op 't heerlijk goed dat Gy my toe
Gezegt hebt in gedagten.
Doe my tog uit genàde, nu
Zoo veel, dat Ik mag leeren
Uw' regten wel verstaan, en U
Met die te houden, eeren.

64. Want immers ben ik uwen knegt:
Dus help, dat ik my wanne
Wel scherp te letten, tot ik regt
Uws wets geheimen kenne.
't Is tijd, O God! dat Gy ontwaakt:
Die moed-will' diend gewròken,
Des volks dat uwe regten wraakt,
En wetten heeft gebròken.

65. En dit 's de réden, waarom dat
Ik ooit uws monds bevélen,
Veel hooger hebbe als goud geschat,
Of diere pronk-juweelen:
Zoo dat ik my daar altijd aan,
Hiel vast en digt gebonden,
En hadde een schrik van in te slaan,
Het gruwel-pad der zonden.

P E . XVII.

66. Een dierbren schat houd zig bedekt,
In uw getuigenissen:
Dus heeft mijn ziele haar uitgestrekt,
Tot zoeken, gràven, vissen.
Het ligt Heer! dat uw woord ons geeft,
(Schoon veel geleerde dwàlen)
Zal hem, die dat getrouw beleeft,
Met hémel-glans bestràlen.

67. Dus loope Ik als met òpen mond,
ten enden à'em, en hyge,
Ja brande naar uw heil-verbond,
Tot ik 'er lugt uit kryge:
Wel, zie my tog mé'ewaardig aan!
Gelyk Gy alle zielen
Nu doet, en altyd hebt gedaan,
Die voor uw Godheid knielen.

68. Geef Heer! myn voet eens kragt, en leid
My 't spoor ten léven inne,
Dat my nooit ongeregtigheid
Aanvalle en òverwinne:
Verloss my van de òverlast
Der aarts-geweldenàren,
Zoo zal Ik 't woord my toegepast,
Getrouwelyk bewàren.

69. Wend Heere! uw troost-ryk aangezigt
Na my en leer my léven,
Eenvoudiglijk en na 't berigt
Uws wils, my voorgeschréven.
Want Ik met droevig klaag-geluid,
Schrey' heele tràne- béken,
Om dat Ik zie de mensch dus uit
En van uw woord gevvéken.

T S A D E . XVIII.

70. Des blyft Gy ook regtvaardig, Heer!
Al woud Gy wràke schaffen;
En niemand kan U immermeer,
Of ergens in bestraffen.
Gy eischt met regt, dat elk erkenn'
Der wetten billikhéden,
En op haar wenken zig gewenn'
Te letten, in zyn treden.

71. De kragten Zyn van yver, my
By-na gansch afgesléten,
Om dat Ik zie myn wé'er-party,
Uw woord zoo ligt vergéten:
Dat Zuiver en door-loutert woord;
Zoo vol van nutte zàken,
Dat uwen knegt zoo gaeren hoord,
Hem 't hert zoo kan vermàken,

72. Ik ben, 't is waar, wel klein in kragt,
En by-na niet gerékend:
Maar uw gebod staat dag en nagt,
In herte en hand geteekend.
Uvv regt zal regt, en eeuwig zyn:
Wie zou zyn glans ontluistren?
Of wie zal ooit den zonneschyn
Van 't heiligh woord verduistren?

73. Als 't bange leed my òverviel,
En by-na gansch verstikte,
toen vvas 't uvv vvoord, vvaar door myn ziel
Vertroost vvierd en verkvvikte.
Nu: t' vvyl uvvs monds geregtigheid
Zoo vol is van goê vrugten,
Ey leer my die! gelijckze leid,
Dan blyve Ik buiten zugten.

K O P H . XIX.

74. Ik hebbe O God! myn herte om hoog
In smeeken op-gehéven:
Hoor tog en help my, die nu poog
Regt naar uvv vvoord te léven.
Daal spoedig né'er, kom Heer! en stell'
My buiten hinder-làgen,
Om nooit in 't spoor van uvv bevél
Te vallen nog vertràgen.

75. Des morgens vroeg voor 't schémer-ligt,
Schreeuvvde Ik met luider kélen:
Tervvyl myn hòpe op uvve berigt,
Bleef zouder vvanke spélen.
Ik sprong uit 't bedde als andre nog
Vast ronckten op de Vé'eren,
Op dat Ik uvv geheimen tog,
Mogte uit uvv lessen leeren.

76. Spoey U ter hulpe, Heer! op myn klagt,
Hergeef, naar uvve goedheid
En vrye regt, myn eerste kragt,
Tot vol genot van zoetheid.
Want zy die vol arglistighé'en,
My na gaan en bestryden,
Zyn verre het dool-pad opgetré'en,
Uvv heilig spoor bezyden.

77. Maar Gy myn God! vvart ooit na by
Ter vvyk, die tot U vlòden:
Dus troost Ik op de vrugten my,
Die 'k zie in uvv gebòden.
Ik vveet en ben 't van ouds bevvust,
Dat uvver vvoorden vvaarheid,
Vast op de grond der eeuvven rust,
Met onbezvvalkbre klaarheid.

R E S C H . XX.

78. Zie my tog aan in déze ellend!
Eer Ik 'er in versmagte:
Want Ik hou 't vvoord uvvs monds geprent
En lévende in gedagte.
Gryp Gy myn zaak dan by der hand,
En doe myn staat van héden,
vervvisselen voor een béter stand,
Naar uvv beloste-reden.

79. Nooit steeg de booze nog beklom
Den top van vvàre zégen;
Wat réden tog? hy zag nooit om
Naar uvv genàde-vvégen.
O heil-fontein! mild-áder-ryk,
Stort my vvé'er geest in de à'ren,
Gy Heere! hebt regt en magt gelyk,
Om ons te Wéder-bàren.

80. Myn vvé'erpartyders zyn wel boos
En veel, die my bestóken:
Maar egter houde Ik my altoos
Aan 't vvoord van U gespròken:
Dat volk is vol bedriegery,
Men magze niet vertrouvven:
En 't is my leed aan 't hert, dat zy
Uvv vvet niet onderhouvven.

81. Ey zie! met vvat een teere zugt,
Ik uvv bevél beminne:
Dus voed my met Uvv gunste-lugt,
En houd'er 't léven inne.
De vvaarheid is de bron uvvs vvoords
Gelyk van Uvv gerigten,
Dat zal tot in alle eeuvven voorts,
Met volle stràlen ligten.

S C H I N . XXI.

82. De groote zyn wel met geweld,
My op het lyf gevallen.
Maar Ik op uw' verbond gesteld,
Bleef onverzet in allen.
Ja 'k Zong van vreugden òverluid,
Ziende op uw heil-belofte,
Veel meer als op een ryken buit,
Ooyt eenig roover stofte.

83. Ik haat de valscheid in myn grond,
En moeter nog van gruwen.
Maar aan uw heilig heil-verbond
Wil Ik myn ziel uit-huwen.
Ik lòve, stille en òpenbaar,
U, daags wel zéven màlen:
Want uw gerigte en wonderen, daar,
Daar moet ik in verdwàlen.

84. Uw zuivre-wet - beminnaars, staan
In vasten vré'e der zielen,
Schoon alle rampen teffens aan,
En op haar nédervielen:
Derhalven hòpe ik Heer! op 't heil
Dat alle vròme wagten,
En wil den alderhoogsten peil
Van uwen will' betragten.

85. Myn ziele houd uw getuigeniss'
Na kragten en vermògen,
Die my oneindig liever is,
Als 't morgen-ligt in de oogen,
Ik passe op uwes monds bevél,
begaan met duizend zorgen:
Want van myn doen, dat weet ik wel,
Is niets voor u verborgen.

T H A U XXII.

86 Agh Heer! agh! dat tog myn gekrysch,
U in het herte boorde:
Zoo wierde ik daar op kloek en wys
Gemaakt, naar uwen woorde,
Agh! dat myn smeeken eenmaal kon
Uws godheids troon genàken,
Wat zou 't afstraalsel van die zon
Verligtede oogen màken!

87. Myn tonge zou dan nimmermeer,
Hoe 't gaat, haar làten binden
In uwen lof, indien ik Heer!
Kon 't merg uws wets uit-vinden:
Die zou klaar-stemmig, poos aan poos,
Uws wils gezetten pryzen!
Die elk haar zelven en altoos,
Door eigen-klaar bewyzen.

88. Bied eenmaal uwe regterhand
ter hulpe om my te schooren:
Ik hebbe uw woord in 't hert geplant
Om dat alleen te hooren.
Myn ziele joockt om eens dat goed
My toegedagt, te erlangen:
Want Heer! uw woord dat hòpe voed,
Houdze in 't vermaak gevangen.

89. Wel, rekk' my dan het léven nog
Om uwen naam te lòven:
En breng naar uw behàgen tog,
My alle nood te bòven.
'K was eertyds wel een dólend schaap,
Maar Gy bragt my te regten:
En dat doet my, uw trouwe knaap,
't Herte aan uw wetten hegten.

CXX. harp-lied

Toon: *Agh! liefsten God Ik kom tot U.*

Toen druk en angstt en kommer, my
T' allen zyden óvervielen,
Toen riep Ik tot myn God, en Hy
Wende 't oor', ten trooste myner zielen.

2. Agh Heer! vvas 't vvoord, agh! dekme tog
Voor de valsche laster-monden:
En voor een tong, die vol bedrog,
Snédig is tot vuile slimme vonden.
3. Want vvat voor nut of lust, hadd't Gy
Ooit in 't listigh tonge-vleyen?
En vvat is uit bedriegery,
Voor myn ziel ten goede te verbeyen?
4. Geen pyl of schigt, 't zy door vvat kragt
Hy, van stàlen bòge of péze,
Vloog door de lugt, die onverwàgt,
Ooit zoo veel hert-kvvàlen wrogt als déze.
5. Ja schoon het vuur door vlamme en gloed,
Schend jenéver-bosch-vvoestynen;
Nog kan een gifse tong, 't gemoed
Met veel meer en Zvvaarder pynen pynen.
6. O my bedroefde! die myn tyd
Als by vvilde Tyger-dieren,
Nu dus in Kédars tenten slyt,
By die zoo verbasterde Arabieren.
7. Een volk, vervreemd van deugd en eer',
Trouvvelooze, kloek in listen,
Vol haat en nyd, en nergens meer
Toegeneigt, als om te mògen tvvisten.

8. Mijn ziele kwijnd, en Ik vergà,
   Van by zulke steeds te wònen:
   Die, hoe zeer Ik na vriendschap stà,
   Altijd haar nog éven bitter toonen.
9. Spréke Ik van Vré'e, zy ruste moê,
   Zoeken 't eeuwig warre-àgren:
   Zoo dat, Ik doe ook wat Ik doe,
   Nimmer kan Ik land met haar bevàren.

Het CXXI. harp-lied.

Toon: *De Harders op de wagt by nagt.*

Ik heffe de oogen op,, ten top
   Der Hémel-hooge bergen héne, en vliê
Om hulpe in nooden tot,, mijn God,
   Daar Ik met een vertrouwend herte op zie:
Want Hy, den Schepper van 't heel-al,
Onbepaald in magt, Die zal
      Nooit mogen,, gedògen,
   Dat mijn party
Mijn voeten zou doen vallen;
Maar Hy blijft my in allen,
   Eeuwig digt op zy.
2. Ey! zie aan welk een held,, in 't veld,
   Hier voor u nu ten strijde gaat mijn ziel!
   Een, die nooit sluimering,, beving,
   Maar stà'ig een wàkende ooge op Isr'el hiel:
   Het is dien Heer, die alletijd,
   U bewaard heeft, en bevrijd
   Voor 't stràlen,, der kwàlen,
      Als in zyn hutt'

Vol schaduw-rijke lommer,
En die in angst en kommer
U nog troost en stút.

3. Dat, of den oorlogs-brand,, in 't land
Onstékende, bràke uit in ligte vlam,
Die veld-en boom gewas,, en gras
Vernielde, dat'er niets in schuur afkwam,
Schoon of het pest-vuur 't all verslon',
Hy zal 't woeden van die zonn'
Wel keeren,, en weeren
Van u, met kragt,
All 't kwaad, dat u ten plàge,
Mogt nàdren, 't zy by dàge,
't Zy by donkre nagt.

4. Geen ongeval of leed,, hoe wreed,
Zal u aantreffen en ter néder-slaan.
Nadien hy met u gaat,, en staat
En trekt zig altijd vwer nooden aan.
De Heere zal met zijn genà'e
U verzellen, vroeg en spà'e,
Bewàren,, veel jàren,
In zijne tent;
De Heer zal u geleiden,
En hoeden, voeden, weiden
Eeuwig sonder end.

Het CXXII. harp-lie[d]

Toon. *Laat treuren die treuren willen.*

WEgh zugten! en droevig klàgen,
Mijn treuren is nu al gedaan:
Want Ik hoor buur en vriend en màgen
Tot my roepen, laat ons gaan!

2. Elk volge, wy gaan vast vooren,
VVy trekken we'er blijdelijk heen',
Na 's Heeren heiligdom en Chooren
Om zijn heuvel op te tre'en.

3. Wy zullen ons binnen wallen
Vermàken, en zien daar een Stad
Die in cieraad pronkt bòven allen,
En die óvervloeid van schat.

4. Die oude, zeer-verr'-vermaarde,
De Waereld allom nu bekend,
Daar Jacobs stam-huis ooit vergaarde,
Voor des Heeren heil'ge tent.

5. Daar zullen wy Gode danken,
Voor alle het ontfangene goed,
Alwaar geregte en vonnis-banken
Rust verschaffen by den spoed.

6. Gezégend zy Sàlems vesten!
Gezégend, all wie ze bewoond!
Een wensch'lijk lot valle hem te besten,
Wie maar Sàlem gunste toond.

7. Den wàren en vasten vréde,
Fonteine van alle geluk,
Houde eeuwig in uw poorten stéde!
Toegeslòten voor den druk.

8. Een ryken en zoeten régen,
   Daal' néder op ù, en begiet'
   Uw hof-paleizen met een zégen,
   Die tot allen héne vliet.
9. Maar waarom togh zyn de zinnen,
   Zoo kragtig na Sàlem gewend?
   't is om myn vrinden die daar binnen,
   My als vrinden zyn bekend.
10. Die regte, die lieve vrinden,
   Myn vrinden niet enkel in 't bloed,
   Maar die Ik en die my beminden,
   Uit gelykheid van gemoed.
11. Myn broeders en méde-looten,
   Gebooren ùit Godlyken geest,
   En teffens met my lot-genooten,
   Van het waardigste offer-feest.
12. Ja zéker, dat is de réden:
   Dùs, Gode-dierwaardige schaar!
   Wensch Ik ùit hert-genégenthéden,
   Dat God eeùwig ù bewaar.
13. Hy schenke ù dien vré'e, die nimmer
   Zal worden gekreùkt of gesteùrd!
   Hy zégen' dat gewyd getimmer,
   Tot zyn dienst-werk ùit gekeurd.
14. Dien verre-beroemden tempel!
   Dat wonder! dat heerlyk vertrek,
   Hy geef dat niemand vloer of drempel
   Van zyn heilig Choor bevlekk.

Het CXXIII. harp-lied.

Toon. *Lief-loksters van de Min.*

Tot U myn God! wel hoog
En boven alle wolken,
Maar Die nog egter 't oog
Houd òver alle volken:
Tot U gaat ons gezigt.
Verzeld met hert-gebéden,
Als die in onze pligt
Zyn veel te kort getréden.

2. Wy stàren op-waard aan,
Als trouwe bòden plégen
Voor heere en vrouw te staan,
Die ziende na 't bewégen
Der oogen, zoo dat ze haar
Na 't alderminste wenken
Flux voegen, zonder daar
Eens op te staan bedenken.

3. 't Is met ons éven-eens:
Maar agh! wat zalmen zeggen!
Wy moeten vol geweens,
Bloot voor U néder leggen,
En kloppen op de mond,
En dekken 't schaam rood wézen.
Om dat elk onze zond'
Uit ons gezigt kan lézen.

4. Maar Heer! laat niettemin,
   Dit ons zoo-bitter fmeeken
   Tot Uwer ooren in,
   En dus in 't herte bréken.
   Zyt ons genàdig Heer!
   Ey! zie hoe bits, hoe smàdig,
   Gaat ons party te keer:
   Ey! zyt ons tog genàdig.
5. O! 't valt ons veel te zwaar
   Zoo schampren hoon te dràgen,
   Van die verwàte schaar,
   Die slegts haar zelfs behàgen,
   Die dertel zyn en trots,
   Van weelde zat en dronken,
   En die ten spyte Gods,
   Met zyne gàven pronken.
6. Maak eens een eind der smert,
   Om Uwes goedheids wille,
   Van 't aangevogten hert,
   Dat tot U zugt, in 't stille,
   Als 't zyn ramp-vallig lot
   Moet zien met smaad verzwàren,
   Dan zalme Uw lof O God!
   Doen galmen by de snàren.

Het CXXIV. harp-lied.

Toon. *Tweede Carileen.*

JAcobs na-zaad roeme t'hans,
Op den Heer, als op een vaste schans,
Die voor haar,
Waakt in nood en gevaar.
Die ons red
En wé'eromme Bùiten vreeze zet.
Want, waar 't dat Hy,, ons niet by
En op zy,, hadd' gestaan,
Agh! hoe hadde 't ons gegaan!
't Booze rot,, hadde ons bot
Afgeknot,, opgeslokt,
En zoo lévende in geschokt.

2. 's Vyands gramschap brande schier
Tégen ons, als een verteerend vier,
Dat verwoed,
Alles steld in een gloed,
En het wee,
Kwam gedréven op ons als een zee:
Zoo sterk dat wy,, naast en by
Van party,, òvermand,
Làgen né'ergedrukt in 't zand:
Stoùt geweld,, hiel het veld,
Wy gekweld,, en benart,
Zogten hùlpe in onze smaart.

3. Maar de Heere zy gelooft!
Die ons eer wy wàren ùitgedooft,
Uit het naaùw,,

Rùkte van 's vyands klaauw,
En die kwà'en,
Wist te stùiten en te doen vergaan.
VVaarom dat Wy,, zynde vry,
Billik bly,, Hem ten lof,
Dus uit òvervloed van stoff',
Overluid,, Noord en zuid,
Roepen uit,, voor elk-een,
Ey! daar is den strick aan tween.

4. Nu is onze ziele los,
Vry, gelyk een vògel vliegt in 't bos,
En uit 't net
dat voor haar was gezet,
Vógelaar!
Wy nu, vreezen 't minste geen gevaar
Van Uwen strik,, daar wy dik,
Wel van schrik,, beefden voor:
'S Heeren hand breeckt alles door.
Hy, wiens magt,, uit een nagt,
'T ligt herbragt,, hémel, aard'
VVézen gaf, heeft ons bewaard.

Het CXXV. harp-lied.

Toon. *Ik zal 't u gaan verklaaren wis.*

All' die op Gods vermógen staan,
Zyn als een stàle rots
Die nooit kan wyken nog vergaan;
Ia staan in spyt des lots,
Onverschrickt,, wat 'er wikt,
Als de bergen Sions doen,

Welkers kruin,, als een tuin
Pronkt met onverwelkbaar groen:
Werp u slegt in zyn schoot,
En Hy zal wis ter nood,
U voor 't kwaad behoên.

2. Nu: zoo 't gebergt' om Sàlem leid,
En maakt een dubble wal,
Alzoo is God in eeuwigheid
Elk die Hem vreezen zal.
Want de kwà'e,, 't ga zoo 't gà,
Geest Hy altyd niet de toom,
Van het land,, in de hand
Dat den vròmen voor haar schroom,
Of sùffende in den drùk,
Daar door tot eenig stùk,
Hem onwaardig, koom.

3. Nù Gy, myn God! hoor Uwen knegt,
En zie genàdig aan,
Die reine zielen, die opregt
In Uwe wégen gaan:
Maar die 't kwaad,, pad in slaat
Stùive voor Uw aanschyn heen,
En doe wel,, 't Israël
Dat inwendig is besné'en:
Bekroon het met een vré'e,
Daar Uwen zégen mé'e
Gaat verzeld, bené'en.

Het CXXVI. harp-lied.

Toon. *O Schepper fier*!

WAt brak den geest
Met eene kragt van kluister!
Toen hy, als in 't duister,
Vernam het bly gerugt,
En heel bedeest
Aanhoorde, men verhuist 'er,
En den ouden luister
Rijst wé'er aan onze lugt.
Sion, lang in vreemde landen,
Vast geboeid aan voet en handen,
Gaat los en vry,
Wé'er uit zijn slàverny.

2. 't Is als een droom,
Te hooren van die dingen,
Daar zoo zonderlingen,
En lang is opgewagt:
Zoo kon geen toom
Ook Isr'els tonge dwingen,
Niet van band te springen
En zingen uit haar kragt:
t'Wijl dat zelf de heid'nen spràken,
Zie dat volk! zie wat voor zàken
Heeft God gedaan!
Wie kan die kragt verstaan?

3. En, 't is ook waar,
Die heil-zonne is gérezen,
Om ons te genézen,
Van een onheelbre wond':

Toen we allegaar
Met geestelooze pézen,
Làgen als verwézen,
In wé'er-wils kerkers grond.
Heer! en breekt Gy eens de boeyen,
Hoe zal 't volk met béken vloeyen!
Na Sàlem heen,
En Jùdaas vaste sté'en,

4. Zoo als de wind
Van 't zùide, doet de stroomen
Zwellen, tot de zoomen
En boorden van den dyk:
Datze gezwind,
Haar wringen ùit haar toomen,
Ia zoo verre kòmen,
Dat ze hàren vette slyk
Over krogten, òver weyen,
Over akkers héne spreyen:
Met zulk gedruis,
Komt Isr'el wéder t'huis,

5. 't Vertoeft wel wat,
Maar egter, na vertoeven,
En geduld beproeven,
Geraakt me aan 't waar geniet,
In land en stad,
Alwaarmen 't hert-bedroeven,
Bòven noods behoeven,
Zeer verr' vergolden ziet.
Want die nu met trànen zaayen,
Zullen eens met vreùgde maayen,
In zoeter lugt,
Een ziel-verkwikbre vrugt.

6. Den bouw-man mé'e,
Ploegt de akker, maakt zyn vooren,
Werpt het dierbre kooren
Daar op, van uit zyn hand,
Als of hy 't dé'e
Om in de kley te smooren,

Maar 't is niet verlooren
By hem gerékend, want
Hy verwagt in vast gelooven,
De édele weitte in volle schooven,
Na voorig zuur,
Te voeren in deschuur.

Het CXXVII. harp-lied.

Toon. *Alkásar.*

MEnschen mògen tragten, poogen,
Spannen geest en kragten in,
Blijft'er mangel aan vermògen
Dwaaslijk wagt men groot gewin:
Hoe ze rennen, hoe ze jàgen,
Hoe ze slépen, hoe ze dràgen,
Voegt 'er God geen zégen toe,
Elk maakt hem in 't ydel moê.

2. Alle bouw-konste is verlooren,
't Huys moet vallen, wijkt Gods hand,
Stàle vyzel stutten schooren,
Houden 't nimmermeer in stand.
Hooge wallen, wijde gragten,
Ronde op ronde, scherpe wagten,
Spiessen, zwaarden, grof geschut,
Waakt Hy niet 't is all' onnut.

3. 't Is gansch ydel met veel zorgen,
's Avonds laat na bedd' gegaan.
Ydel is het alle morgen
Voor het dag-ligt op te staan,
Om zijn brood, in zweet en slàven,
Al den dag te loopen, dràven.

Want God geeft het dien Hy 't gond,
Wel al slàpende in de mond.

4. Zoo was 't eertijd als een zégen
Van den Hémel opgevat,
Als de vrugtbre vrugten krégen,
En een man veel zònen hadd':
Zònen, die hem onderwijlen
Wàren als verstaalde pijlen,
In een sterken schutters hand,
Die vergeefs geen bòge spand.
5. Dus moet yder zig verpligten
Aan Dien Heer, die 't alles geeft:
En wel hem! *D*ie zulke schichten,
Kòkers vol tot pylen heeft.
Die zyn stamme zoo ziet bloeyen,
Als de vyand hem wil moeyen,
Zwicht hy niet zoo ligt in moed,
Als het eenzaam herte doet.

Het CXXVIII. harp-lied.

Toon. *Courante la báre.*

O rijk van heil! wiens rein gemoed
Aan God en deugd verknogt, in all' zijn wégen,
Het ooge heeft op den hoogsten zégen,
Den wegh daar heen met allen yver spoed.
Wel zàlig! die den Heere vreest,
En met een nédrig herte en stillen geest,
Wagt op zyn hulpe in twyfel-loos vertrouwen,
Dog niet te min,
Met màtig bouwen
Waakt voor uw gezin.

2. O vreugde-rijken dàgeraad!
Daar Gòdes gunste in all' uw doen en láten,
Vernoegsaamheid in alle stàten,
'Een voor-smaak geeft van nog veel béter staat.
'k Zie uwer handen naarstigheid,
Alleen in 't goede en eerlijke aangeleid,
Met volle stroomen zégens òvergieten,
Des gy uw brood,
Met rust genieten
Zult, na lust en nood.

3. Uw wéderhelft, uw hert-vriendinn',
Zal bloeyen als een wijnstok, die zyn vlégten
Aan uwen huis-muur vast laat hegten,
En keurd, en neemt daar toe de zon-zyde in,
Om zyne trossen by dien gloed
Te koestren, en 'er geur-en geest-rijk bloed
(Der Gòden lust) te zuivren in zyn à'ren,
Want hare jeugd
Zal vrugten bàren,
U tot troost en vreugd.

4. Waar uit (veel-ligt) nog zal ontstaan,
Dat uwen disch daar méde aan alle kanten
Versierd word, als met jonge planten
Van boomen, vrugtbaar in ólyven-graan;
Welks voênde, zoet en heel-zaam vet,
Zyn geest in 's lévens geesten òverzet:
O heerlijk ding! als 't voorbeeld mag zyn na-zaad
In 't heil-spoor zien,
En kwaad en kwà-raad,
Uitter herten vliên.

5. Daar òpend zig dan eene bron
Van ziel-vermaak en hert geneuglijkhéden!
*D*at groeysel zeud in geest en leden,
*D*en vrede vest, daar liefde't veld voor won,
Vre'e, die aan 't wel gesteld gemoed,
Sta ig ruimte geest tot regt gewenste spoed.

Want zie, God houd (zoo lieft hy wàre vroomheid)
De hand aan hem,
Die 't herte in toom-leid,
Eeuwig na zyn stemm'.

6. Ja zoo verr' dringt zyn gunste door,
En dat heeft Hy nog òver voor den goeden:
Gy zult by zoo veel heils en spoeden,
Den luister zien van Sions tempel-koor,
En Sàlems bloey, veel jaren lang,
Met kindren, en kinds kindren, staande in rang,
En zulk een vré'e, die 't spoor baand, om benéven
't Gansch Isr'el Gods,
Te mògen léven
Bòven magt des lots.

Het CXXIX. harp-lied.

Toon. *De Duytsche spráken de Wálen toe.*

GEen zwaarighéden, geen tégenstoot,
Treft immer 't hert van die God vreezen.
Geen smerte, geen lyden, geen nood, hoe groot,
Ja zelf geen dood,
Zal ooit den goeden schàdig wézen,

2. Dat 's eene tàle die Jacobs zaad
Wel voeren magh, en hem toe - passen.
Wat hebben de vròmc veel eùvel-daad,
En vloeks en smaad
Gelé'en, en stille op moeten brassen!

3. Zeer dikwils hebbe Ik dat nù bezogt,
Ik, die van myne kindsche dàgen
Tot héden, zoo ménige en zuure togt
Hebbe òverbrogt,
Die 'k eerst niet zag te konnen dràgen.
4. In alles egter, wat my bestreed,
Bleef myne ziel gansch onbezwéken
In hópe op Dien Heere, Die altyd weet,
Den slagh van 't leed,
Op ons gemunt, de kragt te bréken.
5. Zy hebben éven als met de ploeg,
Myn rugg' door-sné'en in diepe vooren:
All't plàgen en tsarren dat Ik verdroeg,
Was fel genoeg,
Om my méde in de grond te booren.
6. Maar Onzen Heere van 't eeuwig hoog,
Brak dézer Booze moordse touwen:
Haar léger dat tégen my stout op toog,
Met pyl en boog,
Heeft hy verstrooit of né'ergehouwen.
7. Hy sloegze en dreefze all op de vlugt;
En éven-eens zoo moeten ze alle,
Die Sion bezwàren met een gerùgt
Daar 't onder zugt,
Door Gods regtvaardig oordeel vallen.
8. Zy moeten kwynen als't heil-loos kruid,
Dat 's zòmers op de hooge daken,
Wel wortel zal schieten en weeldrig spruit,
Maar flux wé'er uit
Moet gaan door 't heete zonne-blàken.
9. Dat nimmer vrugten van voordeel baard,
Of nuttelyk doet den dorsch-vloer stuiven;
Waarom het de maajer ook nooit vergaard,
Maar als onwaard,
Veragtlyk van der hand zal schuiven.
10. Daar nimmer mensche langs héne ging,
Die 't ziende, daar eens òver dagte,
Veel minder dat hy 't als een nutbaar ding,

De zégening
Van God, of wenschte of waardig agte.

Het CXXX. harp-lied.

Toon. *Ay my*! *wat pyne*!

UIt diepe nooden
Kom Ik gevlòden,
Uit diepe nooden van leed en spot,
Zoek Ik nu Dien Heere, Die my kan helpen,
Die Ik erkenne voor myn Heer en God.
Agh! eer nog myn wonden niet meer zyn te stelpen,
Keer U tot my, O Gy myn Borg en slot.

2. Ag! laat Uwe ooren
Myn klagten hooren!
Agh! laat Uw ooren tog òpen staan
Voor myne gebéden en voor myn smeeken;
Agh! wisch de Zonden, van Uw knegt gedaan
Uit Uwe gedagten, ag Heer! agh! en réken,
My die niet meer tot schuld en zonden aan.

3. Want anders, Heere!
Waar Ik my keere,
Want anders Heere! 't loopt uit den draad:
Wil ik myn bedryven ten gronde ontléden,
Op denken, spréken zien en elke daad!
Hier is wat vergéten, en daar mis-getréden.
O! 't valt zoo ligt dat op zig zelven staat.

4. En wild Gy zoeken
In Alle hoeken;
En wild Gy zoeken, hoe zal't 'er gaan!

Wild Gy dan na strengheid nogh met ons regten,
Wie kan voor Uwen hoogen regt-bank staan!
't is uit met den ryken, 't is uit met den slegten:
Gy neemt geen aanzigt van persoonen aan.

5. Togh by U vinden
De deùgde gezinde,
Tog by U vinden zy veel genà
All die U van gronde der zielen vreezen:
En Heer! 't is daarom dat Ik op U stà
En op Uwe beloften, die Ik my laat wézen,
Het eenig-een daar Ik myn oog op slà.

6. 'k Wagt met verlangen
Om troost te ontfangen,
'k wagt met verlangen, op onderstand;
Veel meer als de wagters, Heer! die vol zorgen,
De wal bewàken mét geweer in hand,
Van schémerenden àvond tot hoog aan de morgen,
En 's hémels dag-lamp ons in de oogen brand.

7. Nu Isr'el bouwe,
Rust en vertrouwe,
Nu Isr'el bouwe, en steune vast
In hope op den Heere, die vol genàden,
Met vàders oogen op den vròmen past:
Die zal ze wel redden, en dus ook ontlàden,
Van zonden-straff, ondràgelyken last.

Het CXXXI. harp-lied.

Toon. *Florida zoo 't wézen magh.*

Myn hert verzinkt in ootmoed Heer!
En ziet op andre niet zoo zeer
Als op zyn zelfs gebréken:
Ten blaast hem zelven nimmer op,
Om als met 't zeil in top,
De loef elk af te stéken.

2. Nooit hebbe Ik uit verméte waan,
Voor my te hoog een ding Bestaan,
Neen, 'k hiel my liefst in 't laege.
Nooit was Ik groots en stout en trots,
Op 't los gevley des lots,
Na de algemeene plàge.

3. Ja schoon ik meer als andre scheen,
Ik droeg my tégen elk gemeen,
En zogt veel eer de kleine,
Die é'el en nédrig zy van geest,
Als groote, die haar mees
Vermàken in 't onreine.

4. All wie ooit meer als Ik geleek
Trotseerde Ik nimmer; maar ik week
Zeer gaeren voor myn meerder.
'k misgonn' nooit eenig mans geluk,
Al was Ik zelf in druk,
Maar prees myn God veel eerder:

5. Myn God, van my zoo zeer bemind,
Die Ik zoeke als een teeder kind,
Eerst moeders melk ontògen;
Dat op het prangen van den dorst,

Valt na die lieve Borst,
Die 't korts nog heeft gezògen.

6. Een kind, welks ingeschàpen trek,
De pyn beschreid van zyn gebrek,
Hem nergens mé'e laat stillen,
Als met zyn versch-ontroofde speen'
Daar all't rekhalzen heen,
En enkel schynt te willen.
7. Nadien het jonge wigtje tog
Niets kend, dan 't zoete moeder-zogh
Om zynen Brand te blusschen.
Nu, zoo is 't éven met myn hert;
Dat God alleen in smert'
Ten Troost heeft, ondertusschen.
8. En stond die zaak zoo met my niet,
't was regt, dat Hy my van Hem stiet,
Maar nu mag Isr'el hòpen,
En met my tot dien Heere gaan;
Want bey zyn armen staan
Lief-lokkende en wyd òpen,

Het CXXXII. harp-lied.

Toon. *Begaafde Carileen.*

Zie Heer! Uw dienaar aan,
*D*en zòne van Jesse, wiens lyden
In voorgaande tyden,
Zoo groot was, en de kwâ'en
Zoo veel dat hy ze niet kon wéderstaan.
En Heer! gedenk eens aan 't verbond
Van my gemaakt, op vaster eed gegrond,
Met U, Wiens kragten,, niemands tégen-tragten

Immer wéderstond.
2. 't Verbond en eed die 'k dé'e,
My nimmer in huis te begéven
Om gerust te léven,
En daar alzoo in vrè'e
Te willen rusten op myn léger-sté'e:
Eer Ik een plaats verkoor voor Hem,
Voor Jacobs God, en in Jerusàlem:
Daar wy gebéden,, by d'offer deden,
Zoo met herte als stem.
3. 't Is waar en Ik verstà,
Dat eertyds de bond-kiste plagte,
By ons voorgeslagte
Te staan tot Ephrathà,
Tot ze in de stad der wouden kwam daar na:
Maar van die beide, koos de Heer
Geen tot verblyf, op dat hy daar verkeer:
Des Hy ten lesten,, binnen Sions vesten,
Sloeg zyn tente neer.
4. Dat is den berg alleen,
Daar wil Hy dat elk en een yder
Trouw verbond belyder,
Ten besten van 't gemeen,
God yv'rig zoeken zal, en anders geen.
Daar moeten in ootmoedigheid,
Als voor den troon der Opper-majesteit,
Nu all' die zielen,, voor Hem néderknielen,
Zonder onderscheid.
5. Laat dan O Heere! ey jà!
Laat U eens genàdig gevallen,
Dat in Sàlems wallen,
Dit huis U òpen gà,
En daar het merk in van Uw by-zyn stà:
Daar A'rons kroost, het priester-dom,
Met 't heiligheid gesierd, ten offer kom,
En Uw beminden,, eene vreugde vinden,
Die haar volgt allom.

6. Keer tog Uw aanschyn niet
Van Uwen gezalfden, agh Heere!
Jesses zoon ter eere,
*D*ie nooit Uw wet verliet,
Vervull'het woord van U aan hem geschied;
Ik weet dat Gy 't niet bréken zult,
Tot dat de minste stip zal zyn vervuld:
Want wat Uw lippen,, immer mogt ontglippen,
Hielt Gy als een schuld.
7. Nu, dat Gy *D*avid zwoerd,
Was, dat'er voor-zeker een zóne
Zynes lyfs, ten troone
Zal worden opgevoerd,
Met een belofte nog die 't herte roerd,
*D*at, als zyn kindren blyven staan
In Uw verbond, en kléven 't heilig aan,
*D*at kroone en ryke,, traps-wyze, eeuwiglyke
Tot haar ne'er zal gaan.
8. En Sion trof het lot:
Dat hebt Gy ten rusting verkooren,
Nu al lang te vooren,
En teffens tot een slot
En hof-paleis voor U, Almagtig God!
Een plaats die U met lust beving,
Daar 't Goddlijk hert begeerig òver hing:
En des zyn zònen,, heerlijk wil bekroonen,
Met Uw zégening.
9. Met zégen bòven nood,
*D*ie stàdig met béken en vlieten,
Op haar af zal schieten,
Uit Uwen rijken schoot,
En alles ruim verzà'en met wijn en brood.
*D*e priesters die Uw koor betré'en,
Zult Gy met gunst - en heil - sieràden klé'en:
Wie 'r zaad zal zingen,, en wie 'r gunstelingen,
Juychen hand-gemeen.
10. 'k Zal, zegt Gy, my aldaar
Voor *D*avid een hooren doen spruiten,

En geen mensch zal 't stuiten,
'k Zal mijn gezalfde een klaar,
Een eeuwig ligt zyn, op den kandelaar.
't Zal zyn party beklé'en met hoon,
Maar hem zal Ik vereeren met de kroon:
Ja 'k wil hem vesten,, Israël ten besten,
Eeuwig op mijn troon.

Het CXXXIII. harp-lied.

Toon. *Die mind die lijd veel pijn.*

ZOo iemand zig in 't hert
Ontsteken voeld, om iet
Dat nu schaars gevonden werd,
Te hooren door gezang
Verheffen, van een lied
Vol van Goddelijken drang,
Hy luister na den toon,
Die Jesses jongste zoon,
Dien grooten harpenaar,
Slaat en houd op zyn vergòde snaar.
2. *D*aar speeld hy van een ding,
Zoo nut en zoo vol vreugd,
Zoo gewenscht en zonderling,
Zoo lustig voor 't gemoed
Gevallen op de deugd,
*D*ie 't betragt op vaste voet:
*D*aar kweeld hy van een vré'e,
*D*ie eeuwig plaats en sté'e
Houd, daar de broeder-minn'
Woond en heeft in huis den zétel in.

3. O! zingt hy, wat is dat
Een hémel hier bené'en!
Wel, wie denkt zig immer zat
Aan dézen zoeten stand,
*D*aar wàre liefde alleen,
Vlegt en legt en sluit den band?
En broeders onder-een,
*D*oet nood-en brood-gemeen,
Tot onderling gerijf,
Léven als twee handen aan een lijf.
4. Zulx daar geen onderscheid
Van staat, in iemand meer,
't Hert betooverd en verleid,
*D*at hy zig om zyn goed,
Een hooge en meerder eer
Toe-schréve, als een slegten bloed
*D*ie naauwlijks nooddruft heeft,
En egter eerlijk leeft,
Maar daar me eenvoudig, niet
Als naar een opregten wandel ziet.
5. En, daar men op den grond
Van deugd en heiligheid,
Treed in onderling verbond:
Als die nu 't hoogste goed
In 's herten ooge leid,
*D*wars door voor-en tégenspoed,
Te zàmen is gezind,
Ontziende wé'er nog wind,
Te stéken van de wal
Naar een land daarme eeuwig rusten zal.
6. Waar op, uit reine zugt,
Elk voor den ander waakt,
Als voor broeder-val bedugt,
Tog zoo, dat eigen-pligt,
Terwylen niet geraakt
Af te dwàlen uit gezigt:
Met hertelijken wensch,
Om van zyn éven-mensch

Te worden aangepord,
Als men zelver ergens bleef te kort:

7. Volkòmen uit gestrekt,
Elkanders goede naam
Te bewàren onbevlekt:
Zoo verre ook, dat zoo ras
Ons iets ten ooren kwaam,
't Welk of kwaad geleeke of was,
Dat men 't gerugte stuit,
En hàle 'er de onschuld uit,
Of schuild'er wat gebrek,
Liever zoek' te beteren en bedekk'.

8. En dat met eenen geest,
Die klein in eigen oog,
Vréde liefd en Gode vreest.
O! daar we een broederschap
Erstégen zien, zoo hoog
Bòven den gemeenen trap,
Uit 't ondermaansche stof!
Daar zien we een' òpen' hof,
Die keurige oogen streeld,
En den staat van 't opperheil af-beeld.

9. Hoewel 't olyven-sap
Op A'rons kruin gesproeid,
('t Hooft van 't heilig Priesterschap)
Van uit zijn hair en baard,
Door lijf-rok heen gevloeid,
Zeeg ten zoomen néderwaard,
All zijne kleedren deur,
En spreide een zoeten geur
Door all' de lugt, om-heen,
't Heeft met broeder-vréde niets gemeen.

10. En of den Meyschen-douw
De bergen Hermons dekt,
Of hy die verdrinken zou,
Eer nog de morgen-zonn'
Die vande bloempjes lekt,
Of laat zygen tot een bronn',

Die met een zagte vliet
Op Zions toppen schiet,
En laaft het dorstig land,
*D*at van hitte en droogte rookt en brand.

11. All' dit en vry nog meer,
Hoe zeer het ons vermaakt,
Wijkt den broeder vréde veer,
Voor zoo veel 't aldermeest
Ons dierlijk léven raakt,
Buiten 't wel-zijn van den geest:
Maar vréde op God gebouwd,
*D*ie liefde in wézen houd,
Schaft ons, in hooger maat',
't Heil aan lijf en ziele en huis en staat.

12. Want God is 't die Zyn hand
Ter spoedige hulpe bied,
Aan dat heilig Vré'e-verband,
Zyn milden schoot ontsluit,
Een zégen néder giet,
*D*at ze vloeye op Zion uit:
*D*aar Hy wil dat ze woon,
En 't vrédig hert bekroon,
Met vréde en lévens kragt,
In een vreugde die geen einde wagt.

Het CXXXIV. harp-lied.

Toon. *Ik hoorde dees dàgen een, enz.*

GY Levys geslagte!
Op u rust de wagte,
By dàge, by dàge en by nagte,
Ten huize des Heeren,

Om hem na begeeren,
Met zangen, met zangen te eeren.
2. *D*us kòm nu getréden
In heilige kleeden,
Aan herten, en zielen en léden:
Om God in Zyn hòven,
Te danken te lòven,
Met stemmen die klemmen na bóven.
3. Geef yver de spooren
En nàdert zyn Chooren,
Daar wil Hy, daar wil Hy u hooren,
Daar is Hy woonagtig
Zoo heerlijk, zoo pragtig
Gestàdig, liefdadig en kragtig.
4. Nu dézen zoo waarden,
*D*ie hémel, die aarde,
En teelde, en beelde, en baarde,
Die kòme afgestégen
Uit Sion met zégen,
En bàne u, bàne u zyn wégen.

Het CXXXV. harp-lied.

Toon. *Cecilia.*

GY alle die den Heere
Ten dienste zyt gewyd!
Verbrey zijn lòf en eere,
By elk en alle-tyd:
Verkoorne! die den drempel
Van 't heilig Choor betreed,
In 's Heeren huis en tempel,
Wil-vaardig en gereed,

Om zijnen naam te lòven,
In zijn gewijde hòven:
Nu moogt gy vreugdig kwélen,
En van zijn Godd'lijkheid,
Met harpe en luite spélen,
Zoo als 't op 't herte leid.

2. Want enkel uit genàde
Verkoos hy Jacobs stam,
Die hy uit allen zàde
Hem tot een erfdeel nam.
Ja toen het scheen te smagten
In bange slàverny,
Sprong hy met hulpe-kragten,
Zijn volk en vaerdig by.
Waar uit wel is te merken,
Dat God in all' zijn werken,
*D*er menschen kragt en réden
Zeer verre streeft voor-uit,
En alle mògenthéden
Bepaalt aan zyn besluit.

3. Zoo verr', dat zijnen wille
*I*n hémel, aarde en zee,
All' keerd en wend en stille
Doet zwijgen heel gedwee;
Hy doet de dampen klimmen
En dooft het hémels ligt,
De woênde stormen grimmen,
Den blixem wet zijn schigt,
Die gruwelen werkt en wonder,
In 't buldren van den donder,
Met zijn getakte stràlen:
De wind berst uit zijn hol,
Een stort-vlaag giet de dàlen
En béken boorde-vol.

4. Hy liet een bòde kómen
In 't landschap, daar de Nyl
Zijn afgemende stroomen
Ter wey zend, onderwyl,

En akker mest, en vooren
Toe strijkt met slibbe en kley,
Die sloeg elk eerst-gebooren,
Die vulde met geschrey
Het huis van minste en mee sten
En zoo wel mensch als beesten,
Bevond men voor de roede
Van zijne wraak te zwak:
Het smoorde all in den bloede,
Wat zyne moeder brak.

5. Maar geen der wooder-dàden
Trof 't herte van dien Vorst,
't Was hem en zijne ràden
Al àveregts de borst,
Tot God haar all' versmoorde
Met ros en man in 't meir,
Welk schrik gerugt men hoorde
In 't onbesnéden heir:
Den vorst der Amoriten,
OG, BASAN, Canaaniten,
't Was all in 't hert geslagen,
En elk ervond, eer-lang,
Na 't voor-spel dat ze zàgen,
Den eigen ondergang.
6. Het land van haar bezéten,
Dat heerlijk land, heeft God
Zijn Isr'el toegeméten,
En omgedeeld by lot:
Ja gaf dat haar ten erve
In eeuwige eigendom,
Na veertig-jarig zwerven,
Langs heide en bergen om,
Dus moetmen, en ten regten,
Des Heeren naam doen hegten,
Voor eeuwig in gedagte,
Want onuitputbre stoff
Heeft Jacobs nageslagte,
Tot Gódes hoogen lof.

7. Hy is een eeuwig Koning
Hy wil zijn volk voortaan
Zelf rigten, en zijn wóning
Hier vesten, ja doen staan
Ten troost van zulke zielen,
Die 't op zijn dienst gezet,
Daar met de borst op vielen,
Hoewel van zwakken tred,
Die zal Hy met mé'edoogen
En lieve vàders oogen,
Genàdiglijk aanschouwen:
Hy scheld haar feilen kwijt,
Op hertelijk berouwen,
Verschoonze in straffens tyd.
8. Maar wat zijn tog die gòden,
Die 't heidendom verzierd!
Wie hebbenze ooit in nooden
Gered, van die ze vierd?
Zy zijn door menschen handen,
Van zilver of van goud'
Gemaakt, en aan de wanden
Gehegt, van steen en hout,
Gehouwen of gesnéden,
Vergeefs ooit aangebéden:
Want oogen, mond, nog ooren,
Nog neus, nog lippen geeft,
Door spréken, zien of hooren,
Ooit blyk van dat het leeft.
9. Derhalven, die ze màken,
En kiezen tot een stut,
Die moeten alle ràken
In schande en onheils put.
Maar gy! gy fr'eliten,
Gy A'rons heilig kroost!
Gy Priesters, gy Leviten,
Die nooit verwareloost
Een zuivren dienst te plégen,
Loof God voor alle zégen,

Met harpen, Chiters, luiten:
Kom Sàlems borgery!
Kom vreugd door lof-zang uiten,
Maar voeg 'er 't herte by.

Het CXXXVI. harp-leid.

Toon. *Al hebben de Princen háren wensch.*

SLaat heilige zielen, slaat een toon
Tot lof van onzen Heere in 's hemels troon:
Dien Heere, wiens goedheid ons alle ten goê,
Vloeid met lévende stroomen toe.

2. Kom, loof dézen Heere die daar leeft,
En die magt òver alle gòden heeft:
*D*ien Heere &c.
3. Loof d'Oppersten òver all wat hier
Of steeg, of klimmen kan tot hoog bestier,
Dien Heere &c.
4. Loof alle dien Heere, welkers kragt,
Ons zoo veel nutte wondren heeft gewragt:
Dien Heere &c.
5. d'Almagtige Kóning, en wiens hand,
Nu nog den hemel rondom d'aarde spand:
Dien Heere &c.
6. Die d'aarde op het wàter heeft gegrond,
En die ook wéder 't vogt om d'aarde wond:
Dien Heere &c.
7. Die 't ligt uit de duisternisse riep,
En all' des hémels heldre fakk'len schiep:
Dien Heere &c.
8. [D]ie 't goudene hooft in 't blaauwe veld,
Ten hooft die'r flonkerende lampen steld:
Dien Heere &c.

9. Die 't zilvere en flaauwer spiegel-ligt,
Ten dienste van de nagt heeft aangerigt.
Dien Heere &c.
10. Die d'eerste geboorne in mensch en vee,
Sloeg, tot gansch Egiptens herten-wee:
Dien Heere &c.
11. Die Jacobs geslagte rukte uit 't naauw
En uit des fellen drijvers wreede klaauw:
Dien Heere &c.
12. Die met eene geessel in de vuist,
Heeft all' des vyands kragten gansch vergruist:
Dien Heere &c.
13. Diens kragtigen arrem 't veld der zee
Door sneed, en kloofde die ten gronde aan twee:
Dien Heere &c.
14. Die zijne geliefde een ópen baan
Daar vlak door héne maakte om langs te gaan:
Dien Heere &c.
15. *D*ie Phar'o (haar volgende in het meir)
Met een vloed òverdekte, en all' zijn heir:
Dien Heere &c.
16. *D*ie zijne verloste door woestyn,
Als metter hand geleide, om veil te zijn:
*D*ien Heere &c.
17. Die daarom ook zoo veel Vorsten sloeg,
Of dood van vreeze voor haar héne joeg.
Dien Heere &c.
18. *D*ie Koningen, Princen, heeft berooft
Van staf en scepter, kroon en troon en hooft.
Dien Heere &c.
19. Dat zagme in den trotsen Amorijt,
*D*ie bukte en moeste vallen in den strijd:
Terwijle zijn goedheid &c.
20. En éven zoo heeft hy aangevat
Hem, die nog Bàzans troon in rust bezat:
Terwijle zijn &c.
21. *D*ie néder gezonken in 't verderf,
*H*aar land aan andre lieten tot een erf.
Terwijle zijn &c.

22. Ter eeuwiger erve voor zijn knegt,
Voor Isr'el, eeuwen lang al toegezegt:
Terwijle zijn &c.
23. Want zijne gedugte Majesteit
Sloeg 't ooge op onze bange néd righeid:
Terwijle zijn &c.
24. *D*us daalde hy hulp-vaardig né'er, en trok
Ons uit der wé'erpartijders lastig jok:
Terwijle zijn &c.
25. Zijn heilrijken zégen gaf met-een,
Ook spijze in overvloed aan groot en kleen:
Terwijle zijn &c.
26. Dus heilige zielen, loof dien God,
Loof hem die 's hémels heir heeft in gebod:
Ja loof hem, wiens goedheid ook alle de goê,
Vloeid met eeuwige stroomen toe.

Het CXXXVII. harp-lied.

Toon. *Ballet du Roy.*

ZOo veer,, en in vreemde landen,
Vol verdriet,, en zeer
Geplaagt met slaafse banden,
Op den boord van Babels vliet,
Was egter nog ons hert
Tot Sion, maar benert:
Elk hing het snàren-tuig,, in 't Wilgen-ruig,
Niemand maakte meer gejuig:
Geen wonder, wijl de dingen
Niet wel gingen,, kwam geen zingen
Ons in 't zin:
Schoon onze hàters riepen niet-te-min,

Kom, en stel van Sion ons een lofzang in,
En zingt,, dat klinkt:
*E*n all' de wolken door dringt,
Gelijk gy plag,
*E*er uwen tempel zoo vertréden lag.

2. Nogtans,, wy daar wéder tégen,
Zeiden neen,, de kanss'
Gaat veel te slinkse wégen;
Want, hoe kanmen zoo verr' heen
Verdréven uit zijn erf,
In 't uitterste verderf,
Hoe kanmen in zoo bang,, en harden dwang,
Zig begéven tot gezang?
Neen zéker 't zou niet schikken:
Ag! wy schrikken,, barsten, stikken
Haast van spijt,
Als we denken aan den ouden tijd,
Ziende wat een laster Sàlems eere lijd:
*D*ie stad,, vergat
Ik nooit mijn léven, maar schatt'
*D*at édel pand,
Veel meer en hooger als myn regterhand.

3. Zou my,, Sion uit gedagten
Wijken t'hans!,, dat zy
Wel verre, en ik moet smagten,
Ja mijn tong' verdrooge gansch
Aan 't welfsel van de mond,
Zoo haast en op die stond,
Als ik Gods huis en wet,, ter zijden zett',
Of niet zoeke langs hoe bet,
Zyn hooge luister-stràlen,
Op te hàlen,, tot ze pràlen
Bóven all',
Wat ooit mijne wellust wézen zal,
Of waar op ik héden met mijn liefde vall'.
*D*us Heer!,, ay*!* keer
Met Uw gedagten eens wé'er
Op d'Idumeen,

En denk wat smaadheid zy aan Sàlem dé'en.
4. Hoe heet,, en hoe uitgelàten,
Ja hoe straf,, en wreed
Zy riepen langs de stràten,
Sa! sa! wakker, kapp' all' af!
En legze in assche en puin:
Maar hoe zal 't nog uw kruin
Bedruipen, Bàbels kind! wanneer de wind
Van Gods tooren eens begind:
Als die eens op zal stéken,
*D*eur zal bréken,, om te wréken
All dat kwaad,
*D*aar gy onze schouders mé'e verlaad't,
*E*n wanneer me uw' kindren ook te pletter slaat,
*D*at 't brein,, van 't klein,
Spat wand en stràten onrein,
*D*aar, die 't vermoord,
Nog zégen-zang voor, tot vergelding hoord.

Het CXXXVIII. harp-lied.

Toon. *La bour d'olivet.*

Uwe òver-klàre liefde-zonn',
*E*n milde zégen-bronn',
*D*oen *H*eere! op my zoo groot een kragt,
*D*at ik nu, dag en nagt,
Tot blijk van wàre dankbaarheid,
't Lof-gerugt van Uwe naam,
Met herte en ziele ben bereid
Te galmen door de faam.
2. Ik zal my zelf niet voor den troon
*D*er aardscher opper-goôn,

Ontzien te zingen Uwen lof,
Zoo wel als voor het hof.
Nog my niet schàmen, t'elke reis
Op het nàderen van Uw slot,
Te buigen als voor 't hof-paleis
Van U, Almagtig God!

3. 'k *E*rkenn' my tog tot lof-gezang
Verpligt, mijn léven lang,
Uw goedheid Heere! dringt me'r toe,
Dat ik wel moet, en doe.
*E*n Uwe trouwe, welkers glans
In Uw' woorden blinkt, door 't werk,
Als 't zégel Uws gedugten hands,
Voerd uwen naam door 't zwerk.
4. Waar op ik roeme, en wel met grond,
Vermits ik ondervond,
Als my een onwils buy beliep,
*E*n ik dan tot U riep,
Dat Gy mijn béde en droeve klagt,
Zeer goed-gunstig 't oore ontsloot,
Den geest verzaagt met moed en kragt,
In 't nypen van de nood.
5. Zoo dat nu al wat kroonen draagt,
Van daar 't in 't ooste daagt,
Tot daar dat ligt uit d'oogen wijkt,
Uwe eer met lof verrijkt:
*E*n roemt uit ondervindeniss',
Dat uw troost- en heil-rijk woord,
*E*en hert dat regt Godhoorig is,
Voor vallen onderschoort.
6. Zy zullen, in 't hoog-wijs beleid
Van uwe Majesteit,
Verwonderd, zingen òverluid
Den roem uws Godheids uit;
Uws Godheids die wel hooge zweeft,
Tog die daarom, niet te min,
*E*en ziel die vroom in laegheid leeft,
Neemt tot haar wòning in.

7. Gy ziet der grooten stout bestaan
Van verre, in toe-legg' aan,
*E*n geeft, of druk 't herte òverzwom,
My 't léven als wé'erom*:*
Mits uw redzàme regterhand
(Zijnde t' my waard uitgestrekt)
My voor een woedenden vyand,
Zorgvuldig heeft gedekt.
8. *D*us léve ik nu, na wille en lust,
*D*eur vrólijk en gerust,
Als die van uwe trouwe minn'
*E*en eind' wagt als 't begin:
Want haar standvaste duurzaamheid
(Aller vròmen wisse wijk)
Zal ook den troon voor my bereid,
Bevesten in myn rijk.

Het CXXXIX. harp-lied.

Toon. *Hoe klaar ligt ons de morgen-ster*!

WAt baard den glans en Majesteit
Van 's Kòninkx tégenwoordigheid,
*E*en schrik in zijn dienàren!
Wat hòveling is ooit zoo stout,
*D*ie zig niet voor hem deftig houd,
In woorden en gebàren?
Zoo kan,, elk man
Hem van zonden,, t'allen stonden,
Ook wel wagten,
Als hy spreekt met hert-gedagten.
2. O Heer, mijn God! O Gy door straald
My, tot in 's herten grond, en daald

Ten diepsten mijner zielen.
Gy weet mijn zitten en myn staan,
*E*n mijn gedagten, waar van daan,
Of hoe ze ooit in my vielen.
Gy zijt,, altijd
*I*n mijn wégen,, 't zy gelégen,
Gaande of staande,
Hoe verborgen ik my waande.

3. Geen zulken stille tàle brak
Ooit uit mijn lippen, als ik sprak,
Hoe listig, hoe geslépen,
Schoon van geen mensch, hoe naauw belet,
Gemerkt, gevat, die Gy niet net
Gehoord hebt en begrépen:
Ja Heer,, hoe veer
Gy moogt schijnen,, al mijn pijnen,
All' mijn poogen,
't Legt all' òpen voor uwe oogen.

4. *I*k vinde my rondomme en vast,
Van u bezet en opgepast,
Van voor zoo wel als agter:
*E*n wil ik wat ter zyden uit,
Uw hand is daar dat hy my stuit,
*E*en eeuwig dappre wagter.
Wel wie,, kan die
Hooge trappen,, tog bestappen?
Niemand: immer
*I*k ben hier te zwak een klimmer.

5. Waar vindmen ergens plaats daar ik
Zou wijken, om een oogenblik
Voor uwen geest te schuilen?
Waar vlugt ik voor uw aangezigt?
Geen bosch woestijnen, bultig, digt,
Klaar-vlak, of diep van kuilen,
Zuid, noord,, nooit oord,
Daar mijn boosheid,, haar door loosheid
Kan verbergen,
Al mijn wijken zal 't ver-ergen.

6. *E*n of ik na den hémel vloog,
*D*oor 't heldre sterren-welf uit 't oog',
Gy zijt tog daar ter stéde:
*D*an of ik van uit de opperzaal,
Ten diepsten afgrond néderdaal,
'k Ontwijke u niet een schréde.
Al kon,, de Zon
Met haar wàgen,, my weg dràgen,
Na den westen,
*D*aar 's geen schuil-plaats my ten besten.
7. 't Zy waar ik renne of waar ik gà,
Gy volgt my op mijn hielen na,
Ja leid my als met handen:
Indien ik tot het duister sprak,
*E*n wilde dat het my verstak,
Het zou vol fakkels branden:
't Helpt niet,, want ziet!
Duisternisse,, schoon al is ze
Helle-duister,
Blinkt voor u vol glans en luister.
8. Gy hebt mijn nieren in der hand,
*E*n hàre gronden zelf geplant.
Ik ben in 's moeders lijve,
Gebeeld op een zeer wondre wijz',
Waarom ik ook tot uwen prijs,
Altijd verbonden blijve:
*E*n 'k merk,, in 't werk
Uwer handen,, voor verstanden
Als het mijne is,
Veel meer wonders, als na schijn is.
9. 't Beginsel van mijn wézen, ruw
*E*n onbeschaaft, lag net voor u,
Toen my natuur botseerde
*I*n 't elk-ontschòlen diepe still',
*E*n na 't ontwerp van uwen will',
Dus tot een beeld formeerd:
Uw' oog',, van 't hoog
Na benéden,, zag mijn léden

Alle in orden,
*E*n wat elk van die zou worden.
10. Geen lit, geen vlies, geen zé'en nog spier,
Geen à'er nog pijp, daar lugt en vier
Door speeld in 't léven, is 'er
Aan my, dat Gy niet lang voor-heen,
Klaar hebt gezien, van top tot teen,
Dus kend my niemand wisser
Dan Gy,, die my
Herte en zinnen,, ziet van binnen,
Door 't vermògen
Van uwe al-doorstràlende oogen.
11. *E*n alles lag voor u zoo naakt,
Als iets ten vollen opgemaakt,
Ook zijne juiste pàlen,
Van plaatse waar, van dag en stond,
Zoo dat Gy nergens missen kond,
Of in uw werk verdwàlen.
Ag! wat,, is dat
Heer! een zégen,, uwe wégen
Zoo te vatten,
O! 't is my een schat der schatten.
12. Want, zie 'k naar alle uw dàden om,
*E*en onuitsprékelijke somm'
Doet my verbaasd'lijk vràgen,
Wie teld de wond'ren uwes hands!
Wie teldze alle op? ik zie geen kanss',
Al telde ik all' mijn dàgen:
Ja 't zand,, aan 't strand
Van der duinen,, naakte kruinen afgestòven,
gaanze verre in tal te bòven,
13. Of ik dan slàpe of wakker legg',
Nooit wyke ik met mijn herte wegh,
Maar ik wil by U blyven.
Dus Gy myn God, Die boozheid haat,
O! dryf ze weg, en laat het kwaad
Niet eeùwig bòven drijven.

Wyk gy,, van my,
*E*rge, booze,, goddelooze,
Dat ik nimmer
Door ùwe ommegang verslimmer.
14. Die vast in 't hert spotsgezind,
Gezwollen van en trotsen wind,
Uw vyand stout verheffen,
En U in 't aangezigt versmà'en,
Zoùde ikze niet we'er tégen gaan
Om eens in 't hert' te treffen!
Daar ik,, van schrikk',
Die ik hàte,, in de die'r màte,
Dat ik geene,
Ooit of ooit met my ver-eene.
15. Des onderzoek my, Heer en God!
Of 't my regt errenst is of spot:
Door-graaf myn innig neigen,
En zie of myn gedagten gaan
Ten slimmen wegh, en sluit die pà'en,
Die my 't verderven dreigen.
Ey! ey!,, agh! ley
My dan verder,, God myn herder!
Op die pàden,
Regt ten bron-à'er der genàden.

Het CXL. harp-lied.

Toon. *O droevig ongeval*!

Agh Heer! agh! maakt me vry
Van mijne wé'er party,
Wiens booze moed-will en geweldery,
Nù als in top van opperheerschappy,

My 't léven, anders kort van duur,
Maakt lang en bang, door 't ménigvuldig zuur:
Ag! redme van die géne, daar den haat
Gemaskerd is *met vriend'lijk mond-gelaat.*

2. Van haar die stout van hand,
En tégens my gekant,
Zig onderling bégàven in verband,
Om nàme en eer, te werpen in het zand:
En wetten dés haar tong ter sné'e
(Vol boos fenijn in 't herte) om my daar mé'e
*T*e stéken, als een giftige adder doet,
*E*n nog zoo zeer *het lijf niet als 't gemoed.*

3. Ag Heer! wat staat'er voor
*E*en, die 't vervloekte spoor
*I*s ingekeerd? en die zyn herte en oor
Voor 't goede sluit, bedorven door en door,
*T*ot rooven, schenden en geweld
Zig òvergeeft, van magt verzien en geld.
En zulke eene is nu zéker tot mijn val
Gansch uit gestrekt, *als tot het eene en 't all.*

4. Zulk een vervolgt, bezet
My vast met strik en net:
De boosheid loerd waar ik myn voeten zet,
Die heeft op my al spiess' en zwaard gewet.
En dus verlégen, zie 'k vast om
*N*a u myn God! geplaatst in 't Heiligdom,
Of eenmaal zig uw' Godd'lijk oor ontsloot,
My hooren mogt *en helpen uit de nood.*

5. Ag! ag! was 't woord, ag Heer!
Ag! weest nog déze keer
Myn borg en steunsel, als Gy waart wel eer,
En help, en bied mijn viand tégen weer:
O! geeft my tog niet in de magt
Van hem, die my zoo trotselijk veragt.
Want laat Gy hem dus na zijn wil begaan,
Hy zal u zelf *in 't aangezigt versin 'en.*

6. Maar Heer! mijn hooft-vyand,
Dien helschen stòke-brand,

*D*ie worde van het volk dat met hem spand,
Gedompeld in een zee van groùwel-schand:
Het ongelùk en tégenspoed,
Storte hem op 't hooft in volle vlamme en gloed,
En werpe zoo hem néder in een poel
Van doodse smert, *daar hy zig t'enden woel.*

7. Want, wat is tog een man
Die niet als lasteren kan!
Wat heeft den staat, wat heeft ze aan en tyran?
Elk spuwt hem uit, en yder gruwt'er van.
Vloek slaat de vloek en knévelaar,
*D*e wràke wagt en woed op de een en d'à'er:
Mits Gy U Heer! daar dapper tégen zet,
En drùktze néer, *tot Gyze gansch verplet.*

8. Dùs houde en stelle ik vast,
*D*at U de òverlast,
Waar méde wy de vròmen zien vermast,
*T*er herten gaat, en dat Gy op hem past:
Gy Heere! troost en schaft ons regt,
*D*aar yder U lof en dank voor zegt,
Zoo dat getroùwe zielen haar in 't ligt
Vermàken, van *Uw heilig aangezigt.*

Het CXLI. harp-leid.

Toon. *Hoe ongelyken lot,*

Myn God! Gy zijt Die geen'
Waar toe ik my alleen,, in nooden keere:
Geeft dan een gunstig oor;
En laat myn bé'e daar door,, in 't hert, O
Heere!

Zoo dikwils als ik uwen troon genàke,
Zy U myn klagt zoo aangenaam een zàke,
Als réuk-werk opgedràgen,
Zoo vroeg als 't word te dàgen;
Of als ik Heer! eens, t' uwaard herte en handen
In smeeken op magh heffen,
Agt dat genàdig, effen
Als 't offer-vúur, dat 's ávonds plag te branden.

2. Bewaar O Heer! myn mond,
Dat my tot geener stond,, iets mag ontglippen
Dat Gy niet wel bevind,
Maar slùit veel eer bind,, myn tong en lippen:
Myn herte valle nooit tot kwàde dingen,
Maar grùwle steeds van booze handelingen:
Ik moet met zùlke lieden,
Die 't goede uit 't herte wieden,
Nooit ommegaan, als goede vrienden plégen:
Op dat ik ook niet éven,
Aan 't ydel blijve kléven,
Daar meest elk-een alleen toe is génégen.

3. Neen, zend my liever toe
Der deugd-gezinden roê,, laat die my straffen,
Zoo haast als zy my wat
Gewéken zien van 't pad,, dat zal my schaffen
Een vrugt, die 'kzelve zal ten hoogsten prysen
Ja, t'elkens als ze myn gebrek aan wyzen,
Zal 't als een balsem wézen,
*D*ie 't zelve kan genézen,
En wil in sté'e van haar daarom te hàten,
Met smeeken en gebéden,
Voor haar tot God in-tréden,
Of 't eens geviel datze ergens haar vergàten.

3. *D*e hoofden van party
*D*aar ik zoo veel af ly,, konde ik vertréden
Hadde ik gewild, maar neen,
'k ontsloegze en wees met een,, met zoete réden,
Myn onschuld aan, dat zy die klaar verstonden:
*D*us of we nu alschoon om onze zonden,

Verdréven, moeten zwerven,
Ja duizend dooden sterven,
Van een verstrooit, geréten en gespléten,
Als hoùt voor byl en kloover;
*D*aar 's nog vertrouwen óver,
Op mynen God, in 's hémels troon gezéten.

5. En 's herten ooge ziet
Op U, ey! laat my niet
*I*n 't ydel hòpen:
Breek Heer! den strik aan tween.
En gun me zoo met-een;
Een veilig òpen,
Op dat ik eens geràke uits 's vyands netten,
*D*ie zy allom in donker voor my zetten;
Daar tégen, laat die booze,
Zelf in haar eigen looze
Gedekte kuil, en warre-gàrens vallen:
Geef datze daar gevangen,
Verstrickt in blyven hangen,
Tot ik 't gevaar ontgaan ben van haar allen.

Het CXLII. harp-lied.

Toon. *Onbestendig droef gemoed,*

DAvid toen hy vlugte, zonk
Angstig né'er (om 's vyands làgen
Zoo t' ontgaan) in een spelonk,
En verteld ons hoe verslàgen
Dat hy was, en in de klem;
'k riep, zegt hy, en keerde
Mij tot God, als die van Hem
Vierig troost begeerde:

'k lei mijn nood,, voor Hem bloot
Met ootmoedig smeeken,
Storte en goot,, in zyn schoot,
Volle tràne-béken.

2. O myn God! hoe menigmaal
was ik tot den dood verlégen!
Dat Gy als uit de opperzaal,
Zyt ter hulpe af neergestégen!
En nu zit ik wé'er in last,
Na-gejaagt van wolven,
Rondom heen bezet, en vast
*I*n verdriet gedolven.
Egter 'k zie,, niemand, die
My wil hulpe bieden,
Bòven dat,, sluitme 't pad,
Daar ik wilde vlieden.

3. Des roep ik tot U, o God!
Trooster in myn ommezwerven,
Vaste wyk en hoogste lot,
Zoo in léven zoo in sterven,
Hoor my, t' enden à'em gezugt,
Eer ik daar in stikke:
Stuit party, dat ze in de vlugt
Nimmer my verstrikke;
Red me nu,, dat ik U
Daar mag òver pryzen,
En uwe eer,, meer en meer,
*D*oen in waarde rysen.

Het CXLIII. harp-lied.

Toon. *Repicava.*

GOede Vader
*E*y! biedme een gunstig oor,
Myn 's herten zugten breek ten wolken door,
*E*n dringe verder tot in 't heilig Choor:
O zégen-rijken àder! kom náder:
Help! naar uw' trouwe,
Die eeuwelijk staat,
Daar ik m' aan houwe,
*I*n vreugde en rouwe,
*I*n 't goede en in 't kwaad'.

2. *S*la tog oogen
Vol Vàderlijke zugt,
Op my af Heere! zoo als uit de Iuge,
*E*n straf myn zonden niet na haar gerugt:
Toon innig méde-doogen,, want 't poogen
Van all' die léven,
Zien wy zoo vast gaan,
Dat, moet m' U éven,
Voor reek'ning géven,
Wie zal hier bestaan?

3. Myn vyanden,
Te dorstig na myn bloed,
Vervolgen, trappen my als met de voet,
Zy rukken, plukken, scheuren me, als verwoed,
Met felle moorders handen,, en tanden:
Zulx ik vertréden,
Veragtelijk legg',

Op de aard' benéden,
*I*n smaad'lijkhéden
Begráven en weg.

4. Dus in lyden,
*I*s my den geest te met
Zoo dof en suffig, 't hert met vreeze omzet,
Daar 't bloed af stold en die zijn loop belet:
Maar als my d'oude tijden,, wé'er glijden
In mijn gedagten,
Dan gevoele ik my
*D*oor 't na betragten
Van alle U kragten,
Herschapen en bly.

5. Nu mijn Heere!
*I*k strek vast herte en hand
*T*en Hémel héne, als die van hitte brand,
*E*n rijt en splijt als 't uit gedroogde land:
*E*i! laat tog mijn begeeren, eens keeren
met heil en zeégen:
Zoo verr' dat U kragt
Zig kante tégen
Mijn 's vyands plégen,
Of anders ik smagt'.

6. Laat genade
Vroeg voor het schémer-ligt,
Afstràlen van U heilig aangezigt,
Want mijne ziele kleeft aan U gansch digt.
Ag! òpen my die pàden,, geràden
*V*oor my te tréden:
Zie! mijn herte vlied,
*E*n wel met réden,
*T*ot U, door béden,
*D*ie alles door-ziet.

7. Ja verslàgen
*V*an schrik, begéve ik my
*T*ot U, mijn God! en zoek'er schuiling by,
*T*en einde op dat ik immer zéker zy:
*D*us laat eens U behàgen,, mijn dàgen

*T*er deugd beperken,
Uw Geest my en hand,
't Gemoed bewerken,
Geleiden, sterken
*I*n een vrédig Land.

8. Hoor myn zugten,
O! Bron van heil en spoed,
Aanschouw mijn angst en bangheids vlam en gloed,
Verkwik me, laaf me, geef eens nieuwe moed,
Dat vwes naams gedugte,, gerugte,
Rondom mag klinken,
En Uw diere trouw'
*I*n luister blinken,
Laat my niet zinken,
Maar Help my uit 't nouw.

9. Oeffend wràke,
Kom, gryp mijn Vyand aan!
Op dat het blyke hoe hert'lyk toegedàan
Dat Gy my zyt: en doetze alle ondergàan,
Wie immer mijne zàke,, doorspràke,
Of stoute dàden,
Belaagt of bevegt:
Maar my, belàden
Met zoo veel kwàden,
Red my Uwen knegt.

Het CXLIV. harp-lied.

Toon. *Alderlieffelijkste liefde,*

RUst mijn Ziel, van jammer klàgen,
Lang genoeg geweend, gezugt,
Vreugden zonne mend haar wagen

Nu in top van onze lugt,
En des moet God alleen en t' aller tijd,
Geprézen zyn, Die my van moed en kragt
En goed beleid verzag, en in den strijd
Op zijde ging, Ja hiel voor my de wagt.
Dus blijkt zijn goedheid my een vaste rots,
en veilig, en veilig, en veilig
Ruste Ik in bewàring Gods.

2. Want Hy is mijn schans, wiens wallen
Eeuwig onbeklimm'lyk staan,
Schild en kling, om de òver-vallen
Mynes Vyands afte slaan,
En waar op Ik met regt vertrouwen mag:
*T*e meer, nu 'k hoore en zie, dat Israël
Den harden nekk' buigt onder mijn gezag,
*E*n voegt hem gansch gedwee na mijn bevel
Alzoo dat Ik nu (eerst van elk verhaat)
Gehuldigt, gehuldigt, gehuldigt
Ben tot Kòninklijken staat.

3. Heer myn God! als Ik mijn oogen
Op mijn voorig wézen slà,
Denk Ik, wat heeft U bewògen
*T*ot die weldaad en genà!
Want, wat 's den mensch meer als een schaduw-beeld,
Dat ydel komt en zoo wé'er héne gaat?
Mijn vijand ook, die zoo de meester speeld,
Wat mag dat zijn, waar op hy zig verlaat?
Een laauwe wind, die als Gy ze hem beneemd,
Dan blijfter, dat blijfter, dat blijfter
Niets dat na zyn grootheid zweemt.

4. *E*n om des elk t'òvertuigen,
*T*oon de kragten van Uwe hand,
Doe de Hémel néderbuigen,
Steek de bergen in de brand,
Het blixem vuur berste eens ten wolken uit,
Op dat het spits van zijn gevlamden schigt
Myn hàters treffe en boor'ze door de huit,
Als dienaar van Uw Godd'lijk wraak-gerigt,

*E*y! daal aldus van uwen regt-stoel né'er,
*E*n trek my, en trek my, en trek my
Uit dit vuil en grond'loos meer.
5. Uit dit meir van laster-leugen,
*D*aar mijn hàters boos en koen,
Die tog niet in 't herte deugen,
My by-na verzinken doen.
Dan zal Ik U met Harp-en luite-klank,
Met 't heerlijk tuig dat vijf paar snàren streeld,
Met herte en mond toejuichen lof en dank,
Zoo lang'er lugt in neuzé en kéle speeld;
En roemen U, en zingen uit de borst,
De grootheid, de grootheid, de grootheid,
Uit van U mijn Oppervorst,
6. God mijn Heer! van wien den zégen,
Né'er op d' aardsche Gòden daald,
Die den schild en spiesse en dégen,
Scheut-vry maakt en fijn verstaald;
O Gy! Die my (den zòne Jesse) wist
Voor héne wel te redden uit gevaar,
Doe nu als toen! en hoed my voor de list
*E*n tonge der op mijn-gebéten schaar,
Voor mond en hand, die onregt prijst en doet,
En dorstig, en dorstig, en dorstig
*I*s na vròmer zielen bloed.
7. Geef dat onze lighaams looten
Groeijen, bloeijen als Laurier,
Gul en weeldrig opgeschòten,
Tog van wel gematigt vier:
*D*e Manschappy neem toe in moed en kragt,
En oeffen' zig in helde-dàden vast;
In deftigheid beschàme ons vrouw-geslag
Al 't pronksel ooit gehouwen in albast;
Gun spoed by vlijt, die onze-winkels propt,
En zolders, en zolders, en zolders
Vol van dierbre wâren stopt.
8. Doe in 't veld de kudden teelen,
*D*ràgen, werpen op haar tijd:

Span den Osse in zijn garreelen,
*D*at hy ploege en lasten rijd;
Begunstig weide en Boom en Akker-boùw,
Geeftijdig vogt op 't uit-geworpen zaad,
Met lieve lugt en frisse morgendouw,
*D*at groey en bloey tot rijpe vrugten slaat:
Zoo leeft den af-gesloofden Hoevenaar,
*I*n hópe, in hòpe, in hòpe
Van een wel-gezégend jaar.

9. Want Gy Heer! zijt onze wagter,
Die van slaap nog sluimer weet,
Die van vooren, *D*ie van agter,
Over-al zijt éven reed:
Dek stad en land voor vijands òver-vall,
Ruum straat en wijk van moord-geschrey en brand,
Zijt dus en blijf eeuw uit eeuw in een wal:
Zoo klinkt 't gerugt van ons, van land tot land,
O! Zàlig volk! dat Jacobs God alleen,
Verkooren, verkooren, verkooren
Heeft, ten volk en anders geen.

Het CXLV. harp-leid.

Toon. *Trotst nu niet meer Roomeinen,*

'k **V**Oel mijnen Geest gedréven,
Om met een hoog-verhéven,
Goddelijke-en helden-toon,
U mijn God! Die staf en kroon
*V*oerd, als den Opper-koning,
En zétel hebt en wòning,
Verre bòven 't blaauw gespan,
*T*e verheffen waar Ik kan:

Ik wil zoo lang de kimmen
Ik 't Ooste voor my glimmen,
En dat ik den lieven dag
Mag
In volle glans zien blinken,
Den lof Uwes naams doen klinken,
*D*e geheele waereld rond:
Want een grondelooze grond,
Daar 't verstand
Nimmer vond
Wal of kant,
Ontsluit zig vol van wonder,
Van bòven af tot onder,
*I*n de werken uwes hands.
t'hans,
Die hoemenze elk byzonder,
Meer onderzoekt, hoe ronder
Zig die waarheid òpen doet,
Voor elk waar opregt gemoed,
Dat zyn vreugd
Vind en voed't
ln de deugd.

2. *E*en waarheid, die 't vermògen
Heeft, om all's herten-oogen,
Van 't God-heilig na geslagt,
Op te klàren door haar kragt,
En zoo verr' door te dringen,
Dat de nà-kòmelingen
(nimmer dank en lòvens moê)
Doet, van stam tot stamme toe,
Uw wonderen voort vertellen,
En als ten toone stellen:
Ja zoo, datmen óver-al
Zal
Van uwe kragten spréken,
In ouden tjd gebléken,
Des ik als getuige stà,
Om die ook, al waar ik gà,

Een voor een,
Klaar en dra,
Elk gemeen
Te màken door mijn snàren;
En uwes Godheids wàren
Onbezwalkelijken glans,
Gansch
Verschriklijk allen schòren,
Uw Majesteits dienàren
Op te helderen dat hy straal;
Eeuwig, en nooit onder daal,
Nog ontzink'
Maar in praal,
Heerlijk blink.

3. Des alle die 't beschouwen,
*E*n tragten zoo t'ontvouwen,
Stille staan met haar verstand,
Voor de gàven van uw hand,
*T*en hémel afgegóten,
*E*n op haar né'er gevlóten,
Dat haar herte in wendig raakt,
*T*onge en lippen gaande maakt,
En zy met volle kélen,
Van vreugde zingen kwélen
Roepen met my òverluid
Uit,
Hoe goed en hoe genàdig
Hoe rijk, en hoe mild-dàdig!
Is God! en ter wràken, hoe traag!
Hoe mensch-lievende! en hoe graag
Zag hy 't zoo,
Dat elk stà'ig
't Kwáde vloô,
En wandelde in zijn wégen,
Zoo vol van wàren zégen,
Ja,; zyn barrem hertigheid
Leid,
Hy heeft altijd gelégen,

Bloot, voor al die genégen
Wàren tot haar zielen heil,
En ze is nog voor zulke veil,
Wie 'r gemoed
De opper-peil
Zoekt in 't goed.

4. Magme uit den aart derwerken
Die van den màker merken,
Spréken die voor háren heer,
Wat getuigen wilmen meer?
't Roept all' met vollen monde,
Wat 's hémels wyde ronde
Met haar blaauw tapyt omving,
*T*ot het alderminste ding:
Ja, 't roemt van uw vermògen,
Van wijsheid uit den hoogen,
Blykende toen 't op uw woord
Voort,
Zig liet in wézen vinden:
Des alle uw trouwe vrinden,
Niet betragten of zoo zeer,
Als dat uwes Godheids eer,
*E*n uw naam,
*W*yd en veer,
Door de faam,
Mag klinken in de wolken,
Voor 't oor' van alle volken,
Tot dat yder uit uw werk
Merk;
Als uit ontwraakbre tolken,
Wat grondeloozer kolken,
Wat een wysheid, kragt en geest
*I*n uw handen is geweest,
Já nog legt,
*D*ie gevreest
Word met regt.

5, Zy zullen van gelijke,
Heer! van uw bloeijend ryke,

Hof-paleis en zwier en stoét,
Pragt en magt en òvervloed,
Van kroon en troon en luister,
Die alle kroonen duister
Màken zal, in hoogen trand
Roemen door het gantsche land:
Om yder te òvertuigen,
Dat hy voor U moet buigen,
*E*n als voor zijn opperheer,
Né'er
*I*n 't stof der aarde vallen,
Op 't hoog-ontzaglijk brallen
Van uwe regt-gedugte stem',
*D*ie ons herte in bange klem
Brengt en zet,
Wanneer 't hem
Al-temet,
De kragt van uw gerigte
Zal stellen voor 't gezigte,
*E*n hoe zeer Gy alle kwaad
Haat,
Hoe gansch na-by en digte
Gy hem zyt, en hoe ligte
Gy elk mensch hier vinden kond,
*E*n altijd den boozen vond,
Ja tot straff,
Héne zond
Naar het graf.

6. *E*n zulken een kragt van stràlen
Komt van U néderdàlen:
Van U, *D*ie in heerschappy,
Geen zoo magtig kend als Gy:
Van U Wiens rijke onendig,
*I*n volle glans, bestendig
*B*lijven zal, en Die met een,
Waakt voor 't heil van 't alle-gemeen,
Om 't zwakke te onderstutten,
Voor val en breuk te schutten,

Die ook all' wat nèder legt regt 't
Zoo dat, all wat hier léven
Op aarden is gegéven,
Ook het groote en kleine vee,
Vògelen, visch, in lugt en zee,
*V*an uwe hand,
Als door bé'e,
Onderstand
Moet krijgen en verwagten,
Tot Gy ze op hàre klagten,
*U*it een volle en milde schoot,
Brood,
Na lust van uw gedagten,
Toe-giet om niet te smagten:
Waarom all't geschàpendom,
Uwen lof met schel gebrom,
Overluid
Blaast all-om
Aldus uit,

7. Den Heer der heirscháren
Zal eeuwig 't regt bewàren:
Zyn genáde drukt haar merk
In elk zyner handen-werk,
Zyn gunste vloeid wel yder
*E*n ryklijk toe, maar wyder,
*E*n veel voller zee van heil,
Verre in diepte buiten peil,
Ondekt hy voor de vròmen,
Hy doetze haar wensch bekómen,
Hy behoedze voor gevaar, waar
Zy mògen gaan of keeren:
*E*n wil haar iemand deeren,
Dan scheurd *H*y der boozen net:
Ja, *H*y brengt daar in, te-met
*H*em, die 't vals
*H*add' gezet,
Wel om-hals.

'k Wil dan myn tonge ontbinden,
Om met den deugd-gezinden,
Ook Gods lof in eeren-kroon,
*S*choon,
*D*oor alle vier de winden,
Zoo verr' we menschen vinden,
De doen blinken als een zon;
Op dat al wat leeft eens kon,
In 't gestigt,
Zien de bron
Van all' 't ligt.

Het CXLVI. harp-lied.

Toon. *La Signale*

MYn ziel, breek uit in lofgezang,
Want ik wil mynen God, zoo lang
*D*en àdem my ter neuze en kélen,
*G*aat uit en in, met tonge en mond
*E*n harpe en luite, zingen, spélen,
*E*n Hem dus pryzen uit mijn grond.

2. *E*n zoude *I*k niet? daar Ik hen zie
Zoo trouw in woorden ('t zy aan wie,
Of wat *H*y sprak) dat nooit beloften
Geweigerd wierden van zijn hand:
Maar die op *V*orsten trouwe stoften,
*D*ie bouwden alle op driftig zand.

3. Want wat zijn *P*rinsen, op haar best,
Als menschen op den troon gevest?
*E*n bòven andre dus gezégend,
Als Gòden van 't gemeene gros,

Meest aangebéden en bejégend,
Dog voor de reste alle éven los.

4. *E*n Wat is tog een Adams kind?
Wat is zijn léven, meer als wind
Stà'ig in te trekken, uit te blàzen?
Want als men neuze en lippen sluit,
Flux valt den romp eilaas! om te àzen,
De wormen toe ten roof en buit.

5. *D*aar tuimelt dan met een in 't zand,
Dien grooten op-heff van 't verstand!
Die vast de waereld ommekeerde,
En schikte, en schoeide na zyn leeft,
Om 't éven of men smàde of eerde,
De vréden wierd hy maar gevreest.

6. Wel Zàlig dan, die Jacobs God
Kiest tot zijn steunsel, schans en slot,
Heeft tot een vriend in alle standen,
En daar op 't zigbaar zoo versmaad,
Dat hy vertrouwende op Gods handen,
Gerust leeft als 't hem tégen gaat.

7. Als die nu buiten twyfel houd,
Dat Hy, die alles heeft gebouwd,
Die hémel, aarde, lugt en wolken,
Die Bosschen, Bergen, Heide en al,
Revieren maakte en diepste kolken,
Dat Hy ook, nooit bezwijken zal.

8. Beneffens dat men door den dag,
Nog word gewaar, hoe naauw Hy plag
Voor de onderdrukte ziel te wàken,
Te schaffen brood, die hongerig zugt,
Gevangens band en boey te slàken,
Te stellen in de vrye lugt.

9. *H*y doet den eeuwig duistren nagt
Der blinde, door een onverwagt
En blijde ontvliezen van haar oogen,
Verdwynen voor zijn hémels ligt,
Gelijk Hy 't plat-ter-aard gebogen
Op Hem-vertrouwende herte rigt.

10. Zoo zeer lief God geregtigheid,
En handhaaft, zonder onderscheid,
De wee'uw en ouderlooze weeze:
Den balling gaande vreemdeling,
All' wie maar blijft in zyne vreeze,
Geen mensche is by hem te gering.
11. Maar 't booze rot, hoe groot in magt,
Stort eindlijk in zyn eigen gragt:
Zie dus kan 't Godes wijsheid stuuren,
O Sion! en zyn heerschend' hof
En troon, zal eeuwig staan en duuren,
Dus vreez Dien Heer en zing Hem lof.

Het CXLVII. harp-lied.

Toon. *Wat heeft den wreeden Armiaan.*

EEn zuivre ziele en trouw gemoed;
Gedagtig aan 't veel-vuldig goed,
Aan 't goed van zynen God ontfangen,
Vind eeuwig ryke stoff,
Van vreugdelijke zangen
*T*ot des Heeren lof.
2. Dus gy gezégend Israël!
Voeg herte en mond by snàren-spel,
Om God voor gunst-bewys te lòven,
Dat in getal en maat,
Oneindig verre bòven
Ons bedenken gaat.
3. En 't is wel billik, dat wy hem
Ontmoeten met een dankbre stem;
wy die nu Sàlem zien herbooren,

Uit asschen, puin en gruis,
*E*n Wé'er betré'en als vooren,
Zyn geheiligd huis.

4. Want Hy ontfangt in dézen kring,
Den moedeloozen zwerveling,
Van 't heidens volk her-om gedréven,
Die blyde wéderkeerd,
*D*aar God hem doet herléven
*E*n zyn smerte weerd.

5. God, *D*ie 't gespan dat om ons draaid,
Met Zilvre lampen digt bezaaid:
En teld, en noemt ze met haar nàmen,
Schoon 't oog daar in verdwaald,
Die is 't Die ons te zàmen,
Uit verstrooying haald.

6. God onzen Heer, wiens mògentheid
Wiens wyzheid, order en beleid,
Van geen verstand is na te spooren,
En *D*ie elk billik vreest,
Bied egter gunstige ooren
Aan een zagten geest.

7. Een geest, die met een diep ontzag
Zyn Godheid eerd, en door den dag,
Leeft voor zyn éven mensch ten besten,
Woond in de schaduw Gods,
Als in een sterke vesten,
't Ongeval ten trots.

8. Maar 't booze God vergéten volk
Zal *H*y nog eens door zwaard en dolk,
En wel als ze op haar schoonste bloeyen,
In eere, staat en pragt,
Tot schande en schàde uit roeyen
*I*n zyns toorens kragt.

9. Wel hef dan op! en speel en zing
Den Heer, by beurte-wisseling,
Een Zang waar in men kan bemerken,

*E*en heldre wéder-klank,
(Op 't roemen van zyn werken)
Vol van prys en dank.

10. *H*y òvertrekt het blaauw gespan
Met duistre wolken, nu en dan,
Die zwanger zyn van eene zégen,
*D*aar 't kluitig veld na zugt,
Dat op een zoeten régen,
*S*pruitjes geeft en vrugt.

11. Een zégen, die ook heide en beemd,
Zelf blijde ontfangt en graag in-neemd,
Daar óver dankelijk zaI roemen,
*B*ravéren op zyn tijd,
Met keur van geur en bloemen,
In het groen tapijt.

12. Het wild gedierte, en tamme vee,
Nu onder menschen hand gedwee,
Verzorgt en geeft Hy drank en voeder:
*H*y spijst het Ràven-wulp,
Verlàten van de moeder,
Roepende om zyn hulp.

13. Hy ziet van 't kleine juist niet af:
Nog agt geen ros van lugten draf,
*E*n moedig op zyn blanke mànen,
Nog looper flux te voet,
Die in de worstel-bànen
Wondre sprongen doet.

14. Het zyn de léger-wàgens niet,
Nog pyl, of boog daar *H*y op ziet,
Nog radde lé'en of sterke pézen,
Daar ménig moed op draagt,
Maar 't is een heilig wézen,
Dat de Heer behaagt.

15. Wie regt op zyne pàden gaat,
En op zyn goedheid zig verlaat,
Die laat Hy nimmermeer verlégen:
En gy, Jerusalem!

Zoo hoog in eer gestégen,
't Komt u all' van Hem.

16. Van Hem, uw' God opperheer,
*D*us roem zyn dàden wyd en veer,
Want Hy is 't Die met vaste grendelen
*U*w' veste en Poorten sluit,
En 's vyands moordse vendelen,
Eeuwig houd daar uit.

17. Hy is 't Die uwe borgery
Met vréde kroont, uw pàlen vry
Van roovers maakt, geen trom doet hooren,
Die slaap en ruste stoord;
Hy brengt het weiten-kooren
Uit der aarden voort.

18. Hy doet van bloemme uit 't édel graan,
En most, uw tàfels òverlà'en,
Om u te spijzen en te làven,
Op dat zig door 't gezigt
En smàken van zyn gàven,
't Hert' ten hémel rigt'.

19. Ten hémel, die by ommekeer
Van zoet en zuur van tyd en wé'er,
Na zyn bevél van ouder eeuwen,
*D*e wolken zagt en bol,
De veldend dé'e besneeuwen
Als met witte woll'.

20. Hy òverstrooit het kwynend gras
Met gryze ryp, een smeltbaar asch:
Hy legt de stroomen op den rugge
Een vloer van Kristalyn,
Zoo dat die als een brugge
Overgangbaar zijn.

21. En wéderom wanneer 't hem lust,
Hy laat de wind uit zoeter kust,
Verzeld met régen-vlàgen loeyen,
En doet zoo 't ys vergaan,

De béken vryer vloeyen
Na den oceaan.

22. *D*it alles geeft wel wisse blijk
Van Godheid, aan een ygelijk,
Daar elk na réden, voor moest buigen:
Maar Isr'el, bòven dien,
Mag door onwraakbre tuigen,
Meer genàde zien.

23. Want onzen God heeft eertyd, haar
All zyn gezetten, naakt en klaar
En als met gouden inkt beschréven,
Gehouden voor 't verstand,
En dus aan ons gegéven,
*I*n dit zàlig land.

24. *E*en voor-regt dat geen volk genoot,
*D*aar 't heidendom van is ontbloot,
Als die den wille Gods niet kennen,
G'lijk ze ons is uitgeleid,
Dus zy met mond en pennen,
Hem des lof gezeid.

Het CXLVIII. harp-lied.

Toon. *Zie d'Hollandsche maagt eens treuren*!

MAak u gy Gods lijf-trauwanten,
staande rond-om zijnen troon,
Spieglende in den Diamanten-
Zonne glans van staf en kroon,
Maak u gereed, gy alle zyne schàren,
Zeer verre en hoog door 't opper-welf gevàren,
Om daar bòven,, Hem te lòven,
Met een klank,, vol prijs en dank.

2, Zonn'en Maan en sterre-glanssen,

Loof Hem, Die oneindig leeft;
Alderhoogste hémel-transsen,
Wâter, lugt die laeger zweeft',
Prijs en verheff de nàme van dien génen,
*D*ie met een woord van zynen mond, voorhénen
Alles teelde,, schiep en beelde,
Watmen ziet,, als uit een niet.

3. Die dit niet alleenlyk maakte,
Maar voor eeuwig zoo dé'e staan,
Dat nooit iets van streek af raakte,
Hem verordend om te gaan:
Dus loof den Heer des Hémels met uw stemmen,
Wall-visschen, die in zoute stroomen zwemmen,
*D*iepe gronden,, nooit deur-vonden,
Vlamme en rook,, loof gy *H*em ook.

4. Hàgel, sneeuw en onwé'ers vlàgen,
Die zyn vonnis voeren uit,
Bergen, heuvlen, bosschen, hàgen,
Hof-en wild geboomte en kruid,
Gy tam gediert', of schuw, of dràke of slangen,
Gy pluimig vee, zoo mak als ongevangen,
Leen uw kélen,, om te kwélen,
's Heeren lof,, in veld en hof.

5. Vorsten met de kroon gebooren,
*E*igenaars by-na van al,
Regters, tot dien staat verkooren,
Onderdánen veel in tall',
Sterk en gezwinde en fluxse jongelingen,
Gy maagden-rot, zoo veel gewoon te zingen,
Oude jonge, geef uw tonge
De opperheer,, tot lof en eer.

6. Open, all' gy dankbre zielen,
Open uwen diepsten grond,
Om in 's *H*eeren naam te knielen,
Zend zyn lof door 't gansche rond,
Op dat die klinke in de ooren aller volken,

*E*n òverstijge in hoogte, lugt en wolken,
Hémel, aarde,, daar zijn waarde
Goddlijkheid,, haar strálen spreid.

7. Want Hy door zyn Al-vermògen,
Heeft zijn uitverkooren erf
Willen òver-hoog verhoogen,
Naar een lang en bang gezwerf,
En zoo wil Hy nog zyne lievelingen,
*D*oor goed en spoed, en heil en zégeningen,
Gunst betoonen,, en bekroonen
Met zyn minn',, eeuw uit eeuw in.

Het CXLVIIII. harp-leid.

Toon. *Kom myn vriend, Jk wil &*

D'oudheid voed,, my stà'ig tot nieuwe zangen
Door herdenkenis'
Van alle 't goed,, ooit van de Heer ontfangen,
't *W*elk'on-noemlijk is:
*I*k wil dat elk daar af wel in 't gewiss'
(Niet by de giss')
Verzékerd zy en blijve:
Ja met helle stem,
*D*es Gòde vreugd bedrijve,
Door gansch Jerusalem,
Door gansch Jerusalem,
Door ganch Jerusrlem,
Tot eere en lof van Hem.

2. Sion mag,, met all zijn burgerijen
Zing wel òverluid,

Op 't groot gezag,, van hàren vorst verblijen,
En met harp en fluit,
*D*en roem zijns naams die nergens vooren stuit,
Doen dàvren uit.
't Wijl Hy met ziele en zinnen,
Zijn uitverkooren zaad
Wil eeuwelijk béminnen,
*E*n 't nédrig herte laat,
*E*n 't nédrig herte laat,
*E*n 't nédrig herte laat,
Beklé'en met heil-sieraad.

3. Waarom dat,, ook Sàlems gunstelingen,
Nog van ziel-geneugt
Als opgevat,, blijhertig zullen springen,
Om zijn trouwe en deugd,
Ja zoo datze op haar léger-sté'e van vreugd,
*I*n 't hert verheugd,
*T*e zàmen zullen kwélen,
't lof van onzen Heer,
Met uitgelàte kélen,
*E*n daar op in 't geweer,
En daar op in 't geweer,
*E*n daar op in 't geweer,
Den vijand gaan te keer.

4. Om eens wraak,, in 't ópenbaar te schaffen,
Aan het heidens rot,
Als in haar zaak,, het woeste graauw te straffen,
*E*n (O droevig lot!)
Haar vorsten zelf geboeid, de kragt geknot,
Voor elk ten spot,
Beneffens alle haar grooten,
Aan den band te slaan:
Dit heil (Gods gunst-genooten!)
Blijft gy maar op Hem staan,
Blijft gy maar op Hem staan,
Blijft gy maar op Hem staan,
Dat kan u niet ontgaan.

Het CL. harp-lied.

Toon. *Roozemond.*

SChoon al is den geest niet moede,
Nog myn Zang-lust heel voldaan,
Màtigheid (ook in het goede)
Raad my sterk tot rusten aan,
Na dat Ik nog eens met kragt,
Wil dat elk Gods lof betragt.

2. 'k Wil dat elk Dien Heer zal lòven,
Die den opper-troon bewoond,
En een Majesteit van bóven,
In zyn laegste werken toond:
'k Wil dat all' wat léven heeft,
Hem des lof en eere geeft.
3. Ja, de lévenlooze dingen,
*D*ie de konste teeld en baard,
Moeten zelf, en onder 't zingen,
Yder na zyn eigen aard,
*T*ot volkòmen mélody,
Brengen haar vermògen by.
4. Roer' dan bom, en sla de trommel,
Op zyn uitgespannen vel,
Mengel onder 't grof gedommel,
Zagter toon en zoeter spel,
Tromp en dwars-fluit en schalmey,
T*oegewyd* aan 't vreugd-gerey.
5. Blaas kromhoorens en kornetten,
Blaas, van kragtiger gerugt,
Lof bazuinen en trompetten,

Dat het schàtert door de lugt:
Op dat elk dus verre en na,
Onze vreugd daar uit versta.

6. *B*laas de dreunende orgel-pijpen,
Zeer verschillig van geluid,
Die door konstig vinger-grijpen,
*S*laan verscheiden toonen uit;
En als leiders van den zang,
Tréden voor in vaste gang.
7. *B*laas de zoete en zagte fluiten,
Slà de rinkende Cimbaal;
Slà de harpen, sla de luiten,
Klok en klinkende metaal,
Haakkebord en Chiter-snaar,
Daar de tong zig méde paar.
8. Streel de vleijende viólen,
Daar de ziel door word geroerd,
Daar het hert mé'e word gestòlen,
*E*n den geest om hoog gevoerd:
Tot hy, bóven 't aardsche stof,
Zigh verliest in Gòdes lof.
9. Zing dan lustig Abr'hams zónen;
Maar voegt 't herte by de mond,
*B*y de klank van zoo veel toonen,
En loof zoo met zuivre grond*:*
Loof den Heer! loof Onzen God!
Lòven zy 't begin en 't slot.

Het CLI. harp-lied.
Davids Jongelingshap

Toon *Belle Yris, of het* 72. *Harp-Lied.*

MYnes lévens morgen-zonn',
Rijzende uit haar purpre kimmen,
En zoo verre en hoog aan 't klimmen,
*D*at mijn kragt het lijden kon',
Trok Ik langs geber gte en heiden,
Met mijn herder-schuppe en tas',
Om het wollig vee te leiden
Naar het weeldrig klàver-gras:

2. Daar Ik aan een klàre vliet,
t' Wyl Ik voor de kudde waakte,
Wel een fluite of pijpje maakte,
Van een versch-gesnèden riet,
Om daar méde en onder 't gràzen,
Van myn schaapjes in'et groen,
*M*ijnen geest door 't lieflijk blàzen,
Op te wekken en te voên.

3. 't Welk mijn herte, keer op keer,
*D*éde in zang-lust meer ontstéken,
Des Ik aan de wàter-béken,
Dikwils in de schaduw' né'er,
Aan een boompje zat en leunde,
De eene of de ander nieuwe wyz'
Speelde, dat'er 't bosch afdreunde,
Mynen God alleen ten prijs.

4. Die myn gulle en ronde borst
Zig zoodànig liet gevallen,

Dat Hy my riep van de stallen,
En verkoos tot oppervorst:
*B*ragt ten hoogsten top der eeren,
Hier op Sions berg en slot,
Om zyn erfdeel te regéren
Voor 't onnoozele schàpe-kot.

5. Dat, hoewel zyn af-gezant,
Mynen broeder eerst voor kòning
(Om zyn deftiger vertooning)
Groete (by hem zelfs) van 't land,
Als gewis daar toe verkooren,
Nog (wie hadde't ooit gelooft!)
Moest hy den gewyden hooren
My uitstorten òver 't hooft.

6. Want geen uitterlijken schijn,
Groot-of schoonheid, vleid Gods oogen,
Die dat meend is zeer bedrògen,
*T*rouwe zielen moeten 't zijn,
Daar voor staat zyn gunste ontslòten:
*E*n dus wierd Ik onverwagt,
Teffens met een geest begòten,
Van verstand en moed en kragt.

7. Alzoo dat Ik my niet meer
Aan het wild gedierte steurde,
*D*at wel-eer myn vee verscheurde,
Kwam'er felle leeuw of beer,
Om myn schaapjes weg te slépen,
'k hebbe 't schrik-dier metter hand,
*B*y den baard en kop gegrépen,
En zoo né'ergeveld in 't zand.

8. Ja Ik voelde zulk een moed
My in herte en àdren stroomen,
Dat Ik zonder eens te schroomen,
Ongewàpend en te voet,
Dien vermételen groote kamper,
Die by all' zyn Gòden zwoer,
*E*n van Onzen sprak zoo scham per,

Flux in schild en aanzigt voer.
9. *E*n met eene slinger-slag
Trefte, dat hy viel ter aarde,
Waar op Ik met zijnen zwaarde,
*D*aar 't zyn gansche léger zag,
Hem den kop hebbe af geslàgen,
Zégen-pràlende onder 't spel,
*B*innen Sàlems muur gedràgen,
*T*ot een vreugd voor Israél.
10. *T*ot een vreugd die 't herte trof,
Ziende Sions brave maagden,
Jonge vrouwen en bedaagden,
Zingen, reyen my tot lof:
Die ze bòven alle helden
Der Hebreeusche manschappy,
Ja ook zelf den kònink stelden,
De eersten eeren-trap voor my.

Nader aanwijzinge van eenige voyzen, nog op volgende Harp-liederen passende.

Harp-lied.

1 Voor alle menschen kinders, *uit Vermaander.*
2 't Schijnt dat 'er mijn zieltje zijn àdem &c.
3 Heeft iemand door gestàdigh dràven.
4 Hoogheids Minnaar die 't agt &c.
6 Vaar wel scepters, *V*aar wel.
7. Wilhelmus van *N*assouwe.
8 Fortuin helaas poùqùoy?
of: O Booze domme jeugd!
9 Ik vrijde op eene tijd een zoet &c.
10 Ik ging op eene morgen.
11 te mey als alle de vògelen zingen.
14 De liefde kweld my tot der dood.
16 Gelijk als de witte Zwàne.
17 Staat op mijn Bruid, mijn schoone &c.
of Revelje voùs.
25 Iets moet Ik u Laura vràgen.
26 Mijn ziel weest altijd wel gemoed.
31 Schoonste Nimphe van het Woud.
32 Edel Artisten koen.
33 Catrijn die met *D*iaan ten reye gaat, *uit Vondel.*
34 *H*et dàget in den oosten.
35 Engelsche fortuin.
36 Het plagh te zijn, *uit Vermander.*
37 Fortuin helaas. *over de dood van Karel Stuart.*
40 Dogteren van *S*ara. *uit Vermander.*
42 Kits alemande, of
O eenig voedsel van mijn jeugd.
46 Prins Robberts mars.
47 Godlijk ontzag, *uit Pels.*
49 Edel kerssouw.
5 Gy Leeuwen. *over de dood van Egmond & Hoorn*

52 Egiptenland vol &c. *uit Vermander.*
54 Mijn Bruidegom mijn &c. *uit den zelven*
56 In dézen tijd fel ende strank, *uit dito.*
57 Lieve dogters vol van jeugde.
59 Phebus is lang òver zee, of
*M*ogt het nog eens zomer zijn.
60 van Jorden.
65 Wynranxkens groen, *uit Vermander.*
71 *V*erbazing der natuur, *uit Pels.*
72 Word dan nooit uw straf gemoed, of
'tIs goed Capucijn te zijn.
74 Wegh, wegh met het wéven.
80 Rein maagdelijk pylaar, *uit Vermander*
83 Ik ben een armen pelgrim, ziet!
84 Schoonste Lerinde, *uit Starter.*
85 Komt hier misnoegend hert, *uit Bellerophon.*
88 d'Euangeliste Lucas. *uit Vermander.*
91 Onder veel meisjes, uit *Den zelven.*
97 't Leven van Noagh, *uit den zelven.*
98 Wild uw stem eens &c. *victori-lied over Hulst*
99 tot Rijssel in 't vergulde rad.
105 Eenzjes vraagden Ik mijn Zusje.
106 Doet u oogjes open.
108 Voerman Job.
113 Hansje wou een Gansje koopen.
114 Nadien uw Goddlijkheid.
125 O gy Nimphen hoog vermaard!
128 Helaas! mijn zugtjes zijn om niet!
130 Agh! Amarillis.
134 Simille tormenti.
138 Een ander zing van kryg en moord,
de derde regel als den eersten.

Druk-fauten Om die te verbeteren, gelieve den zanger elke onderstaande régel aldus te lézen

Harpl.	vers	régel.	
3	1	2	past nog op kroon nog &c.
17	22	1	staat gestégen, leest verhéven.
18	14	1	Ik was wel van alle zyden
27	12	4	staat zijn, leest zyne
33	17	2	staat verwikklykheid. lees verkwiklijkheid
34	16	5	staat deugd zinden, lees deugd-gezinden
39	2	6	staat hy, lees zy.
45	1	5	't verstand krygt stoffe*:* myne tonge wéder.
50	9	18	my een vader wil betoonen
58	7	1	lees, kronkel-bogte slangen
69	14	1	staat Gods, lees Godes.
73	14	6	staat verslagen, lees versàgen
90	1	5	lees, zijnde in verwondering &c.
108	8	6	want menschen hulpe en raad is wind
119	75	4	lees, bleef zonder wanken spélen
134	4	6	lees, en bane, en bane u &c
136	10	2	lees, versloeg, tot gansch &c

139	14	8	lees, die Ik hate,, in die'r mate.
141	2	4	lees, maar sluit veel eer en bind.
145	3	15	lees, is God, en ter wràke hoe traag
147	16	1	lees, van Hem, uw God en opperheer.